

НОРА РОБЪРТС

ПРЕДАТЕЛСТВО В СМЪРТТА

Част 12 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 2001

chitanka.info

„Пред убиеца и трупите кървят.“
Робърт Бъртън

„Понякога има и честни крадци.“
Уолтър Скот

ПРОЛОГ

Извършваше се убийство.

Отвъд прозорците със спуснати щори, четирийсет и шест етажа по-долу от мястото, където властваше смъртта, животът продължаваше — шумен и забързан, безразличен и сприхав.

Ню Йорк беше най-красив през пролетните вечери, когато от цветята, разцъфнали в мраморните сандъчета от двете страни на булевардите, и отрупали сергии на уличните продавачи, се разнасяше зашеметяващо ухание, което почти прогонваше миризмата на изгорели газове от превозните средства, задръстващи улиците и небето над метрополиса.

По тротоарите се блъскаха и разминаваха тълпи от минувачи — едни бързаха, други се разхождаха безгрижно, трети от време на време се прехвърляха на конвейерните ленти или на ескалаторите, които водеха към други нива на улиците. Повечето бяха по ризи или носеха неоновосини тениски — последен писък на модата през пролетта на 2059 година.

На подвижните павилиони се предлагаха газирани напитки със същия крещящ неонов цвят, а димът от соевите наденички, печаци се върху скарите, се губеше сред здрача на топлата вечер.

Младите хора, които въртяха обръчи, играеха баскетбол и крикет на обществените спортни игрища, гледаха да използват последните минути преди падането на мрака. Залите за видеоигри на Таймс Скуеър бяха празни, тъй като любителите на това забавление бяха примамени от шумните улици, но търговията в секс магазините процъфтяваше, а баровете, посещавани от несемейни мъже и жени, бяха претъпкани.

През пролетта много изискани киносалони сваляха от програмата си престижните филми и ги заменяха с порнографски.

Въздушни автобуси обслужваха многобройните клиенти на търговски център „Скай“, а от рекламните дирижабли се разнасяше

безспирен поток от думи, целящи да примамят купувачите да посетят някой от луксозните магазини.

Пазарувай и бъди щастлив! А какво ще правиш утре? Отново ще пазаруваш.

Влюбени двойки седяха на масите пред ресторантите, вечеряха или отпиваха от аперитивите си, като крояха планове за бъдещето, обсъждаха хубавото време или споделяха моменти от ежедневието си.

А високо над улиците и парковете, изпълнени с глъч на безгрижни и весели хора, гаснеше един човешки живот.

Той не знаеше името ѝ. Не го беше грижа какво име ѝ е дала майка ѝ, когато малката с писък е дошла на този свят. Още по-малко го интересуваше името, което тя ще отнесе със себе си, когато с писък се пресели в отвъдното, изпратена там от него.

Важното бе, че му е под ръка, и то тъкмо когато му е необходима.

Търпеливо бе изчакал появяването ѝ и не след дълго тя влезе в апартамент 4602, за да приготви леглото за през нощта.

Носеше спретната черна униформа и шикозна бяла престилчица като всички камериерки в хотел „Палас“. Лъскавата ѝ кестенява коса беше грижливо вчесана и прибрана на опашка с елегантна черна шнола, както подобава на служителка в един от най-престижните хотели в града.

Понрави му се, че е млада и хубава, въпреки че щеше да изпълни замисъла си дори жената да беше грозна деветдесетгодишна старица. Все пак задачата му ставаше далеч по-приятна, тъй като мургавата девойка с искрящи черни очи бе изключително привлекателна.

Преди да влезе в стаята, тя позвъни два пъти с интервал между позвъняванията, както изискваше правилникът, което му даде възможност да се скрие в големия вграден гардероб. Сетне младата жена си отключи с резервния ключ и напевно извика „Камериерката!“ като всички от обслужващия персонал, влизащи в стая, за която предполагат, че е празна.

Прекося спалнята и отиде в банята, за да смени хавлиените кърпи, които клиентът, който се бе регистрирал под името Джеймс Прайъри, бе използвал след настаняването си в хотела.

Докато почистваше банята, непрекъснато си тананикаше някаква игрива мелодия. „Подсвирквай си, докато работиш“ — одобрително си помисли човекът, скрит в дрешника — и той обичаше да си подсвирква

по време на работа. Освен това беше търпелив и умееше да изчаква подходящия момент.

Младата жена приключи с банята и хвърли на пода използваните кърпи, за да ги вземе на тръгване, сетне се върна в спалнята, приближи се до леглото и грижливо сгъна тъмносинята кувертюра.

„Малката обича работата си — помисли си той, като забеляза колко внимателно камериерката прегъна левия ъгъл на завивката, за да образува триъгълник. — Е, аз също!“

Изскочи от дрешника толкова бързо, че стъписаната камериерка го видя едва когато връхлетя върху нея. Тя нададе пронизителен писък, ала staите в хотел „Палас“ бяха звукоизолирани.

Приятно му беше да слуша писъците ѝ — тъкмо щеше да се настрои за работата, която му предстоеше.

Младата жена се помъчи да се освободи от хватката му и посегна към пейджъра в джоба на престилката си. Нападателят хладнокръвно изви ръката ѝ. Тя престана да крещи и изстена от болка.

— Не бива да си играеш с това, нали? — иронично подхвърли той, извади пейджъра от джоба ѝ и го захвърли встрани. — Знаеш ли, онова, което ще ти сторя, няма да ти хареса — промърмори в ухото ѝ, — но на мен ще достави удоволствие, което всъщност е най-важното.

Обгърна с ръка шията ѝ и повдигна младата жена — беше дребничка, едва ли тежеше повече от петдесет килограма — докато тя престана да се съпротивлява и се отпусна в ръцете му. За всеки случай беше взел спринцовка със силно упойващо вещество, но не му се наложи да я използва. Пусна жената, която падна на колене, а той доволно потри ръце и широко се усмихна, сетне нареди да се включи музиката.

Стаята се изпълни със звуците на ария от операта „Кармен“, която предварително беше програмирал в стереоуредбата.

„Прекрасно!“ — помисли си той и дълбоко си пое въздух, сякаш вдъхваше аромата на мелодията.

— Е, да се залавяме за работа — промърмори.

Подсвиркуваше си, докато нанасяше жестоки удари на жената. Тананикаше си, докато я изнасилваше, а когато започна да я души, запя с пълен глас.

ПЪРВА ГЛАВА

Смъртта е многопластова, а насилствената смърт се състои от още повече пластове.

Работата на Ив Далас, лейтенант от нюйоркската полиция, бе да проникне през тези пластове, да открие мотива за престъплението и да предаде виновника на правосъдието. Независимо дали убийството бе извършено хладнокръвно или в прилив на безразсъдство, неин професионален дълг беше да установи причините за извършването му. И да отмъсти заради жертвите.

Тази вечер тя не носеше значката си. Заедно със служебното ѝ оръжие и с комуникатора значката беше прибрана в елегантната ѝ копринена чантичка, която според Ив беше нелепа и безполезна.

Не носеше и униформата си, а изискана рокля в прасковен цвят с дълбоко деколте на гърба, която подчертаваше стройното ѝ тяло. На шията ѝ блестеше огърлица с диаманти, диамантени бяха и обиците ѝ — съвсем наскоро в момент на слабост бе позволила да я убедят да пробие ушите си. Същите скъпоценни камъни красяха късата ѝ коса, оформена във възхитителна прическа, и я караха да се чувства нелепо.

Но въпреки че вместо униформата си носеше копринена рокля и украшения с диаманти, очите ѝ с цвят на уиски си оставаха очи на ченге. Оглеждаше огромната бална зала, взираше се ту в едно, ту в друго лице, в елегантно облечените мъже, в жените, окичени със скъпи бижута и преценяваше мерките за сигурност.

Чрез камерите, които бяха монтирани в пищните гипсови орнаменти на тавана така, че да останат незабележими, се осигуряваше наблюдение на всяко кътче от залата. Хората от охраната щяха да забележат всеки гост или служител от персонала, който скрито носи оръжие. Освен това шестима полицаи, преоблечени като сервитьори, сновяха сред шумната тълпа под предлог, че поднасят напитки. В залата се допускаха само гости с покани, а самите покани бяха с холограмен печат, който служителите на входа внимателно проверяваха.

Извънредните мерки за сигурност бяха абсолютно наложителни, тъй като в залата бяха изложени бижута, произведения на изкуството и антикварни вещи на стойност петстотин седемдесет и осем милиона долара.

Бижутата и предметите бяха майсторски подредени така, че да привличат вниманието. Всяка експозиция се охраняваше от сензори, отчитащи движенията, промяната в температурата, в светлината и в тежестта. Ако някой от гостите или от хората от персонала се съблазнеше да открадне дори малка обица, алармата щеше да се включи, всички врати автоматично да се заключат и за броени секунди на помощ на цивилната охрана да се притекат опитни командоси от елитните части на нюйоркската полиция.

Ала блясъкът и разкошът не можеха да замаят главата на Ив. Според нея това светско събитие бе абсурдно — подлагаше на голямо изкушение прекалено много хора, организаторите бяха избрали прекалено голяма зала, поканените бяха прекалено много. Все пак не биваше да си криви душата, че обстановката е стилна и елегантна, но всъщност друго и не можеше да се очаква от Рурк.

— Какво ще кажеш, лейтенант? — Насмешливият глас с едва доловим ирландски акцент привлече вниманието ѝ към мъжа, който стоеше до нея. Тя кисело си каза, че не само гласът, а всичко, свързано с Рурк, като с магнит привлича вниманието на жените.

Невероятните му сини очи красяха лице, което Творецът бе изваял в мига на най-голямото си вдъхновение. Когато Ив се извърна и се втренчи в съпруга си, устните му на поет, които понякога ѝ идваше да захапне, се разтегнаха в иронична усмивка, той повдигна вежда и фамилиарно прокара дългите си пръсти по голото ѝ рамо.

Бяха женени почти от година, но уж небрежните му ласки все още караха сърцето ѝ лудо да тупти.

— Мероприятието си го бива — промърмори тя, а Рурк още по-широко се усмихна:

— И аз съм на същото мнение. — Без да свали ръка от рамото ѝ, огледа залата, а Ив продължи да го наблюдава, сякаш го виждаше за пръв път.

Дългата му коса беше черна като смола и падаше до раменете, придавайки му вид на воин от древно ирландско племе. Впечатлението се подсилваше от стройното му мускулесто тяло, подчертавано от

елегантното вечерно облекло. Тя забеляза колко много жени скришом или явно наблюдават съпруга ѝ — очевидно и те се възхищаваха от външността му. Ако беше ревнива, сигурно щеше да се изкуши да ритне отзад някоя важна персона заради страстните погледи, които дамата хвърля на Рурк.

— Доволна ли си от мерките за сигурност? — попита той и прекъсна размишленията ѝ.

— Още съм на мнение, че е крайно рисковано разпродажбата да се състои в балната зала на хотел... дори този хотел да е твоя собственост. Изложени са вехтории за стотици милиони долари.

Рурк смръщи вежди:

— Не говори така, скъпа. Хората от рекламата ще се ужасят, ако чуят как наричаш изложените предмети и вещи. Едва ли някога е организирана разпродажба на толкова скъпа колекция от бижута, произведения на изкуството и тоалети.

— А собственичката им Магда Лейн ще получи астрономична сума.

— Искрено се надявам пророчеството ти да се сбъдне, защото като посредници и организатори на разпродажбата „Рурк Индъстрийз“ ще вземат солиден дял от печалбата. — Очите му обхождаха залата и въпреки че той не беше полицаи, погледът му беше не по-малко проникателен от погледа на Ив. — Дори фактът, че вещите са собственост на Магда Лейн ще повиши цената им. Обзалагам се, че получената сума ще бъде два пъти по-висока от очакваната.

„Говори така спокойно, сякаш става въпрос за стотици, не за милиони долари“ — помисли си Ив и скептично промърмори:

— Нима вярваш, че присъстващите ще дадат половин милиард за нечий предмети?

— Разбира се — та това на се обикновени предмети, а вещи и скъпоценности на прочутата Магда Лейн.

— Главата ми не го побира — промърмори тя. — Толкова пари за вехтории! — Видя погледа на съпруга си и побърза да вдигне ръка, за да предотврати гневния му изблик: — Извинявай. Забравих с кого разговарям. Все пак е изумително колко струват тези... вещи и предмети.

— Благодаря, че пощади чувствата ми, скъпа — усмихна се той и реши да премълчи, че възнамерява да наддава за някои от

„вехториите“.

Направи знак на един сервитьор, който забърза към него с поднос, отрупан с изящни кристални чаши с шампанско. Рурк взе две, подаде едната на съпругата си и добави:

— Дано си се убедила, че мерките за сигурност са на необходимото ниво. Поне за малко забрави, че си полицейска служителка и гледай да се отпуснеш, да се позабавляваш.

— Защо мислиш, че не се забавлявам? — намусено попита тя. Знаеше, че присъства на блестящото светско събитие не в ролята си на служителка от нюйоркската полиция, а като съпруга на Рурк, което означаваше, че трябва да се движи сред важните персони. И още нещо, което за нея бе равнозначно на изтезание — да води светски разговор с тях.

Рурк, който я познаваше толкова добре, че умееше да чете мислите ѝ, хвана ръката ѝ, нежно я целуна и промълви:

— Правиш толкова голяма жертва заради мен.

— Благодаря за признанието. Не забравяй на какво съм способна за теб. — Отпи глътка шампанско с надеждата алкохолът да я окуражи. — Е, с кого трябва да разговарям?

— Предлагам да започнеш със звездата на вечерта. Ела да те запозная с Магда. Сигурен съм, че взаимно ще си допаднете.

— А пък аз не съм сигурна. Имам особено мнение за филмовите звезди — избърбори Ив.

— Не предполагах, че робуваш на предразсъдъците и съм малко разочарован — промълви Рурк, хвана я под ръка и я поведе към другия край на грамадната зала. — Освен това Магда Лейн е нещо повече от филмова актриса — тя е легенда. Вече петдесет години упражнява професия, която често съсипва мъжете и жените, дръзнали да посветят живота си на тази кариера. Задържала се е на върха, независимо от промените във филмовата индустрия и на вкуса на зрителите. За това се иска нещо повече от талант — необходимо е да имаш силен характер.

Ив никога не го беше чувала да говори толкова ласкаво и толкова възторжено за някого.

— Май си влюбен в нея — подхвърли усмихнато.

— Не отричам. В паметта ми завинаги се е запечатал случай от ранните ми години в Дъблин, когато бях осем-девет годишен. Една

вечер отчаяно търсех да се скрия някъде, защото в джобовете ми имаше няколко откраднати портфейла, а служителите от гвардията бяха по петите ми...

Плътните ѝ устни, които беше забравила да начерви, се разтегнаха в иронична усмивка:

— На тази възраст всички момчета са нехранимайковци, нали?

— Може би. Та както вече споменах, търсех убежище и по неволя влязох в някакъв киносалон. Предпочитах да умра от скука, докато гледам някаква историческа драма, отколкото да попадна в ръцете на преследвачите. Сгуших се на един стол в тъмната зала и тогава за пръв път видях Магда Лейн. Спомням си, че играеше ролята на Памела в „Падението на горделивката“.

Той посочи дроид-двойник на великата актриса, облечен с пищна бяла рокля, обсипана с брилянти, блещукащи като леден водопад, който грациозно се въртеше, правеше реверанси и деликатно размахваше бяло ветрило.

— Да не повярваш, че изобщо е могла да се движи с тази дреха — подхвърли Ив. — Роклята сигурно тежи един тон.

Репликата ѝ накара Рурк да се изсмее с глас — типично за Ив бе да обърне внимание на неудобството, вместо да бъде заслепена от разкоша.

— Говореше се, че костюмът ѝ за този филм е тежал петнайсет килограма, но тя с нищо не показва, че се чувства неудобно. Вече ти казах, че е жена със силен характер... И така, когато за пръв път я видях на екрана, тя носеше тъкмо тази рокля. Бях омагьосан — в продължение на един час забравих кой съм и къде се намирам, не ме беше грижа, че като се прибера вкъщи най-вероятно ще ям здрав пердах, ако в откраднатите портфейли няма много пари. Жената от екрана ме накара да изляза от черупката си. Малцина са надарени с такъв магнетизъм... — Той усмихнато махна на неколцина души, които очевидно искаха да разговарят с него, защото не желаше да го прекъсват. — През онова лято гледах още четири пъти „Падението на горделивката“, и то като си плащах... е, не съвсем, но поне единия път си купих билет. От този ден нататък ходех на кино винаги, когато исках да забравя действителността.

Ив машинално се беше вкопчила в ръката му. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта за осемгодишното момченце, което седи в

тъмната зала и се пренася във въображаемия свят на големия екран, така различен от заобикалящия го свят на бедност и жестокост. Внезапно ѝ хрумна, че на осемгодишна възраст бе изживяла нещо, което я бе накарало да потисне спомена за предишния си живот, и което донякъде напомняше на преживяването на малкия Рурк.

Тя веднага позна актрисата. Напоследък съпругът ѝ не ходеше на кино, а само инспектираше многобройните кинотеатри, които бяха негова собственост, ала притежаваше дискове със записи на хиляди филми. През годината, откакто беше станала негова съпруга, тя беше изгледала повече филми, отколкото през предишните трийсет години от живота си.

Магда Лейн носеше огненочервена рокля, която прилепваше към тялото ѝ и подчертаваше пищните ѝ форми. Беше шейсет и три годишна и едва сега навлизаше в средната възраст. Външността ѝ подсказваше, че не възнамерява да вдигне бял флаг и да се предаде на старостта.

Косата ѝ беше с цвета на узряла пшеница, а спираловидните ѝ къдрици се спускаха до раменете ѝ. Чувствените ѝ устни бяха подчертани от червило в същия цвят като роклята. Лицето ѝ беше бяло като мляко и без нито една бръчица, веждите ѝ бяха гарвановочерни, а над едната имаше бенка, която само подчертаваше красотата ѝ. Най-запомнящи се бяха яркозелените ѝ очи, които контрастираха с тъмните ѝ вежди. Актрисата пренебрежително измери с поглед Ив, но когато зърна Рурк, ледените ѝ очи заблестяха като слънца. Усмихна се разсеяно на хората, с които разговаряше, обърна им гръб и тръгна към Рурк с протегнати ръце:

— Здравей, скъпи. Зашеметяващ си.

Той хвана ръцете ѝ, галантно ги целуна и нежно промълви:

— Взе ми думите от устата, Магда. Ослепителна си както винаги.

— Няма да скромнича и да отричам, но професията ме задължава да поддържам външността си. А на теб Господ ти е дал всичко на тепсия. Винаги съм казвала, че си късметлия. Дамата с теб навярно е съпругата ти.

— Да. Ив, запознай се с Магда Лейн.

— Лейтенант Ив Далас — промълви актрисата. Гласът ѝ беше като мъгла — леко дрезгав и загадъчен. — Отдавна исках да се

запозная с вас. Бях съкрушена, че не можах да присъствам на сватбата ви.

— Е, изглежда, че и без вашата благословия бракът ни ще оцелее — подхвърли Ив.

Актрисата вдигна вежди, сетне очите ѝ проблеснаха — явно обичаше словесните битки и достойните противници.

— Така е. Поразходи се, Рурк. Искам да опозная твоята симпатична и загадъчна съпруга, но присъствието ти ме разсейва.

Тя го прогони с повелителен жест, а светлината се отрази от големия пръстен с диамант на безименния ѝ пръст, създавайки илюзия за падаща комета. Хвана Ив под ръка и добави:

— Да се скрием някъде, където ще бъдем в безопасност от онези, които настояват да разговарят с нас. Според мен няма нищо по-досадно от глупавите светски разговори, нали, миличка? Между другото, толкова съм слушала за вас, пък и вие сигурно ме познавате от разказите на Рурк, затова предлагам да си говорим на „ти“. Е, Ив, сигурно си мислиш, че и аз ще ти губя времето с безсмислени брътвежи, но дълбоко грешиш. Предлагам да бъдем максимално откровени една с друга и за да не бъде голословна, като начало ще призная колко съжалявам, че абсурдно красивият ти съпруг е прекалено млад за мен.

Ив се настани на масата в дъното на залата, до която актрисата неусетно я беше отвела, и иронично отбеляза:

— Разликата във възрастта едва ли е била пречка за интимните ви отношения.

Магда гръмко се изсмя, взе две чаши шампанско от подноса, който сервитьорът побърза да ѝ поднесе, и му направи знак да се отдалечи.

— Всъщност вината е изцяло моя, задето не стигнахме по-далеч от обикновено приятелство. Зарекла съм се никога да нямам любовник, който е с двайсет години по-млад или по-възрастен от мен. Жалко, че не съм от хората, които нарушават принципите си. Но... — Тя отпи от шампанското и изпитателно изгледа по-младата жена. — Истината е, че искам да поговорим не за Рурк, а за теб. Винаги съм смятала, че когато реши да надене брачния хомот, той ще избере жена като теб.

Ив се задави от шампанското и глуповато примигна:

— А пък ти си първият човек, който ми го казва. — Не ѝ се щеше да насърчава актрисата към интимен разговор, но любопитството ѝ надделя: — Защо мислиш, че съм най-подходящата жена за него?

— Не отричам, че си много привлекателна, но външността ти едва ли го е заслепила. Хм, забележката ми не те подразни, забелязвам, че дори те развесели — одобрително кимна актрисата. — Браво на теб. Всяка жена трябва да притежава чувство за хумор, за да се справя успешно с представителите на противоположния пол, но това качество е задължително за съпругата на Рурк.

Докато говореше, Магда безцеремонно оглеждаше младата жена. Забеляза, че макар Ив Далас да не е зашеметяващо красива като филмова звезда, има миловидно лице с правилни черти, красиви очи и симпатична трапчинка на брадичката.

— Да... външността ти може би го е привлякла, но не е бил запленил от красотата ти. Честно казано, отначало останах учудена от избора му, като знам, че е ценител на женската хубост. И тъй като искрено го обичам, си поставих за цел да следя телевизионните репортажи за „подвизите“ ти и материалите за теб, които се публикуват в пресата.

Ив предизвикателно вирна брадичка:

— Е, достойна ли съм за съпруга на ненадминатия Рурк?

Актрисата развеселено се усмихна, прокара пръст по високото столче на чашата си, при което Ив забеляза, че и ноктите ѝ са лакирани в същия кревящ червен цвят като роклята и червилото ѝ, и отново отпи от шампанското си.

— Мисля, че си интелигентна и решителна жена, която не само здраво е стъпила на земята, но и не се колебае да изрита отзад онези, които са си го заслужили. Наблюдавах те и забелязах закачливите искрици в погледа ти, сякаш ти идва да възкликнеш: „Това светско събитие ми се струва нелепо. Защо си губим времето с глупости, нима нямаме по-полезни занимания?“.

Думите на актрисата възбудиха любопитството на Ив и тя за пръв път внимателно изгледа събеседничката си, осъзнавайки, че прочутата Магда Лейн не е само една празноглава филмова звезда.

— Ти актриса ли си или психоаналитичка? — избърбори смутено.

— Според мен двете професии са свързани — за да ги упражняваш, трябва да притежаваш определени качества. — Магда отново замълча и замислено отпи от чашата си. — Предполагам, че не си била привлечена... че не си привлечена от богатството му, нито пък че си била лесна плячка за него, което положително го е заинтригувало. Иначе щеше да се позабавлява с теб и да те захвърли.

— Не спадам към проклетите му играчки, които отнемат толкова голяма част от времето му.

— Разбира се! — Магда вдигна чашата си като за тост. — Рурк е лудо влюбен в теб — приятно ми е да го наблюдавам. А сега ми разкажи малко повече за професията си. Никога не съм се превъплъщавала в полицейска служителка. Играла съм само роли на жени, които са готови да нарушат закона, за да защитят любимия човек или онова, което притежават. За пръв път разговарям с човек, чиято работа е да защитава другите. Интересна ли е професията ти?

— Възприемам я като обикновена работа — има и преимущества, и недостатъци като всяка професия.

— Мисля, че скромничиш. Занимаваш се с разкриването на убийства. За нас, цивилните, полицейското разследване и дори самото убийство е някак... вълнуващо.

— Защото нещастieto да бъдеш убита не те е сполетяло — сухо отбеляза Ив.

— Именно! — Магда отметна глава и избухна в смях. — Харесваш ми, Ив! Толкова се радвам, че се запознахме. Ясно е като бял ден, че не желает да говориш за работата си. Знаеш ли, много добре те разбирам. Хората мислят, че моята професия е най-вълнуващата на света, но за мен това е само работа, която има и преимущества, и недостатъци.

— Гледала съм те в много роли. Мисля, че Рурк притежава дискове със записи на всички филми с твое участие. Най-много ми допада онзи за мошеничката, която се влюбва в жертвата си.

— Нарича се „Да се хванеш на собствената си въдица“. Да, прекрасен филм. Ролята на „жертвата“ изпълняваше Чейс Конър и аз наистина се влюбих в него. Прекарахме много щастливи мигове, после всичко свърши. На днешната разпродажба се предлага костюмът, който носех по време на сцената на празненството. — Тя се огледа и иронично се усмихна, когато погледът ѝ попадна на вещи и дрехи,

които някога ѝ се бяха стрували толкова ценни. — Дано всичко изложено да се продаде, за да осъществя идеята си за създаване на театрална фондация „Магда Лейн“. Знаеш ли, всяка вещ, всяко бижу, всяка рокля представлява частица от живота ми, а само след няколко минути всичко ще бъде обявено за продан... — Извърна се и се загледа в една от изложбените площи, подредена като дамски будоар. На леглото небрежно беше захвърлена тънка копринена нощница, на тоалетката стоеше отворено сандъче за бижута, а съдържанието му беше изсипано върху блестящата дървена повърхност. — Тази професия е много подходяща за жена, не мислиш ли?

— Разбира се, стига да си падаш по това...

Марта рязко се обърна и се усмихна:

— Навремето обичах разкоша и славата. Но знай, че е невъзможно да се задържиш на върха в професия като нашата, ако непрекъснато не се преобразяваш.

— В какъв образ си се превъплътила сега?

— Да, определено ми допадаш — промърмори Магда, вместо да ѝ отговори. — Най-често хората ми задават въпроса защо се отказвам от толкова скъпи и ценни вещи, свързани с много спомени. Знаеш ли какво им отговарям?

— Не, но ми е любопитно да го чуя.

— Заявявам, че възнамерявам да живея и да работя още дълги години, през които ще създам нова, още по-богата колекция. — Тя отново гръмко се засмя и добави: — Това е самата истина, но има и друга причина. Отдавна мечтая да основа фондация за подпомагане на млади и талантиливи актьори. Искане ми се да им предам знанията си, докато още съм достатъчно млада да изпитвам удоволствие от работата си. Фондацията ще отпуска стипендии и ще осигурява условия за работа на талантиливите творци. Лаская се от мисълта, че млади актьори или режисьори ще получат възможност за изява благодарение на мен. Сигурно ще ме помислиш за суетна.

— Напротив — според мен си много мъдра.

— О! Сега ми допадаш още повече! А, ето че Винс ми прави знаци, за да привлече вниманието ми. Винс е моят син — поясни актрисата. — Натоварила съм го с нелеката задача да отговаря на въпросите на репортерите, освен това той много помогна при организирането на охраната на това... мероприятие. Ама че настойчив

младеж — усмихна се тя и направи знак на Винс да изчака. — Един Бог знае на кого се е метнал... Е, време е да се включа в представлението. — Изправи се и добави: — Няколко седмици ще бъда в Ню Йорк. Дано отново да се видим.

— Ще ми бъде много приятно — заяви Ив.

— Рурк, идваш тъкмо навреме! — възкликна актрисата и широко се усмихна на младия мъж, който се приближи до масата. — Дългът ме зове, налага се да прекъсна разговора с възхитителната ти съпруга. И запомни, че в най-скоро време очаквам да ме поканите на вечеря, за да си побъбрим на спокойствие. Отсега предчувствам какви шедьоври на кулинарното изкуство ще ни приготви твоят иконом... как му беше името?

— Съмърсет — намръщено отвърна Ив.

— Точно така — Съмърсет. Този човек е истински гений! Е, доскоро. — Тя разцелува Рурк и се отдалечи с царствена походка.

— Оказа се прав — промълви Ив. — Магда Лейн наистина е много симпатична.

— Сигурен бях, че ще ти хареса — отговори той и я поведе към изхода. — Съжалявам, че те занимавам с полицейска работа през почивния ти ден, но намесата ти е наложителна.

— Проблеми с охраната ли имате? Да не би някой да е натъпкал джоба си с блестящи дрънкулки и да се е опитал да избяга?

— Не, не става въпрос за кражба, а за убийство.

Ив мигом се преобрази от светска жена в ченге с пронизателен поглед:

— Кой е убит?

— Доколкото разбрах, жертвата е една от камериерките. — Той я хвана под ръка и я поведе към редицата асансьори. — Случило се е на четирийсет и шести етаж в южната кула. Подробности не са ми известни — побърза да добави, преди Ив да го е прекъснала. — Шефът на охраната на хотела току-що ми съобщи за инцидента.

— Свързахте ли се с полицията?

— Свързах се теб, нима не е достатъчно? — Той мрачно стисна устни, докато асансьорът с шеметна скорост се изкачваше към южната кула. — От охраната са знаели, че двамата с теб сме в хотела, затова решили първо да съобщят на мен... и на теб, разбира се.

— Добре, престани да се заяждаш. Още не знаем точно какво се е случило. Когато някой умре внезапно, винаги се предполага, че е бил убит. В повечето случаи обаче смъртта е естествена или е настъпила при злополука.

Щом слезе от асансьора, Ив гневно присви очи. В коридора гъмжеше от хора — някаква жена с униформа на камериерка истерично ридаше, около нея се бяха струпали костюмирани мъже и гости на хотела, които бяха наизлезли от стаите си да разберат какво е предизвикало суматохата.

Тя отвори безполезната си вечерна чантичка, извади значката си, вдигна я високо и си запробива път сред зяпачите:

— Полиция, отдръпнете се! Гостите на хотела да се приберат в стаите си, хората от охраната — веднага при мен! Някой да се помъчи да успокои онази жена. Кой е шефът на охранителите?

— Аз. — Към нея се приближи висок и строен цветнокож мъж с гладко избръсната глава, която блестеше като огледало. — Казвам се Джон Бригам.

— Бригам, идваш с мен.

Тъй като не носеше шперца си, тя му направи знак да отключи вратата и го последва в апартамента.

Озоваха се в просторна дневна, обзаведена с елегантни мебели. До едната стена беше монтиран барплот с високи столчета. В помещението цареше идеален ред, сякаш в него не беше стъпвал човек. Щорите на големите прозорци бяха спуснати, осветлението бе включено.

— Къде е мъртвата? — обърна се Ив към чернокожия.

— В спалнята — ето там, вляво.

— Когато дойде на местопроизшествието, забеляза ли дали вратата е затворена както в момента?

— Да, беше затворена. Но със сигурност го знае само госпожа Хайло, която е намерила мъртвата.

— За жената, която плаче в коридора ли говориш?

— Да.

— Добре... — замислено промълви Ив. — Да огледаме местопроизшествието.

Приближи се до вратата отвори я и машинално отстъпи крачка назад, когато отвътре се разнесе оглушителна музика. И тук всички

лампи бяха включени. Под ярката им светлина на леглото бе проснат труп на млада жена, все едно разглезено дете бе захвърлило куклата си, след като механизмът ѝ се е повредил.

Едната ръка на мъртвата беше извита под неестествен ъгъл, лицето ѝ беше покрито с рани и синини от безмилостния побой, който ѝ е бил нанесен, полата ѝ беше запретната до кръста. Тънката сребърна жица, с която убиецът я бе удушил, се беше врязала в шията ѝ като смъртоносна огърлица.

— Мисля, че отпада вероятността за естествена смърт — промърмори Рурк.

— Имаш право. Бригам, кой освен теб и камериерката е влизал в апартамента, след като тя е намерила трупа?

— Никой.

— Докосвал ли си мъртвата или каквото и да било, освен вратите?

— Известно ми е как се постъпва в подобни случаи, лейтенант. Дванайсет години работих в Отдела за борба с престъпността към чикагската полиция. Отначало не разбрах какво се е случило. Госпожа Хайло се свърза с мен по комуникатора, но само пицеше и не можеше да каже и дума. Накарах да я доведат — в паниката си тя беше изтичала до стаята за персонала, която е на четирийсетия етаж. Влязох в апартамента, приближих се до тази врата и от пръв поглед разбрах, че жената е мъртва. Тъй като знаех, че двамата с Рурк в момента сте в балната зала на хотела, веднага се свързах с него, заключих външната врата, изпратих да доведат Хайло и изчаках да дойдете.

— Браво на теб, Бригам. Добре, че си бивш полицай и знаеш колко често важни улики са били заличени от ръцете на „усърдни помощници“. Познаваш ли жертвата?

— Не. Хайло я нарече Дарлийн... малката Дарлийн. Нищо повече не можах да науча от нея.

Ив се огледа, опитвайки да си представи как е било извършено убийството. Засега не можеше да предприеме нищо, дори не биваше да се доближава до трупа.

— Бригам, направи ми една голяма услуга. Отведи госпожа Хайло в някоя празна стая и се погрижи да не разговаря с никого, докато не я повикам. Ще се обадя в управлението — не искам да вляза

в стаята, преди да напръскам дланите и обувките си със специалния спрей.

Чернокожият извади от джоба си флакон:

— Заповядай. Помолих един от хората ми да донесе и записващо устройство. — Подаде ѝ приспособлението, което се прикрепваше към ревера, и добави: — Досетих се, че не носиш чантата с необходимите пособия за оглед на местопрестъплението.

— Поздравявам те за предвидливостта. А сега те моля да отведеш Хайло и да я държиш под око.

— Бъди спокойна, ще имам грижата да не разговаря с никого. Повикай ме по пейджъра, когато решиш да я разпиташ. Ще наредя на двама от моите служители да охраняват апартамента, докато пристигнат „метачите“.

— Благодаря. — Тя машинално разклати флакона. — Защо си напуснал полицията?

За пръв път Бригам се усмихна:

— Сегашният ми шеф ми направи много изгодно предложение.

— И не си сгрешил — подхвърли тя на Рурк, когато чернокожият излезе. — Този човек носи умна глава на раменете си и има набито око. — Понечи да напръска подметките си, но изведнъж реши, че ще ѝ бъде много по-удобно без обувки. Събу ги, напръска стъпалата и дланите си, сетне подаде на съпруга си флакона и записващото устройство: — Налага се да ми помогнеш и да заснемеш местопрестъплението.

— Името на жертвата е Дарлийн Френч — задиктува той данните, изписващи се на монитора на джобния му компютър. — Назначена е била при нас преди малко повече от дванайсет месеца. Била е дваисет и две годишна.

— Много съжалявам за случилото се. — Ив го хвана за рамото и изчака той да извърне гневния си поглед към нея. — Сега тя е моя грижа. Ще ми помогнеш, нали?

— Добре — въздъхна той, прибра компютъра в джоба си и прикрепил записващото устройство към ревера си.

— Говори лейтенант Ив Далас — задиктува Ив. — Очевидно е извършено убийство. Жертвата е идентифицирана като Дарлийн Френч, от женски пол, дваисет и две годишна, работила е като камериерка в хотел „Палас“, собственост на Рурк. Намирам се на

местопрестъплението в апартамент 4602. Присъства и Рурк в ролята на временен помощник. Диспечерската служба е уведомена за произшествието.

Тя пристъпи към трупа и продължи да диктува:

— Няма признаци жертвата да се е съпротивлявала, но ако се съди по синините и нараняванията, жената е била жестоко пребита, като най-силните удари са били нанесени по лицето ѝ. Пръските кръв свидетелстват, че побоят е бил нанесен, докато жертвата е била на леглото.

Отново огледа помещението и едва сега забеляза пейджъра, захвърлен на пода до вратата на банята.

— Дясната ръка е счупена — продължи. — Нараняванията от вътрешната страна на бедрата и около влагалището говорят, че жената е била изнасилена, преди да бъде убита. — Повдигна безжизнената ръка на младата жена и я разгледа — за съжаление нямаше под ръка микрохирургически очила. — И с просто око се вижда, че под ноктите има кожа — промърмори. — Успяла си да го одраскаш, Дарлийн. Браво на теб... Под ноктите на жертвата има тъкан и косми — каза в микрофона, сетне продължи огледа на трупа. Забеляза, че униформената дреха на младата жена е закопчана на гърдите. — Убиецът е действал брутално и безцеремонно. Не е разкъсал дрехите ѝ, нито си е направил труда да я съблече. Смазал я е от бой, изнасилил я е и я е удушил със сребърна жица, която е използвал като гарота. Краищата на жицата са усукани отпред, което означава, че е извършил убийството, докато жената е лежала по гръб под него. — Обърна се към Рурк и попита: — Засне ли трупа от всички ъгли?

— Да.

Ив кимна, повдигна главата на мъртвата и се наведе да разгледа жицата около врата ѝ.

— Приближи се да я заснемеш от близък план — нареди. — Възможно е примката да се поизмести, когато обърнем трупа. Отзад металната жица не е прекъсната... изтекла е малко кръв. Удушил е жената, след като я е пребил и изнасилил. — Присви очи, възстановявайки сцената във въображението си. — Възседнал я е... навярно тя вече не се е съпротивлявала. Пъхнал е жицата под главата ѝ, кръстосал е краищата отпред и с все сила е стегнал примката. Смъртта е настъпила бързо.

Представи си как младата жена се мятта, като инстинктивно се опитва да отхвърли от себе си убиеца, а металната жица безмилостно се впила в гърлото ѝ и не ѝ позволява да изкрещи от ужас и болка. Сърцето ѝ бие до пръсване, поради липсата на кислород звукът, напомнящ на рева на бурно море, отеква в ушите ѝ.

Краката ѝ барабанят по леглото, тя безпомощно размахва ръце, опитвайки да си поеме глътка въздух. Сетне кръвта нахлува в мозъка ѝ и сърцето ѝ престава да тупти.

Ив тръсна глава, за да прогони ужасяващата картина, и отстъпи назад. Невъзможно ѝ бе да продължи огледа без специалните пособия.

— Засега толкова — обърна се към съпруга си. — Докато чакам пристигането на колегите, искам да разбера на чие име е регистриран апартаментът и по какъв график работят камериерките. Спешно трябва да разпитам и Хайло — добави тя, приближи се до вградения гардероб и дръпна плъзгащата се врата. — Ще ми бъде от помощ да разговарям с някого от персонала, който е бил в приятелски отношения с жертвата или поне я е познавал добре. — Надникна в гардероба и замислено промърмори: — Никакви дрехи... личи си, че изобщо не е използван. Само на пода има две хавлиени кърпи, които Дарлийн е изпуснала или е хвърлила на излизане от банята. Някой изобщо бил ли е настанен в този апартамент?

— Ще проверя на регистратурата. Предполагам, ще уведомиш близките ѝ.

— Да — въздъхна Ив. — Ще се свържа със съпруга ѝ, ако е била омъжена. Ако ли не, ще потърся приятеля ѝ, любовника ѝ или бившия ѝ съпруг. Деветдесет процента от убийствата се извършват поради сексуални подбуди. Но ми се струва, че този случай е съвсем различен — в действията на престъпника липсват интимност и страст. Не я е убил в пристъп на гняв, а е действал... като робот.

— В изнасилването няма нищо интимно — промърмори Рурк.

— Грешиш — поправи го тя, знаеше го от собствен опит. — Когато нападателят и жертвата се познават или пък убиецът си е представял как осъществява полов контакт с жената, която не подозира за съществуването му, това придава интимност на насилническия акт. В този случай престъпникът само е вкарвал и изкарвал члена си. Обзалагам се, че е отделил повече време на побоя, отколкото на

изнасилването. На някои мъже първото доставя по-голямо удоволствие и го смятат за нещо като любовна прелюдия към половия акт...

Рурк изключи записващото устройство и промълви:

— Ив, нека друг поеме този случай.

— Какво? — Тя примигна и се върна към действителността. —
Защо?

— Не се подлагай на това изтезание. — Той нежно докосна страната ѝ. — Ще бъде много мъчително за теб.

Сърцето ѝ се сви от умиление, задето той не спомена кошмарното ѝ детство, когато собственият ѝ баща я беше пребивал от бой и я бе изнасилвал.

— Ако позволя на чувствата ми да надделеят, всеки случай, който разследвам, ще ми причинява болка — каза протичко, обърна се и погледна Дарлийн Френч. — Няма да поверя разследването другиму, Рурк. Нямам право... този случай е мой.

ВТОРА ГЛАВА

От регистратурата съобщиха на Рурк, че апартамент 4602 е бил запазен три седмици предварително от някой си Джеймс Прайъри от Милуоки, който заявил, че ще остане в хотела две нощи.

Клиентът пристигнал в петнайсет часа и двайсет минути и се регистрирал на рецепцията. Заявил, че разходите ще плати с дебитната си карта, чиято валидност била удостоверена от дежурния служител.

Докато полицейският екип и „метачите“ извършваха огледа на местопрестъплението, Ив преглеждаше видеозаписите от охранителните камери, които Бригам ѝ беше изпратил.

На записа, направен по време на постъпването на Прайъри в хотела, се виждаше петдесетинагодишен мъж от смесена раса, издокаран с консервативен тъмен костюм. „Типичен преуспяващ бизнесмен, който може да се позволи да отседне в скъп апартамент в луксозен хотел — помисли си Ив. — Накратко, висш служител, чиито разноски се плащат от фирмата.“ Ала елегантният му костюм и стилно подстриганата коса не можеха да я заблудят — набитото ѝ око веднага съзря в непознатият опасен главорез.

Беше широкоплещест и набит и вероятно тежеше два пъти повече от жертвата си. Имаше големи длани, пръстите му бяха дълги, с четвъртити нокти. Очите му бяха студени и мръсносиви като тънкия слой лед, който през януари се образува върху локвите по улиците. Лицето му също беше четвъртито, носът му беше голям, устните му — тънки. В сравнение с грубоватата му външност стилно подстриганата тъмнокестенява коса, прошарена на слепоочията, изглеждаше не на място, като че ли беше някаква маскировка.

Джеймс Прайъри не се опита да скрие лицето си от камерата, дори се усмихна на служителя на рецепцията, сетне последва пиколото към асансьорите. Ив забеляза, че момчето носи само един куфар.

На следващия видеозапис видя как пиколото отключва вратата на апартамента и отстъпва, за да пропусне пред себе си госта. Записът

доказваше, че така нареченият Прайъри не е излизал от апартамента, преди да извърши убийството.

Беше използвал автоготвача в кухненския бокс, за да си приготви пържола алангле, печени картофи, кафе и сладкиш с извара, вместо да си поръча вечеря по телефона. От барчето в дневната липсваха само няколко бутилки с газирани напитки.

„Не е пил нито капка алкохол — помисли си Ив. — Сигурно е искал да действа на бистра глава.“

На третия диск беше записано как Дарлийн Френч, бутайки пред себе си количката с чистото спално бельо и хавлиени кърпи, се приближава до вратата на апартамент 4602. Беше красива млада жена с големи кафяви очи и със замечтано изражение. Униформата ѝ блестеше от чистота и беше идеално изгладена. Беше дребничка, с крехко телосложение, а пръстите ѝ машинално подръпваха златния медальон във формата на сърчице, окачен на тънка златна верижка, който бе извадила изпод блузата си.

Позвъни и докато чакаше да ѝ отворят, сложи ръка на кръста си, сетне отново позвъни и пхна медальона под дрехата си. Едва след второто позвъняване извади кодовата карта от джоба на престилката си, пхна я в процепа и притисна десния си палец към специалната вдлъбнатина за идентифициране. Отвори вратата, с напевен глас извика: „Камериерката!“ и взе от количката чисти кърпи.

Влезе в апартамента и затвори вратата в двајсет часа и двајсет и шест минути.

В двајсет часа и петдесет и осем минути Прайъри излезе в коридора. Носеше куфара си и две хавлиени кърпи. Затвори вратата, хвърли кърпите в количката и я заобиколи, сетне преспокойно тръгна към стълбището.

Само за трийсет и две минути беше пребил, изнасилил и удушил Дарлийн Френч.

— Какво чудовище — промълви Ив. — Какво потресаващо хладнокръвие!

Чу гласа на помощничката си, която току-що беше дошла, но ѝ направи знак да изчака.

Пийбоди се подчини. Вече цяла година помагаше на лейтенант Ив Далас при разследването на кървави убийства и се надяваше, че от един поглед разбира желанията ѝ.

Очите ѝ, тъмни като правата ѝ коса, подстригана на черта, се втренчиха в монитора, на който бе застинало лицето на убиеца. Помисли си, че този човек изглежда като опасен престъпник, но предпочете да замълчи. Най-сетне началничката ѝ извърна поглед от монитора и попита:

— Научи ли нещо, което да ми е от полза?

— Джеймс Прайъри, началник на търговския отдел на застрахователната компания „Блайънс“ със седалище в Милуоки, на пети януари тази година е загинал при автомобилна злополука.

— Е, този тук е жив и здрав! Има ли нещо съмнително около злополуката?

— На пръв поглед няма, лейтенант. В рапорта е отбелязано, че водачът на тежкотоварен камион заспал на волана и убил Прайъри и още един шофьор на лека кола. В Милуоки открихме още няколко души със същата фамилия, но това беше единственият Джеймс Прайъри.

— Не бързай да ги проверяваш. Сигурна съм, че този тип има полицейско досие. Обади се на Фийни и по електронната поща му изпрати снимката на престъпника. Помоли го да го издири в новия мощен компютър, с който наскоро се сдобих. Отделът за електронна обработка на информацията. Обзалагам се, че Фийни ще се справи много по-бързо от когото и да било. — Погледна часовника си и добави: — Време е да разпитам Хайло. Дано да се е посъвзела и да е в състояние да отговаря на въпросите ми... Между другото, къде е Рурк?

Пийбоди сви рамене, втренчи се в стената и отвърна:

— Не зная.

— Да му се не види! — възкликна Ив и се обърна към служителя от охраната, който стоеше до вратата: — Къде е Хайло?

— В апартамент 4020, лейтенант.

— Отивам да я разпитам. А ти пускай да влизат само полицаи, и то след като ти покажат значките си. Ясно ли е?

Без да дочака отговора му, тя измарширува до асансьора и гневно натисна бутона за повикване, фактът, че съпругът ѝ незабелязано е напуснал местопребыванието, означаваше само едно — че е намислил нещо, което няма да ѝ хареса.

Гневът ѝ премина щом влезе в апартамента, в който Бригам беше завел Хайло, и видя, че камериерката се е поуспокоила. Още беше

бледа като платно и клепачите ѝ бяха подпухнали от плач, но седеше до масата в малката дневна и пиеше чай.

— Здравейте, госпожо Хайло. Аз съм лейтенант Ив Далас от нюйоркската полиция.

— Да, да, знам. Рурк ми каза да ви чакам тук заедно с господин Бригам.

Ив изглежда чернокожия, който с огромен интерес изучаваше картината на отсрещната стена.

— Рурк ви е казал, така ли? — повтори, сякаш не вярваше на ушите си.

— Ами да, той дойде да поседи при мен и дори поръча чай. Никога не съм виждала толкова мил и любезен човек.

— О, да, върхът е! Госпожо Хайло, разговаряли ли сте с някого, освен с Рурк и с Бригам?

— Не. Наредено ми беше да не обелвам дума пред никого. — Тя доверчиво впери в Ив очите си с цвят на лешник: — Госпожо Рурк...

— Фамилията ми е Далас — тросна се Ив и едва се въздържа да не скръцне със зъби. — Ако обичате, обръщайте се към мен с „лейтенант Далас“.

— Разбира се... Лейтенант, моля да ме извините, задето изпаднах в истерия, когато... — Тя млъкна и изхлипа, сетне добави: — Обаче не зависеше от мен, просто не можех да престана. Като намерих малката Дарлийн... бях толкова потресена, че сълзите ми рукохнаха като порой и...

— Не се извинявайте.

— Постъпих ужасно! — възкликна камериерката и закри с длани лицето си. Ив забеляза, че жената е дребничка, но набита, и си помисли, че с напредването на възрастта хората с подобно телосложение се оказват много по-издръжливи от онези, които поддържат елегантните си фигури с бягане на дълги разстояния. — Като видях милата Дарлийн на леглото, побягнах и я изоставих. Разбирате ли, това се случи по времето на моята смяна, аз отговарям за тези момичета, а вместо да се помъча да ѝ помогна, избягах. Дори не докоснах Дарлийн, не я покрих с чаршаф...

— Госпожо Хайло...

— Говорете ми на „ти“, лейтенант Далас. — Жената се помъчи да се усмихне, при което изражението ѝ стана още по-печално. —

Името ми е Натали, но всички ме наричат Хайло.

— Добре. — Ив седна, но не включи записващото устройство. — Постъпила си много правилно. Ако беше докоснала мъртвата или я беше покрила, щеше да заличиш важни улики, което щеше да ме затрудни при издирването на убиеца. Моята задача е да го заловя и да го изправа пред съда, за да си получи заслуженото.

— Същото каза и Рурк. — Очите ѝ отново се насълзиха, тя извади от джоба си носна кърпичка и си избърса сълзите. — Каза, че ще намерите изверга, който е сторил това на милата ми Дарлийн, че няма да прекратите работата си, докато не го арестувате.

— Точно така. А ти можеш да ми помогнеш да открия убиеца на Дарлийн. Бригам, ще ни оставиш ли да си поговорим насаме?

— Разбира се. Ако ти потрябвам, потърси ме на номер 90 по вътрешния телефон.

Когато останаха сами, Ив се обърна към Хайло:

— Разговорът ни ще се записва. Съгласна ли си?

— Да. — Жената вдигна глава и се намести на стола. — Готова съм.

Ив постави на масата записващото устройство и издиктува формалните фрази, с които започваше всеки протокол, сетне се обърна към камериерката:

— Първо ми разкажи какво се случи. Защо отиде в апартамент 4602?

— Дарлийн изоставаше от графика. След като приключи с оправянето на леглото за през нощта в дадена стая, всяка камериерка натиска синия бутон на пейджъра си. По този начин следим работата на персонала и броя на апартаментите и стаите, които са били обслужени. Методът допринася за подобряване на ефективността на работата, освен това е предохранителна мярка за сигурността на гостите на хотела и на персонала.

Тя тежко въздъхна, отпи глътка чай и продължи:

— Обслужването на всеки апартамент обикновено отнема от десет до двадесет минути в зависимост от големината на помещението и от сръчността на камериерката. Разбира се, в определени случаи допускаме известно забавяне на темпото. Понякога след напускането си гостите оставят пълен хаос. Не е за вярване как някои хора се

отнасят към хотелското имущество. Понякога се питам дали и у дома постъпват по същия начин.

Поклати глава и отново въздъхна:

— Май се поуевлякох... Та както ви казвах, в момента хотелът е препълнен и не можем да си вдигнем главите от работа. Може би затова не забелязах веднага, че Дарлийн не е сигнализирила от апартамент 4602. После си казах, че забавяне от четирийсет минути е нормално за толкова големи помещения, пък и тя не беше от най-бързите. Не казвам, че не си вършеше работата, но го правеше доста мудро...

Хайло отново наведе глава и закърши ръце:

— Не биваше да казвам, че е била мудна, защото ще си помислите, че я критикувам. Всъщност тя беше много прилежна, кротка като мушица и всички я обичахме. Няма значение, че работата ѝ отнемаше повече време. Предпочиташе да обслужва по-големите апартаменти, харесваше ѝ да поддържа красиви мебели, килими, предмети...

— Разбирам, Хайло. Обичала е професията си и с удоволствие е вършила работата си.

— Точно така. — Жената притисна длан до устните си и кимна.

— Какво направихте, когато забелязахте, че не е спазила правилото да се обажда след почистване на всяка стая?

— Ами... — колебливо проговори Хайло, сетне се взе в ръце. — Потърсих я чрез пейджъра. Правилникът изисква камериерката веднага да сигнализира или да се свърже с началничката си по вътрешния телефон. Разбира си, случва се някой гост на хотела да забави момичето, като поиска допълнителни кърпи или нещо друго. Стараем се да изпълняваме желанията на гостите, дори ако някой от тях иска да си побъбри, защото се чувства самотен. Това нарушава графика на камериерките, но ние сме първокласен хотел и както вече казах, се стремим да задоволяваме капризите на гостите. — Остави чашата си на масата, замисли се, сетне продължи: — Реших да поизчакам и след пет минути отново потърсих Дарлийн. Откровено казано, като не се обади, много се ядосах. Божичко, срам ме е, като си спомня какво ми идваше да ѝ наговоря...

— Престани! — прекъсна я Ив. Безброй пъти бе ставала свидетел на самообвиненията на хората, загубили близък човек. —

Реакцията ти е била съвсем естествена и ако беше жива, Дарлийн нямаше да ти се разсърди. Разбери, че тогава си била безсилна да предотвратиш смъртта ѝ, но сега можеш да ѝ помогнеш, като разкажеш с най-големи подробности за случилото се.

— Да... добре... — Хайло печално въздъхна и помълча, опитвайки да събере мислите си. — Както вече споменах, имахме много работа, защото всички апартаменти в хотела бяха заети. Реших да намеря Дарлийн и да ѝ издърпам ушите, задето действа толкова мудро. Все се надявах пейджърът ѝ да се е повредил, което е почти невъзможно, но все пак понякога се случва. Като стигнах до апартамента и видях количката ѝ пред вратата, побеснях от гняв. — Тя замълча и наведе глава — явно си спомняше как е възнамерявала да се скара на момичето и я измъчваха угризения на съвестта. — Позвъних и след като никой не ми отвори, използвах моята карта. Като влязох в дневната, ми направи впечатление, че цари идеален ред. Отворих вратата на спалнята и...

— Сигурна ли си, че вратата е била затворена? — прекъсна я Ив.

— Сигурна съм... дори си спомням, че извиках името на Дарлийн, преди да натисна дръжката. Влязох и... на леглото видях горкичката Дарлийн. Лицето ѝ беше толкова подуто и посиняло, че беше почти неузнаваемо, яката на униформената ѝ блуза беше окървавена, кръвта се беше стекла по шията ѝ и по прилежно сгънатата завивка. Мръсникът, който и да е бил, я е изненадал, докато е вършела работата си...

— Дарлийн е оправяла леглото за през нощта — прекъсна я Ив. — Това ли е било първото ѝ задължение?

— Всяка камериерка има свой метод на работа. Доколкото знам, Дарлийн предпочиташе да започне от банята и да смени използваните хавлиени кърпи, след което да оправи леглото. Някои гости настояват спалното бельо да се сменя всяка вечер, ако следобед са подремнали или са... използвали леглото. В такъв случай камериерката сваля чаршафите и заедно с кърпите ги оставя в количката, взема чисто спално бельо и така нататък. Нейно задължение е да отбележи в електронния бележник допълнителната смяна на чаршафите. По този начин се извършва ефикасно контролиране на инвентара и на работата на персонала.

— Разбирам — кимна Ив. — Казваш, че момичето тъкмо е било оправило леглото за през нощта. Преди малко спомена, че музикалната система е била включена. Възможно ли е Дарлийн да я е включила?

— Да, възможно е, но никога не би си позволила звукът да е толкова висок. Ако гостът не присъства по време на „вечерната процедура“, както я наричаме ние, камериерката програмира музикалната система според неговото изрично желание. В противен случай настройва системата на станция, излъчваща само класическа музика, но никога не усилва звука.

— Може би е възнамерявала да го намали, преди да излезе от апартамента.

— Дарлийн харесваше модерната музика — тъжно се усмихна Хайло. — Също като повечето нейни колежки, които са млади момичета. Оперната музика определено не беше по вкуса ѝ.

— Добре... — промълви Ив и си помисли: „Значи престъпникът убива под звуците на оперна ария. За разлика от Дарлийн той е поклонник на класическата музика.“ — Какво се случи после?

— Ами... отначало останах като ударена от гръм, не можех да помръдна. Смътно си спомням как побягнах, като блъснах вратата на спалнята. Пицях като обезумяла, но чух как се тресна зад мен. Изтичах в коридора, затворих вратата на апартамента и тогава краката ми се подкосиха. Облегнах се на стената и се обадох на охраната. От тях разбрах, че още съм пиццала истерично.

Тя млъкна и притисна длани до лицето си, докато се овладее, сетне продължи:

— От съседните апартаменти наизскочиха хора, втурнаха се по коридора, настъпи суматоха... после дойде господин Бригам и влезе при Дарлийн. Зави ми се свят, не си спомням кога ме е довел тук. Като се покоопитих, ми каза да легна и да се успокоя, но бях толкова изнервена, че останах да седя до масата и да плача. После дойде Рурк и нареди да донесат чай. Господи, лейтенант Далас, кой и защо би могъл да стори зло на милото дете, което на мравката път правеше?

Ив млъкеше. Знаеше, че дори след като заловят престъпника, никога няма да научат отговора на този въпрос. Изчака Хайло да се поуспокои и поднови разпита:

— Дарлийн винаги ли е подготвяла този апартамент за през нощта?

— Почти винаги. По принцип на всяка камериерка се пада да поддържа апартаментите на два етажа, като от време на време разменяме местата на момичетата. Откакто премина курса на обучение, Дарлийн отговаряше за 45 и 46 етаж.

— Знаеш ли дали е имала приятел?

— Мисля, че имаше. Персоналът ни е предимно от млади хора и помежду им се създават романтични връзки. Не си спомням с кого... Бари! — с облекчение възкликна тя и дори леко се усмихна. — Да, сигурна съм, че тя имаше приятел на име Бари, който е пиколо в хотела. Спомням си, че беше на седмото небе от радост, когато Бари се прехвърли да работи нощна смяна. Казваше, че така щели да бъдат заедно повече време.

— Знаеш ли фамилното му име?

— Не, съжалявам. Лицето ѝ винаги греиваше, заговореше ли за този Бари.

— Знаеш ли дали напоследък са се карали за нещо?

— Не. Повярвайте, че щях да науча, ако помежду им е имало скандали. Винаги се разчува, когато някой от персонала се скара с приятеля или с приятелката си. Убедена съм, че... Майчице! — внезапно възкликна тя и отново пребледня като платно. — Лейтенант, да не мислите, че той... Не го познавам добре, но съдейки по онова, което Дарлийн разказваше за него, реших, че момчето е добро и симпатично.

— Не го подозирам, Хайло, поне засега. Ще си съставя мнение за него, след като го разпитам. Може би той ще ни подсказе кои са били враговете на мъртвата, кой би могъл да я убие.

— Ясно... разбира се.

Двете вдигнаха поглед и се втренчиха в Рурк, който в този момент влезе в апартамента.

— Извинете, прекъсвам ли разговора ви? — попита той.

— Не, засега приключихме — отговори Ив, стана и се обърна към камериерката: — Може би ще се наложи отново да разговаряме, но засега си свободна. Ако искаш, ще помоля някого от колегите да те отведе до дома ти.

— Вече уредих този въпрос. — Рурк прекоси дневната и хвана ръката на жената: — Пред входа на хотела чака кола, която ще те

отведе вкъщи при съпруга ти. Вземи успокоително и си легни. Ще се върнеш на работа едва когато се успокоиш напълно.

— Благодаря ви, много ви благодаря. Но мисля, че работата ще ми помогне да забравя преживяното.

— Постъпи както намериш за добре. Най-важното е да се успокоиш — повтори Рурк и стана да я изпрати.

Хайло кимна, но преди да отвори вратата, се обърна към Ив:

— Лейтенант, Дарлийн беше толкова кротка, че и на мравката път правеше. Убиецът ѝ трябва да бъде наказан! Знам, че това няма да я възкреси, но извергът трябва да си получи заслуженото. Друго не можем да направим за бедното момиче.

„Това е единственото, което можем да направим заради жертвите — с горчивина си помисли Ив, — но никога не е достатъчно.“

Изчака го да даде наставления на човека, който навярно бе шофьорът, натоварен със задачата да закара Хайло до дома ѝ, сетне затвори вратата и попита:

— Къде изчезна?

— Трябваше да уредя нещо. — Той наклони глава и добави: — Знам колко мразиш цивилни лица да ти пречат, докато си на местопрестъплението. И без това не можех да ти бъда полезен.

— А-ха, разбрах намека — ако за мен си бил безполезен, другаде помощта ти е била необходима.

— Длъжен ли съм да отговоря какво съм правил и къде съм бил, лейтенант? — Обърна ѝ гръб, приближи се до хладилника, извади малка бутилка бяло вино и си наля в кристална чаша.

Ив осъзна, че заядливият ѝ тон го е засегнал, затова побърза да се поправи:

— Не се сърди, само се питах къде си бил...

— И какво съм правил — иронично подхвърли Рурк. — Не забравяй, че хотелът е мой, лейтенант. Имам право да давам нареждания по свое усмотрение.

— Съгласна съм. Не искам се караме. — Ив машинално прокара пръсти през косата си, а съпругът ѝ спокойно отпи от чашата си, без да откъсва поглед от лицето ѝ. — Разбирам чувствата ти. Оправдано е да си разстроен, след като е извършено посегателство върху твой служител. Естествено, като се има предвид, че притежаваш половината град...

— Само половината ли? — прекъсна я той и устните му се разтегнаха в иронична усмивка. — Ще поискам справка от моя счетоводител.

— Престани да се шегуваш. Дори да опитам да те убедя, че смъртта на твой служител не е по твоя вина и че не трябва да я приемаш толкова лично, знам, че ще си хвърля думите на вятъра, защото трагедията дълбоко те е развълнувала. Разбирам го и много съжалявам.

— Аз също, Ив. Заради онова, което се е случило, и задето едва не си изкарах яда на теб. Моля да ме извиниш за резкия тон. А сега, след като буреносните облаци си разсеяха, повтарям, че трябваше да се погрижа за това-онова, включително за разпродажбата, организирана в балната зала. — Подаде на Ив чашата с вино, но както бе очаквал, тя поклати глава. — Убийството на тази млада жена ще ни създаде много неприятности с репортерите от медиите. Известно ти е, че като лешояди се нахвърлят на всяка история, а тази е особено пикантна, тъй като престъплението е извършено в известен хотел, в който в същото време се е провеждал аукцион на вещите на прочута филмова звезда. Налагаше се да реагирам мигновено, за да предотвратя скандала. Освен това се погрижих за бедната Хайло.

— Горката жена, беше трогната от грижите ти. Сигурна съм, че благодарение на вниманието ти е приела по-леко трагедията.

— Тя работи за мен от десет години — каза Рурк, сякаш това обясняваше всичко. — Хората от персонала вече бяха разбрали за убийството, налагаше се да предприема спешни мерки за предотвратяване на паниката. Разбрах, че някой си Бари Колинс, който работи като пиколо, е бил приятелят на мъртвата. Беше в много тежко състояние. Уредих да го закарат с кола до дома му. Почакай, преди да ме наругаеш — добави той, като видя как в очите ѝ проблеснаха гневни искрици. — Младежът има желязно алиби. По времето, когато е било извършено убийството, заедно с двама колеги са пренасяли багажа на лекарите, пристигнали за някаква медицинска конференция.

— А ти как разбра кога е било извършено убийството?

— Бригам ме осведоми какво е имало на видеозаписите от охранителните камери. Предполагам, че нямаш нищо против, задето е уведомил собственика какво се случва в хотела.

— Нямам — кисело промърмори тя. — Все пак държа да разпитам приятеля на момичето.

— Тази вечер нямаше да изкопчиш нищо от него. — В гласа му се прокрадна нежност, която му придаде още по-голяма мелодичност. — Младежът е едва двајсет и две годишен, Ив, и е бил лудо влюбен в Дарлийн. Буквално беше съсипан от новината за смъртта ѝ. Господи! — Лицето му се изкриви от мъка, като си припомни в какво състояние беше заварил Бари. — Непрекъснато повтаряше, че иска да бъде с майка си, затова го изпратих право при нея.

— Навярно и аз щях да сторя същото — примирено въздъхна тя. — Ще го разпитам по-късно.

— Предполагам, че вече сте проучили Джеймс Прайъри.

— А пък аз предполагам, че вече си научил резултатите от проучването, затова само ще добавя, че ще помоля Фийни да потърси сведения за него в новия свръхмодерен компютър на Отдела за електронна обработка на информацията. Обзалагам се, че извергът има досие — това не е първото му престъпление.

— Много добре знаеш, че ако възложиш работата на мен, по-бързо ще получиш необходимата информация.

„Разбира се — помисли си тя. — Нали и ти имаш свръхмодерен компютър в помещението, което държиш под ключ. Само дето техниката е незаконна, защото не е регистрирана в службата за компютърна охрана!“

— Засега ще действаме според моите указания. Убиецът преспокойно е напуснал хотела, следователно разполага със сигурно скривалище. Много скоро ще знам кой се крие под името Джеймс Прайъри. Но много по-важно е да разбере мотива за престъплението. Убиецът е действал според грижливо обмислен план. Приел е самоличността на мъртъв човек, три седмици предварително е запазил апартамента в хотела, като е обявил, че ще остане две нощи. Искал е да се застрахова в случай, че не изпълни намеренията си още първата нощ. Затворил се е в стаята си и търпеливо е зачакал жертвата си. Дали е искал да убие тъкмо Дарлийн? И ако тя е била набелязаната жертва, защо се е спрял на нея? Може би ще поуча отговор на някои от въпросите, когато се запозная с досието му. Но една загадка не ми дава покой — този тип пет пари не даваше, че ще видим лицето му... Освен

ако греша и той няма полицейско досие. В противен случай щеше да вземе мерки да не го разпознаем.

— Все едно, че показва среден пръст на теб... или на мен.

— Да, понякога разрешението на загадката е съвсем елементарно. — Тя въздъхна. — Предстои ми неприятното задължение да уведомя близките на мъртвата, които живеят в Ню Джърси. После трябва да се върна в управлението и да напиша рапорт за произшествието. Съгласен ли си да те използвам като шофьор?

— Смайваш ме, лейтенант! — вдигна вежди той. — Да не би с времето да си започнала да се размекваш?

— Може би искам да те държа под око — не му остана дължна тя.

— Приемам обяснението. — Рурк остави чашата на масичката, приближи се до съпругата си и с длани обгърна лицето ѝ, сетне я целуна по челото. — Предчувствам, че случилото се ще създаде неприятности и на двамата ни. Предварително ти поднасям извиненията си за обидните думи, които ще чуеш от мен, докато провеждаш разследването.

— Хубаво — усмихна се тя и си помисли, че все пак бракът е нещо прекрасно. На свой ред обгърна с длани лицето му и впи устни в неговите. — Приеми това като извинение за още по-обидните думи, с които ще те наричам.

Рурк я притисна в обятията си и прошепна:

— Настоявам още сега да ме обидиш, и то много жестоко. Така и така сме в хотелска стая, имаш всички условия да се извиниш за грубостта си.

— Извратен тип! — засмя се Ив и го отблъсна.

— Ох! — престорено извика той и я последва в коридора. — Ще си платиш за обидата!

Ив често си казваше, че най-неприятният аспект от професионалните задължения на служителя от отдел „Убийства“ е уведомяването на роднините на жертвата. Само няколко думи безвъзвратно променят съдбата на много хора. Дори след като болката от загубата намалее, животът им вече не е същият, липсва парченце от мозайката, шаблонът завинаги е променен.

По обратния път от Ню Джърси тя се мъчеше да забрави неописуемата скръб на майката и сестрата на Дарлийн Френч, които бяха съсипани от новината. Казваше си, че сега е още по-важно да предприеме мерки за залавянето на убиеца, което ще донесе на двете жени, ако не утеха, то задоволство от справедливото възмездие.

— Щях да знам, ако в Ню Йорк или в окръга е било извършено подобно престъпление — замислено промърмори тя, но все пак използва компютъра в колата на Рурк, за да провери в информационната система на щатската полиция. — Жената е била пребита, изнасилена и удушена...

— Обичам този град — иронично подхвърли Рурк.

— Аз също. Мисля, че цялото ни общество е болно... Но да не се впускам във философски разсъждения. От справката в компютъра се вижда, че през последните шест месеца са били извършени множество изнасилвания и побои над жени, имаме и няколко удушени, но при нито едно от престъпленията не са съчетани трите елемента, нито пък е използвана като гарота сребърна жица. Нито едно от произшествията не се е случило в хотелска стая, но щом престъпникът е извършил убийството в „Палас“, може би е оставил след себе си жертви в други градове или държави, дори на други планети. Ще разширя обсега на проучванията и...

Комуникаторът в чантичката ѝ избръмча и тя побърза да го извади:

— Далас!

— Не можеш ли да си вземеш почивка поне една вечер и да ме оставиш на спокойствие? — с плачевен глас попита Фийни. На монитора изплува лицето му, печалните му очи досущ приличаха на очите на куче.

— Работя по въпроса — кисело промърмори тя.

— Изглежда не полагаш достатъчно старание. Ако си вземеш отпуск поне двайсет и четири часа, може би всички ние също ще имаме почивен ден. Тъкмо се бях настанил пред телевизора с бутилка хубаво питие и цяла купа чипс, за да гледам мач на „Янките“, Пийбоди ми се обади и ми развали удоволствието.

— Искрено съжалявам.

— А пък аз два пъти повече, защото „Янките“ загубиха позорно. Ще пукна от мъка. — Ирландецът въздъхна и зарови пръсти в гъстата

си червеникава коса, която беше започнала да се прошарва на слепоочията. — Майната им на тези нещастници! Знаеш ли кое е най-интересното? Когато Пийбоди ми изпрати снимката на извършителя, лицето му ми се стори познато. Отначало не се досетих къде съм го виждал. Проверих го в компютъра само по снимката. От „метачите“ разбрах, че на местопрестъплението не са намерили отпечатъци от пръстите на убиеца — навярно е напръскал дланите си със защитен спрей. Но парченцата кожа под ноктите на жертвата и проби от семенната течност ще ни помогнат да определим неговата ДНК. Не е напръскал със защитен спрей онай си работа. След няколко часа ще имаме резултатите.

— Потърси ли информация за престъпника в новия компютър?

— Брей, много си нетърпелива! Вече споменах, че започнах проверката само по снимката. Като включих програмата, която показва какво е било лицето преди извършване на някаква пластична операция, попаднах на позната физиономия. Спомних си какво е било оръжието на убийството и в паметта ми изплува името Силвестър Йост или Слай Йост. Подвизава се под различни псевдоними, но това е истинското му име.

— Досега използвал ли е псевдонима Прайъри?

— Не. Прибавих го към дългия списък... А сега слушай внимателно. Преди петнайсетина години работех по проследяването на масов удушвач — оръжието на престъплението беше сребърна жица, а петте жертви бяха намерени в различни краища на планетата. Една от тях беше открита в Ню Йорк — лицензирана компаньонка, свързана с престъпния свят. Същото се отнасяше и за останалите жертви, които не принадлежаха към същата организация, но бяха ключови фигури в конкурентни престъпни картели. Добрахме се до информация, според която извършителят на престъпленията бе Слай Йост, но поради липса на доказателства не успяхме да го задържим. Убийствата престанаха и разследването бе прекратено.

— Според мен той е бил само наемник.

— И ние стигнахме до същото заключение, но кой е бил поръчителят на убийствата? Жертвите са били членове на пет големи престъпни картела. Най-вероятно този Йост е удушил поне двайсет души, а през трийсетте е лежал в затвора заради въоръжено нападение.

— Знаех си, че е виждал как изглежда килията отвътре. Само веднъж ли е задържан?

— Да. Бил е едва на двайсет, когато ченгетата от Маями са го окошарили. Изглежда с течение на времето е станал истински професионалист.

— На път съм към управлението. Препрати ми там сведенията.

— Вече го направих. А пък аз ще поровя още в компютъра — все ми се струва, че съм пропуснал нещо. Ако открия нови сведения, ще ги имаш рано сутринта.

— Дадено. Много ти благодаря.

— До утре... Хей, Далас!

— Казвай.

— Какво е това по косата ти?

— Моля? — Ив машинално вдигна ръка и пръстите ѝ докоснаха малките диаманти, умело вплетени в прическата ѝ. — Ами... бях на едно светско празненство и... — Тя се изчерви като рак и гласът ѝ за миг пресекна. Като си възвърна дар слово, промърмори „Няма значение“ и прекъсна връзката.

Човекът, на когото родителите бяха дали името Силвестър Йост, който се беше регистрирал в хотел „Палас“ като Джеймс Прайъри, за да удуши младата камериерка, и който сега имаше лична карта на името на Джорджо Масини, отпи от втората си чаша скоч и продължи да наблюдава записа на мача на „Янките“, който се беше играл същата вечер.

Ако убиваше, за да задоволи своя вътрешна потребност, щеше да издебне питчъра на отбора и да го изкорми като риба. Но тъй като за него убийството беше само занаят, седеше пред телевизора и ругаеше. Гласът му беше изненадващо тънък и писклив, почти като на жена.

Мнозина му се подиграваха заради гласа. Ако се случеше, докато изпълняваше поръчка, той се преструваше, че не е чул презрителните думи. Ако беше в свободното му време, смазваше от бой подигравчиата, но не защото го беше яд на него, а заради принципа. Беше безчувствен като робот, за него нямаше нищо свято, поради което бе идеална машина за убийства.

Хонорарът за мократа поръчка, която бе изпълнил тази вечер, вече беше преведен в банкова сметка на съвсем друго име. Нямаше представа поради каква причина момичето — защото камериерката беше толкова млада, че приличаше на момиче — е била набелязана за жертва. Беше приел поръчката, бе я изпълнил и парите вече го чакаха в банката. Той доволно се усмихна — новите му работодатели бяха доста щедри. Напоследък сериозно обмисляше да се откаже от този занаят и тлъстата сума, която му бяха обещали, щеше да му осигури безгрижни старини.

По принцип „работата“ му беше добре платена, което с течение на времето му позволи да развие изтънчен вкус. Можеше да си позволи най-доброто, затова си постави за цел да опита най-изисканите ястия и напитки, да притежава произведения на изкуството от прочути майстори, да се наслаждава на музиката на най-великите композитори, да се облича с дрехи, създадени от най-известните модни дизайнери.

Беше пътувал до всички точки на планетата, предприемал бе и няколко междупланетни пътувания. Беше едва петдесет и шест годишен, но свободно говореше три езика (което беше голямо предимство при упражняване на тази „професия“), когато имаше настроение, можеше да готви като майстор кулинар, виртуозно свиреше на пиано.

Не беше заможен аристократ, роден със сребърна лъжица в устата, но сребърната жица му беше помогнала да стане изтънчен и богат.

Първото убийство извърши, когато бе едва дваисетгодишен. Платиха му и той разбра, че съществува лесен начин да изкарва пари. По онова време беше най-обикновен главорез, принадлежащ към изметта на обществото. Вече се обличаше като джентълмен и се гордееше с изтънчените си обноски, ала изпод лустрото прозираше предишният Слай Йост, който Ив беше видяла на видеозаписа.

Сега беше убиец-виртуоз, който никога не разочароваше клиентите си и оставяше своя индивидуален печат върху жертвите.

Побоят символизираше болката, изнасилването — унижението, а сребърната жица бе символ на убийство от висока класа. За Слай това беше пиеса в три действия, в която главната роля неизменно беше поверена на него. Сменяха се само декорите и жената, изпълняваща другата роля.

Обичаше да пътува и притежаваше няколко албума с пощенски картички, които купуваше по време на пътешествията си. От време на време ги разглеждаше, като с наслада отпиваше от уискито си, усмихваше се, спомняйки си градовете, които бе посетил, и предметите, които бе добавил към богатата си колекция.

Никога нямаше да забрави изисканото меню в парижкия ресторант, който бе посетил, след като беше очистил собственика на заводите за електроника, нито приказната гледка, разкриваща се от прозореца на хотелската му стая в Прага през онази дъждовна вечер, когато бе удушил американския емисар.

Ах, колко приятни бяха тези спомени!

Новата поръчка, която беше получил, не беше свързана с пътувания — напротив, налагаше се да остане в Ню Йорк, докато приключи със задачата — но той бе сигурен, че ще съхрани прекрасни спомени от престоя си в многомилионния град.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше ранно утро, но Ив вече седеше в мъничката си канцелария в централното полицейско управление и проучваше сведенията, които Фийни ѝ беше изпратил предишната вечер. Чувстваше се освежена, тъй като беше поспала няколко часа, а преди да се залови за работа, бе изпила три чаши кафе. Постепенно в съзнанието ѝ се оформи образът на закоравелия престъпник Силвестър Йост.

От справката, която ѝ беше изпратил Фийни, ставаше ясно, че бащата на Слай е бил дребен търговец на оръжие, който бе изчезнал и се смяташе за убит по време на Гражданските войни. Майката пък била умствено изостанала жена, която имала слабост да краде коли и да убива с автоматичен нож нещастните им собственици. Когато синът ѝ бил тринайсетгодишен, починала от свръхдоза наркотици, докато била в отделение за лекуване на пристрастени към дрогата.

Очевидно Слай от малък беше решил да запази семейната традиция, създавайки свой собствен стил.

Ив прегледа досието му от времето, когато бил приет в приют за малолетни. Само две седмици след настаняването си в приюта той отрязал с нож ухото на социалния работник, който се занимавал с неговия случай. По-късно пребил и изнасилил момиче от своята група.

Но истинското му призвание очевидно бе удушването, което той бе упражнявал върху кучета и котки, преди да се прехвърли на човешки същества.

На петнайсетгодишна възраст беше избягал от приюта, сега беше на петдесет и шест. Лежал бе само една година в затвора и бе заподозрян в извършване на четирийсет и три убийства.

Информацията за него беше доста оскъдна, въпреки че беше събирана от служители на ФБР, Интерпол, Международната база данни и Бюрото за разследване на престъпления на други планети.

Подозираха го, че е наемен убиец, който нямаше нито един жив родственик, никакви приятели и познати, нито пък постоянен адрес. Предпочиташе да убива с гарота от чисто сребро, но някои от жертвите

си бе удушил с голи ръце, с копринен шал или със златен синджир. Ив забеляза, че това се бе случвало в „ранния му период“, преди да избере сребърната жица, която бе станала негов своеобразен подпис.

Жертвите му бяха мъже и жени от всички раси, на различна възраст и с различно финансово положение. В много случаи преди да ги убие, той ги подлагал на изтезания или ги изнасилвал.

— Професионалист си, Слай. Обзалагам се, че не взимаш евтино за услугите си — промърмори Ив. Облегна се назад и се втренчи в монитора, на който се виждаше Йост в момента на влизането си в хотел „Палас“. — Не мога да си представя кой би те наел да убиеш някаква млада камериерка, която живее в Ню Джърси с майка си и със сестра си.

Тя стана и закрачи напред-назад в тясната си канцелария. Хрумна ѝ, че може би убиецът е допуснал грешка, после си каза, че това е почти невъзможно. Онзи, който убива не когото трябва, не оцелява цели четирийсет години в този бизнес. Следователно бе логично да се предположи, че Йост е направил онова, за което му е било платено.

Но тогава коя е Дарлийн Френч и с кого е била свързана?

И този път Рурк беше замесен, тъй като убийството беше извършено в неговия хотел. Той очевидно дълбоко скърбеше за младата жена, но смъртта ѝ изобщо нямаше да се отрази на финансовите му дела. Глупаво е да се мисли, че хората, които са наели Йост, се опитват да навредят на съпруга ѝ.

„Да се върнем към жертвата — каза си. — Може би Дарлийн Френч неволно е видяла или е чула нещо, заради което е била убита. Понякога бизнесмените сключват важни сделки именно в хотелите.“

Но ако девойката случайно е научила опасна тайна, защо е била убита по такъв показан и дори драматичен начин? Спокойно биха могли да я очистят, без да се вдига много шум. Достатъчно е било да инсценират нападение с цел обир, при което Дарлийн загива. Ченгетата оглеждат трупа, изказват съболезнованията си на близките на жертвата и въпросът е приключен.

Въпреки че предположението изглеждаше невероятно, Ив реши да отиде в хотела и да провери какви хора са отсядали през последните две седмици в апартаментите, за чието поддържане е отговаряла Дарлийн.

Застана пред мъничкия си прозорец и се загледа навън, където цареше хаосът, обичаен за утрините в Ню Йорк. Задръствания имаше не само в уличното, но и във въздушното движение. Край прозореца бавно премина въздушен автобус, претъпкан с пътници, които не можеха да си позволят или не искаха да работят у дома. Появи се и хеликоптер, чийто пилот заснемаше с видеокамера движението на превозните средства по време на пиковия час, анализираше данните и ги съобщаваше на онези, които бяха потърпевши от задръстването.

„Навярно по този начин медиите запълват програмата си“ — помисли си тя и се намръщи, като си спомни, че вече я бяха търсили половин дузина репортери, за да коментира убийството или да им съобщи за залавянето на извършителя. Ала тя нямаше намерение да задоволи любопитството им... поне до момента, в който прекият ѝ началник не я накараше да го стори. Дотогава предпочиташе да остави на Рурк да се занимава с представителите на медиите. Никой не се справяше с тях по-добре от него.

Чу звук от тежки подметки, които се плъзгаха по протрития линолеум, но не се обърна, а продължи да се взира през прозореца.

— Лейтенант, добро утро — колебливо каза Пийбоди.

— Погледни какъв огромен букет държи жената в онзи въздушен трамвай! Къде ли е тръгнала с толкова много цветя?

— Наближава Денят на майката, лейтенант. Може би тази жена е решила малко по-рано да направи задължителното посещение.

— Хмм, така ли мислиш? Всъщност няма значение. Искам да събера информация за приятеля на убитата, Пийбоди. Името му е Бари Колинс. Ако наистина Дарлийн е станала жертва на наемен убиец, все някой му е платил. Не мисля, че едно пиколо получава достатъчно висока заплата, за да наеме скъпо платен главорез като Йост, но може би младежът ще ни насочи към евентуалния поръчител.

— Кой е този Йост?

— Извинявай, забравих, че още не съм ти съобщила най-новата информация. — Продължавайки да се взира през прозореца, Ив ѝ разказа какво е научила от сведенията, които ѝ бе изпратил ирландецът.

— Значи капитан Фийни ще се включи в разследването — промърмори Пийбоди. — Ще повикате ли на помощ и Макнаб?

Ив се обърна и учудено я изгледа. Помощничката ѝ се мъчеше да симулира безразличие, но чувствата ѝ бяха изписани на лицето ѝ.

— Доскоро щеше да протестираш и да се цупиш, ако предложех да включим и Макнаб в нашия екип.

— Не, лейтенант, щях да се опитам да протестирам, а вие щяхте на бърза ръка да ме укротите. След това щях да протестирам мислено. — Пийбоди широко се усмихна и добави: — Но времената се менят. Сега с Макнаб се разбираме по-добре, най-вече откакто започнахме да правим секс. Само че...

— Моля те, спести ми подробностите за сексуалните ви преживявания! — прекъсна я Ив.

— Искях само да кажа, че напоследък той се държи някак странно.

— Ако погледнеш в речника, дефиницията за „Макнаб“ е „странен“.

— Познавам го добре и виждам, че е някак... различен — отговори Пийбоди и си каза, че трябва да запомни сравнението на Ив, за да го използва при първа възможност. — Той е... много мил и внимателен. Непрекъснато ми поднася цветя — мисля, че ги бере в парка, но все пак жестът му е изключително трогателен. Представете си, преди няколко дни дори ме заведе на кино, след като месеци наред го молих да гледаме този филм. Разбира се, после заяви, че едва не е умрял от скука, но все пак хвърли сума пари за билети и за пуканки по време на прожекцията.

— Не може да бъде!

— Затова си мисля, че... — Пийбоди избухна в смях, като видя как смелата и хладнокръвна лейтенант Далас запуши ушите си и нададе пронизителен писък, след което заповтаря:

— Не те чувам! Не желая да те чуя! Нямам намерение да те изслушам. Отивай да събереш информация за Бари Колинс! Веднага! Чуваш ли?

Помощничката ѝ само помръдна устните си.

— Какво?

— Казах „Слушам, лейтенант“ — обясни Пийбоди, когато Ив отмести длани от ушите си. Тръгна към вратата, но миг преди да излезе, се обърна и добави: — Мисля, че си е наумил нещо за мен. — Сетне побягна.

— Не знам дали той си е наумил нещо за теб — промърмори Ив и седна зад бюрото си, — но аз със сигурност имам нещо наум — да изритам и двама ви отзад.

Беше в отвратително настроение, затова се обади в лабораторията и вдигна скандал на главния лаборант, че още не ѝ е изпратил резултата от ДНК пробите.

Когато се срещна с Фийни, вече беше получила от лабораторията данни, потвърждаващи, че човекът, който е изнасилил и удушил Дарлийн Френч, е именно Силвестър Йост.

След като внимателно я изслуша, ирландецът извади от джоба на развлеченото си сако обичайното пликче със захаросани бадеми и отбеляза:

— Изобщо не се съмнявах, че подозренията ми ще се потвърдят. Проверих в компютъра за престъпления, извършени по подобен начин, но не открих нито едно през последните седем-осем месеца. Нашият човек сигурно е бил на почивка.

— Или поръчителят не е искал трупове да бъдат намерени. Откри ли нещо, което да ни подсказва, че този тип не е наемен убиец, а действа по свое усмотрение? Например, че убива, за да си отмъсти на някого.

— Не се натъкнах на нищо от този род. — Фийни схруска едно бадемче. — Всички данни говорят, че го прави срещу заплащане. Помолих Макнаб да направи справка за престъпленията, които са били извършени на други планети. Може би ще се натъкнем на нещо интересно.

— Възнамеряваш да включиш Макнаб в разследването, така ли? — попита Ив.

Тонът ѝ накара ирландецът учудено да я изгледа:

— Разбира се. Имаш ли нещо против?

— Не, той е способно и трудолюбиво момче — промърмори тя и забарабани с пръсти по бюрото. — Притеснява ме само връзката му с Пийбоди.

Фийни смръщи вежди и се прегърби:

— Не ми се ще да говоря по този въпрос.

— На мен също не ми се мисли за сексуалната им връзка — промълви тя, после си каза, че щом е подложена на мъчения, няма да ги спести и на ирландеца. — Известно ли ти е, че я завел на някакъв филм, по който припадат само момичетата?

— Какво? — Той пребледня и замалко не глътна цял бадема, който се канеше да схруска. — Отишъл е да гледа някакъв лигав филм и отгоре на всичко е завел Пийбоди, така ли?

— Точно така.

— Господи! — изстена ирландецът. Смъкна се от бюрото, на ръба на което беше приседнал, и направи няколко обиколки на канцеларията, като се клатушкаше на късите си крака. — Това е краят, разбираш ли? Свършено е с момчето! Ако не се случи чудо, скоро ще започне да бере цветя и да ѝ ги поднася.

— Вече е на този етап.

— Не ми го казвай, Далас! — Той умоляващо я изгледа и погледът му стана още по-печален. — Не ми го набивай в главата! Стига ми да знам, че се търкалят голи в леглото.

— Никой не ми обръща внимание, когато зачекна този въпрос — заяви тя и доволно кимна — най-сетне беше намерила сродна душа, пред която да излее негодуванието си. — Оплаках се на Рурк, той обаче намира, че връзката им е много романтична.

— Но те не са негови колеги, нали? — гневно възкликна Фийни, в чиито жили течеше кръвта на буйните му ирландски предтечи. — Не му се налага да работи, докато онези двамата си намигат, пощипват се и правят още Бог знае какво зад гърба му! Пустата Пийбоди, смятах, че си пада по онова жиголо Мънроу.

— Тя върти и двамата на малкия си пръст.

Фийни гневно изсумтя, отново седна на ръба на бюрото, предложи на Ив пликчето с бадеми и промърмори:

— Жени! Можеш ли да разбереш какво им се върти в главите?

— Имаш право — съгласи се тя. Внезапно настроението ѝ се повиши, тя изсипа в шепата си няколко бадема и с удоволствие ги схруска. — Но да говорим делово — възложих на Пийбоди да проучи приятеля на Дарлийн Френч. Едва ли ще открием нещо важно, но след като разполагаме със сведения за него, ще го разпитам. Опитвам се да избегна срещата с представителите на медиите. Засега Рурк успешно отбива атаките им. Намислила съм да се върна на

местопрестъплението и да огледам другите апартаменти в хотела. След около час ще получа сведенията от токсикологичната експертиза на убитата. Предполагам, че Дарлийн не е взимала дрога, но понякога тихите води са най-опасни.

— Същото се отнася и за твоята помощничка — промърмори той.

— Имаш право. От справката за Дарлийн научих, че родителите ѝ са се развели преди осем години. Бащата се казва Хари Д. Френч и в момента живее в Бронкс с втората си съпруга. Дано да ти остане време да тръгнеш по тази следа. Ако убийството е било поръчано на професионалист, може би някой си откъщава на бащата на момичето.

— Ще проуча този Хари Д. Френч. А ти научи ли нещо повече за майката?

— Името ѝ е Шери Тайдс Френч. Още снощи направих справка за нея. Работи като управителка на магазинче за шоколадови и сладкарски изделия в транспортния център в Нюарк. Репутацията ѝ е безупречна. Едва ли момичето е загинало заради нея. — Тя му подхвърли обратно пликчето с бадемите, грабна якето си от закачалката и добави: — След като Макнаб вече участва в разследването, нека се позанимае със сребърната жица. Дано да разберем откъде убиецът се снабдява с „оръжието“ си. До обяд ще получа резултатите от лабораторните анализи.

— Хареса ми идеята ти да товаря Макнаб с повече работа. Дано отклони мислите му от онова, дето е в панталона му.

— Разчитам на теб — подхвърли Ив, облече якето си и излезе.

Първата ѝ работа беше да се срещне с управителя на „Палас“. Помоли го да ѝ предостави копия от регистъра на гостите на хотела, списък на персонала, както и на служителите, които през последната година са били уволнени или са напуснали по свое желание.

Преди да подхване обичайната лекция, опитвайки да убеди управителя, че е негов дълг да помогне на полицията при разследването на убийство, той ѝ подаде запечатан плик, в който бяха всички необходими документи. Сетне ѝ съобщи, че хората от персонала са предупредени от Рурк да ѝ оказват пълно съдействие и да ѝ предоставят всякаква информация.

— Поднесоха ви всичко на тепсия — подхвърли Пийбоди, докато пътуваха с асансьора към четирийсет и шестия етаж.

— Да, Рурк явно не си е губил времето. — Ив подаде плика на помощничката си, разкодира заключващото устройство, поставено от полицията на вратата на апартамента и влезе. Докато оглеждаше помещението, разсъждаваше на глас:

— Как ли убиваш няколко часа в хотелската стая, докато чакаш подходящия момент да удушиш някого? Наслаждаваш се на гледката през прозореца, гледаш телевизия или може би вечеряш. Направих справка и установих, че убиецът не е получил нито едно съобщение по факса или по електронната поща, не е разговарял с никого по телефона. Може би прави проучванията през свободното си време. След като е отседнал в хотела, вече е знаел, че набелязаната жертва е тук.

Тя отиде в кухненския бокс и огледа плота, който беше почернял от праха, използван от криминолозите за откриване на отпечатьци от пръсти. В умивалника имаше няколко чинии, прилежно поставени една върху друга.

— Използвал е автоготвача в шест часа. Разполагал е с повече от час, докато започне вечерната обиколка на камериерките. Може би е знаел графика на Дарлийн, известно му е било, че тя влиза в този апартамент приблизително в осем часа. Навярно е прегледал календара за мероприятията, провеждани в хотела, и е разбрал за разпродажбата, организирана в балната зала, за предстоящата лекарска конференция, както и за онази, която се е провеждала в момента. Преценил е, че камериерката няма да се появи по-рано, отколкото я очаква, защото хотелът е препълнен и тя ще бъде претрупана с работа. Казал си е, че няма да е зле да хапне една пържола.

Ив се приближи до умивалника, разгледа чиниите, които прилежно бяха поставени една върху друга, и продължи да разсъждава:

— Най-вероятно е гледал телевизия, докато се е хранил. Седял е на канапето или до масата. Едва ли някой би пренебрегнал удобствата, които предлага луксозният хотел, за да се храни на крак в кухненския бокс. После с наслада е изконсумирал десерта, изпил е чаша кафе и доволно се е потупал по корема. Занесъл е съдовете в кухнята и прилежно ги е подредил в умивалника. Този човек е свикнал да живее

сам и да поддържа хигиената в жилището си. Неприятно му е било да гледа мръсните съдове на масата, затова ги е занесъл в кухненския бокс.

Тя отново огледа умивалника — ножът беше поставен от едната страна на чинията, вилците — от другата, върху голямата чиния бяха подредени последователно чинийката за десерт и онази от сервиза за кафе, а най-отгоре бе чашата. Отдалеч купчинката приличаше на пирамида.

— Предполагам, че живее сам и дори не притежава дроид, който да се грижи за домакинството. Предположението ми се потвърждава от факта, че е раздигнал масата, след като се е нахранил. Човек, който живее по хотели и е свикнал да бъде обслужван от камериерки, не би го направил.

Пийбоди кимна:

— Снощи забелязах нещо странно, но забравих да ви го кажа.

— Какво?

— Направи ми впечатление, че в банята няма сапун, шампоан, ароматни соли за вана или кутия с крем — много добре знаете, че в луксозни хотели като този на гостите се предлагат най-висококачествени козметични средства. Убиецът ги е взел. — Тя се усмихна, като забеляза изпитателния поглед на Ив. — Много хора го правят, но повечето не дебнат жертвата, която трябва да убият, или току-що са удушили една млада жена.

— Браво, Пийбоди, имаш набито око. Престъпникът е или скъперник, или е взел козметичните средства за спомен. Липсват ли халатите, хавлиените кърпи или чехлите, които камериерката вечер оставя пред леглото на всеки гост?

— Нима оставят и чехли? — изуми се Пийбоди. — Не знаех тази подробност, защото никога не съм отсядала в подобен хотел... между другото, онзи не е взел халатите — побърза да добави тя, преди да се е навлякла гнева на началничката си. — Окачени са в дрешника в спалнята. Няма нито гънка по тях — личи си, че не са обличани. Нямам представа колко хавлиени кърпи се полагат на апартамент като този, но в банята има достатъчно, че да стигнат за шестчленно семейство. Нито една не е използвана.

— Сигурно камериерката е сменила използваните кърпи, когато е дошла да оправи леглото за през нощта. Може би нашият човек е взел

душ след уморителното пътуване. — Тя тръгна към спалнята, като продължаваше да разсъждава на глас: — Прилежното момче, което раздига масата, след като се нахрани, положително мие ръцете си, след като използва тоалетната. Не ми се вярва да се е стискал повече от пет часа.

Влезе в банята до всекидневната, която беше умалено копие на другата, намираща се до спалнята. Душ-кабината беше от синьо стъкло, блестящата порцеланова тоалетна чиния дискретно беше скрита зад вратички със същия цвят, луксозните хавлиени кърпи бяха снежнобели.

— И тук козметичните средства липсват — промърмори озадачено.

— Снощи не забелязах тази подробност — изчерви се помощничката ѝ.

— Защо да дава пари за сапун и за шампоан, след като може да ги получи безплатно? Още повече, че продуктите са първокачествени — с насмешка изрече Ив. Влезе в спалнята и се огледа, преди да отвори вратата на банята.

Помещението беше много по-голямо от онова до дневната. Ваната беше с размерите на езерце, душът беше със специално приспособление за регулиране на налягането на водните струи, имаше и кабинка за изсушаване. Ив беше гостувала в подобен хотел, който също бе собственост на Рурк, и знаеше, че дългият плот пред огледалото би трябвало да е отрупан с красиво подредени шишенца и кутийки с лосиони и с кремове. Ала върху този нямаше нищо.

Тя се намръщи и се приближи до закачалката от блестящ месинг, за да разгледа трите луксозни хавлиени кърпи, украсени с монограма на хотела.

— Използвал е тази. Подай ми плик, за да я предадем за лабораторен анализ.

— Как разбрахте, че кърпата е била използвана?

— Окачена е по различен начин от другите — монограмът не е центриран. След като е удушил жертвата си, престъпникът е измил ръцете си, избърсал ги е с кърпата и по навик я е върнал на закачалката. Предполагам, че се е скрил някъде, за да изчака идването на камериерката. Тя е влязла да вземе използваните кърпи, оставила е чисти, а през това време мръсникът я е държал под око и си е правил

сметка как да я нападне... Нищо чудно да е бил в дрешника — добави замислено. — Дарлийн отново прекосява спалнята. Носи използваните хавлиени кърпи и може би ги хвърля на пода. Заема се с оправянето на леглото и прилежно сгъва на триъгълник завивката. В този момент извергът се нахвърля върху нея. Изтръгва от ръката ѝ пейджъра, преди тя да натисне бутона, и го захвърля до вратата, където го намерихме...

„После просва младата жена на леглото и извършва пъкленото си дело“ — мислено добави тя и сърцето ѝ се сви, като си представи ужасяващата гледка. Опитва се да я прогони от съзнанието си и продължи да говори с престорено безразличие:

— Дарлийн не е имала възможност да се съпротивлява, камо ли да побегне — няма следи от борба. Дори да се е опитала да се освободи от хватката на престъпника, не е имала никакъв шанс — той е бил два пъти по-тежък от нея. Само спалното бельо е изцапано и смачкано, но иначе в апартамента цари идеален ред. Затова предполагам, че я е пребил, изнасилил и удушил на леглото под звуците на оперната ария.

— Като си помисля за музиката, косата ми настръхва — промълви Пийбоди. — Всичко останало е обяснимо, но това... това е извратено.

— Той приключва с нея, поглежда часовника си и може би се поздравява, задето е действал толкова експедитивно — продължи да разсъждава Ив. — Измива ръцете си и може би недоволено цъка с език, когато забелязва драскотините от ноктите на жертвата. Преоблича се, сетне прибира козметичните средства в куфара си. Накрая взима използваните кърпи, които тя е хвърлила на пода, и ги оставя в количката пред вратата на апартамента. Не е стигнал до там да смени и спалното бельо, но е искал да остави след себе си колкото е възможно по-голям порядък.

— Не може да бъде! Не съществува толкова безсърдечен човек!

— Така си мислиш, защото не познаваш Слай Йост. Бил е доволен от свършената работа, която изобщо не го е затруднила. Прекарал е няколко часа в луксозен хотел, нахранил се е до насита, напълнил е куфара си с луксозна козметика, а отгоре на всичко е получил прилична сума. Този човек ми е ясен, Пийбоди, струва ми се, че го виждам пред себе си. Обаче не проумявам кой и защо му е възложил мократа поръчка.

Замълча и пред очите ѝ изплува мъртвата Дарлийн Френч, просната на голямото легло. Ненадейно чу как външната врата на апартамента се отвори. Измъкна оръжието си от кобура и направи знак на помощничката ѝ да я последва. Безшумно запристъпва по коридора, заобиколи ъгъла и се втурна към вратата. На прага стоеше съпругът ѝ.

— Да му се не види, Рурк! — възкликна и гневно прибра оръжието в кобура. — Какво търсиш тук?

— Теб.

— Никой няма право да влиза в апартамента. Не забеляза ли, че вратата е заключена с полицейски код?

Докато говореше, ѝ хрумна, че Рурк би разкодирал заключващото устройство със същата лекота, с която тя бе отворила вратата със специалната си карта.

— Тъкмо затова те потърсих тук, след като ми съобщиха, че се намиращ в хотела — усмихна се той. — Здравей, Пийбоди.

— Какво искаш? — сопна се Ив, преди помощничката ѝ да отговори на любезния му поздрав. — Заета съм!

— Виждам. Реших, че може би ще започнеш да разпитваш хората от персонала. Бари Колинс си е у дома, но началникът му е на твое разположение, както и една камериерка на име Шийла Уокър, която е била добра приятелка на Дарлийн. Дошла е да прибере вещите от гардеробчето на починалата, за да ги предаде на семейството ѝ.

— Да не е посмяла да ги докосне...

— Предупредих я, че не бива да го прави без твое разрешение, и я помолих да почака, за да поговориш с нея.

Гневът на Ив се разгоря като буен огън, сетне потихна и започна да тлее като жарава.

— Нямам нужда да ми вършиш работата и да ми уреждаш срещи с хората от персонала!

— Знам, че можеш да се справиш и сама — съгласи се Рурк.

Тонът му беше толкова любезен, че тя не знаеше дали да се засмее, или да се разсърди, затова предпочете с чест да излезе от положението:

— Все пак ти благодаря, защото ми спестяваш време. Запомни, че никой, абсолютно никой не бива да влиза в този апартамент, докато не разреши.

— Ясно. Когато приключиш тук, можеш да се свържеш с мен по вътрешния телефон — само избири 001.

— Засега приключихме огледа на местопрестъплението. Предпочитам да разпитам хората от персонала. Да започнем с Шийла Уокър.

— Можеш да използваш една от залите за съвещания, която се намира на партерния етаж.

— Не, предпочитам да разговарям с момичето и с другия човек на работните им места. Така ще ги предразположа и ще се чувстват в свои води.

— Както искаш. Шийла е в общото помещение на камериерките. Ще те заведе при нея.

— Добре. Не е зле да присъстваш и ти — добави, когато той й отвори вратата и я пропусна пред себе си. — Предполагам, че по този начин жената ще се почувства защитена.

Само три минути бяха достатъчни на Ив да разбере, че е постъпила правилно, като покани съпруга си да присъства на разговора й с камериерката. Шийла беше висока и слаба чернокожа девойка с огромни очи. Преглъщаше сълзите си и час по час обръщаше поглед към Рурк, търсейки защита и опора.

Говореше с акцент, типичен за някой от тихоокеанските острови, но мелодичният й глас често бе заглушаван от ридания. Ив кисело си помисли, че главоболието й е в кърпа вързано.

— Беше толкова мила — хлипаше Шийла. — Не съм я чула да казва лоша дума по адрес на когото и да било. Очите й сияеха, винаги беше усмихната. Случваше се гостите да я видят или да я заговорят, докато тя почиства стаята им. Навярно присъствието й повдигаше настроението им, защото винаги й даваха големи бакшиши. А сега... сега е мъртва и никога повече няма да я видя...

— Знам колко боли, когато изгубиш приятел, Шийла. Забелязала ли си напоследък нещо да я тревожи?

— Не, беше щастлива като пойна птичка. Смятахме през почивния ни ден да обиколим магазините и да си купим обувки. Преди да започнем вечерната обиколка на стаите, разговаряхме и планирахме как ще излезем по-рано и първо ще отидем във въздушния търговски център, за да получим от безплатните гримове, които подаряват на

първите клиенти, посетили щанда за козметика. — Красивото ѝ лице се изкриви от мъка: — О, господин Рурк, как можа да се случи!

Сетне избухна в сълзи, а той безмълвно стисна ръката ѝ.

Ив продължи да я разпитва още половин час, но единственото, което постигна, бе да добие представа за убитото момиче. Според описанието на приятелката ѝ Дарлийн била безгрижна и весела девойка, която обичала да обикаля магазините и да танцува, и която изживявала трепетите на първата любов.

Всяка сутрин след завършване на смяната ѝ закусвала с приятеля си. Хранели се в стола за персонала, само в дните, когато получавали заплатата, си позволявали да посетят ресторанта, намиращ се на няколко пресечки от хотела. Бари винаги я изпращал до спирката и чакал, докато автобусът потегли, за да ѝ помахва с ръка. Напоследък започнали да намекват, че възнамеряват през есента да наемат малък апартамент и да заживеят заедно. Дарлийн не споменала пред най-добрата си приятелка, за каквато се смяташе Шийла, че е видяла или чула нещо необичайно или тревожно. Вечерта, когато е била убита, най-спокойно тръгнала на рутинната обиколка на стаите и както обикновено, била усмихната.

Шефът на момчетата, отговарящи за посрещането на гостите и за пренасянето на багажа, се изказа също така ласкаво за Бари. Описа го като трудолюбив младеж с приятен характер, който бил влюбен до уши в чернокосата камериерка Дарлийн. Преди месец получил повишение на заплатата и показвал на всички свои познати златното медальонче във форма на сърце, което купил на любимата си по случай навършването на половин година от запознанството им.

Ив си спомни, че на видеозаписа беше видяла как момичето изважда медальончето изпод униформената си блуза и нежно го докосва, докато чака пред апартамент 4602.

Докато прекосяваше фоайето заедно със съпруга си и с помощничката си, на Ив ѝ хрумна нещо.

— Пийбоди, ще ти задам въпрос като на младо и влюбено момиче.

— Ами че аз съм си точно това — младо и влюбено момиче.

— Добре де — промърмори Ив и едва се въздържа да не изскърца със зъби. — Ако си се скарала с приятеля си или искаш да приключиш връзката с него, ще носиш ли бижутото, което той ти е подарил?

— В никакъв случай! Ако сме се скарали жестоко, бих му го хвърлила в лицето. Ако ли пък съм намислила да го зарежа, ще прибера бижутото в някое чекмедже и ще изчакам до момента на раздялата. В случай, че има шанс нещата помежду ни отново да потръгнат, ще скрия подаръка, докато разбере накъде духа вятърът. Девойката открито носи бижутото, подарено от гаджето ѝ, когато иска да покаже не само на него, но и на целия свят, че той е нейният любим.

— Божичко, каква сложна етикеция! Как не се объркваш понякога? Но от всичко, което ми наговори, разбрах, че предположението ми е било правилно... Хей, какво правиш? — Тя удари през ръката Рурк, който измъкна изпод ризата ѝ медальона с крушовидния диамант, които ѝ беше подарил преди около година.

— Проверявам дали още ме смяташ за своя любим — широко се усмихна той.

— Обаче аз не нося медальона открито, за да покажа на целия свят чувствата си към теб — злорадо отвърна тя.

— Стига ми, че изобщо го носиш.

Ив забеляза дяволитото му изражение, присви очи и изсъска:

— Да не си посмял да ме целунеш тук! Ще те просна на земята, без да ми мигне окото! — Пъхна медальона под ризата си и се обърна към помощничката си: — Пийбоди, отиваме да разпитаме Бари. Така поне ще знаем, че сме приключили с този аспект на разследването. А с теб, драги ми съпруге, ще поговорим по-късно. Искане ми се да обсъдим изявлението за пред медиите.

— На твоё разположение съм. С най-голямо удоволствие ще остана насаме с теб.

Внезапно усмивката му помръкна и той присви очи, като чу как мъжки глас тананика куплет от стара ирландска балада.

Преди да успее да се обърне, някой го сграбчи през шията и започна да го души. Рурк не беше от хората, които се предават лесно, но тъкмо когато се подготвяше да отхвърли невидимия противник, чу смях, който го върна в миналото, накара го да си спомни мръсните улици на бедняшкия квартал в Дъблин.

След секунда се озова притиснат с гръб до стената, а погледът му попадна на засмяното лице на един мъртвец.

— Май си позагубил тренинга си, приятел! Едно време нямаше да позволиш да те приковат до стената!

— Може би Рурк не е същият, но аз съм бърза колкото за двама ни! — изсъска Ив, мълниеносно извади от кобура оръжието си и го допря до гърлото на нападателя. — Назад, мръснико, или си мъртъв.

— Заплахите ти няма да го стреснат — промълви Рурк. — Той вече е мъртъв. А ти, Мик Конъли, защо не си в ада, за да запазиш място и за мен?

Пренебрегвайки лазерното оръжие, което беше допряно до гърлото му, Мик се изкиска:

— Не можеш да убиеш дявола, приятелю. Той напуска света само по свое желание. Майчице, погледни се на какво си заприличал! Тц, тц, жалка картинка!

Ив смаяно наблюдаваше двамата мъже, които се усмихваха като слабоумни.

— Успокой се, скъпа — промълви Рурк и я накара да свали оръжието. — Този грозник е мой стар приятел.

— Така си е. Хей, момче, никога не съм очаквал, че ще си наемеш жена за телохранителка.

— Не само че е жена, ами е и полицай — отвърна Рурк и още по-широко се усмихна.

— Леле-мале! — изкиска се Мик, отстъпи крачка назад и шеговито потупа приятеля си по страната: — Едно време бягаше от ченгетата както дяволът от тамян, а сега си се сприятелил с... блюстител на реда.

— Помежду ни има нещо повече от приятелство — тя е моя съпруга.

Мик се облеци и се хвана за сърцето:

— Не думай! Няма нужда госпожата да ме заплашва с оръжието си. Умирам от преживяния шок. Право да си кажа, чувах разни слухове за теб, но така и не им повярвах.

Поклони се галантно, докато Ив прибираще оръжието си, сграбчи ръката ѝ и я целуна, преди тя да успее да я отдръпне:

— Очарован съм да се запозная с вас, госпожо. Името ми е Майкъл Конъли, но приятелите ми казват Мик. Искрено се надявам, че

и вие ще ме наричате така, причислявайки ме към вашите приятели. Със съпруга ви сме израснали заедно и честно казано, бяхме доста непослушни момчета.

— Аз съм Далас. Лейтенант Далас — строго каза тя, но тонът ѝ се смекчи, като видя закачливите пламъчета, проблясващи в очите на Мик, които бяха зелени като листата на дърветата през лятото. — Казвай ми Ив.

— Ив, моля да ме извиниш, задето така се нахвърлих върху съпруга ти, но не можах да сдържа радостта си от срещата със стария ми приятел.

— Не се извинявай на мен, не моя врат щеше да строшиш. Засега довиждане. — Протегна ръка на Мик, като се постара да я обърне дланта си така, че да му попречи да я целуне. — Радвам се, че се запознахме.

— Аз също. До нови срещи.

— Да... — смотолевя тя и се обърна към Рурк: — До скоро. — Сетне махна на помощничката си, която с ококорени очи наблюдаваше сцената.

Мик я проследи с поглед, докато излезе, и иронично подхвърли:

— Съпругата ти не ме харесва, приятелю. Не я обвинявам — има право. Хей, Рурк, наистина се радвам да те видя.

— Аз също. Между другото, какво търсиш в Ню Йорк, и то в моя хотел?

— Тук съм по работа. Знаеш, че съм делови човек. Всъщност щях да ти се обадя и да обсъдя с теб няколко сделки, които заслужават внимание. — Намигна и добави: — Ще отделиш ли малко време на един стар приятел?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мик Конъли изглеждаше прекрасно за мъртвец, възкръснал от гроба. Светлозеленият му костюм напомни на Рурк за слабостта на стария му приятел към крещящите цветове. Елегантната кройка на дрехата прикриваше килограмите, които Мик беше натрупал през последните години.

Рурк с насмешка си спомни за детството им в Дъблин, когато двамата вечно бяха гладни и нямаха проблеми с наднорменото тегло.

Русолявата коса на Мик Конъли беше късо подстригана и подчертаваше овалното му лице, върху което неумолимото време беше оставило своя отпечатък. Предните му зъби все така стърчаха като зъбите на бобър, но върху горната му устна вече не никнеше рехавата растителност, която той навремето с гордост наричаше мустаци. Непроменени бяха само носът му, изкривен като на ирландски боксьор, закачливата усмивка и дяволитите смарагдовозелени очи.

Като малък той беше кльоцаво и грозновато хлапе, покрито с лунички от главата до петите. Ала имаше сръчни ръце и остър език. Напевният му глас му беше типичен за обитателите на бедняшките квартали на Дъблин и звучеше като примитивна музика, подходяща за акомпанимент на безбройните юмручни схватки.

Когато влезе в кабинета на Рурк, който се помещаваше в главната сграда на хотела, той сложи ръце на кръста си и устните му се разтегнаха в ехидна усмивка, при което още повече заприлича на горила:

— Добре си се подредил, приятелю. Бях чул, че си станал мултимиллионер, но онова, което виждам, ме кара да се чувствам отвратително.

— А ти как мислиш, че се почувствах, като те видях? — подхвърли Рурк. Радостта и изненадата от срещата със стария му приятел бяха преминали, питаше се какво ли ще поиска от него този призрак от отдавна забравеното минало. — Заповядай, седни и обясни как така се появи изневиделица.

— Непременно, драги.

Кабинетът беше обзаведен така, че да бъде едновременно функционален и елегантен. Като всичко, проектирано от Рурк, обстановката беше съобразена както с удобството, така и с предназначението на помещението. Свръхмодерният комуникационен център беше вграден така, че да не се набива на очи, всички устройства бяха монтирани зад стилно изработени табла на стените. Кабинетът напомняше на градското жилище на директор на голяма корпорация.

Мик се настани на едно от удобните кресла, протегна краката си и огледа помещението, сякаш оценяваше стойността на обзавеждането. Въздъхна и извърна поглед към голямата остъклена врата, през която се излизаше на просторна тераса.

— Даа, виждам, че наистина си се замогнал, стари друже. — Извърна поглед към приятеля си от детинство и дяволито се усмихна: — Ако обещаю да не напъхам в джоба си някоя скъпа вещ, ще ме почерпиш ли една бира?

Рурк дръпна панела, закриващ нишата с автоготвача, и поръча две бири „Гинес“.

— Машината е програмирана така, че да налива бирата бавно, затова ще те помоля да имаш малко търпение — обясни.

— Ех, откога с теб не сме сядали да изпием по една бира! Колко ли време измина оттогава? Има-няма петнайсет години, а?

— Горе-долу толкова — отвърна Рурк и си спомни как до петнайсетата си годишнина двамата с Мик бяха неразделни. Докато чакаше автоготвачът да налее бирата в халбите, се облегна на масата, но още беше нащрек. — Мислех те за мъртъв. Казаха ми, че са те намушкали с нож в една ливърпулска кръчма. Досега моите информатори не са ме подвеждали, затова се питам какво правиш тук, а не си в ада.

— Веднага ще ти обясня. Може би си спомняш как майка ми — Бог да благослови каменното ѝ сърце — все повтаряше, че рано или късно ще свърша с нож в гърдите. Същата тази дама, като си пийнеше малко повече от нашето национално питие, настояваше, че мястото в ада е запазено за нея.

— Значи още е жива, така ли?

— Доколкото знам, старата е жива и здрава. Ако си спомняш, напуснах Дъблин преди теб. Опитвах си късмета тук и там, но най-вече се занимавах с преместване на стоки на безопасно място, на което да престоят, преди да бъдат препродадени. Ето как се озовах в Ливърпул през онази съдбовна нощ.

Мик разсеяно отвори дървената кутия, покрита с изящна резба, която стоеше на масата близо до него, и вдигна вежди, като видя, че е пълна с френски цигари. Цената им беше толкова висока, че малцина можеха да си ги позволят, освен това бяха забранени в почти всички държави на планетата.

— Имаш ли нещо против да запаля една?

— Заповядай, вземи си.

В името на старото им приятелство Мик взе само една цигара, вместо да напъха в джоба си половин дузина, както би сторил при друг случай. Запали я с тънка златна клечка от „вечния“ кибрит, който носеше в джоба си, с наслада вдъхна дима и промърмори:

— Докъде бях стигнал? А, сетих се, бях започнал да ти разказвам какво се случи през онази нощ в Ливърпул. Бях получил само половината от сумата и имах среща с моя... клиент, за да ми даде остатъка от парите. Само че нещата се объркаха. Някой беше подшушнал на полицаите за пратката и те организираха нападение на склада със стоката. По нещастно съвпадение на обстоятелствата стана така, че едновременно ме издирваха и ченгетата, и клиентът, който си беше въобразил, че аз съм доносникът.

Рурк иронично повдигна вежда, а Мик се засмя и поклати глава:

— Наистина не го бях натопил аз. Беше ми дал само половината сума, каква полза щях да имам, ако го арестуват? Като разбрах, че положението става напечено, влязох в някаква кръчма да обмисля по-нататъшните си ходове и да опитам да намеря кола, с която да се измъкна от града. Знаех, че веднага трябва да си плюя на петите, защото ме преследваха и ченгетата, и главорезите. Не щеш ли, докато се тръсках, задето съм загубил половината от мангизите, двамата, дето седяха на съседната маса, се сбиха, стана страхотно меле.

— Да не повярваш, че в пристанищна кръчма в Ливърпул е започнал бой — подхвърли Рурк и постави на масата две халби с пенлива бира.

— Стана страхотна тупаница — кимна Мик, взе чашата си и я вдигна като за тост: — За нашето старо приятелство. Наздраве.

— Наздраве — повтори Рурк. Настани се на едно кресло и с наслада отпи от пенливата бира.

— Та както вече ти казах, стана голяма тупаница, и то тъкмо тогава, когато исках да остана незабелязан. Барманът грабна една бухалка и взе да удря по бара, а клиентите заподсвиркваха пронизително и започнаха да се обзалагат кой ще победи в схватката. После двамата, дете започнаха скандала, извадиха ножове. Вече давах мило и драго да изляза от кръчмата, но нямаше начин да мина покрай двамата юнаци, без да рискувам да ми отрежат я ухото, я нещо друго. Реших да остана сред множеството хора, които бяха заобиколили биещите се и се обзалагаха кой ще спечели. След малко зяпачите се разгорещиха и започнаха взаимно да се налагат кой с каквото завари.

Рурк си спомни колко пъти в младостта си двамата с Мик бяха подхващали бой в някоя кръчма, за да се позабавляват.

— Колко портфейла прибра по време на представлението? — попита усмихнато.

— Честно да си призная, по едно време им изгубих бройката — ухили се в отговор Мик. — Когато накрая пресметнах печалбата, излезе, че съм понаваксъл загубата на оная сума. Посетителите започнаха да хвърлят столове, по едно време освен столовете, захвърчаха и човешки тела. Без да искам, попаднах в мелето. По едно време видях, че онези двамата, които започнаха свадата, взаимно се бяха намушкали. Раните им бяха смъртоносни, личеше си по черната кръв и по миризмата ѝ. Знаеш как вони смъртта.

— Да, знам.

— В този момент повечето от присъстващите побягнаха като плъхове, които напускат потъващия кораб, а барманът хукна да извика ченгетата. Изведнъж ме осени блестяща идея. Единият мъртвец имаше моето телосложение и същата руса коса. Съдбата ми идваше на помощ. Мик Конъли трябваше да изчезне — най-добре да го намерят мъртъв на пода на някаква кръчма. Пъхнах в джоба му моята лична карта, грабнах неговата и избягах. Така Майкъл Джоузеф Конъли умря в Ливърпул, а Боби Пайк замина с първия автобус за Лондон. Ето как стана всичко, стари ми приятелю. — Отпи голяма глътка от халбата и въздъхна с наслада. — Ей, да знаеш, че много се радвам да те видя.

Хубаво се забавлявахме едно време с теб, Брайън и с останалите от бандата.

— Да, славни времена бяха.

— Научих какво се е случило с Джени... и с Томи, и с Шон. Сърцето ми се къса, като си помисля как са загинали. От нашата банда сме останали само двамата с теб и Брай.

— Брайън още живее в Дъблин. Собственик е на едно заведение и през повечето време сам обслужва бара.

— Да, знам. Някой ден ще отида в Дъблин и непременно ще се обадя на Брай. Ти посещаваш ли често родния ни град?

— Не.

Майкъл кимна:

— Разбирам. Не всички спомени, свързани с детството ни, са приятни. Но ти успя да се измъкнеш от тинята и както виждам, си преуспял. Винаги съм казвал, че ще постигнеш големи успехи. — Той стана, взе чашата си, приближи се до остъклената врата и се загледа навън. — Божичко, тръпки ме побиват, като си помисля, че притежаваш не само този огромен хотел, ами още Бог знае колко заводи, предприятия и сгради. Както вече споменах, през изминалите години пътувах много, предприех и няколко междупланетни пътешествия, но където и да отидех, чувах да се говори за моя приятел от детинство, все едно се споменаваше името на божество. — Той се обърна, ухили се до уши и възкликна: — Гордея се с теб, момчето ми.

Рурк си помисли колко е странно, че никога не беше получавал похвала от човек, който го е познавал на младини. Думите на стария му приятел стоплиха сърцето му и той каза малко по-сърдечно:

— Разкаже ми повече за себе си, Мик. С какво се занимаваш сега?

— С най-различни сделки. Вече споменах, че съм в Ню Йорк по работа. Като пристигнах, си казах: „Мик, ще отседнеш в шикозния хотел на Рурк и ще се обадиш на стария си приятел“. Между другото, вече пътувам под собственото си име. От онази съдбова нощ в Ливърпул измина много време, а още повече време е изминало откакто съм пил халба бира с приятеля си от детинство.

— Е, и двете ти желания са се изпълнили — намери ме и пием заедно бира. А сега ми кажи каква е истинската цел на посещението ти.

Мик се облегна на вратата, с наслада отпи от халбата и дяволито изгледа Рурк:

— Теб човек не може да заблуди — все едно имаш вътрешен радар. Всичко, което ти казах досега, е самата истина... само дето ми хрумна, че може би ще проявиш интерес към сделката, заради която съм тук. Става въпрос за скъпоценни камъни — красиви разноцветни камъчета, които събират праха в някакъв сейф.

— Вече не се занимавам с тъмни сделки.

Мик се изсмя, но като забеляза погледа на Рурк, смутено примигна:

— Не се преструвай на света вода ненапита. Забрави ли, че аз съм човекът, с когото си прекарал петнайсет години от живота си? Никога няма да повярвам, че ще престанеш да използваш сърчните си ръце...

— Да кажем, че вече ги използвам за законни сделки — прекъсна го Рурк. — Отдавна съм приключил с кражбите на портфейли и с разбиването на ключалки — вече не е необходимо да го правя.

— Необходимо ли? — разпалено възкликна Мик. — Кой ти говори за необходимост? Ти притежаваш талант, който ти е даден от Бога. Не само имаш златни ръце, ами и пипето ти сече. Никога не съм срещал човек като теб. Умът ти е остър като бръснач и Творецът ти го е дал за тъмни сделки. — Той отново се усмихна и седна на креслото. — Само не започвай да ме убеждаваш, че си създал огромната си империя, като си се съобразявал със законите.

— Вярно е, че едно време се занимавах с тъмни дела, но това е минало. Вече играя по правилата. Повярвай ми, само по себе си това е голямо предизвикателство.

— Божичко, сърцето ми! — Мик драматично притисна ръка до гърдите си. — Вече не съм толкова млад. Не ще издържа този шок!

— Ще го преживееш, бъди спокоен. Но ще трябва да намериш друг купувач за твоите скъпоценни камъни.

— Жалко! Не, не е жалко, а направо е престъпно така да похабяваш таланта си! — Той въздъхна примирено и добави: — Вече се занимавах само със законни сделки, така ли? Е, мога да ти предложа нещо интересно. И аз от време на време се хващам с нещо легално, за да си поддържам формата. С неколцина приятели притежаваме едно предприятие. Разбира се, ние сме дребни риби в

сравнение с теб. Занимаваме се с производство на парфюми, одеколони и прочие, които се продават в опаковки, напомнящи на старовремските кутии. Жените си падат по тези неща, намират ги много романтични. Каня те да инвестираш някои и друг долар в нашето предприятие.

— Може и да го направя.

— При следващото ми пътуване до Ню Йорк ще те запозная по-подробно с дейността на предприятието. — Мик се изправи. — Отивам да проверя дали наистина апартаментите в твоя хотел са толкова луксозни. Извинявай, задето те откъснах от важните ти дела.

Рурк също стана:

— Не ти предлагам да платя хотелската ти стая, а те каня да ми гостуващ у дома.

— Много мило, но не искам да ти създавам неудобства.

— Слушай, Мик, мислех те за мъртъв. Джени и останалите вече ги няма. Така и не успях да ги поканя в дома си. Ще се погрижа за багажа ти.

Докато събираше информация за Йост, Ив попадна на много психиатрични и психологични профили на убиеца, изготвени от различни световни организации за борба с престъпността. Все пак възнамеряваше да изпрати на доктор Майра — най-добрата психиатърка в нюйоркската полиция — заключенията на специалистите и своите бележки, и да я помоли за сбит анализ.

Даваше си сметка, че професионалният убиец е само оръдие за извършване на престъплението. Разбира се, целта ѝ беше да го залови, но много повече я интересуваше поръчителят.

— Според ФБР хонорарът на Йост за всяко убийство е около два милиона щатски долара, в които не са включени разходите му и допълнителната тарифа за по-трудно изпълнимите поръчки. — Ив кимна към монитора в залата за съвещания, от който се усмихваше Дарлийн. — Кой би дал повече от два милиона, за да бъде удушена една двайсет и две годишна камериерка?

— Може би тя случайно се е натъкнала на поверителна информация — предположи Макнаб, който официално беше изтеглен от Отдела за електронна обработка на информацията, за да участва в екипа, разследващ убийството в хотел „Палас“. Прилежно беше

пристегнал дългата си руса коса с три червени шноли, а красивото му лице като никога беше сериозно.

— Да допуснем, че предположението ти е правилно. Но навярно ще се съгласите, че е било много по-лесно да инсценират нападение с цел грабеж. Първо, нямало е да им излезе толкова солено, пък и едва ли са щели да се затруднят. Дарлийн е отивала на работа и е напускала хотела по едно и също време, използвала е обществения транспорт и обикновено е била сама, докато е изминавала разстоянието от спирката до хотела или до дома си. Трябвало е само някой да я нападне на улицата, да забие нож в гърба ѝ и да грабне чантичката ѝ. Подобни убийства в нашия град се извършват всеки ден.

— Вярно е — съгласи се Макнаб. Но тъй като изгаряше от желание да оправдае включването си в екипа на Ив, продължи да разсъждава: — Все пак инсценираното убийство на улицата е свързано с известен риск. Да предположим, че по някакво чудо жертвата успее да избяга или на помощ ѝ се притече някой добър самарянин. Много по-сигурно е да бъде издебната и убита на работното ѝ място.

— В този случай убийството се превръща в сензация, защото по някакъв начин е свързано с прочутия Рурк, и за разследването му е назначен екип от специалисти... — кисело промърмори Ив. — Поръчителят е достатъчно богат, за да наеме най-скъпоплатения убиец. Освен това много добре знае с какво се захваща, след като въвлича и Рурк.

— Може би не се е досетил. Може би е кръгъл глупак — усмихна се Макнаб.

— А може би глупакът си ти! — озъби му се Пийбоди. — Онзи, който е наел Йост, е разчитал да привлече вниманието на медиите. Вероятно се е надявал разследването да се води от голям екип специалисти. Нещо ми подсказва, че е търсил сензацията и дори е бил готов да плати за нея.

— Да предположим, че си права — промърмори младежът и се премести по-близо до нея. — Но каква е била целта му? Общественото внимание се насочва към извършителя и към жертвата, не към него. Нямаме мотив за убийството на Френч. Истината е, че още не знаем със сигурност дали тя наистина е била набелязаната жертва или по нещастно стечение на обстоятелствата е попаднала в ръцете на престъпника.

— Но знаем, че е мъртва! — не му остана дължна Пийбоди.

— Ако беше помолила някоя колежка да си разменят обектите, сега мъртво щеше да бъде друго момиче.

— Макнаб, учудваш ме — спокойно каза Ив, въпреки че в гласа ѝ се прокрадваха иронични нотки. — Забелязвам в теб наченки на дедуктивно мислене. Когато се е обадил да му запазят стая, така нареченият Джеймс Прайъри или Силвестър Йост не е поискал определен апартамент на определен етаж. Ето защо предположих — и предположението ми беше потвърдено от проверката на евентуалните възможности, която направих преди това съвещание... Между другото, някои колеги не подозират, че ние от отдел „Убийства“ имаме доста досадни задължения, които съвестно изпълняваме — подхвърли тя и изгледа помощничката си и Макнаб, които се свиха като попарени. — Както вече споменах, проверката показва, че Дарлийн Френч не била набелязана предварително от убиеца. Кое то пък ме навежда на мисълта, че още е щяла да бъде жива, ако не е влязла да оправи леглото в апартамент 4602.

— Лейтенант, защо някой би платил милиони долари за едно безсмислено убийство?

— Има и още нещо — каза тя и кимна на Макнаб. — Защо поръчителят е избрал професионален убиец, който е познат на служителите от всички организации за борба с престъпността на тази и на другите планети, и който е щял да бъде идентифициран само след няколко часа? Защо престъплението е било извършено в един от най-люксозните хотели в Ню Йорк, освен за да се привлече вниманието на медиите?

Пийбоди и Макнаб мълчаха. Накрая Фийни въздъхна и промърмори:

— Защо ли с теб си хвърляме труда на вятъра, Далас? Опитваме се да предадем на младежите нашите познания, но те не възприемат, а ни зяпат като слабоумни. Ясно като бял ден е, че ударът е насочен срещу Рурк.

Мисълта за заговора срещу съпруга ѝ не даваше покой на Ив. Питаше се защо някой би си направил толкова труд и би хвърлил толкова пари, за да злепостави Рурк. Поръчителят на убийството,

който и да бе той, сякаш казваше: „Ето какво мога да направя! Нищо не може да ми попречи да захвърля труп пред прага ти!“.

„Но какъв е мотивът му?“ — питаше се тя.

Ще бъде привлечено не само вниманието на медиите, но и на тълпи от любопитни. Възможно е някои гости да откажат резервациите си в хотела, но ще се появят двойно повече желаещи да отседнат в „Палас“, подтиквани от нездраво любопитство и търсене на разнообразие.

Дори ако напуснат служители от персонала, местата им бързо ще бъдат попълнени от хора, които отдавна чакат подобна възможност.

В края на краищата убийството в „Палас“ няма да навреди на репутацията на Рурк, нито ще му причини материални щети. Напротив, случилото се само ще му донесе още по-голяма известност, която той умело ще обърни в своя полза.

Освен ако онзи, който е възложил поръчката на Йост, познава характера на Рурк и знае какви угризения на съвестта ще му причини мисълта, че една от неговите служителки е била зверски убита. Съпругът ѝ щеше да плати скъпо, но цената не се измерваше с пари, а с неговото страдание. Най-много я тревожеше мисълта, че неизвестният поръчител има зъб на Рурк и няма да се спре пред нищо, за да му отмъсти.

Сега бе много по-мотивирана да залови Силвестър Йост. Щеше да получи възмездие за Дарлийн Френч и отговор на въпроса относно Рурк.

Седна зад бюрото си и отново прегледа досието на Йост. Той нямаше семейство, приятели, колеги, нито дори постоянен адрес. „Няма нещо, за което да се хвана“ — отчаяно си помисли тя. За пръв път, откакто бе назначена в отдел „Убийства“, само за двайсет и четири часа беше установила самоличността на престъпника и разполагаше със солидни доказателства за вината му.

Ала нямаше нишка, за която да се хване, за да го привлече в капана.

Беше попаднала в задънена улица.

„Къде спиш, мръснико? — помисли си. — Къде се храниш? С какво се занимаваш, когато не убиваш?“

Тя се облегна назад и затвори очи. Представи си лицето му, което беше толкова невзрачно, че не би привлякло вниманието на никого.

Огледът на хотелския апартамент ѝ беше подсказал, че Йост живее сам и дори няма дроид, който да върши домакинската работа. Вероятно притежава поне две къщи в различни квартали. Тъй като пътува често, може би има кола, но вероятно би се спрял на модел, който не се набива на очи. Класически — като музиката, под чийто съпровод той убива.

Но дори да е пристигнал със собствена кола в Ню Йорк, не е използвал гаража на хотела.

Спомни си менюто, което бе поръчал на автоготвача — пържола и пържени картофи. И предпочитаната от него храна беше като дрехите му — обикновена, но скъпа. Същото се отнасяше и за багажа му.

Багажа му!

Ив се приведе към компютъра и поиска да види файла със записа на видеокамерата, заснела регистрирането на Йост в хотела.

— Да... ето... — заговори на себе си. — Багажът му се състои от един куфар на колелца. Семпъл, но скъп. Изглежда като току-що купен от магазина. Компютър, искам да увеличиш с двайсет процента секторите от номер дванайсет до номер двайсет и осем.

Работя...

На екрана се появи секторът, показващ кожения куфар, който Йост беше оставил на пода. По повърхността му нямаше дори драскотина, което беше невъзможно, ако пътникът е преминал поне през една проверка на багажа на летището.

— Увеличи секторите от номер шест до номер десет.

Работя...

Този път Ив успя да види месинговата табелка с името на производителя.

— „Кашей“... — замислено промърмори тя. — Интересно до каква информация ще се добера. Компютър, искам сведения за куфара, който е на монитора, и е произведен от „Кашей“.

Работя... Предметът е идентифициран като модел № 345/92-С, с търговско название „Бизнес елит“, който се произвежда в два варианта — от кожа и от плат. Размерите му са 36/15/20 сантиметра. Артикулът отговаря на държавните стандарти, разрешено е използването му при самолетни и космически полети. № 345/92-С е нов модел, който е на пазара от януари тази година.

„Кашей“ е търговското название на подразделение на „Солар лайтс“ — дъщерна фирма на корпорацията „Рурк индъстрийз“.

— Това и децата го знаят — помърмори тя. — Интересното е, че моделът е на пазара едва от януари. Компютър, искам... не, остави. — Тя веднага се свърза с Макнаб по видеотелефона: — Необходима ми е справка за артикул 345/92-С на фирмата „Кашей“. Разбери в кои магазини се е продавал моделът след пускането му на пазара през януари тази година. Следващата ти задача е да обиколиш тези магазини и да съставиш списък с имената на клиентите, които са си купили черни кожени куфари от този модел.

— Това ще отнеме доста...

— Време — прекъсна го тя. — Имаш ли други възражения?

— Не, лейтенант. Веднага ще започна работа по задачата.

— Аз също — промълви тя. Изправи се, грабна якето си от закачалката и дисковете от бюрото и отиде в общото помещение. Както винаги помощничката ѝ беше на работното си място в преградената си кабинка.

— Пийбоди, прибирам се вкъщи, за да проверя едни данни в компютъра. От теб искам да се заемеш с косата.

— Каква коса, лейтенант?

— Тази на Йост. Внимателно гледах записа и съм сигурна, че при регистрирането си в хотела е бил с перука. Тази прическа не му отива и не отговаря на стила му, следователно е носил перука, и то много скъпа. Обзалагам се, че притежава цяла колекция. Започни с онази, която се вижда на записа, и се постарай да разбереш откъде я е купил. Обади се на най-прочутите фризьорски салони и на магазините за перуки в най-големите градове, защото нашият човек винаги купува най-доброто. Интересувай се само от перуки от естествен косъм, които са противоалергични или както там ги наричат. Господин Йост си пада по скъпите вещи — носи куфар от кожа, вместо от плат.

Пийбоди понечи да попита какво е общото между перуката и кожения куфар, но началничката ѝ вече беше на вратата.

Ив паркира колата на алеята и тръгна към къщата, в този момент Рурк отвори външната врата и заслиза по стъпалата. Тя отметна

бретона от очите си и разсеяно си помисли, че е крайно време да се подстриже. Намръщено изгледа съпруга си и попита:

— Какво правиш тук?

— Може би си забравила, но и аз живея в тази къща.

— Много добре знаеш какво имам предвид.

— Между другото, и аз имам основание да ти задам същия въпрос. Дежурството ти още не е приключило.

— Нося дискове, които искам да прегледам у дома, не на служебния компютър.

— Аха!

— Позна! Радвам се, че си тук — тъкмо ще спестя малко време. Налага се да отговориш на един-два въпроса... — Рурк сложи ръка на рамото ѝ и тя не довърши изречението.

— Отбих се за малко, за да настаня Мик в една от стаите за гости.

— Мик ли? — Ив смаяно го изгледа. — Поканил си го да ни гостува, така ли?

— Да. Имаш ли нещо против да остане няколко дни?

— Не — промърмори тя и си помисли, че е избрал най-неподходящия момент да покани гост у дома. — Както вече спомена, все пак живееш тук.

— Ти също. Знам, че Мик е част от миналото ми, което предпочиташ да забравиш, лейтенант. — Прокара пръст по каишката на кобура ѝ, и добави: — Но този период от живота ми е факт и не може да бъде заличен.

— Познавам неколцина твои приятели от Дъблин. Брайън ми е много симпатичен.

— Знам. — Той сложи ръце на раменете ѝ, сетне ги плъзна по гърба ѝ и се наведе, докато челата им се допряха: — Навремето с Мик бяхме много близки, Ив, може би дори по-близки от братя. Прекарахме заедно и хубави, и лоши моменти. Смятах го за мъртъв и се бях примирил със смъртта му.

— А сега разбра, че е жив и здрав — промълви тя. Знаеше какво означава приятелството, познаваше и добрите, и лошите му страни. — Помоли го, докато ни гостува, да не прави нищо, заради което ще бъде длъжна да го арестувам.

Рурк леко я целуна по устните и промърмори:

— Мисля, че като го опознаеш, ще промениш мнението си за него и ще ти стане симпатичен.

— Може би. — И двамата знаеха, че той няма да изпълни молбата ѝ. — Всички ирландци са големи чаровници. Нямах намерение да обидя приятеля ти, но не желая допълнителни неприятности. Стигат ми и тези, които се очертават във връзка с убийството в твоя хотел.

Той кимна:

— Предположих, че Дарлийн Френч е била убита случайно. Бедното момиче, загинало е заради мен.

— Не прави прибързани заключения. Първо с теб трябва да анализираме случилото си и да се помъчим да разберем кой и защо би те атакувал по този начин.

— Съгласен съм, ще го направим при първа възможност. В момента имам по-спешна работа. Поканил съм няколко души на вечеря и...

— Днес ли? — прекъсна го тя. — Рурк...

— Ако искаш, ще те извиня и ще кажа, че си заета в службата. Ще ни гостуват Магда, синът ѝ и няколко важни персони. Налага се да успокоя духовете след снощния инцидент и да убедя спонсорите, че случилото се няма да бъде лоша реклама на събитието, както и че са взети строги предпазителни мерки.

— Едва ли ще се согласиш, ако те помоля да отложиш празненството.

— Права си — усмихна се той. — Няма да позволя в работата ми да настъпи застой само защото някой е решил да ме сплаши.

— Следващото покушение може да бъде срещу теб.

Рурк се усмихна още по-широко:

— Искрено се надявам да е така. Не ми се ще животът на още една невинна жертва да тежи на съвестта ми. Освен това до себе си имам най-сигурния телохранител.

„Няма да се отделям от теб“ — помисли си Ив.

— В колко часа ще дойдат гостите? — попита.

— В осем.

— Нямаме много време. Ще се погрижа за храната и за напитките. Предполагам, че вечерята ще бъде официална...

— Остави това на мен — прекъсна я той, взе ръката ѝ и я целуна.
— Благодаря ти.

— Спести си благодарностите. Гледай до утре да намериш свободно време да поговорим — добави и изтича нагоре по стълбището.

— Скъпа Ив, готов съм да ти посветя цялото си време.

Тя се обърна, гневно го изглежда, но не каза нито дума, а продължи нагоре по стълбата. На втория етаж се сблъска с Мик, който излезе от една от многобройните стаи за гости. Беше свалил самото си и изглеждаше така, сякаш си е у дома. Усмихна се иронично и подхвърли:

— Моите извинения, лейтенант. Няма нищо по-неприятно от неочакван гост, когото не познаваш. Отгоре на всичко двамата със съпруга ти ще те отегчим със спомени за миналото. Дано моето гостуване да не ти причини големи неудобства.

— Къщата е достатъчно голяма — каза тя и изведнъж осъзна колко неучтив е отговорът ѝ. Но вместо да се засегне, Мик се засмя толкова искрено, че и тя неволно се усмихна. — Извинявай, не исках да те обидя. Имам служебни неприятности и умът ми е на друго място. Щом Рурк те е поканил, нямам нищо против да ни гостуваш.

— Много благодаря. Ще се постарая да не те отегча до смърт с разкази за младежките ни лудории.

— Напротив, историите за миналото ви в Дъблин ме интересуват.

— Знаеш ли, това е като да отвориш кутията на Пандора — намигна ѝ той. Огледа се и добави: — Къщата си я бива. Всъщност думата „къща“ едва ли е подходяща за този палат. Между другото, как се ориентираш, за да стигнеш до определено помещение?

— Понякога се губя. — Тя забеляза, че погледът му е прикован към кобура с оръжието ѝ, и с леден тон добави: — Май нещо те притеснява.

— Напротив, макар да признавам, че не си падам по този вид оръжие.

— Нима? — Тя машинално сграбчи ръкохватката. — Какви оръжия предпочиташ?

Мик вдигна ръка, сви я на лакътя и стисна юмрук:

— За мен това е най-сигурното оръжие. Естествено не е подходящо за жена с твоята професия... Като казах „професия“, ми

хрумна, че никога досега не съм водил учтив разговор с блюстител на реда. Рурк — женен за ченге! Прощавай, лейтенант, ама умът ми не го побира. Може би някой ден ще ми разкажеш как е станало така, че с него сте се оженили. Умирам от любопитство.

— Нека Рурк задоволи любопитството ти. По-добър разказвач е от мен.

— Интересува ме и твоята версия. — Той се поколеба, очевидно взе някакво решение и пристъпи към нея: — Знам, че старият ми приятел няма да вземе за съпруга глупачка, затова приемам, че умът ти е остър като бръснач, лейтенант. Разбрах, че отдавна си ченге и навярно от един поглед безпогрешно разпознаваш мошениците като мен. Но може би не знаеш, че Рурк е най-добрият ми приятел на този свят. Надявам се да склуча поне примирие със съпругата на моя приятел.

Протегна ръка и в този миг Ив също взе решение:

— Съгласна съм да склуча примирие с приятеля на моя съпруг. — Хвана ръката му и добави: — Моля те само за едно — докато си в Ню Йорк, не се забърквай в каши. Не искам Рурк да си има неприятности.

— Аз също. — Стисна ръката ѝ, сетне промърмори: — Честно казано, нямам никакво желание да се забърквам в каши. Обещавам да бъда послушно момче. Работиш в отдел „Убийства“, нали?

— Да.

— Кълна се в най-святото си, че никога не съм убивал човек и не възнамерявам тепърва да го сторя. Дано това те поуспокои, та да изтърпиш присъствието ми.

— Вече съм по-спокойна — усмихна се тя.

ПЕТА ГЛАВА

Ив остави на Рурк и Съмърсет да се погрижат за подготовката на вечерното празненство и се затвори в кабинета си, за да се запознае с многобройните доклади за убийства, при които главният заподозрян беше Йост.

Внимателно изчиташе всеки рапорт, търсейки грешки в работата на екипа по разследването.

Всеки път, когато откриеше недоглеждане или пропуск, го класираше във файла, който бе нарекла „Работа през пръсти“. Според нея мнозина полицейски служители си бяха гледали работата през пръсти. Натъкна се на случаи, при които не са били разпитани всички свидетели или пък по време на разпита им е бил оказан натиск. При други разследвания веществените доказателства са били документирани, но не са били проследени до източника им.

Направи ѝ впечатление, че в някои случаи убиецът е взимал по нещо от жертвата — пръстен, панделка за коса, ръчен часовник. Предметите бяха без особена стойност, което потвърждаваше предположението, че престъпленията не са били извършени с цел грабеж.

Каза си, че нещо не се връзва с шаблона, по който действа убиецът, и замислено промълви:

— Ако е взел нещо от една своя жертва, значи е взимал от всички. Той робува на навиците, обича реда и дори е педантичен. За него тези евтини предмети са сувенири. Какво ли е взел от Дарлийн Френч?

Зареди в компютъра дискетата с видеозаписа от охранителната камера, намери сектора, на който се виждаше как Дарлийн спира с количката си пред вратата на апартамент 4602, и нареди на машината да стопира кадъра и да го увеличи.

— Обиците! — възкликна. На монитора ясно се виждаше, че камериерката носи обици във формата на малки златни халки, които черната ѝ къдрава коса почти закриваше. Макар да беше сигурна, че

при огледа на жертвата не беше забелязала златните халки, нареди на компютъра да постави до това изображение снимката на пребитата и удушена жена върху леглото. — Взел е обичките!

Облегна се назад и се замисли. Очевидно убиецът колекционира вещи на жертвите си. Но по каква причина? Може би изпитва удоволствие от „работата“ си, приятно му е да възкресява в паметта си различните поръчки, които е изпълнявал. Значи не го върши само за пари. Дали изпитва тръпка от чудовищните си деяния?

Видеотелефонът на бюрото ѝ извънх. Без да откъсва поглед от двете изображения на Дарлийн на монитора, тя включи устройството:

— Далас.

— Лейтенант, имам сведения за жицата — започна Макнаб. — Научих, че се продава на метър или на грамаж. Купуват я на едро предимно бижутери професионалисти, хора, за които този занаят е само хоби, и художници. Цената ѝ на дребно е много по-висока. Според моите сведения търговците на дребно продават малки количества на клиенти, които я използват за вплитане в прическата или просто я навиват като гривна около китката или глезена си.

— На едро цената ѝ е няколко пъти по-ниска, така ли? — замислено промърмори Ив. — Убиецът не действа спонтанно, а според грижливо подготвен план. Освен това не е от хората, които обичат да хвърлят парите си на вятъра — добави, като си спомни как бе натъпкал куфара си с козметичните принадлежности от хотела.

— И на мен ми хрумна същото, затова насочих вниманието си към търговците на едро, които са около сто души в целия свят. На другите планети работят още двайсетина. Покупката на едро става срещу представяне на диплом за художник или за бижутер, като се осъществява на място или артикулят се поръчва по електронната поща.

— Добра работа си свършил — похвали го Ив. — Направи справка за всеки един. — Докато говореше, отвори файла, в който бяха описани веществените доказателства, открити на местопрестъплението, и провери каква е била дължината на сребърната жица. — Използвал е петдесетсантиметрова жица, за да удуши Дарлийн Френч. — Набързо прегледа файловете, в които бяха описани другите убийства, и кимна: — Да, тази дължина явно му допада. Искам списък с имената на хората, които са купили сребърна

жица с тази или с двойна дължина. — За миг затвори очи и добави: — Чувала съм, че с течение на времето сребро потъмнява. Вярно ли е?

— Да, ето защо сребърните предмети трябва непрекъснато да се почистват, освен ако не са със защитно покритие. От лабораторията ми съобщиха, че жицата е от висока проба сребро и е без покритие. Освен това по повърхността няма следи от химикал или от друго средство за почистване. Разбира се, възможно е престъпникът да го е отстранил напълно. Нямам представа каква част от почистващото вещество остава по повърхността на предмета и какво въздействие оказва на самия метал.

— Повтарям — интересуват ме имената на хората, които са купили сребърна жица с дължина петдесет сантиметра през месеците и годините, предшествващи убийството на Дарлийн. Обзалагам се, че този мръсник се снабдява с ново „оръжие“ за всяка поръчка.

Тя прекъсна връзката, помъдрува върху свойствата на чистото сребро, сетне отново прегледа докладите, съсредоточавайки вниманието си върху сребърната жица.

Откри, че и други нейни колеги са тръгвали по тази следа, но повечето не са търсили купувачите на жица с определена дължина. В деветдесет процента от случаите разследването се е ограничавало до проверка на доставчиците на едро в града или най-много в окръга, в който е било извършено убийството.

„Ама че немарлива работа!“ — помисли си и гневно смръщи вежди. В този момент Рурк влезе в кабинета и тя ни в клин, ни в ръкав изтърси:

— Какво става със сребърните предмети, когато ги почистват?

— Стават толкова лъскави, че можеш да се огледаш в тях.

— Ха-ха, много смешно! Интересува ме дали върху повърхността на предмета остават следи от почистващото вещество.

Рурк приседна на ръба на бюрото ѝ и се усмихна:

— Защо мислиш, че знам отговора на този въпрос?

— Ти знаеш всичко.

— Ласкаеш ме, лейтенант, но домашни задължения от рода на почистване на сребро са извън моята сфера на дейност, консултирай се със Съмърсет.

— Не желая, защото ще означава, че доброволно подхващам разговор с него. Предпочитам да се обадя в лабораторията.

Посегна да избере номера, но Рурк я изпревари и се свърза с иконома по вътрешния видеотелефон:

— Съмърсет, препаратът за почистване на сребро оставя ли следи върху повърхността на предметите?

На монитора се появи бледото мършащо лице на Съмърсет. Той сви тънките си устни, а тъмните му очи се втренчиха в Ив.

— Напротив — заяви с типичния си наставнически тон. — При добре почистените метални предмети върху повърхността им не остава химическо вещество, в противен случай тя ще изглежда матова. Освен това при всяко почистване се отстранява много тънък слой от метала.

— Благодаря. Е, успях ли да ти помогна? — обърна се той към Ив, след като изключи видеотелефона.

— Още не знам. Засега попълвам празнотите. Притежаваш ли предприятия за производство и търговия със сребърна жица?

— Вероятно.

— Така и предполагам.

— Ако искаш да проследиш произхода на оръжието на престъплението, с удоволствие ще ти...

— Възложила съм тази задача на Макнаб. Да видим докъде ще стигне без твоята помощ.

— Съгласен съм. Всъщност дойдох за друго — нали днес държеше да си поговорим.

— Точно така. Между другото, къде е приятелят ти от детинство?

— Не мисли за него, скоро няма да излезе от басейна. А гостите ще дойдат едва след два часа.

— Добре. — Ив стана, прекоси помещението и затвори вратата. Облегна се с гръб на нея и впери поглед в човека, когото обичаше, за когото се беше омъжила и с когото живееше. — Ако приемем, че престъпникът е действал по нечие нареждане, то убийството е струвало на поръчителя над два милиона. Кой би пръснал толкова много пари, за да ти създаде неприятности?

— Не зная. Разбира се, познавам мнозина собственици на конкурентни предприятия, неколцина мои врагове, както и хора, изпитващи антипатия към мен, които са достатъчно богати, че да платят такава крупна сума.

— Имаш ли представа за колко от тях убийството не е прекалено висока цена?

— За деловите ми отношения ли говориш? — Той вдигна ръце. — Наистина имам доста врагове, но в големия бизнес битките се водят по време на преговорите в изискано обзаведени съвещателни зали. Естествено, не изключвам възможността търпението на някой от конкурентите ми да се е изчерпало и да е решил да ме елиминира от голямата игра, но не виждам как убийството на камериерка в един от моите хотели ще навреди на репутацията ми.

— Забравяш, че в миналото не си водил битките по време на преговори в изискани зали.

— Вярно е, но дори тогава се изправях лице срещу лице с врага. Ако наистина някой делови партньор от миналото още ми има зъб, би трябвало да поръча моето убийство. Та аз дори не познавах бедното момиче!

— Именно. — Ив пристъпи към него, без да откъсва поглед от лицето му. — Отново се връщаме към онова, за което говорихме преди няколко часа. Случилото се те измъчва, не ти дава покой. Но още по-страшното е, че в гнева си готов да извършиш нещо необмислено.

— Съществуват много начини да се постигне същия ефект, без да се убива едно невинно момиче.

— Помисли кой би искал да ти навреди или да ти отмъсти заради нещо, сторено наскоро или в миналото — настоя тя. — С какви важни проекти се занимаваш в момента? Съществува ли вероятност да се провалиш, ако не си изцяло съсредоточен върху работата си? Какво ще кажеш за „Олимп“? Когато бяхме там миналата седмица, ми направи впечатление колко време прекара в съвещания с хората, отговарящи за поддържането на курорта и за изграждането на новите обекти.

— Естествено е при проект от този мащаб да възникнат проблеми, които само аз мога да разреша. Не се безпокой, всичко е под контрол.

— Но може би няма да бъде, ако ти не си на кормилото.

Рурк се позамисли, сетне отвърна:

— Твърде възможно е да възникнат известни затруднения, сроковете да не бъдат спазени и разходите да се увеличат. Но дори да не ръководя работата, за всяка област от този проект отговаря екип от специалисти, които няма да позволят нещата да излязат от контрол. Това не се отнася само за „Олимп“, но и за всички холдингови компании, които притежавам. Не съм незаменим, Ив.

— Глупости! — възкликна тя толкова пламенно, че съпругът ѝ иронично повдигна вежди. — Лично сключваш всяка сделка и активно участваш в управлението на всяка компания. Съгласна съм, че проклетата ти империя без теб няма да рухне, но няма и да е толкова могъща. На този свят има само един Рурк. Помисли кои хора не желаят да играят по твоите правила и искат да те отстранят.

— Нямам представа... не мога да назова нито едно име. Но дори някой да се стреми да отвлече вниманието ми от даден проект и да ме накара да пренебрегна задълженията си, най-сигурният начин е да организира покушение срещу теб.

— Едва ли някой би се осмелил да го стори, защото знае, че ще го преследваш, докато го унищожиш.

Рурк нежно докосна трапчинката на брадичката ѝ:

— Имаш право.

— Да допуснем, че сега нямаш толкова много врагове, но мисля, че трябва да се върнеш към миналото. То е като призрак, който неизменно ни открива дори сред най-заплетения лабиринт. Защо ли го казвам, след като и двамата го знаем... Човекът, който в момента плува в нашия басейн, също е част от това минало.

— Вярно е.

— Рурк... — Тя се поколеба, сетне заговори бързо, сякаш беше плувец, който се е престрашил да скочи от най-високия трамплин: — Не си го виждал отдавна. Не знаеш с какво се занимава, нито какво е правил през изминалите години. Най-странното е, че този човек изникна във фоайето на твоя хотел броени часове след убийството на Дарлийн Френч.

— Нима подозираш Мик? — Макар че го беше яд на нея, Рурк се усмихна и поклати глава. — Може да е крадец и мошеник и със сигурност е изпечен лъжец, на когото изобщо не бива да имаш доверие, но със сигурност не е убиец. Способността хладнокръвно да отнемаш човешки живот — продължи, преди тя да успее да го прекъсне, — е вродена, Ив. И двамата с теб го знаем.

— Може би... Но хората се променят, пък и убийството срещу заплащане може да се превърне в много доходен занаят за някого.

— За някого, но не и за Мик — убедено заяви той. — Може би наистина се е променил, но не дотолкова. Познавам го като петте пръста на ръката си и знам, че без да му мигне окото би откраднал

спестяванията на някоя възрастна жена, била тя и собствената му баба, но за нищо на света не би убил дори бездомно куче. От цялата ни банда той най-много ненавиждаше кръвопролитие.

— Дано да си прав — каза тя и си помисли, че все пак ще държи под око Майкъл Конъли. — Опитай се да си спомниш дали в миналото или наскоро си засегнал интересите на някого — измъкнал си изпод носа му изгодна сделка или Бог знае какво. Само ми кажи нечие име, останалото е моя грижа.

— Ще помисля, обещавам.

— Обещай ми още нещо — че ще увеличиш броя на хората, отговарящи за охраната ти.

— Виж, това не мога да ти обещаю.

Ив сведе поглед — надявала се бе той да удовлетвори и това нейно желание, но дълбоко в себе си предчувстваше, че надеждата ѝ няма да се сбъдне.

— Слушай, Рурк, не си играй с огъня. Знам, че ти си набелязаната мишена. Възможно е убийството на Дарлийн Френч да е било само „предупредителен изстрел“. Забележи колко бързо се добрах до престъпника, без да полагам големи усилия. Нищо чудно ти да си следващата жертва.

— Или пък ти — парира я Рурк. — Погрижи ли се за твоята охрана?

— Не се прави на глупак — много добре знаеш, че се движа без охрана.

— Именно.

— Аз съм полицейска служителка. Къде се е чуло и видяло ченгетата да имат охрана?

— Е, в такъв случай и аз съм в безопасност, защото всяка нощ спя до ченге. — Прегърна я през кръста и широко се усмихна: — Късметлия съм, нали?

— Престани! Това не е шега работа.

— Разбира се, че не е. Но ще приема като шега предложението ти да увеличи броя на хората, отговарящи за охраната ми, за да не се скараме тъкмо когато очакваме гости за вечеря. Млъкни — добави и за да е сигурен, че тя ще се подчини, притисна устни към нейните.

Целува я продължително, но някак безмилостно, сякаш я наказваше. Ив с усилие се изтръгна от прегръдката му и присви очи:

— Известно ти е, че мога да наредя да те охраняват цял отряд ченгета?

— Не се съмнявам. А на теб ти е известно, че с лекота ще им се изплъзна. Ти си единственото ченге, което искам да е близо до мен, лейтенант. Всъщност... — Сръчно разкопча ризата ѝ, преди тя да отблъсне ръката му.

— Престани! Нямаме време за... това.

— Тогава ще побързам — усмихна се той.

— Казах, че... — Рурк леко я ухапа по шията и по цялото ѝ тяло се разля топлина. Примал я, но все пак успя да го отблъсне. — Престани!

— Не мога. Налага се да побързам — изсмя се той и разкопча панталона ѝ. Продължи да се усмихва, когато отново страстно я целуна.

Макар че изобщо не ѝ беше до това, Ив все пак щеше да го ритне, ако смъкнатият панталон не ѝ пречеше. Когато той я просна върху бюрото, дори не запротестира, само се повдигна на лакти и задъхано прошепна:

— Добре, добре, само не се бави.

— Струва ми се, че долавям присмехулни нотки в гласа ти.

— По-скоро те взех на подбив.

— Нима? — Рурк, който едва сдържаше страстта си, се усмихна и леко захапа долната ѝ устна. — Честно казано, не намирам разлика между двете понятия. А сега ти ми кажи какъв е този звук.

— Кой?

Рурк я облада с мощен тласък и от гърлото ѝ се изтръгна стон, погледът ѝ се премрежи.

— Ето този. — Той наведе глава, вкусвайки топлината, която се излъчваше от плътта ѝ, а Ив се повдигна, за да го улесни, и отново изстена от удоволствие. — И този.

— Просто проявявам търпимост — задъхано произнесе тя.

— О, не желая да ти се натрапвам. — Той понечи да се отдръпне, но Ив се повдигна и обви бедра около кръста му.

— Трябва да се упражнявам в проявяването на търпимост — прошепна. Отметна косата от челото му, сетне машинално сви юмруци. Усмихна се и впи устни в неговите.

Вътрешният видеотелефон иззвъня, но Рурк само протегна ръка и го включи на изчакване.

Ив си мислеше, че въпреки обещанието му да побърза, никога не я беше любил толкова страстно. Когато краката ѝ престанаха да треперят, стана от бюрото, без да осъзнава, че носи само груби обувки, разкопчана риза и кобура с оръжието.

„Колко секси е моето ченге!“ — каза си Рурк, широко се усмихна и подхвърли:

— Ще изчакаш ли да донеса фотоапарата?

Тя сведе поглед и осъзна каква нелепа гледка представлява, затова се сопна:

— Времето за забавления свърши! — Наведе се да вземе панталона си, но внезапно краката ѝ се подкосиха. — Божичко, направо ми взе ума...

— Благодаря ти, скъпа. Не се представих както подобава, но бях притиснат от времето.

Както беше приклепнала с ръце на коленете, тя вдигна поглед. Косата на съпруга ѝ беше разрошена от милувките ѝ, дълбоките му сини очи бяха потъмнели от изживяното удоволствие.

— Може би по-късно ще ти дам възможност да се проявиш.

— Прекалено добра си към мен. — Той мина край нея и закачливо я шляпна отзад: — Време е да се приготвим за вечеря.

Откакто беше влязла в обществото, в което се движеше съпругът ѝ, Ив беше открила, че по време на официални вечери е невъзможно само да се настаниш на масата и да помолиш човека до теб да ти подаде чинията с картофите. Посрещането на гости беше истински ритуал, включващ задължителното вечерно облекло и бижутата, размяната на любезности (дори когато събеседникът не ти е симпатичен) и консумацията на алкохол и ордъоври в помещение, съседно на това, в което поднасяха основната храна.

Според нея по този начин досадното събитие се удължаваше с почти един час, като не се смята времето след вечерята, прекарвано в празни приказки.

Тя смяташе, че вече почти е овладяла тънкостите на ритуала. Разбира се, не можеше да стъпи на малкия пръст на Рурк, но всъщност никой не можеше да се мери със съпруга ѝ. Така или иначе не ѝ беше трудно да играе ролята на любезна домакиня, въпреки че умът ѝ беше в работата ѝ.

Докато водеше светски разговор, си мислеше, че ако успее да разбере откъде са купени куфарът и сребърната жица, ще разбере от кои магазини пазарува Йост. Кое то пък ще помогне за откриването на жилището му.

Съдейки по менюто, което беше поръчал на автоготвача в „Палас“, той обичаше да си похапва пържоли. Ив знаеше, че прясното телешко месо е доста скъпо и не всеки може да си го позволи. Запита се дали той си приготвя храната вкъщи или посещава ресторанти. И още дали избира най-доброто само когато работи, или по принцип има висок стандарт. Безусловно е богат, но за какво още харчи парите си? Къде държи спестяванията си и как изтегля необходимите му суми? Ех, ако можеше да...

— Скъпа Ив, изглежда, само телом си при нас.

— Моля? — Ив сепнато изгледа Магда и се помъчи да прогони Йост от съзнанието си. — Извинявай, бях се замислила.

Двете седяха на едно от старинните канапета с копринена тапицерия в салона за гости. Актрисата носеше обици с големи и обли диаманти, диамантена беше и огърлицата ѝ. Тя отпи от пенливата розова течност в изящната кристална чаша и се усмихна:

— Не, не се извинявай. Сигурна съм, че мислите ти са заети с нещо много по-важно от онова, което се върти в главите на всички присъстващи, включително и на моя милост. По изражението ти разбрах, че мислиш за горкичкото момиче, което беше убито в хотела. Знаеш ли, че апартаментът ми е точно под този, в който е било извършено престъплението?

— Не — промърмори Ив и се запита с какво може да ѝ бъде полезна тази информация. — Не знаех.

— Каква трагедия! Разбрах, че камериерката е била много млада, почти дете. Мисля, че я видях вечерта преди трагичния случай. Като излизах от стаята си, се сблъсках с девойката в коридора. Каза ми: „Добър вечер, госпожице Лейн“, но аз само ѝ се усмихнах и я отминах,

защото много бързах. Сега съжалявам, че не ѝ обърнах повече внимание, ала вече е прекалено късно.

— Сама ли беше? Спомняш ли си колко беше часът? — Актрисата смаяно я изгледа и примигна, а Ив поклати глава: — Извинявай. Вече имам професионална деформация. Подложих те на разпит, като че ли си свидетелка.

— Не се притеснявай, разбирам те. Не забелязах камериерката да разговаря с някого, а часът беше осем без петнайсет. Знам го със сигурност, защото в седем и половина имах среща в бара и бях закъсняла с петнайсет минути. Ние, филмовите звезди, не сме прочути с точността си. В интерес на истината закъснях за срещата, защото надълго и нашироко разговарях с моя агент по видеотелефона по повод на едно предложение.

„Бъди търпелива — напомни си Ив. — Прояви любопитство, играй ролята на любезна домакиня.“

— Роля в нов филм ли ти предлагат?

— Много мило, че ме питаш, макар изобщо да не те интересува — усмихна се актрисата. — Да, наистина ми предлагат роля, и то много интересна. Но в момента съм доста уморена и разсеяна. Ще взема окончателно решение едва след разпродажбата. Искаш ли да ти разкажа това-онова за гостите, които сте поканили, или Рурк вече те е осведомил?

— Не ни остана време да поговорим — промърмори Ив и едва сдържа усмивката си, като си спомни как съпругът ѝ я беше обладал върху бюрото.

— Добре, тъкмо ще имам възможност да поклоюкарствам. Онзи красив мъж е синът ми. — Магда нежно погледна русокосия мъж със сериозно изражение, който стоеше до камината. — Той е единственото ми дете. Гордея се с него и се радвам, че има добра професия и е много способен. Не мога да живея без него. Още не е достатъчно улегнал, за да се ожени и да ме дари с внучета, за каквито вече копнея, но се надявам и това да се случи в скоро време. Само дето не виждам Лайза Трент в ролята на моя снаха — разгорещено добави тя. — Безспорно е много красива, но...

Актрисата се облегна назад и се втренчи в пищната блондинка, която бе хванала под ръка Винс и сякаш поглъщаше всяка негова дума.

— Тази млада жена е много амбициозна и е сравнително добра актриса, ала не е подходяща брачна партньорка за сина ми. Не е от най-умните, но знае как да спечели един мъж. Втренчила се е във Винс така, сякаш от устата му падат златни монети.

— Не я харесваш, нали?

— Вярно е, но и не изпитвам неприязън към нея. Навярно говоря като всяка майка, която иска най-доброто за сина си. Изгарям от нетърпение той да скъса с нея и да си намери подходяща съпруга.

„Мечтата ти едва ли скоро ще се сбъдне“ — помисли си Ив. Прехваленият Винс изглеждаше доста безхарактерен и слабоволев, въпреки че за Магда той беше най-красивият и умен човек на света.

Дрехите и обувките му бяха по последната мода, но в сравнение с ненатрапчивата елегантност на Рурк изглеждаше безвкусно облечен.

„Но какво разбирам от мода, та да го критикувам?“ — мислено се упрекна тя.

— Онзи там е Карлтън Минс — продължи Магда. — Прилича на къртица, нали? Бог да го поживи — години наред управлява средствата ми. Ако не беше той, нямаше да се справя с фондацията. Стабилен е като скала, но уви! — за повечето хора е също толкова интересен. Жената с невъобразимо безвкусната рокля е съпругата му Мини. Като кажа името ѝ, винаги ме напушва смях, защото се сещам за Мини — съпругата на Мики Маус. Тя е жив пример за човек, който е слаб като вейка, но непрекъснато си прави пластични операции за отстраняване на излишните килограми.

Ив неволно се усмихна. Госпожа Минс приличаше на натруфено облечена върлина, а червеникавата ѝ коса беше подредена в безвкусна прическа.

— Преди дваисет години беше негова счетоводителка — продължи Магда. — Имаше отвратителна прическа и една-единствена цел — да го направи свой съпруг. От дванайсет години е постигнала целта си, но прическата ѝ е все така отвратителна.

— Доста злобно изказване — засмя се Ив.

— Имаш право. Но какъв е смисълът да одумваш хората, ако само ги възхваляваш? Стига ти да погледнеш Мини и ще се убедиш, че добрият вкус не се купува, същевременно тя е идеалната съпруга за Карлтън. Много го обичам, и тя ми е симпатична заради щастieto, с което го дари... А сега е твой ред да ми разкажеш нещичко за

очарователния приятел на Рурк, който, доколкото разбрах, също е ирландец. Какво знаеш за него?

— Почти нищо. С Рурк са израснали заедно в Дъблин, но не са се виждали години наред.

— А ти го наблюдаваш с недоверие.

— Така ли мислиш? — Ив сви рамене. Струваше си да запомни колко наблюдателни са актьорите... или най-малкото добрите актьори.

— Може би работата ме е направила мнителна и недоверчива — още една професионална деформация.

— Едва ли. Например този човек не гледаш с очите на ченге — отбеляза Магда, докато наблюдаваше как Рурк се приближава.

— Госпожи, позволете ми да се насладя на компанията ви — каза той и машинално прокара пръст по рамото на съпругата си.

В този момент Съмърсет отвори вратата и съобщи, че вечерята е сервирана.

По време на вечерята Ив се убеди, че Магда умее да преценява хората. Лайза Трент не откъсваше поглед от Винс — тя или се кикотеше, или съсредоточено смръщваше чело, когато той говореше. Наистина беше добра актриса, щом успяваше да се престори на възхитена от досадните му брътвежи.

Карлтън Минс не само приличаше на къртица, ами и поведението му бе като на това животинче — когато се наложеше, говореше учтиво и тихо, а през останалото време старателно се хранеше и омиташе всичко в чинията. Колкото до съпругата му, Ив я видя няколко пъти да оглежда сребърните прибори, за да види емблемата на производителя.

Неизбежно разговорът се насочи към разпродажбата и едва тогава Винс явно се почувства в свои води.

— Колекцията от вещи на Магда Лейн, свързани с участието ѝ в киното, е единствена по рода си — заяви той, докато разрязваше парчето патешко месо в чинията си. — Всъщност аз се опитах да я разубедея да ги продава, но ударих на камък.

— Всичко или нищо! — засмя се актрисата. — Не обичам половинчатите работи.

— Вярно е. — Въпреки очевидното си раздразнение, Винс нежно ѝ се усмихна. — Все пак предлагам да запазим за края роклята от участието ти в „Падението на горделивката“ — това ще бъде достойна кулминация на събитието.

— Ах, тази рокля, никога няма да я забравя! — прехласнато въздъхна Мик. — Разглезената и своенравна Памела с царствена походка влиза в балната зала на Карлайл Хол. Блестящата рокля ѝ придава вид на богиня, изваяна от лед, тя знае, че нито един мъж не може да ѝ устои. Ако знаете какво сънувах, след като ви видях с тази рокля, госпожице Лейн, сигурно ще се изчервите.

Актрисата, която явно беше поласкана, се приведе към него:

— Не съм от хората, които се изчервяват от щяло и нещяло, господин Конъли.

— Аз също — изкиска се той. — Не ви ли е мъчно да се разделите със спомените си?

— Разделям се само с вещите, спомените завинаги ще останат в сърцето ми. Пък и средствата от разпродажбата ще ми осигурят охолен живот.

— Съхранението на костюмите излиза много скъпо — намеси се Мини, а Магда леко се усмихна и иронично подхвърли:

— Приходите от разпродажбата ще те убедят, че си е струвало да я организираме — знам, че разбираш от сметки, нали си бивша счетоводителка.

— Безсъмнено — обади се Карлтън и кимна, без да откъсва поглед от храната в чинията си. — Дори само сумата, спестена от данъците, ще бъде...

— О, да не говорим за пари, Карлтън! — Актрисата вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Не и по време на вечеря. Мисълта за пари и данъци пречи на храносмилането ми. Рурк, виното е божествено. В твоите винарни ли е произведено?

— Това е „Монкарт“, реколта четирийсет и девета — обясни той и вдигна чашата си към светлината. — Леко е, но с особена жилка — знаех, че ще ти хареса.

Магда премрежи очи и измърка като котка:

— Ив, признавам, че съм лудо влюбена в съпруга ти. Дано не ме арестуващ след това самопризнание.

— Ако влюбването в Рурк се смяташе за престъпление в този щат, трябваше да арестувам три четвърти от жените в Ню Йорк.

— Скъпа моя! — Рурк срещна погледа ѝ. — Ласкаеш ме.

— Съвсем не.

Лайза се изкиска, като че не знаеше как да постъпи. Докосна рамото на Винс и заяви:

— Трудно е да не ревнуваш, когато имаш до себе си красив и могъщ мъж. Понякога ми идва с нокти да избода очите на онези нахалнички, дето се опитват да прелъстят моя Вина.

— Наистина ли? — попита Ив и отпи от превъзходното вино. — Аз пък им отвъртам по един хубав шамар.

Лайза се поколеба дали да изрази възторг или възмущение, а Мик широко се усмихна, побърза да прикрие усмивката си със салфетката и отбеляза:

— Наблюдавам Рурк и съм сигурен, че вече не е предишният плейбой. Открил е най-прекрасния диамант сред жените, шлифовал го е и сега камъкът блести в обкова си. Спомням си обаче, че едно време той не можеше да се движи, защото момичета буквално се хвърляха в краката му.

— Сигурно знаете интересни истории. — Магда прокара пръст по опакото на дланта му. — Рурк не обича да говори за миналите си... завоевания, което само изостря любопитството ми.

— Разбира се, знам куп пикантни истории. Например за червенокосата богата парижанка, която висеше в Дъблин заради нашия Рурк. Или пък за пицната брюнетка, която два пъти седмично му печеше кифлички, за да спечели благоволенieto му. Май се казваше Бриджет... Прав ли съм, приятелю?

— Наистина името ѝ беше Бриджет. Омъжи се за сина на пекаря, който беше най-подходящият съпруг за нея — промърмори Рурк. Леко се усмихна, като си спомни как докато ухажваше червенокосата парижанка, тя пръскаше луди пари за двама им с Мик. Никой не беше оцетен от „сделката“.

— Славни времена бяха — въздъхна Мик. — Но тъй като съм джентълмен и приятел на Рурк, ще се въздържа от разказване на истории за миналото му. Сигурен съм, че вече не колекционира жени, но колекционерската страст не го е напуснала. Носят се слухове, че притежава богата сбирка от оръжия. Вярно ли е, стари приятелю?

— Не знам дали е богата, но години наред купувам това-онова.

— Имаш ли пистолети в колекцията си? — попита Винс, а майка му забели очи:

— Откакто го помня, е вманиачен по пистолетите. Дойдеше ли на снимачната площадка по време на заснемането на исторически филм, подлудяваше хората, отговарящи за реквизита.

— Притежавам и пистолети. Ако искаш, ще ти ги покажа.

— С най-голямо удоволствие. Предполагам, че и другите гости са любопитни да ги видят.

В просторната зала, в която бяха подредени оръжия, изобретени от хората за изстребване на други хора, сякаш се усещаше насилието. В остъклените шкафове бяха изложени пики и копия, мускети, револвери „Колт“, наречени „миротворци“, автобластери, благодарение на които по време на Гражданските войни животът не струваше пукната пара.

Оръжията бяха подредени с вкус в красивите шкафове с блестящи стъкла, ала все пак впечатлението беше потискащо — колекцията беше доказателство за вековния стремеж на човечеството към самоунищожение.

— Господи! — възкликна Винс, след като няколко пъти обиколи залата. — Виждал съм нещо подобно само в музея „Смитсоуниан“. Навярно с години си събирал тази колекция.

— Така е. — Той забеляза как Винс не откъсва поглед от два пистолета за дуел от деветнайсети век. Притисна длан до пластината, за да декодира ключалката на остъкления шкаф, извади единия пистолет и го подаде на сина на Магда.

— Прекрасен е! — възкликна младият мъж.

— Не е ли опасно да го държиш? — попита Лайза и потрепери, но Ив видя как очите ѝ проблеснаха.

— Не — отвърна Рурк, усмихна се ѝ посочи друг шкаф: — Погледи онзи малък пистолет, чиято ръкохватка е обкована със скъпоценни камъни. Изработен е така, че да е удобен за нежната ръка на една дама и да се побира в чантичката ѝ. Принадлежал е на богата вдовица, която е живяла в началото на този век. Тъй като времената били опасни, взимала оръжието със себе си всяка сутрин, когато извеждала кучето си на разходка. Казват, че била застреляла трима

нещастни крадци, един портиер, който се държал неучтиво с нея, и някакво улично псе, което проявило сексуални намерения спрямо нейното куче.

— Божичко! — Лайза затрепка с ресници и присви виолетовите си очи. — Наистина ли е убила куче?

— Така се говори.

— Други са били времената — намеси се Мик, който разглеждаше един полуавтоматичен пистолет. Обърна се към Ив и добави: — Невероятно е, че преди да влезе в сила законът за забрана на огнестрелните оръжия, всеки, който е имал достатъчно пари и желание, е можел да си купи оръжие — по законен или по незаконен път.

— Винаги ми се е струвало по-скоро глупаво, отколкото невероятно.

— Не поддържаш ли правото да се носи оръжие за самоотбрана, лейтенант? — попита Винс и се престори, че насочва пистолета към невидим враг.

„Навярно се мисли за неотразим“ — каза си Ив. Погледна малкия автоматичен пистолет и отговори:

— Това оръжие не е предназначено за самоотбрана, а за убиване.

— Може би. — Той върна пистолета на мястото му и се приближи до нея и Мик. — Въпреки забраната на оръжията, хората измислят други начини и убийства продължават да се извършват. В противен случай щеше да си безработна, лейтенант.

— Винсът, държиш се грубо! — възкликна Лайза. — Обиждаш домакинята.

— Не ме е засегнал — възрази Ив. — Имаш право, Винс, хората винаги измислят начини да убиват. Но от доста време деца не са се избивали по коридорите на училището, съпруг или съпруга не са застрелвали брачния си партньор, докато спи, нито цели квартали са попадали под обсадата на бандити, които, без да им мигне окото, избиват случайните минувачи, докато се опитват взаимно да се унищожат. Доколкото си спомням, старата поговорка гласеше, че не оръжията, а хората убиват хора. Донякъде съм съгласна с това, но оръжията ги подпомагат.

— Така си е — подкрепи я Мик. — Никога не съм си падал по тези грозни и шумни предмети. Друго си е ножът. — Прибледи се до

витрина с ножове и продължи: — Преди да се опита да те очисти с нож, убиецът трябва да се приближи достатъчно, за да те погледне в очите. Много по-голяма смелост се иска да прободеш някого в гърдите, отколкото да го застреляш от разстояние. Според мен обаче най-сигурното оръжие са юмруците. — Обърна се с лице към събеседниците си и добави: — Една здрава тупаница разрешава всички проблеми, но най-хубавото е, че няма убийти и когато скандалът приключи, всички могат да седнат на масата и да изпият по няколко халби бира. Навремето и ние с Рурк сме счупили носовете на един-двама души, нали, стари приятелю?

— Страхувам се, че са били повече — отвърна Рурк и заключи шкафа. — Заповядайте в дневната да пием кафе — добави, връщайки се към ролята на любезен домакин.

ШЕСТА ГЛАВА

Ив затегна каишката, на която беше прикрепен кобурът с оръжието ѝ, и се втренчи в съпруга си. Рурк седеше на канапето в спалнята и закусваше. По телевизията вървяха утринните новини, на монитора на компютъра се редуваха неразбираеми цифри и кодове, отразяващи борсовите индекси.

Котаракът Галахад се беше изтегнал до Рурк и фиксираше с разноцветните си очи парчето шунка, останало в чинията.

— Как е възможно да изглеждаш така, сякаш си прекарал цяла седмица в някой луксозен курорт? — промърмори тя.

— Сигурно е защото вода природосъобразен живот.

— Дрън-дрън! Снощи до три часа с приятеля ти се наливахте с уиски и се надлъгвахте. Чух да се препъвате, докато се изкачвахте на горния етаж, а онзи Мик се смееше като побъркан.

— Признавам, че накрая алкохолът го хвана. — Рурк се обърна към нея и тя видя, че очите му са бистри и че изглежда свеж и отпочинал. — Колкото до мен, няколко глътки уиски не са в състояние да замъглят разума ми. Съжалявам, че сме те събудили.

— Всъщност веднага заспах отново. Дори не разбрах кога си легнал.

— Първо сложих Мик да си легне.

— Какви са плановете ти за днес и включват ли приятеля ти от детинство?

— Той е в Ню Йорк по работа, освен това не е дете и няма нужда някой да се грижи за него. Ако му потрябвам, Съмърсет ще му съобщи къде се намирам.

— Помислих, че днес ще останеш да работиш у дома.

— Нямам подобно намерение. — Той отпи от кафето си и я погледна: — Престани да се безпокоиш за мен, лейтенант. Работата ти е прекалено напрегната, та да обременяваш мислите си и с моята личност.

— За мен ти си на първо място, всичко останало е второстепенно.

Той се засмя, стана и я целуна:

— Трогнат съм.

— Не искам да се трогваш. — Ив го сграбчи за раменете. — Пази се!

— Бъди спокойна.

— Поне вземи лимузината и нека някой от шофьорите да кара — подхвърли тя. Знаеше, че лимузината е бронирана и в нея съпругът ѝ ще бъде в безопасност.

— Добре, само и само да се успокоиш.

— Благодаря. Време е да тръгвам.

— Лейтенант...

— Какво?

Той обгърна с длани лицето ѝ, сетне обсипа с целувки челото ѝ, страните и устните ѝ.

— Обичам те — прошепна.

Сърцето ѝ затуптя така, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ, за миг ѝ се зави свят.

— Знам. Въпреки че не съм богата червенокоса парижанка. Колко ѝ струваше познанството с теб?

— За пари или за чувства става дума?

Ив се засмя и поклати глава:

— Непоправим си. — Тръгна към вратата, но преди да я отвори, се обърна и каза: — Аз също те обичам... Между другото, Галахад току-що отмъкна парчето шунка от чинията ти.

Докато вървеше по коридора, чу как съпругът ѝ мъмри котарака:

— Колко пъти съм ти казвал да не правиш така?

Тя се усмихна и изтича надолу по стълбата. Във фойайето се сблъска със Съмърсет. Както му беше обичай, икономът изникна изневиделица и като ѝ подаде коженото яке, надменно промърмори:

— Предполагам, че ако не се обадите, ще се приберете за вечеря.

— Предполагай каквото си щеш! — тросна се тя, грабна якето си, навлече го, предпазливо се озърна и прошепна: — Ще ми отделиш ли малко време?

— Моля?

— Престани да вириш нос и да ми пробутваш номерата си — шепнешком го срязва тя. Посочи към входната врата и добави: — Ела навън.

— Претрупан съм с работа... — подхвана икономът.

— Млъкни! — Ив го накара да излезе, затвори вратата и вдъхна с пълни гърди свежия пролетен въздух. — Отдавна работиш за Рурк и го познаваш по-добре от когото и да било. Но преди да поговорим за него, кажи какво е мнението ти за Мик Конъли.

— Нямам навик да клюкарствам по адрес на гостите във вашия дом.

— Не се прави на идиот! — Тя леко го удари с юмрук по гърдите, а Съмърсет гневно я изглежда. — Да не мислиш, че нямам друга работа, освен да си бърбля с теб? Някой иска да извади Рурк от равновесие. Нямам представа каква е причината, но някой се стреми да му създаде неприятности. Какво е мнението ти за Конъли?

Очите на Съмърсет бяха добили цвета на оникс и в тях припламваха гневни искрици — не беше свикнал с него да се отнасят грубо. Все пак загрижеността му за Рурк надделя над обидата.

— Познавам Мик не по-зле от Рурк. Беше доста буен младеж, но и приятелите му не падаха по-долу. Такива бяха времената. Имаше си неприятности с родителите, ала и другите младежи не се разбираха с по-възрастните. Запознах се с него, когато Рурк заживя при мен. Беше учтив, но доста необуздан. Личеше си, че гладува, но тогава всички гладувахме.

— С Рурк карали ли са се някога?

— Между младежите непрекъснато избухваха юмручни схватки, но всички момчета и момичета в квартала душа даваха за Рурк. Мик беше готов да му отрежат ръката заради него, смяташе го за божество. Казваше, че му е задължен за цял живот. Веднъж ченгетата набиха Рурк — присмехулно добави икономът — заради Мик, който беше оплескал работата след един обир.

— Достатъчно — промълви тя. Думите на Съмърсет я бяха поуспокоили.

— Съвръзано ли е с убийството на камериерката?

— Да. Престани да си вириш носа, използвай го да надушиш нещо в миналото или в настоящето, което би могло да заплашва Рурк. Ако се натъкнеш на нещо подозрително, каквото и да било то, веднага

ми кажи. В изгодна позиция си, защото знаеш къде се намира той във всеки момент и няма да предизвикаш подозренията му. Бъди нащрек, отваряй очите и ушите си.

Понечи да се обърне, но Съмърсет сложи ръка на рамото ѝ:

— Има ли опасност за живота му?

— Ако се страхувах за живота му, нямаше да го пусна да излезе от къщата, дори ако се наложи да го упоя или да го окова с белезници!

На Съмърсет му се искаше да я разпита по-подробно, но тя рязко се обърна и заслиза по стъпалата към алеята, на която беше паркирана очуканата ѝ служебната кола.

С бързи крачки Ив прекоси общото помещение в участъка и отиде в мъничката си канцелария. Още щом отвори вратата видя, че мига червената лампичка на видеотелефона, сигнализираща за новопостъпили съобщения, а на монитора на компютъра се изреждаха нови и нови данни. Ала вместо да се заеме с работата си, тя отвори чекмеджето на бюрото и започна да рови из него. Пийбоди влезе, изненадано се втренчи в нея и нерешително заговори:

— Лейтенант, Макнаб каза, че...

— Искам лазерно оръжие и бронежилетка — прекъсна я Ив, извади от кожения калъф нож с петнайсетсантиметрово острие и със задоволство забеляза как светлината от прозорчето се отразява от блестящата му повърхност.

— Лейтенант, какво се е случило! — облеци се помощничката ѝ.

— Трябва да се въоръжа, защото отивам в Отдела за поддръжка на моторните превозни средства. Първо ще убия всички некадърници, които наричат себе си автомеханици, ще напъхам труповете им в колата и ще я запаля!

— Господи, лейтенант, нали наскоро я поправиха!

— Оставили са си ръцете! — Тя се втренчи в помощничката си. — Изминала съм не повече от седемдесет километра, откакто тези безсрамни, долни, мръсни лъжци заявиха, че колата е в добро състояние. Искаш ли да ти обясня какво означава добро състояние?

— Да, лейтенант, но първо приберете ножа в калъфа.

Ив отново изруга, рязко напъха острието в кожения калъф и разпалено заговори:

— Още като спрях на един светофар, проклетото возило взе да подскача и да хвърля къчове като...

— Като магаре ли?

— Сигурно, макар че никога не съм яздила магаре. Включих програмата за диагностика на двигателя и знаеш ли какво излезе на монитора? Картата на града, на която е указана моргата. Що за безвкусна шега е това?

Пийбоди прехапа устните си, за да не се разсмее. Овладея се и отвърна:

— Нямам представа, лейтенант.

— После се закашля като бабичка и спря, едва я накарах да потегли. След две пресечки започна да залита и да се клатушка като...

— Чудовището на Франкенщайн ли, лейтенант?

Гневът на Ив беше попреминал. Тя седна зад бюрото и продължи монолога си:

— Да, лейтенант съм, но какво от това? Не заслужавам ли да ми отпуснат сваятна кола?

— Разбира се, лейтенант. Ако разрешите, имам едно предложение — вместо с лазерно оръжие да отидете в сервиза с една каса бира и да се сприятелите с механиците. Бъдете по-любезна с тях.

— Да се сприятеля ли? Любезна ли да бъда? Предпочитам да погълна жива змия. Обади се и им кажи, че си искам колата след един час. И този път да гледат да не си оставят ръцете!

— Аз ли да се обадя? — Очите на Пийбоди се наляха със сълзи. — Господи! Преди да се подложа на това унижение, разрешете да ви съобща, че попаднахме на следите на сребърната жица и на куфара.

— Защо не ми каза по-рано? — Ив веднага се обърна към компютъра.

— Не знам какво ми стана, лейтенант. Знаете, че не съм от бърбривите... — Обнадеждено изглежда началничката си, но след като тя изобщо не откликна, дълбоко въздъхна и с тежки стъпки се отправи към мъничкото си помещение, за да се спазари с автомеханиците от Отдела за поддържане на моторните превозни средства.

— Да видим какво имаме — промърмори на себе си Ив и нареди на компютъра да покаже данните на монитора. Доставчиците, които търгуваха със сребърна жица, бяха многобройни, но само осемнайсет в целия свят и шестима в Съединените щати бяха продали на отделни

клиенти по петдесет сантиметра и по един метър от жицата. Справката от търговец на едро в Манхатън показваше, че е продал четири дължини от по петдесет сантиметра срещу заплащане в брой.

— Мръсникът е купил жицата само на двајсет пресечки от хотел „Палас“, в който е извършил убийството.

Докато четеше справката за багажа, устните ѝ се разтегнаха в невесела усмивка. От началото на годината бяха продадени хиляди черни кожени куфари, но през последните четири седмици закупените куфари бяха по-малко от сто. А от дванайсетте броя, продадени в Ню Йорк, едва два бяха продадени в деня, когато е била купена сребърната жица, и единият беше платен в брой.

— Не е случайно съвпадение — промълви тя. — Извергът се е снабдил с всичко необходимо както се казва, под носа ни. Следва въпросът защо му е трябвало да купува куфар, ако е стигнал до целта на пътуването. Кое то ме навежда на мисълта, че не е пристигнал в Ню Йорк, а живее тук.

„Да преминем към перуката“ — помисли си и зареди диска с данните, събрани от Пийбоди.

— Господи, защо хората изобщо си купуват перуки! — възкликна отчаяно, като видя, че през последните шест месеца от магазините, фризьорските салони и от доставчиците са били купени милиони перуки. Тройно повече бяха взети под наем.

Въоръжи се с търпение и с насмешка си помисли, че е като котка, която дебне пред миша дупка. Нареди на компютъра да покаже на екрана снимката на Йост, заснета в момента, когато той влиза в апартамента в „Палас“. Маркира главата и раменете, заличи лицето, поиска увеличение от триста и шейсет градуса и прехвърли резултата в базата за данни.

— Компютър, състави списък само на платените в брой перуки от естествен косъм, които отговарят на това изображение.

Работя... Петстотин двајсет и шест покупки в брой в посочения период. Започвам съставянето на списъка...

Докато машината монотонно изреждаше адресите на доставчиците и датите, на които са били направени покупките, Ив следеше данните на монитора.

Фитнес салон „Парадайз“, Пето авеню, Ню Йорк, трети май...

— Почакай! Ударихме джакпота! През този ден нашият човек е бил много зает, обикалял е магазините из целия град. Компютър, направи списък на другите покупки, включени в същата касова бележка.

Работя... Освен перука от естествен косъм, модел „Изискан джентълмен“, в касовата бележка е отразена покупката на перука от естествен косъм, модел „Мъжественият капитан“, две тристаграмови опаковки течност за поддържане на перуки „Самсон“, една петдесетграмова опаковка колагенов еликсир против бръчки с търговско название „Младост“, четири опаковки с временен оцветител за очи, съответно наречени „Намигане“, „Викингско синьо“, „Океанска мъгла“ и „Крем карамел“, диетичен продукт с търговско название „Убиец на тлъстините“ и две свещи с аромат на сандалово дърво. Общата стойност на покупките с ДДС е осем хиляди четиристотин двацет и шест долара и петдесет и осем цента.

— Пръснал е много пари — замислено каза Ив, — но защо е позволил да бъде проследен... дори ако намерението му е да ни насочи по фалшива следа? Компютър, включи във файла перуката марка „Мъжественият капитан“. Прехвърли на джобния ми компютър адресите на магазина за куфари, за перуки и на доставчика на бижутерски материали.

Докато машината работеше, тя се обърна към видеотелефона. Откакто снощи бе напуснала управлението, имаше трийсет и две съобщения. Най-вероятно повечето бяха от репортери, които се надяваха да научат сензационна новина или да получат интервю.

Изкушаваше се да ги изтрие, но все пак реши да ги прегледа — и без това разполагаше с време, докато Пийбоди ѝ съобщеше, че колата ѝ е ремонтирана.

Прегледа съобщенията, като прехвърляше всички репортерски обаждания на Отдела за връзки с обществеността на нюйоркската полиция.

Позамисли се върху посланието на Надин Фарст — водещата на новините на Канал 75, с която бяха в приятелски отношения, сетне промълви: „Още не мога да се свържа с теб, скъпа“ и изпрати отговор, който репортерката щеше да получи по-късно, когато самата Ив вече щеше да бъде въвн от управлението:

Няма смисъл да ме притискаш. В момента не мога да ти кажа нищо, което ще ти бъде от полза. Разследването е в ход, работи се по всички улики и така нататък — знаеш какво трябва да кажеш. Ще се свържа с теб, когато разполагам със сигурна информация. Но знай, че много ще ти се разсърдя, ако блокираш видеотелефона ми с твоите съобщения.

Прослуша текста, остана доволна и програмира машината да изпрати съобщението след един час. Написването на рапорта ѝ отне двайсет минути, след което го изпрати на командир Уитни.

Тъкмо когато стана от бюрото и посегна да вземе якето си, той я повика в кабинета си.

Тя отново прекоси общото помещение, направи знак на помощничката си да я придружи и докато вървяха към ескалатора, я попита дали се е обадила в сервиза.

— Разбира се, че се обадох, но автомеханиците вече до съвършенство са усвоили разиграването на сценката, че са затрупани с работа.

Ив стъпи на ескалатора и намръщено попита:

— Спомена ли, че ще отида и ще ги унищожа с лазерното оръжие?

— Реших, че е по-добре засега да не споменавам тази възможност, лейтенант. — Както беше решила да спести на Ив коментарите на автомеханиците за лейтенант Далас — унищожителката на полицейските автомобили и компютри. — Но обясних, че разследвате тежко престъпление и че командир Уитни се чувства неловко, когато служителите му карат таратайки.

— Добре си го измислила, браво на теб.

— Дано не им хрумне да се обадят на Уитни за потвърждение. Знаете ли какво, лейтенант, спокойно можете да го помолите да ги попитат.

— Нямам намерение да се оплаквам пред началството, нито пък да се правя на началник.

— Но нямате нищо против да накарате мен — измърмори под нос Пийбоди.

— Именно. — Внезапно настроението на Ив се повиши, тя дори се усмихна, когато се прехвърлиха от ескалатора на асансьора. — Ще разбереш докъде сме стигнали с разследването, докато рапортувам на Уитни. Засега ще ти кажа само, че нашият човек си има жилище в Ню Йорк.

— Наистина ли? — изуми се помощничката й.

— Да — доволно кимна Ив, в този момент асансьорът спря на етажа, на който се намираше кабинетът на командира. Офицерът от охраната я позна и й направи знак да влезе. Ив почука на вратата, изчака секунда и двете с Пийбоди влязоха в кабинета.

Уитни седеше зад бюрото и не стана да ги посрещне. Беше едър като канара и широкоплещест, лицето му беше обло, гъстата му коса беше прошарена на слепоочията, но очите му бяха все тъй проникателни като преди години.

В кабинета имаше още двама души — мъж и жена. Непознатите също не станаха, но се втренчиха в нея, сякаш я оглеждаха под микроскоп. Тя не им остана длъжна и стори същото.

Двамата носеха черни костюми, вратовръзките им бяха така стегнати, че едва не ги задушаваха, обувките им бяха излъскани до блясък, погледите им бяха пронизващи като кинжали.

„От ФБР са — помисли си тя. — Само това ни липсваше!“

— Лейтенант Далас, полицаи Пийбоди. — Уитни кимна, но ръцете му останаха скръстени на бюрото. — Специалните агенти от ФБР Джеймс Джейкъби и Карън Стоу. Лейтенант Далас отговоря за разследването на убийството на Дарлийн Френч, полицаи Пийбоди е нейна помощничка. От ФБР проявяват интерес към този случай, лейтенант.

Ив не каза нито дума и остана права.

— Федералното бюро за разследване съвместно с други агенции за борба с престъпността в продължение на няколко години издирва лицето Силвестър Йост във връзка с различни престъпления, включително убийство.

Ив погледна Джейкъби в очите и отговори:

— По време на разследването се натъкнах на този факт.

— Очакваме нюйоркската полиция да ни сътрудничи при издирването на заподозрения Йост. С агент Стоу ще ръководим операцията от временния ни щаб в Ню Йорк.

— С агент Стоу можете да ръководите вашата операция както намерите за добре. Но няма да се намесвате в моята работа.

Джейкъби впери в нея тъмнокафявите си очи и надменно се усмихна:

— Престъпленията, извършени от Йост, са от такъв характер, че трябва да бъдат разследвани от ФБР.

— Не ме интересува дали с него ще се занимават ФБР, Глоубал, Интерпол или нюйоркската полиция, агент Джейкъби. Но аз ръководя разследването на смъртта на Дарлийн Френч и не ще позволя на никого да ми се бърка в работата.

— Ако искате да останете на този пост, лейтенант, препоръчвам да смените тона.

— Ако пък вие искате да останете в този кабинет, агент Джейкъби — намеси се Уитни, — не е зле също да промените тона. Готови сме да съдействаме на ФБР при издирването на заподозрения Йост, но не и да отстраним лейтенант Далас от разследването на убийството на Дарлийн Френч. Запомнете, че нямате неограничени пълномощия.

Джейкъби се приведе към командира, лукавите му очи гневно проблеснаха:

— Не смятате ли, че изборът ви на човека, водещ разследването, е крайно неподходящ? Всеизвестно е, че лейтенант Далас е съпруга на Рурк, когото от години подозираме в незаконна дейност, и който може би е замесен в това убийство.

— Ако ще отправяте обвинения, подкрепете ги с факти — заяви Ив, която едва успяваше да сдържи гнева си и да говори привидно спокойно. — Ще ми покажете ли досието на лицето Рурк?

— Прекрасно знаете, че той няма досие в полицията! — възкликна Джейкъби и скочи на крака. — Ако държиш да спиш с човека, който е извършил какви ли не престъпления, и да носиш значката на полицай, твоя си работа. Но...

— Джейкъби! — Стоу също се изправи и застана между колегата си и Ив. — Да не намесваме личния живот в служебните дела.

— Прекрасен съвет. — Уитни подпря длани на бюрото и стана. — Агент Джейкъби, в името на съвместната ни работа съм готов този път да си затворя очите пред непочтителното ви поведение към моята служителка. Но ако това се повтори под каквато и да било форма, ще

подам оплакване. Ще обмисля дали да приема предложението за сътрудничество и обмен на информацията, свързана с убийството на Дарлийн Френч, след като го получа в писмена форма от вашето началство. Засега приключихме.

— Федералното бюро има право да се заеме с този случай.

— Въпросът е спорен — отвърна Уитни, — но никой не ви пречи да подадете писмено искане. Докато не получите разрешение да се заемете с разследването, забранявам да се намесвате в работата ни и да обиждате моите служители.

— Приемете нашите извинения, командир Уитни — каза Стоу и погледна колегата си, за да го предупреди да си държи езика зад зъбите. — Благодаря, че отделихте време да ни приемете и да ни изслушате. — Тя почти избута Джейкъби навън.

Когато вратата се затвори, Уитни се обърна към Ив:

— Успокой се и тогава говори. Иначе има опасност да кажеш нещо, за което после ще съжаляваш.

— Уверявам ви, че няма да съжалявам за нищо, което ще кажа в този момент. — Все пак тя си пое въздух и изчака няколко секунди. — Благодаря за подкрепата.

— Този Джейкъби ме вбеси още в мига, когато влезе в кабинета ми и взе да се прави на голяма клечка от ФБР. Ако беше поискал да си сътрудничим, без да се перчи, веднага щях да се съглася. Предполагам, че ще получим официално писмо от шефовете му, но каквото и да се случи, няма да те отстраня от разследването. Най-много да се наложи да работиш съвместно с Джейкъби и със Стоу. Ще представлява ли проблем?

— Не и за мен... сър.

Той едва забележимо се усмихна, кимна и отново се настани зад бюрото:

— Разбрах, че имаш новини за мен. Казвай.

Тя подробно го информира за резултатите от разследването, които беше изложила и в писмен вид в рапорта си. Докато я слушаше, Уитни само сви устни и вдигна вежди, но не я прекъсна нито веднъж. Накрая попита:

— Възможно ли е толкова години федералните агенти да не разберат, че Йост живее в Ню Йорк?

— Не зная, сър. Данните, с които разполагам, говорят именно за това. От ФБР са стигнали до производителите и доставчиците на сребърната жица, но не са се досетили да издирят клиентите, които са купили жица с дължина, отговаряща на намерената на местопрестъпленията. Умът ми не го побира как е възможно да пропуснат нещо толкова елементарно. Йост е купил куфара и перуката специално за убийството на Френч, но почти съм сигурна, че е предприемал подобна подготовка и за другите мокри поръчки. Психологическият профил на убиеца, съставен от ФБР, е доста изчерпателен, затова още не съм потърсила услугите на доктор Майра. Но след като вече разполагам с допълнителна информация, ще помоля за сътрудничество нашата психиатърка.

— Добре. Погрижи се да документиращ всяка стъпка, която предприемеш. Нищо чудно Джейкъби да се опита да ти погоди мръсен номер, ако открие някакъв пропуск. Колкото до медиите, предпочитам да не даваш никакви изявления. В престъплението е замесено името на Рурк, което пък хвърля сянка на подозрение върху теб. До второ нареждане няма да даваш изявления пред пресата или пред телевизионните репортери.

— Слушам, сър.

— Не мисли, че ще ти се размине — предупреди я той. — Ще бъдеш хвърлена на медийните хрътки, преди тази история да приключи. Доколкото разбрах, още нямаш представа кой и защо е поръчал убийството и дърпа конците.

— Не, сър.

— Тогава се съсредоточи върху Йост. Накарай го да излезе от бърлогата си. Свободна си.

— Слушам, сър. — Тя се обърна и тръгна към вратата, вървейки по петите на помощничката си, която бързаше да напусне опасната територия.

— Далас!

— Да, командир Уитни.

— Според мен е редно да предупредиш Рурк да очаква неприятности от федералните агенти.

— Разбрано. — Тръгна към асансьора и едва се въздържа да не ритне стената. — Дарлийн Френч не означава нищо за Джейкъби, тя е само средство за постигане на целите му. И той като Йост дори не я

смята за човешко същество. Още като го видях, разбрах, че е истински мръсник.

— Дарлийн има вас, лейтенант.

— Точно така. Няма да позволя да ме отстранят от разследването. — Тя понечи да се качи на асансьора, но като видя, че Стоу е в кабината, изсъска: — Махай се от очите ми!

Федералната агентка вдигна ръка в знак, че иска примирие:

— Джейкъби се върна във временния ни щаб. Моля да ми отделиш една минута. Нека слезем заедно с асансьора.

— Колегата ти е надут пуяк!

— Невинаги се държи толкова отвратително. — Стоу леко се усмихна. Навярно беше прехвърлила трийсетте, беше стройна, а светлокестенявата ѝ коса беше подредена в стилна прическа, която отвличаше вниманието от черния костюм, превърнал се в нещо като униформа на агентите от ФБР. Тъмнокафявите ѝ очи бяха спокойни и откровени. — Слушай, искам да се извиня заради поведението и забележките на моя колега. — Въздъхна и добави: — Сигурно пет пари не даваш за извинението ми, но те уверявам, че съм искрена.

— Вярно е, че не давам пет пари, но все пак оценявам жеста ти.

— Благодаря. Като се замислиш, всички сме ченгета и преследваме еднакви цели.

— Така ли смяташ?

— Например Йост — издирваш го и ти, и ние. Има ли значение кой ще го вкара зад решетките?

— Не знам. Единственото, което ми е известно, че сте разполагали с много време да го тикнете зад решетките — преследвате го почти от времето, когато се е родила Дарлийн Френч.

— Вярно е. Самата аз работя в Бюрото от три месеца, през които съм имала на разположение не повече от един час да се запозная със сведенията за Силвестър Йост. Готова съм да ти дам информацията, с която разполагам, стига това да помогне за залавянето му.

В този момент вратите на асансьора се плъзнаха встрани. Тя видя, че са слезли чак до гаража и не излезе от кабината, за да се върне до етажа, на който се намираше фоайето.

— Още нещо, преди да се разделим, Далас. Моля те да не позволиш нравът на Джейкъби да попречи на съвместната ни работа. Смятам, че взаимно ще си помагаме.

Ив слезе, но задържа вратата:

— Ще си помисля. От теб искам да не позволяваш на колегата ти да си разиграва коня.

Пусна вратата и тръгна към мястото, определено за нейния автомобил. Отдалеч видя граховозелената си кола с олющената броня и огънатите ламарини. На задното стъкло се мъдреше жълто усмихнато лице, нарисувано от някой шегобиец от сервиза.

Тя стисна зъби и искрено съжали, че не е взела лазерното си оръжие.

СЕДМА ГЛАВА

Реши първо да се отбие в козметичния салон и остана приятно изненадана, че колата измина разстоянието, без да ѝ прави номера.

За втори път влизаше в „Парадайз“ и отново посещението ѝ беше свързано с разследването на убийство, в което за пореден път беше замесено името на Рурк. Усмихна се, като си спомни как се беше запознала с бъдещия си съпруг, докато изпълняваше служебните си задължения.

Не беше стъпвала в салона повече от година, но разкошната обстановка не беше променена. Звучеше тиха музика, която хармонираше с ромоленето на водопадите, въздухът беше напоен с аромата на току-що откъснати и красиво аранжирани цветя.

Докато чакаха реда си, клиентките седяха на удобните кресла и канапета в просторната зала, пиеха истинско кафе, поднесено в изящни порцеланови чашки, плодов сок или газирана вода, които се сервираха в светлозелени стъклени чаши. Зад бюрото седеше същата администраторка, която бе посрещнала Ив при предишното ѝ посещение — едрогърда жена с къса рокля, очертаваща пищните ѝ форми. Само косата ѝ беше различна — сега беше боядисана в яркочервено, а прическата ѝ напомняше на фонтан от къдрици, бликащи от конусообразния ѝ кок.

Очевидно не позна Ив и смръщи вежди, като видя протърканото ѝ кожено яке, очуканите обувки и небрежно подстриганата ѝ коса:

— Съжалявам, но работим с предварително уговорен час. Боя се, че часовете на нашите консултантки са запълнени за осем месеца напред. Ако желаете, ще ви насоча към друг фитнес салон...

— Не ме ли помниш, Дениз? — попита Ив и се облегна на бюрото. — Да знаеш, че съм дълбоко засегната. Почакай, обзалагам се, че това ще опресни паметта ти. — Усмихна се любезно, извади значката си и я тикна под носа на администраторката, който явно беше претърпял козметична операция за разкрасяване.

— О, не! Не отново! — възкликна Дениз, но изглежда си спомни за кого се е омъжила полицайката, и поведението ѝ рязко се промени: — Искях да кажа... извинете, госпожо...

— Името ми е Далас и съм лейтенант от нюйоркската полиция.

— Разбира се, никога не бих ви забравила! — Младата жена се помъчи да се засмее. — Извинете, че веднага не ви познах, но съм малко разсеяна. Днес сме претрупани с работа, но ще намерим време и за вас. Какво ще желаете — фризура...

— Къде е търговският център, в който се продават козметични стоки? — прекъсна я Ив.

— С удоволствие ще ви заведем до там. Интересува ли ви определен продукт? Ако не сте направили избора си, нашите консултантки ще...

— Покажи ми къде е магазина, Дениз, и повикай управителя.

— Разбира се. Моля, последвайте ме. Мога ли да предложа на вас и на... колежката ви някаква напитка или кафе?

Пийбоди побърза да отговори, преди началничката ѝ да отклони предложението:

— Бих искала от онази розова газирана напитка. Без алкохол — добави, като видя гневния поглед на Ив.

— Веднага ще наредя да ви я поднесат.

Търговският център се намираше на следващия етаж, до който клиентите се изкачваха със сребрист ескалатор. Разположен бе зад малък оазис с басейн, около който бяха засадени палми. При приближаването на трите жени стъклените врати се плъзнаха встрани, разнесе се мелодичен звън. Дизайнерът беше оформил търговската площ като ветрило, като във всеки сектор бяха изложени различни козметични продукти.

Консултантките — красавици с изваяни тела, носеха снежнобели гащеризони и широки червени престилки.

На всеки щанд беше монтиран монитор, на който вървеше демонстрация на методи за поддържане на кожата и за отстраняване на излишните килограми, за отпускане на опънатите нерви. Стилисти даваха съвети как в случай на необходимост дамите сами да си направят елегантна прическа. Разбира се, всички процедури задължително се извършваха с продуктите, предлагани в търговския център.

— Моля, разгледайте нашите щандове, докато повикам Мартин — той е управител на магазина.

— Майчице, каква красота! — прошепна Пийбоди и пристъпи към витрина, на която артистично бяха подредени кристални шишенца, златисти тубички и бурканчета с червени капачки, съдържащи средства за поддържане на кожата. — Предполагам, че в такива тежкарски магазини раздават безплатни рекламни артикули.

— Дръж си ръцете в джобовете и не забравяй защо сме тук! — сръза я Ив.

— Ама ако ги раздават безплатно...

— Много си наивна — на този свят нищо не е безплатно. Всичко е изчислено така, че да те проагитират да хвърлиш за мазила и лосиони луди пари, с които можеш да живееш половин година — поучително каза Ив и си помисли, че сякаш се намира в джунгла. Беше прекалено горещо, носеше се сладникава и натрапчива миризма, долавяше се някаква... сексуалност. — Този търговски трик е стар като света.

— Няма да купувам, само гледам — промълви Пийбоди и се втренчи в друга витрина с гримове, подредени в изящни кутии. „Играчки за жени“ — помисли си и също като дете пожела да ги притежава.

Ала впечатлението от блестящите витрини, сребърните и златни тубички и разкошната обстановка бе заличено при появата на Мартин.

Дениз подтичваше пред него като прислужница пред кралска особа и осемсантиметровите ѝ токчета припряно потропваха върху белите мраморни плочи, с които беше застлан подът. Преди дискретно да се отдалечи и да затвори плъзгащите се врати, тя не се поклони, макар че според Ив на драго сърце би го сторила.

Мартин пристъпваше царствено, дългото му копринено наметало със сапфирен цвят се влачеше по пода, сребристото трико подчертаваше изваяните му мускули и големия му пенис.

Косата му, сребриста като трикото му, бе пригладена назад така, че да открива забележителното му лице. Дългите кичури, подредени в сложна прическа, бяха завързани със сапфиреносиня панделка и стигаха почти до кръста му.

Той се усмихна и подаде ръка, а Ив забеляза, че на всеки пръст носи по няколко пръстена.

— Лейтенант Далас, истинско удоволствие е да се запозная с вас — произнесе с напевен френски акцент и преди тя да реагира, взе ръката ѝ и се престори, че е я целува. — Благодаря ви, задето ни оказахте честта да посетите „Парадайз“. С какво можем да ви бъдем полезни?

— Търся мъж...

— Cherie^[1] — прекъсна я той, — всички търсим по някой мъж.

Ив неволно се усмихна, извади снимката на Йост и му я показва:

— Търся този човек.

— Да видим. — Мартин взе снимката и я разгледа. — Красив е, но красотата му е някак жестока. Освен това „Изискан джентълмен“ не подхожда нито на лицето му, нито на стила му. Консултантката би трябвало да го разубеди да направи тази покупка.

— Значи познахте перуката.

— Никога не използвам тази дума — заяви той и очите му закачливо проблеснаха. — Предпочитам да наричам артикула алтернативна коса. А сега на въпроса — наистина я познах. Този вид не е много популярен сред клиентите, повечето от които не си падат по прошарената коса. Мога ли да попитам защо търсите този човек в „Парадайз“?

— На трети май е купил от тук... алтернативната коса и още няколко продукта. Платил е в брой. Трябва да разпитам продавачката, която го е обслужила.

— Хмм, имате ли списък на продуктите, които е купил?

Ив извади от джоба си касовата бележка и безмълвно му я подаде.

— Рядко се случва някой да плати в брой толкова голяма сума. Между другото, забелязахте ли колко по-добре му стои „Мъжественият капитан“? Един момент, сега ще разберем кой е обслужил въпросния клиент.

Мартин отиде в отдела за козметични продукти за поддържане на кожата и показа на някаква брюнетка бележката и снимката. Младата жена смръщи вежди, разгледа снимката и списъка, сетне кимна и бързо се отдалечи.

— Мисля, че ще открием консултантката — заяви среброкосият. — Ако предпочитате, ще ви заведа някъде, където няма да ви безпокоят...

— Не е необходимо. Странно, че не познахте този човек.

— Съвсем естествено е. Аз не обслужвам посетителите, намесвам се само когато възникне някакъв проблем. Или когато клиентите са важни персони като вас, мадам Далас. А, ето я и Лета. Лета, та соеи^[2], моля те да помогнеш на лейтенант Далас.

— С най-голямо удоволствие — отвърна младата жена и в гласа ѝ се долови лек тексаски акцент, който накара изискания Мартин да потръпне от отвращение.

— Вие ли сте обслужили човека на снимката, която държите? — попита Ив.

— Да, почти съм сигурна, че беше същият човек. На снимката очите и устните му са малко променени, но винаги бих познала това лице. Освен това продуктът, който купи клиентът, включваше средства за променяне на външността.

— За пръв път ли посещаваше търговския център?

Брюнетката се поколеба:

— Ами... мисля, че съм го виждала и друг път. Но винаги носи различни перуки... тоест алтернативна коса — поправи се тя и гузно погледна Мартин. — Освен това променя тена на лицето си и цвета на очите си. Всеки път изглежда различно. Мнозина клиенти променят външността си — това е една от услугите, които предлагаме. Промяната на външността води до промяна на настроението и подобрява...

— Спести си рекламния текст, Лета — нетърпеливо я прекъсна Ив. — Разкажи ни най-подробно за деня, в който клиентът купи тези артикули.

— Дадено... искам да кажа, разбира се, мадам. Мисля, че беше рано следобед, защото магазинът още беше пълен с хора, които използват обедната си почивка да напазаруват. Нервите ми бяха опънати, тъй като повече от половин час показвах на една жена перуки с руси коси. Дамата държеше да види всичко, което предлагаме, накрая се измъкна с обичайното извинение, че ще си помисли и ще дойде друг път.

Тя забели очи, но се стресна, като видя, че Мартин я наблюдава. Съчувствената му усмивка я накара да се успокои и да продължи разказа си:

— Затова изпитах облекчение, когато този господин се приближи до мен и поиска да му покажа двата вида „Изискан джентълмен“ — с черна и с прошарена коса. Помислих си, че най-сетне се е появил клиент, който знае какво иска, въпреки че според мен този модел не му отиваше.

— Защо?

— Този човек... пардон, този господин беше много едър и широкоплещест, с четвъртата глава. Не знам защо, но си помислих, че се занимава с физически труд. „Изискан джентълмен“ беше прекалено елегантна за него, обаче той държеше на този модел. Като я сложи, ми направи впечатление, че има опит с поставяне на... алтернативната коса.

— Какъв цвят беше собствената му коса?

— Нямаше косъм на главата. Беше плешив като бебешко... В интерес на истината не изглеждаше никак грозен, дори се запитах защо му е притрябвало да прикрива плешивината си. Видя „Мъжественият капитан“ на витрината и поиска да я изпробва. Този модел му стоеше много по-добре, придаваше му вид на генерал. Казах му мнението си, а той остана много поласкан и дори се усмихна... имаше много хубава усмивка, беше много учтив и любезен. Обръщаше се към мен с „госпожице Лета“, казваше „моля“ и „благодаря“. Направи ми силно впечатление, защото обикновено хората не са толкова любезни с продавачките.

За миг замълча, впери поглед в тавана и се намръщи, опитвайки да си спомни подробностите:

— После ми каза, че иска да си купи „Младост“. И двамата се разсмяхме — нали разбирате колко смешно звучи, когато някой каже, че иска да си купи младост. Заведох го на щанда за продукти за поддържане на кожата. Обучени сме „комплексно“ да обслужваме клиентите и да се стараем да ги запознаем с цялата гама от козметични продукти, която се предлага в „Парадайз“. С любезния клиент обиколихме всички щандове. Той казваше какво му трябва и учтиво отклоняваше моите предложения за допълнителни покупки. Накрая си купи диетичната храна, тогава му казах, че изобщо не му е необходима. Той отговори, че напоследък е попрекалил с храната. Като приключи с избора, заяви, че ще вземе покупките със себе си, въпреки че предлагаме на клиентите безплатна доставка до домовете им.

Таксувах покупките на касата и ги опаковах така, че пакетът да бъде удобен за носене. Човекът ми подаде дебела пачка банкноти. Толкова се изненадах, че очите ми щяха да изхвъркнат.

— Не е ли обичайно клиентите да плащат в брой?

— О, понякога се случва, но никога не съм отброявала повече от две хиляди долара, а този път парите бяха четири пъти повече. Той сигурно забеляза смущението ми, защото обясни, че предпочита да плаща в брой.

— От разказа ти разбирам, че си прекарала доста време с него.

— Повече от час.

— Опиши как говореше този човек. Имаше ли акцент?

— Да... но не можах да определя точно какъв. Гласът му ми направи особено впечатление — беше фалцетов... почти като на жена. Но господинът говореше тихо и учтиво и използваше изискани думи. Като си помисля, гласът му повече отговаряше на „Изискан джентълмен“, ако разбирате какво искам да кажа.

— Случайно да е споменал името си, къде живее или къде работи?

— Не. Отначало се помъчих да го накарам да ми каже фамилното си име — учили са ни, че по този начин се установява по-интимен контакт с клиента. Няколко пъти казах: „С удоволствие ще ви покажа и други модели, господин...“, но той само се усмихна и поклати глава. Затова през цялото време го наричах „сър“. Предположих, че живее в Ню Йорк, тъй като взе покупките със себе си, но би могъл да бъде от който и да е град на планетата.

— Преди малко спомена, че според теб и друг път е идвал в магазина.

— Почти сигурна съм, че за пръв път го видях малко след като започнах работа тук. Трябва да е било в края на октомври или в началото на ноември, защото се бе увеличил напливът на клиенти, които вече пазаруваха за Коледа. Господинът пак беше на щанда за продукти за поддържане на кожата. Тогава носеше шапка и палто, но съм почти сигурна, че беше същият човек.

— Ти ли го обслужи?

— Не, една колежка на име Нина. Спомням си как с нея се сблъскахме зад щанда, докато изпълнявахме поръчките на съответните клиенти, и тя ми прошепна, че този човек купува всички продукти от

сериата „Младост“ на фирмата „Артистри“. Знаех, че това ще му излезе няколко хилядарки, а Нина ще получи добра комисионна, затова не се сдържах и тайно го разгледах. Честно казано, съжалявах, че не съм имала късмета да го обслужа.

— Да разбирам ли, че не си го виждала преди това или след последното му посещение, когато се е консултирал с теб?

— Не, госпожо.

Ив ѝ зададе още няколко въпроса, сетне повика Нина. Паметта на тази продавачка не беше силна като на Лета, но след като разпита други момичета от персонала, Ив се убеди, че Йост пазарува в „Парадайз“ веднъж-два пъти годишно.

— Обзалагам се, че посещава и други козметични салони в други градове — каза на Пийбоди, когато излязоха от разкошната сграда и тръгнаха към колата. — Но само онези, които предлагат първокласни продукти. Нашият човек не обича евтините стоки. Винаги плаща в брой и предварително е набелязал артикулите, които го интересуват. Това означава, че следи рекламите и проучва качествата на стоките.

— Сигурно гледа рекламите по телевизията.

— Може би, но съм по-склонна да вярвам, че проверява данните чрез компютъра си. Интересува се от съставките на продукта, от реномето на фирмата производител и от успеха на продукта на масовия пазар. Да видим дали от Отдела за електронна обработка на информацията ще успеят да научат подробности как са се продавали артикулите от сериата „Младост“ преди месец октомври миналата година, когато Йост е пазарувал в „Парадайз“. Купил е цялата серия, което означава, че е видял рекламата, направил е проучванията си и е решил да изпробва продукта. Провери в световната мрежа — фирмата „Артистри“ сигурно има страница, предназначена за информация на потребителите и за техните въпроси.

Следващата им спирка беше в магазина за чанти. Нито един продавач не си спомняше човек, отговарящ на описанието на Йост, да е купувал черен кожен куфар от посочения модел. За сметка на това щастieto им се усмихна в бижутерския магазин, който се намираше в търговския район на града.

Оказа се, че продавачът е надарен с отлична зрителна памет. Ив го разбра още когато пристъпи към щанда, под стъклото на който бяха изложени скъпоценни камъни, сребърни монети и обкови за пръстени

и медальони. Очите на продавача се разшириха, устните му потрепнаха и така се задъха, че тя се изплаши да не би човекът да получи инфаркт.

— Госпожо Рурк! Госпожо Рурк!

Говореше с акцент, който според Ив беше типичен за индусите, но тя бе толкова притеснена и разгневена, че пет пари не даваше от коя част на земното кълбо е продавачът.

— Казвам се Далас! — Показа му значката си и добави: — Лейтенант Далас.

— Поласкани сме, че благоволили влезете в наш скромен магазин. — Той закрещя на непознат език на помощниците си, сетне отново широко се усмихна: — Заповядайте, заповядайте. Изберете каквото пожелаете и го получите като подарък. Харесва този огърлица? Или гривна? А може би иска обици?

— Искam само информация.

— Ще направим снимка. Става ли? Виждаме толкоз пъти по телевизора и се надяваме как някой ден влезете в наш скромен магазин. — Изкомандва нещо младия си помощник, който изтича някъде и след миг се появи с малък холограмен фотоапарат.

— Почакайте! Почакайте! — извика Ив и вдигна ръка, сякаш да се защити.

— Прочут съпруг не с вас днес, така ли? Пазарувате с прислужницата си, нали? На нея също дадем подарък.

— Така ли? — Пийбоди доволно се усмихна и се приближи до щанда.

— Млъкни, Пийбоди! — сръза я Ив. — Тук съм по работа. Полицейска работа!

— Никой не викал полиция. — Той се обърна към младежа, който усърдно снимаше от всички ъгли, и отново изрече нещо на неразбираемия си език. Помощникът му отговори бързо като картеница и завъртя глава.

— Не, никой не викал полиция. Тук няма неприятност. Сигурен, че ще харесате този огърлица. — Издърпа едно от чекмеджетата под щанда и добави: — Наш подарък за вас. Ние проектира и изработва. Ще ни направи чест да я носите.

При други обстоятелства тя с удоволствие щеше да го цапардоса, за да го накара да млъкне. Но черните му очи бяха като на симпатичен

кокер шпаньол, усмивката му беше добродушна, а на лицето му беше изписана надежда.

— Много мило от ваша страна, но тук съм по служба. Ако приема подаръка, ще си имам неприятности.

— Не, ние не иска прави на вас неприятности. Само прави скромен подарък.

— Много благодаря, но друг път ще дойда за подаръка. Можете да ми окажете неоценима помощ, ако ми кажете дали познавате човека на тази снимка.

Усмивката му помръкна, лицето му се изкриви от разочарование. Без да изпуска огърлицата, погледна снимката и възкликна:

— Разбира се, че го познава! Това господин Джон Смит.

— Джон Смит ли?

— Да. Той е хоби... той има хоби — поправи се продавачът. — Прави изкуство за носене. Обаче не купува камъни, които ние предлагаме. Само по петдесет сантиметра сребърна жица.

— Често ли ви посещава?

— Ами... идвал два пъти. Първи път навън беше студено, било преди Коледа. Пак дойде минала седмица. Този път нямаше коса по главата. Казах му, че се радваме, задето отново дошъл в наш магазин, и му предложих разгледа камъните, но той искаше само сребърен тел.

— В брой ли плати?

— Да. И двата пъти даде пари.

— Откъде знаете името му?

— Аз го попитал. Казал му: „Моля, как е ваше име, сър, и откъде научили за наш скромен магазин?“

— А той какво отговори?

— Че негово име Джон Смит и че бил видял наша страница в Интернет. Надявам се да съм ви помогнал, госпожо лейтенант Далас Рурк.

— Казвайте ми само лейтенант Далас. Да, оказахте ми голяма помощ. Можете ли да ми разкажете още нещо за този човек? Споделял ли е с вас какво е хобито му?

— Той не обича говори. Той не... — Продавачът затвори очи, докато търсеше подходящата дума. — Не се задържаше — изтърси и доволно се усмихна. — Казвам на мой по-млад брат, че се чудя какво е хоби на този човек, дето не го интересуват камъни, стъкло и други

метали. Хич не поглежда на витрината, не обича говори за работата си. Много е... делови, нали така се казва?

— Да.

— И е възпитан. Веднъж видеотелефон в джоба му звъни, обаче той не отговаря, докато прави бизнес. Питам го дали сребърен тел, дето го е купил през зимата, му е харесал, а той отвърща, че му е свършил работа. После се усмихва... дано не е ваш приятел, госпожо лейтенант, защото тогава усмивката му не ми хареса. Прибрах му парите и бях доволен, че си отишъл. Сега сигурно ми се разсърдихте.

— Напротив, стана ми много интересно. Пийбоди, имаме ли визитна картичка?

— Да, лейтенант. — Пийбоди порови в джоба си и извади една от визитните картички на Ив.

— Ще ви бъда признателна, ако ми се обадите в случай, че този човек отново посети магазина ви. Не бива да му казвате, че полицията се е интересувала от него, нито с поведението си да го изплашите. Докато го обслужвате, брат ви да отиде в задната стаичка и да ми се обади.

Продавачът кимна:

— Лош човек ли е?

— Много лош.

— И аз така помислил, като видял негова усмивка. Казвам го на мой братовчед и той е съгласен.

Ив погледна младежа, който продължаваше да снима:

— Мислех, че е твой брат.

— Говоря за мой братовчед в Лондон, където имаме друг скромнен магазин. Той се съгласил с мен, като открихме, че господин Джон Смит купувал сребро и от него.

— В Лондон ли? — възкликна Ив и го хвана за китката. — Как братовчедът ти разбра, че става въпрос за един и същ човек?

— По сребърен тел — три парчета по петдесет сантиметра. Но в Лондон господин Смит имал руса коса на главата и коса на устната, но с братовчеда мислим, че е същият човек.

Тя извади електронния си бележник:

— Продиктувайте ми името на вашия братовчед и адреса на магазина в Лондон. Притежавате ли други скромни магазини?

— Да, още десет.

— Ще ви помоля за една услуга.

Очите му заблестяха като скъпоценни камъни:

— Ще ми окажете голяма чест.

— Трябват ми адресите на всички ваши магазини. Ще ви бъда задължена, ако се обадите на всички ваши... роднини и ги попитате дали някой е купувал от тях петдесетсантиметрови парчета сребърна жица. Ще изпратя на всички снимка на този човек и ще ги моля да се свържат с мен, ако посети техния магазин.

— Ще го уредя за вас, госпожо лейтенант Далас Рурк. — Той се обърна към брат си и заговори с него на родния им език, сетне обясни: — Брат ми осигури информация за вас, а аз лично се обадя на братовчедите.

— Кажете им, че или аз, или моята помощничка ще се свърже с тях.

— Те ще полудеят от радост. — Взе диска, който брат му беше извадил от фотоапарата, и тържествено го подаде на Ив: — Моля, предайте и нашата визитна картичка на ваш известен съпруг. Може той реши да посети нашия скромнен магазин.

— Разбира се. Благодаря за помощта.

Той я изпрати до вратата, дълбоко се поклони и остана на тротоара, докато двете с Пийбоди се качиха в колата. Щом седна зад волана, Ив нареди:

— Свържи се с Фийни. Да провери къде и кога в Лондон са били извършени убийства, при които жертвите са били удушени със сребърна жица.

— Ще бъде чест за мен, госпожо лейтенант Далас Рурк. — Като забеляза унищожителния поглед на началничката си, Пийбоди се ухили: — Извинявайте, но трябваше да го кажа поне веднъж, иначе щях да се пръсна.

— Когато престанеш да се хилиш като слабоумна, кажи на Фийни да проучи изчезналите хора, в случай че не открие убийство, извършено със сребърна тел. Мисля, че не всички трупове са били открити. — Докато Пийбоди избираше номера на Отдела за електронна обработка на информацията, Ив продължи да разсъждава на глас: — Той изпълнява нарежданията на поръчителя. Ако клиентът пожелае някой да изчезне завинаги, Йост се подчинява, но убийствата

извършва по един и същ начин, защото е човек, който робува на навиците си. Затова ще проследим шаблона, към който се придържа.

— Фийни е инструктиран — обяви Пийбоди. — Каква е следващата ни стъпка?

— Твоята задача е да се свържеш с братовчедите, а пък аз непременно трябва да открия Майра, за да състави психологически профил на убиеца. Ще докажа на онези от ФБР, че и от полицията могат да свършат нещо полезно.

— Вече си извършила по-голяма част от работата, която ми възлагаш — заяви доктор Майра, изключи компютъра и се обърна към Ив, която бе пхнала ръце в задните си джобове, стоеше до прозореца и се взираше навън. — За краткото време, през което го проучваш, прекрасно си опознала този човек. А колегите от ФБР са му съставили много точен профил.

— Ти можеш да ми дадеш повече.

— Поласкана съм от доверието ти. — Майра стана, програмира автоготвача да й приготви чай, сетне неспокойно закрачи напред-назад. Носеше елегантен светлосин костюм, а лъскавата ѝ кестенява коса беше сресана така, че да подчертава красивото ѝ лице. Докато се разхождаше из кабинета, тя машинално подръпваше дългата златна верижка на шията си.

— Той е социопат и вероятно е достатъчно интелигентен, за да го осъзнава. Може би дори се гордее с това. Според мен гордостта е една от движещите му сили. Смята себе си за бизнесмен, който е преуспял в своята сфера на дейност. Обича хубавите вещи, първокласната храна. Може би не осъзнава, че изнасилването допълва удоволствието му. За него това е само един от начините за заличаване на жертвите. Не прави разлика между мъже или жени. Мисля, че не го интересува сексът, а унижението, което причинява.

Майра погледна ръчния си часовник, хвърли поглед към видеотелефона, после се загледа в една точка:

— Спокойно може да умъртви жертвите си чрез удушаване, но първо ги пребива и изнасилва. За него това е част от ритуала — все едно вдъхва аромата на скъпо вино, преди да отпие от него.

— Убийството му доставя удоволствие.

— Точно така — потвърди Майра. — Много голямо удоволствие. Но според него това е тежка физическа работа. Предполагам, че никога не убива безразборно или поради лични подбуди. Професионалист е и работи срещу заплащане, и то много високо. Сребърната жица е неговата визитна картичка, ако щеш неговата реклама, предназначена за привличане на потенциални клиенти.

— Най-странното е, че не крие лицето си, не си е направил труда да прикрие следите си, лесно установихме неговата ДНК, но за сметка на това носи перуки и понякога контактни лещи.

— Според мен той се дегизира, отчасти защото му доставя удоволствие и прави работата му по-вълнуваща, отчасти защото е суетен. — Майра продължи неспокойно да крачи напред-назад, което бе много нетипично за нея. — Предполагам, че преди да се залови за „работа“, прекарва доста време да се дегизира пред огледалото. Избира перуките и лещите както другите мъже избират ризата, която най-много подхожда на костюма им. Пет пари не дава за полицията. Години наред безнаказано е убивал и се смята за недосегаем. Дори бих казала, че се присмива на служителите на закона.

— Няма дълго да ни се присмива! — Ив се обърна и видя как Майра отново погледна часовника си. Беше забравила да изпие чая си, което също беше необичайно. — Всичко наред ли е?

— Моля? О, да, всичко е наред.

— Познавам те добре и знам, че нещо те тревожи.

— Ами... имам причина. Преди няколко часа приеха снаха ми в родилното отделение. Очаквам да ми се обадят, но бебето е голям инат, не бърза да се появи на този свят и държи всички на тръни... — Майра отново погледна видеотелефона.

Ив се приближи до автоготвача, взе чашата с чай и я подаде на добрата си приятелка.

— Благодаря — промълви психиатърката. — В разстояние на един час за втори път забравям, че съм си приготвила чай. Ще се постарая да съставя профила, който ти е необходим, Ив. Работата ще ми помогне да не мисля за бебето. Но не очаквай чудеса — едва ли ще научиш нещо повече от онова, което вече знаеш.

— Защо атаката е отправена срещу Рурк? Този въпрос не ми дава покой.

Майра се упрекна, задето беше толкова заслепена от безпокойството си, че не забеляза колко разтревожена е самата Ив. Седна, изчака я да се настани на стола срещу нея и едва тогава заговори:

— Предполагам, че вече се досещаш за причината. Той е богат и могъщ, има врагове — лични и в бизнеса. Освен това миналото му е доста тъмно. Възможно е в мрака да се крият хора, които са си поставили за цел да му създадат неприятности. Убедена съм, че с него вече сте разговаряли по този въпрос.

— Разбира се, но не стигнахме доникъде. Щях да разбера, ако бяха инсценирали убийството така, че Рурк да бъде заподозрян или да бъде пряко въввлечен в престъплението — например да отнемат живота на негов могъщ конкурент, на някого, който му е създавал големи неприятности. Но защо им е притрябвало да убият някаква си камериерка, която работи в един от хотелите му?

Майра хвана ръката ѝ:

— Случилото се разтревожи и двама ви и донякъде наруши хармоничния ви живот. Може би именно това е била целта на незнайния поръчител на убийството.

— Не мога да си представя, че някой е готов да отнеме човешки живот, само и само да ни извади от равновесие. Нямам предвид Йост — за него убийството е занаят. Но клиентът му иска нещо повече. Престъпникът е купил четири петдесетсантиметрови парчета сребърна жица — едва ли се е презастраховал за убийството на Дарлийн Френч, доктор Майра. Предстои му още работа.

— Отново ще проуча данните, ще ги анализирам. Съжалявам, че не съм в състояние да направя нещо повече.

Видеотелефонът на бюрото ѝ иззвъня и тя скочи като ужилена:

— Извини ме.

Ив, която никога не беше виждала улегналата доктор Майра да тича като младо момиче, вдигна вежди и любопитно се загледа в нея.

— Да? О, Антъни, всичко...

— Всичко е наред. Имаме си момченце. Тежи четири килограма и сто и петдесет грама и е дълго цели петдесет и два сантиметра.

— Ох, миличкото! — Майра се просълзи и се отпусна на стола.
— Как е Дебора?

— Отлично. И майката, и синът се чувстват прекрасно. Погледни ги само!

Ив наклони глава и видя на монитора тъмнокос мъж, който държеше в прегръдките си пиццата с червеникаво лице.

— Хайде, бабо, кажи здравей на Матю Джеймс Майра.

— Здравей, Матю. Взел е твоя нос, Антъни. Не съм виждала толкова красиво бебе. Ще дойда да ви видя, веднага щом се освободя. С нетърпение чакам да гушна сладкото ми внуче. Между другото, обади ли се на баща ти?

— Сега ще му позвъня.

— Довечера ще дойдем в болницата. — Тя прокара пръст по екрана, сякаш помилва главичката на бебето. — Предай на Дебора, че я обичаме и че се гордеем с нея.

— А с мен не се ли гордеете?

— Разбира се, нали и ти имаш принос за раждането на този красавец. — Изпрати въздушна целувка към екрана и добави: — До скоро!

— Ще се обади на татко, а ти си поплачи.

— Така и ще направя. — Още преди да прекъсне връзката, Майра извади от джоба носната си кърпичка. — Извинявай, но много се вълнувам.

— Поздравявам те — промърмори Ив. — Бебето изглеждаше... — „Изглеждаше като червена сбръчкана риба с крайници“ — помисли си, но реши, че може да обиди щастливата баба, ако ѝ каже истината. — Изглеждаше много здраво.

— Вярно е. — Майра въздъхна и избърса очите си с носната си кърпичка. — Винаги, когато нов живот идва на този свят, се досещаме защо сме се родили. За надеждите и възможностите, които се крият в едно човешко същество.

„Четири килограма! — мислеше си Ив. — Все едно от теб да излезе футболна топка с крайници!“ Стана и промълви:

— Знам, че бързаш за болницата. Ще те помоля само да...

В този момент комуникаторът ѝ избръмча.

— Далас слуша.

Сериозното лице на Пийбоди се появи на малкия екран:

— Лейтенант, имаме второ убийство, извършено по същия начин. Този път е станало в частен дом, който се намира в Ийст Сайд.

— Тръгвам към гаража. Ще се срещнем там.

— Слушам, лейтенант. Проверих в компютъра адреса. Сградата е собственост на агенция за недвижимо имущество „Елит“, която е подразделение на „Рурк Индъстрийз“.

---

[1] Cherie (фр.) — скъпа. — Б.пр. ↑

[2] Cœur (фр.) — сърце. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Къщата бе изградена от прекрасни кафяви фугирани тухли в квартал, известен с високите наеми на жилищата, луксозните ресторанти и специализираните базари за луксозни стоки. До стъпалата, водещи към входната врата, имаше три високи каменни саксии, в които проблясваха разкошни бели цветя с дълги розови дръжки.

Ако сградата се намиреше само на няколко пресечки в южна посока, трите каменни саксии щяха непременно да бъдат откраднати.

Ала обитателите на този квартал водеха охолен живот, не общуваха помежду си и на никого не би хрумнало да открадне украсата пред дома на съседа си. Освен обичайната охрана те бяха наели на свои разноски екип от дроиди, които носеха елегантни сини униформи и обикаляха улиците на квартала. Благодарение на тази предпазна мярка тук нямаше скитници и бездомни кучета и тротоарите винаги бяха чисти.

Навярно и Джоуна Талбът се бе чувствал в безопасност, макар да живееше сам в двуетажна къща. Но строгите предохранителни мерки не бяха обезкуражили убиеца.

Ив се надвеси над мъртвеца — добре сложен мъж на около трийсет години. Също като при Дарлийн Френч, лицето му беше посиняло от жестоките удари, синини имаше и в областта на бъбреците и на гръдния кош. Облечен беше само в сива тениска. Боксерките в същия цвят бяха захвърлени в ъгъла. Беше изнасилен анално.

Убиецът го беше оставил да лежи по корем, сребърната жица беше кръстосана на врата му, краищата бяха завързани на клупове.

— Изглежда, е работил у дома. Имаме ли сведения за него?

— Да, лейтенант, в момента пристигат.

Ив извади от чантата си специалното приспособление за определяне на времето на настъпване на смъртта, а помощничката ѝ зачете данните, които постъпваха в джобния ѝ компютър:

— Джоуна Талбът, трийсет и три годишен, ерген. Вицепрезидент и изпълнителен директор на „Старлайн Инкорпорейтид“. Живее на този адрес от ноември 2057 година. Родителите му са разведени, има сестра и брат от втория брак на майка му. Няма деца.

— Засега тази информация за личния му живот е достатъчна. Какво представлява „Старлайн“?

Пийбоди натисна няколко клавиша и отново зачете:

— Занимават се с издаването на дискове, книги и електронни книги, холограмни списания — накратко, с всякакви писмени и електронни материали. — Тя се втренчи в монитора, изкашля се и смотолети: — Компанията е била основана през 2015 година, а през 2051 е била купена от „Рурк Индъстрийз“.

— Сега е по-близо — промълви Ив и усети, че я полазиха тръпки. — Една стъпка по-близо до Рурк... Убил е жертвата в това помещение. Джоуна Талбът е бил много по-силен от младата камериерка, но не е оказал сериозна съпротива.

Нежно повдигна едната ръка на мъртвеца и видя разранените му кокалчета. — Все пак е успял да нанесе няколко удара. Питам се защо не е продължил. Не е едър като Йост, но е бил в много добра физическа форма. Преобърната е само една маса, а когато двама яки мъже се вкопчат в схватка на живот и смърт, всички мебели около тях стават на трески.

Говореше от собствен опит, тъй като наскоро бе имала възможност да наблюдава как двама млади и мускулести мъже се бият в кабинета й.

— Направихме видеозапис на трупа от този ъгъл. Да го обърнем по гръб.

Тя приклезна, а помощничката й се наведе да й помогне. Когато обърнаха мъртвеца, Ив видя подутините под тениската, подсказващи, че ребрата му са счупени. Вдигна дрехата, огледа синините по торса и промърмори:

— Нанесъл му е жесток побой, преди да го убие. При това играе нечестно. Подай ми микрохирургическите очила. — Отново огледа трупа под увеличителните лещи и добави: — Така и предполагам — под лявата мишница има дупчица от иглата на спринцовка. Инжектирал е транквилант, когато е усетил, че има опасност противникът да го надвие. Когато Джоуна се е строполил на пода,

мръсникът е започнал да го рита в ребрата. Обзалагам се, че го е изчакал да дойде в съзнание, за да го изнасили. Какъв е смисълът от изнасилването, ако жертвата не осъзнава унижението, на което е подложена?

В паметта ѝ нахлуха спомени от кошмарното ѝ детство. И баща ѝ постъпваше като Йост — изчакваше я да се свести, ако я беше ударил прекалено силно и бе изпаднала в безсъзнание. Винаги изчакваше, за да е сигурен, че тя разбира и усеща какво ѝ причинява, изчакваше, докато я сломи дотолкова, че да го моли за пощада.

— Събуди се! — прошепна. — Ела на себе си! Как човек да си направи удоволствието, ако лежиш като дърво, малка мръснице!

— Моля? Не чух какво казахте, лейтенант. — Пийбоди любопитно я изглежда.

Ив тръсна глава, за да прогони ужасяващия спомен:

— Казах, че е изчакал и не е убил веднага жертвата — иначе нямаше да има синини по трупа. Изчакал е, докато нещастният човек със сетни сили се е съпротивлявал, после е стегнал жицата около шията му. — Свали очилата и добави: — Аз ще продължа огледа. Свържи се с Фийни и с Макнаб и ги попитай дали са прегледали видеозаписите от охранителните камери.

— Слушам, сър.

— Все пак Джоуна е успял няколко пъти да те удари — промълви тя и грижливо напръска със защитен спрей наранената ръка на мъртвеца.

Спомни си парченцата кожа под ноктите на Дарлийн Френч и се запита какво ли нараняване Йост отнася като сувенир след всяко убийство. Дали се мисли за герой, който е ранен, докато е изпълнявал дълга си? Дали по-късно разглежда раните си и им се възхищава?

Какъв ли предмет е взел от Джоуна Талбът?

Отново сложи очилата и огледа трупа. На левия тестис откри онова, което търсеше.

Спомни си каква болка беше изпитала, като ѝ продупчваха ушите, и потрепери:

— Господи, накъде отива този свят... За протокола — дупчицата на левия тестис показва, че убитият е носил обица на това място.

Свали очилата, изправи се и огледа стаята. Чу стъпки и без да се обърне, каза:

— Пийбоди, предупреди „метачите“ да търсят украшение за тяло. От онези, които мъжете окачват на топките си по непонятни за мен причини. Господин Йост си пада по сувенирите, а украшението на гениталиите на убития липсва.

— Не мога да ти помогна в търсенето, лейтенант.

Тя рязко се обърна и се озова лице в лице с Рурк. Машинално пристъпи напред, заставайки между него и трупа:

— Не те искам тук!

— Човек невинаги получава онова, което иска.

Двамата едновременно направиха крачка напред, Ив притисна ръка до гърдите на съпруга си:

— Извършено е убийство! Забранено е присъствието на външни лица на местопрестъплението.

— Известно ми е. Отдръпни се, няма да се приближа до трупа.

Тонът му ѝ подсказа отговора на въпроса, който възнамеряваше да му зададе. Сърцето ѝ се сви. Отстъпи встрани и прошепна:

— Познавал си го, нали?

— Да. — Рурк изпита и състрадание, и гняв, докато оглеждаше мъртвеца. — Предполагам, че вече имаш сведения за него, но ще добавя, че Джоуна беше умен и амбициозен човек, който бързо се издигаше в служебната йерархия. Харесваше книгите — истинските книги, които можеш да разгърнеш и да четеш страница след страница.

Ив мълчеше. Знаеше слабостта на съпруга си към книгите, напечатани на хартия. Навярно това го свързваше с убития.

Удоволствието да чете страница след страница.

— Днес беше денят му за редактиране — обясни Рурк и усети как към състраданието и гнева се прибавя чувство за вина. — Един ден седмично оставаше да работи у дома, въпреки че можеше да прехвърли това задължение на някого от подчинените си. Обичаше ветроходството и имаше малка яхта, която бе закотвена в пристанището на Лонг Айленд. Възнамеряваше да си купи малка къща близо до брега на океана, за да се наслаждава на любимия си спорт. Знам още, че отскоро имаше сериозна приятелка.

— Именно тя е открила трупа. В момента е в другата стая с един от униформените.

— Онова, което ти разказах, не е причина за смъртта му. Убили са го, защото беше мой служител. — Извърна поглед към Ив — очите

му блестяха като тлееща жарава.

— При провеждане на разследването ще тръгнем по тази следа.
— Тя протегна ръка така, че да е извън обсега на камерата на записващото устройство, и стисна дланта му. Усети как пръстите му потръпват от едва сдържана ярост. — Моля те, почакай навън. Позволи ми да се погрижа за него.

За миг се изплаши, че Рурк ще каже нещо, което по-късно ще ѝ се наложи да изтрие от записа. Но внезапно гневът му угасна — промяната беше толкова неочаквана, че Ив усети как я полазиха тръпки. Рурк отстъпи назад.

— Ще чакам — каза той и излезе.

Когато дойде време да разпита Дейна, приятелката на Талбът, Ив изпита облекчение, защото младата жена беше се поуспокоила. Клепачите ѝ обаче бяха подпухнали, тя непрекъснато отпиваше от чашата с вода, като че се беше обезводнила от пролетите сълзи. Ала истеричният ѝ пристъп беше преминал и тя вече говореше свързано.

— Бяхме се уговорили да обядваме заедно. Джоуна каза, че може да прекъсне работата си към два часа. Беше негов ред да плати... — Тя отново се просълзи и прехапа долната си устна. — С него се редувахме при плащането на сметката. Най-често посещавахме ресторанта „При Поло“ на Осемдесет и втора улица. Живеея наблизо, а с Джоуна бяхме определили този ден от седмицата да работим вкъщи. Аз съм литературен агент в отдела по продажбите... всъщност с него се запознахме на едно служебно празненство. Та както ви казвах, днес имахме среща в ресторанта, но аз закъснях с повече от двацет минути... — Тя млъкна, отново отпи глътка вода и за миг затвори очи. Не беше красавица, но лицето ѝ беше интересно и подсказваше, че има силен характер.

— Забавих се, защото проведох безкраен разговор по видеотелефона с недоволен клиент, когото трябваше да успокоявам. Джоуна все ми се подиграва, задето закъснявам. Казва, че за мен часовниците не съществуват и се ръководя по някакво мое време, „времето на Дейна“. Зарадвах се, като влязох в ресторанта и видях, че го няма. Намислих си цяла реч, с която да му се надсмея. О, господи... извинете ме за момент.

— Разбира се.

Дейна притисна чашата до пламналото си чело и помълча няколко секунди, сетне отново продължи:

— Към два и половина реших да му се обадя и да разбера защо се бави. Джоуна не отговори на позвъняването, затова изчаках още четвърт час, макар че разстоянието от тук до ресторанта се изминава за около пет минути. Хем ме беше яд на него, хем се тревожех. Не знам дали ме разбирате...

— Да, случвало ми се е да изпитвам смесени чувства — кимна Ив.

— Реших да отида до жилището му. Надявах се, че ще се срещнем по пътя, представях си го как тича по улицата и как се извинява за закъснението. Питам се дали да му се разсърдя или да му простя. А когато дойдох тук...

— Имате ли ключ от външната врата?

— Какво?

За миг зачервените ѝ очи станаха безизразни. „Браво — помисли си Ив. — Браво на теб. Мъжко момиче си!“

— Имате ли ключ или устройство за разкодиране на ключалката? — повтори.

— Не... нито едното, нито другото. Още не бяхме стигнали до тази фаза... харесваше ни да бъдем независими. Приятно ни беше да излизаме заедно, бяхме модерна американска двойка, като всеки ревниво пазеше собствената си територия.

Отново се просълзи, една сълза потече по страната ѝ, но тя не я избърса с носната си кърпичка.

— Като видях, че вратата е открената, тревогата напълно измести гнева ми. Отворих я широко и извиках Джоуна по име. Опитвах се да си внуша, че се е увлякъл в работата си и е загубил представа за времето, но нещо играеше под лъжичката ми. Идваше ми да се обърна и да побягна, но все пак тръгнах по коридора към кабинета, като продължих да викам името му. После... после застанах на прага и го видях. Видях Джоуна! Лежеше на пода, а около главата му имаше локва кръв. Извинете — прошепна тя и сведе глава между коленете си.

Когато замайването ѝ попремина, видя книгата на пода. Изхлипа задавено, взе я, изправи се на стола и с длан приглади поразкъсаната

мека корица:

— Джоуна беше почитател на романите, дори бих казала, че бе малко вманиачен. Интересувах го всички разновидности — книги, записи на дискове, на аудио и на видеокасети. Къщата е препълнена с тях, служебният му кабинет — също, дори на яхтата има малка библиотека. Може ли... ще ми разрешите ли да взема тази книга?

— Засега всичко трябва да остане на мястото си. След като приключим тук, ще имам грижата да я получите.

— Благодаря. Много ви благодаря... — Тя дълбоко си пое въздух и притисна книгата до гърдите си, сякаш това ѝ помагаше да запази самообладанието си. — След като го открих, изтичах навън. Сигурно щях да побягна накъдето ми видят очите, но зърнах един патрулиращ дроид и го повиках. После седнах на стъпалата и се разплаках.

— Той всяка сряда ли работеше у дома?

— Да, освен когато беше в командировка или трябваше да присъства на някакво съвещание.

— Винаги ли обядвахте заедно през този ден?

— Ами... през последните два, два и половина месеца винаги се срещахме в ресторанта горе-долу по едно и също време. Би могло да се каже, че ни беше навик, макар да се преструвахме, че срещите ни са случайни. Не искахме да се обвързваме — прошепна и притисна с пръсти клепачите си, за да спре новия порой от сълзи.

— Бяхте ли в интимни отношения?

— Редовно правехме секс. — Дейна колебливо се усмихна. — Ужасяхме се от думата „интимност“, но откакто се запознахме, нито един от двамата ни нямаше сексуална връзка с друг партньор.

— Знам, че е много лично, но бихте ли ми казали дали господин Талбът имаше някакви украшения по тялото?

— Да, носеше сребърна халкичка на левия тестис. Сигурно ще ви се стори глупаво, но всъщност беше много секси.

Докато отговаряше на въпросите, Дейна бе изпила втора чаша вода. Като стана да си върви, залитна, а Ив я хвана за рамото:

— Не бързайте, поседнете още малко, докато се успокоите.

— Нищо ми няма, добре съм. Искам да се прибера у дома. Само да се прибера у дома.

— Ще помоля някого от полицаите да ви закара.

— Предпочитам да се прибера пеш, ако разрешите. Живея наблизко и... изпитвам необходимост да повървя.

— Разбира се, както искате. Може би ще се наложи отново да поговорим.

— Разбира се, само да не е днес. — Дейна тръгна към вратата, спря и се обърна: — Мисля, че започвах да се влюбвам в него. Никога няма да разбера дали чувството ми е било истинско. Толкова е тъжно... Сърцето ми се къса, като си помисля какво са сторили на Джоуна, мъчно ми е и за самата мен, задето така внезапно ми го отнеха.

След като младата жена излезе, Ив не помръдна от мястото си. Казваше си, че трябва да се съсредоточи, да подреди мислите, блъскащи се в главата ѝ. Рекапитулацията беше доста печална — втора жертва, удушена със сребърна жица, престъпник, който методично избива набелязаните хора, двама агенти от ФБР, които се стремят да я отстранят от разследването. И още — гост в дома ѝ, на когото тя нямаше никакво доверие, и съпруг, чийто живот вероятно беше в опасност, и който със сигурност щеше да ѝ създаде куп главоболия.

Фийни я завари в същото положение — седеше на стола и се взираше в една точка, а устните ѝ бяха така стиснати, че приличаха на тънка линия. Той веднага разбра какво е настроението ѝ. Замислено я изглежда, седна до нея, извади от джоба си пликче със захаросани бадеми и ѝ предложи да си вземе, сетне попита:

— Коя новина предпочиташ първо да ти съобща — добрата или лошата?

— Започни с лошата. И без това всичко върви от зле по-зле — защо да променяме ритъма?

— Престъпникът си е отключил входната врата — това е лошата вест.

— Искаш да кажеш, че притежава полицейски електронен шперц, така ли?

— Да. Или добра имитация. Като се върнем в службата, ще увеличим този кадър от записа и тогава ще разберем със сигурност. Но най-тревожен е фактът, че мръсникът преспокойно си е отключил, сякаш влиза в собствения си дом. Пъха в процепа шперцовата карта и най-невъзмутимо отваря вратата. Няма съмнение, че е Йост, и съм сигурен, че ДНК пробите ще потвърдят предположението ми. Отново се беше изтупал, този път носеше друга перука — дълга черна коса,

вързана на опашка, която му придаваше вид на художник. Предполагам, че в квартала живеят много хора на изкуството, затова е избрал да се преобрази така, че да не се набива на очи.

— Това изкуство го владее до съвършенство.

— Носеше дипломатическо куфарче. След като си отключи, най-спокойно прибра шперца във вътрешния си джоб. Очевидно познаваше разположението на помещенията в къщата, защото отиде право в кабинета.

Ив се приведе:

— Фийни, да не би да казваш, че камерите в къщата са били включени?

— Точно така. Това е добрата новина. — Усмихна се кисело и добави: — Дали Йост не се е досетил да ги изключи, или хич не му е пукало, не зная, но камерите са работели. Предполагам, че покойният е забравил да ги изключи, когато сутринта е станал. Разполагаме с висококачествен запис, тъй като охранителната система е от най-добрите.

Тя се изправи:

— Навярно Талбът е забравил да я изключи. Никой не оставя камерите включени, когато работи у дома. Кому е притрябвало да се записва всяко негово оригване или почесване? Йост е допуснал първата си грешка, Фийни.

— Дано да си права. Във всеки случай имаме пълен видеозапис на убийството, Далас.

— Искам да го видя още сега... — Тя млъкна, като си спомни, че Рурк я чака отвън. Издаде звук, който би могъл да изразява досада, съчувствие или и двете. — Ще изгледам записа в управлението. Обади се и помоли да ни осигурят една от залите. Трябва да свърша още нещо, преди... „прожекцията“.

— Да, забелязах, че това нещо те чака отвън. — Фийни стана, грижливо прегъна горния край на пликчето с бадеми и го сложи в джоба си. — Знаеш, че не обичам да си пъхам носа в чужди работи...

— Така е. Затова толкова си падам по теб, Фийни.

— ... обаче съм сигурен, че той приема много навътре случилото се. Разбира се, всеки ще му каже, че няма основание, но чувството за вина ще продължава да го измъчва. Нищо чудно отначало да побеснее

от гняв, но бързо ще се овладее. Мисля си, че когато се успокои и започне да разсъждава трезво, ще ни бъде от помощ.

— Брей, голям философ се извъди, Фийни.

— Само подхвърлих една идея. Може би смяташ, че е по-добре да не го замесваме. — Той кимна, защото прочете истината в погледа й. — Но решението ти ще бъде продиктувано от сърцето, не от ума. Ако се позамислиш, че разбереш, че понякога жертвата, набелязана от убиеца, е най-доброто оръжие за унищожаването му.

— Да не би със заобикалки да ми подсказваш официално да включва Рурк в екипа по разследването?

— Нямам право да се намесвам в работата ти. Само намеквам, че трябва да използваш всички възможности. — Ирландецът реши, че е казал повече от необходимото, сви рамене и излезе.

Ив го последва — трябваше да организира екип от униформени полицаи, които да разпитат съседите. С крайчеца на окото си погледна Рурк, който небрежно се беше облегал на задната броня на спортна кола. „Наблюдава ме — помисли си тя. — И чака. Но позата говори за нетърпението му.“

— Почакай ме тук — промълви тя на Пийбоди, прекоси улицата и се приближи до съпруга си:

— Нали обеща да вземеш лимузината и да използваш шофьор?

— Нямах време да чакам, защото ми съобщиха за случилото се с Джоуна.

— Кой ти съобщи?

— Имам свои източници. Ще ме заведеш ли в помещението за разпит, лейтенант? — Ив не каза нито дума, а той гневно изруга, сетне промълви: — Извинявай.

— За теб ще бъде по-добре да се прибереш у дома. Отиди в гимнастическия салон и си изкарай яда на някой уред.

Рурк тъжно се усмихна:

— Ти изпускаш парата по този начин.

— В повечето случаи помага.

— Трябва да отида на работа — имам важно съвещание. Ще уведомиш ли близките на Талбът?

— Да.

Рурк извърна поглед и се втренчи в красивата тухлена къща, представяйки си трагедията, която се бе разиграла там:

— Държа лично да разговарям със семейството му.

— Ще уредя колегите да ти се обадят, след като официално уведомят близките на починалия.

Рурк отново я погледна и тя разбра колко прав е бил Фийни. Съпругът ѝ наистина изпитваше угризения на съвестта, но и безпощаден гняв.

— Кажи ми какво знаеш, Ив. Не ме карай да търся информация по заобиколен начин.

— Отивам в управлението. След като уведомя близките на жертвата и напиша рапорта за огледа на местопрестъплението, с хората от моя екип ще проучим и анализираме наличните веществени доказателства. Надявам се междувременно да получим заключението на съдебния лекар и резултатите от лабораторните изследвания. Доктор Майра работи върху психологическия профил на убиеца. Проследяваме и други улики, които не желая да обсъждам посред улицата. На всичкото отгоре от ФБР се опиват да ме отстранят от разследването, а Уитни със сигурност ще ме принуди да участвам в пресконференция.

— Какви улики?

„Типично за него е да се хване за една дума“ — кисело си помисли тя и заяви:

— Повтарям, че нито времето, нито мястото са подходящи да говорим по този въпрос. Остави ме на спокойствие, дай ми малко време да помисля. Не мога като теб с лекота да жонглирам между безпокойството за любимия човек и служебните ми задължения.

— Моят отговор може би ще ти се стори много познат, тъй като това са твоите любими думи — умея да се пазя.

Противно на очакванията си Ив не изпита гняв, негодувание или раздразнение, само безпокойство. Съпругът ѝ, който беше олицетворение на спокойствието, заплашваше да избухне като бомба със закъснител, скръбта помрачаваше лицето му.

Тя стори нещо, което никога не беше правила на обществено място, нито когато бе по служба и в присъствието на други полицаи. Прегърна Рурк, притисна страната си до неговата и го привлече към себе си.

— Съжалявам — прошепна му и се прокле, задето не ѝ хрумват утешителни думи. — Много съжалявам.

Яростта, която го задушаваше, и мъката, разяждаща сърцето му, стихнаха. Той затвори очи и за миг потърси опората на съпругата си.

И друг път го бяха сполетявали беди и нещастия, но тогава нямаше кой да му съчувства и да го утеши. Испита благодарност, която го обгърна, посмекчи болката му и я направи поносима.

— Не проумявам защо са тези безсмислени убийства — промълви. — Пред очите ми сякаш е паднала завеса, която ми пречи да видя отговора.

— Рано или късно ще стигнеш до истината. — Тя се отдръпна и прокара пръсти през косата му. — Престани да си блъскаш главата и отговорът сам ще изплува в съзнанието ти.

— Искам тази нощ да си до мен.

— Ще бъда.

Рурк взе ръката ѝ, целуна я и прошепна:

— Благодаря.

Тя изчака съпругът ѝ да се качи в спортната си кола и да потегли. Изкушаваше се от мисълта да нареди на патрулен автомобил да го охранява, ала знаеше, че той ще забележи „опашката“, ще се нервира и набързо ще се изплъзне.

Реши, че е по-добре да го остави на спокойствие и да се надява, че няма да му се случи нищо лошо.

Обърна се и видя как неколцината униформени полицаи, които бяха станали свидетели на сцената, побързаха да извърнат погледи. При друг случай щеше да се смути, но сега нямаше време да се притеснява дали не е станала обект на присмех. Направи знак на Пийбоди да се приближи:

— Да се залавяме за работа.

Рурк влезе в разкошната сграда, в която беше кантората му, и се качи на асансьора. Чувстваше как гневът отново се надига в гърдите му. Знаеше, че не бива да му се поддава поне докато остане сам и намери отдушник.

Знаеше как да го потисне. С цената на много усилия бе придобил това умение, което беше спасявало живота му и през годините на изпитания, и по времето, когато изграждаше империята си. Това

умение му беше помогнало да създаде всичко, което притежаваше, беше го превърнало в сегашния Рурк.

„Но какъв е сегашният Рурк?“ — запита се и нареди на асансьора да спре, за да има достатъчно време да стигне до отговора на този въпрос.

Сегашният Рурк бе човек, който може да си купи всичко, което му хареса, за да се заобиколи с вещи и предмети, за каквито някога е копнял.

Да живее сред красота, удобство и стил.

Сегашният Рурк беше човек, който има толкова голяма власт, че никога повече няма да се почувства безпомощен. Власт — това бе ключовата дума. Тя му даваше възможност да се отдава на забавления, да се изправя пред предизвикателства, да задоволява капризите си.

Той беше човек, който властваше над цяла империя и безброй хора зависеха от него, за да си изкарват прехраната. Животът им беше в ръцете му.

А сега двама души бяха загинали заради него.

Не можеше да стори нищо, с което да върне часовника назад и да предотврати трагедиите. Единственото, което му оставаше, бе да издири и престъпника, и онзи, който го беше наел да убива. Само така щеше да отмъсти за смъртта на невинните си служители.

Осъзнаваше, че гневът замъглява съзнанието, ето защо се зарече да запази спокойствие, за да изпълни намеренията си.

Нареди на асансьора да продължи нагоре, а когато слезе на етажа, на който се намираше кабинетът му, изражението му беше мрачно, но погледът му издаваше решителност. Като го видя, секретарката му побърза да стане и заобиколи бюрото, но не успя да препречи пътя на Мик, който се беше настанил на едно от удобните кресла.

— Приятелче, страхотно местенце си имаш! — възкликна неканеният гост.

— И на мен ми харесва... — промърмори Рурк и се обърна към секретарката: — Не ме свързвай с никого, освен ако ме търси съпругата ми. Заповядай, Мик.

— С удоволствие. Надявам се да ме разведеш из цялото си царство, въпреки че като гледам, за целта ще са ни необходими поне няколко седмици.

— Засега ще те покания само в кабинета ми. Разполагам с малко време преди следващото съвещание.

— Брей, много работиш — подсмихна се Мик. Докато вървеше след Рурк по закрития мост, простиращ се над Манхатън, и по коридора, украсен с картини и други произведения на изкуството, той непрекъснато се оглеждаше и сякаш пресмяташе цената на всеки предмет и на всяка картина. — Божичко, не вярвам на очите си!

Рурк спря пред черната двойна врата, водеща към кабинета му, и неволно се усмихна:

— Надявам се, че вече не търгуваш с предмети на изкуството, които „случайно“ са попаднали в ръцете ти.

Мик се ухили:

— Търгувам с каквото ми попадне, но няма да посегна на твоята собственост. Човече, спомняш ли си как обрахме националния музей в Дъблин?

— Разбира се. Но ще ти бъда задължен, ако не разказваш тази история на мои служители. — Отвори вратата и отстъпи встрани, за да пропусне госта пред себе си.

— Все забравям, че вече си станал почтен гражданин... Света Богородице! — Мик спря на прага като ударен от гръм.

Много беше слушал за несметното богатство на приятеля си от детинство и разбира се, вече беше видял достатъчно, за да се увери, че слуховете за постиженията на Рурк не са преувеличени. Беше смаян от красотата на дома му, но не бе подготвен за лукса на работното му място.

Кабинетът беше с размерите на огромна зала, а изгледът, който се разкриваше през тристранния прозорец, беше прекрасен като произведенията на изкуството, избрани да украсяват помещението. Мик разбираше от електроника и можеше да прецени, че само компютърът струва цяло състояние. И всичко това — от разкошния килим с размерите на езеро, лампериите и пода от истинско дърво, блестящото стъкло и античните порцеланови статуетки, до свръхмодерната апаратура, принадлежеше на приятеля му от детинство, с когото някога бяха тичали заедно по вонящите улици на бедняшките квартали в Дъблин.

— Ще пийнеш ли нещо? Мога да ти предложа истинско кафе.

Мик, който вече се беше поокопитил, презрително изсумтя:

— Ти си го пий кафето!

— Това и ще направя, защото ми предстои още много работа. Но теб ще почерпя с ирландско уиски. — Рурк отвори един от шкафовете, в който бяха подредени бутилки с различни питиета. Наля чаша уиски за приятеля си, сетне програмира автоготвача да му приготви силно кафе.

— За кражбата! — Мик вдигна чашата си за на здравица. — Сигурен съм, че отдавна не се занимаваш с това, но не забравяй по какъв начин си изградил империята си.

— Не... няма да забравя. А сега ми кажи какво прави днес.

— О, намерих си доста занимания. Поразходих се из града, разгледах забележителностите. — Докато говореше, Мик отвори вратата към банята и подсвирна, като видя грамадното помещение: — Майчице, липсва само гола жена! Не можеш ли да уредиш една хубавица за стария си приятел?

— Много добре знаеш, че никога не съм се занимавал с този вид дейност. — Рурк седна и отпи от кафето си. — Дори аз имах задръжки.

— Тъй си е. Разбира се, никога не ти се налагаше да си купуваш любов като нас, простосмъртните. — Мик се настани на креслото срещу Рурк.

Внезапно осъзна, че ги разделят не само изминалите години и това, че живеят на хиляди километри разстояние един от друг. Човекът, който беше на кормилото на една от най-могъщите финансови империи в света, нямаше нищо общо с хлапака, с когото навремето устройваха смели обири.

— Нали не се сърдиш, че се отбих без предупреждение?

— Не.

— Сигурно се усещаш така, като че беден роднина ненадейно е позвънил на вратата ти. В подобни случаи хората от твоята класа се стремят час по-скоро да се отърват от досадника, преди да ги е изложил пред познатите им.

Рурк долови горчивите нотки в гласа му и вдигна вежда:

— Нямам роднини — нито бедни, нито богати. Винаги се радвам да видя стар приятел.

— Дано да е така — кимна Мик. — Извинявай, задето се усъмних, че си станал сноб, който си вири носа. Признавам, че съм

заше метен от онова, което притежаваш, и честно казано, доста ти завиждам.

— Да речем, че щастието ми се е усмихнало. Ако наистина държиш да разгледаш цялата сграда, ще помоля някой да те разведе, а след като съвещанието приключи, заедно ще се приберем у дома.

— С удоволствие, но като те гледам, ми се струва, че ще е по-добре да изпиеш няколко халби бира в някоя кръчма. Намръщен си като черен облак.

— Днес следобед са убили мой приятел.

— Моите съболезнования. В този град властва насилието... всъщност целият свят му е подвластен. Я зарежи това съвещание — ще отидем в някоя кръчма и ще пийнем в памет на твоя приятел.

— Невъзможно е. Все пак благодаря за съчувствието и за предложението.

Мик кимна и усещайки, че моментът не е подходящ за споделяне на истории от миналото, пресуши чашата си:

— Ето какво предлагам — ще се възползвам от предложението ти да разгледам сградата, сетне ще се заема с работата, заради която съм тук. Навярно ще се срещна с партньорите си на вечеря, ако не възразяваш.

— Организирай работата си както ти е удобно.

— Добре. Но в такъв случай ще се прибера доста късно. Нощем включвате ли алармената инсталация?

— Ще предупредя Съмърсет. Той ще има грижата да ти отвори.

— Този човек е истинско съкровище. — Мик се изправи. — Ще се отбия в катедралата „Сейнт Патрик“ и ще запаля свещ за твоя приятел.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ив седеше в заседателната зала и гледаше как убиват Джоуна Талбът. Вече няколко пъти бе изгледала видеозаписа, като се стараеше да не пропусне нито една подробност.

Видеозаписът започваше с кадри, показващи как привлекателният млад мъж седи зад бюрото си и чете текст на монитора на модерния си компютър под звуците на класическа музика.

Музиката е била толкова силна, че той не е чул как убиецът е отключил входната врата, преминал е по коридора и е влязъл в кабинета.

Отново и отново Ив връщаше кадъра, заснет в момента, когато Джоуна Талбът усеща, че не е сам. Изненадата му се долавяше по инстинктивното налягане на мускулите, по рязкото завъртане на главата. Очите му се разшириха, в тях се четеше страх. Не паника, а страх и изненада.

Изражението на Йост бе невъзмутимо, очите му бяха безизразни като на кукла, а когато остави куфарчето си на пода, движенията му бяха прецизни като на дроид.

Кой сте вие? Какво искате? — извика Джоуна Талбът.

„Какъв абсурд — помисли си Ив, като чу гневния му глас. — Хората често питат нападателя за името му и какво иска, въпреки че първото изобщо няма значение, а второто е повече от очевидно.“

Йост не си направи труда да отговори, а прекоси помещението. Походката му беше необичайно грациозна за толкова едър човек. „Все едно е взимал уроци по балет“ — каза си тя.

На следващите кадри се виждаше как Талбът бързо заобикаля бюрото, но не за да избяга, а да окаже съпротива на нападателя. Тъкмо в този момент Ив забеляза как стъклените очи на престъпника се оживяват — очевидно предчувстваше удоволствието от онова, което му предстои да направи.

Позволи на Джоуна да нанесе първия удар, който разцепи горната му устна. Докато кръвта се лееше от раната му, той се зае с

„работата“ си.

На фона на прекрасната музика се чуха стонове и прашене на счупени кости, но скоро ужасните звуци престанаха. Йост беше истински професионалист, за да си позволи прекалено дълго да се забавлява с жертвата си и да загуби повече от определеното време. Разреши на Талбът да го повали, преобръщайки масата, за да му остави поне за миг надеждата, че може да го надвие и да се спаси. Сетне извади спринцовката от джоба си и заби иглата под мишницата на жертвата си.

Въпреки че вече забелваше очи от упойката, Талбът продължаваше да се съпротивлява, опитвайки да нанесе съкрушителен удар. Сетне под влиянието на наркотика очите му се премрежиха и съзнанието му се замъгли, забавяйки рефлексите му, след секунди той се просна на пода.

Тогава Йост го смаза от бой. Нанасяше ударите бавно, методично, без излишни движения и разход на енергия. Докато пребиваше жертвата си, устните му помръдваха.

Едва по-късно, когато техниците от лабораторията изчистиха от записа звуците на музиката, Ив разбра, че престъпникът си е тананикал.

Като свърши с лицето на нещастника, се изправи и го зарита в ребрата.

Звукът от трошенето на кости накара присъстващите в залата да настръхнат.

— Дори не се задъхва — промърмори Ив. — Но си личи, че е изпитва радостна възбуда. Работата му доставя удоволствие.

Йост остави пребития и окървавен Талбът да лежи на пода, приближи се до автоготвача и си поръча чаша минерална вода. Погледна ръчния си часовник, после на един дъх изпи водата. Пак погледна часовника си, стана и отиде да вземе куфарчето си. Извади сребърната жица и провери здравината ѝ, като я опъна веднъж, два пъти.

Като видя усмивката му, Ив разбра защо продавачът в магазина се е разтреперил от страх.

Йост уви жицата около шията си и я стегна. Въпреки че металът не прерязва кожата до кръв, жицата бе достатъчно стегната, за да не позволи на въздуха да прониква в белите дробове.

Талбът се размърда на пода и изстена.

Йост свали самото си и прилежно го остави на облегалката на един стол. Свали и обувките си, сетне пъкна в тях чорапите си. Събу панталона си и преди да го постави на облегалката на стола, грижливо оправи ръбовете, за да не се измачкат.

Върна се при Талбът, свали боксерките му и одобрително кимна, докато го опипваше, като че проверяваше дали мускулатурата му е стегната.

Членът му още беше отпуснат. Той позатегна още малко жицата около шията си, при което възбудата му нарасна, и с помощта на ръката си постигна ерекция.

Коленичи между краката на Талбът, приведе се и леко го потупа по страната:

— В съзнание ли си, Джоуна? Не бива да пропуснеш онова, което ще ти се случи. Хайде, погледни ме. Имам прекрасен прощален подарък за теб.

Клепачите на Талбът потрепнаха. Очите му бяха налети с кръв, погледът му изразяваше болката и объркването му.

— Браво, така те искам. Позна ли музикалния откъс? Композиторът е Моцарт, а това е алегро Асаи от неговата симфония №31 в до мажор — една от любимите ми. За мен е удоволствие да ѝ се насладим заедно.

— Вземи каквото поискаш — изфъфли Джоуна през счупените си зъби. — Вземи каквото пожелаеш.

— О, много любезно от твоя страна. Тъкмо това възнамерявам да направя. — Йост протегна мечешките си лапи и повдигна таза му.

Изнасилването беше продължително и брутално. Ив положи нечовешки усилия да не откъсне поглед от монитора, въпреки че ѝ се повдигаше, въпреки че в гърлото ѝ се надигаха сподавени стонове.

Взираше се в екрана и видя кога сексуалното удоволствие накара Йост да загуби контрол над себе си. Той отметна глава, при което сребърната жица около шията му проблесна на светлината. Нададе победоносен вик, който заглуши музиката и безпомощното ридание на Талбът.

Оргазмът го разтърси като електрически ток, на лицето му се изписа блажено изражение, очите му заблестяха, потръпна и се задъха. Подпря длан на гърба на жертвата си и остана в тази поза, докато се

поокопити. Очите му блестяха като сребърната жица, която свали от врата си и омота около шията на Джоуна. Докато я стягаше, не откъсваше поглед от жертвата си. Талбът конвулсивно се загърчи, пръстите му напразно се вкопчиха в жицата, опитвайки се да я разхлабят, краката му забарабаниха по пода.

После всичко свърши. За щастие поне смъртта настъпи бързо.

Ив забеляза, че очите на убиеца са безизразни като очите на мъртвеца. Той преспокойно обърна Талбът по гръб, огледа трупа, сетне деликатно отстриани от тестисите сребърната халкичка. Стисна я в дланта си и с крак преобърна мъртвеца отново по корем.

Голото му тяло блестеше от пот. Без да бърза, той се извърна и взе дрехите и куфарчето си.

Ив знаеше, че извергът е отишъл в банята на първия етаж, където нямаше камера. Точно след осем минути охранителните камери го засякоха да излиза от къщата. Лицето му беше порозовяло от топлата вода, беше изрядно облечен, носеше куфарчето си. Затвори външната врата и дори не се обърна.

— Изключи видеозаписа — нареди тя и стана. Чу как Пийбоди тежко въздъхна — от облекчение и от състрадание към нещастния Джоуна Талбът.

— Направи ми впечатление, че Йост няколко пъти погледна часовника си — започна Ив, — което подсказва, че е имал някакъв график. Личеше си, че познава разположението на помещенията в къщата — може би е прониквал там преди извършването на убийството и е проучил архитектурния план. Предполагам, че е знаел за обичая на Талбът всяка сряда да обядва с приятелката си. На видеозаписа е отбелязано, че е влязъл в къщата точно в тринайсет часа, и че е напуснал местопрестъплението след петдесет минути — десет минути преди четиринайсет, когато Джоуна и приятелката му е трябвало да се срещнат в ресторанта, и тъкмо навреме, преди тя да се притесни и да дойде да го потърси. Оставил е вратата отключена, за да бъде открита жертвата колкото е възможно по-бързо. Явно човекът, който му е възложил убийството, не желае престъплението задълго да остане в тайна.

Приближи се до таблото, на което по време на всяко разследване подреждаше материалите, и на което на видно място бяха прикрепени снимките на Дарлийн Френч и на Джоуна Талбът.

— Йост е заподозрян в извършването на повече от четирийсет убийства, но сега за пръв път имаме доказателство — очевидно той не е знаел, че камерите в къщата са включени. Разбира се, един професионалист не би пропуснал да провери дали работят.

— Нашият човек започва да проявява небрежност — намеси се Макнаб. — Рано или късно се случва с всички престъпници.

— Може би, но има и още нещо, което отговаря на психологическия му профил — безкрайната му самоувереност. Не си е направил труда да провери камерите, не е включил това задължение в списъка на задължителните процедури при изпълнение на поръчката. Този тип не се страхува от нас — пропъжда ни като досадни мухи, преди още да сме го ухапали... Купил е четири парчета жица, значи имаме четири потенциални жертви. Никога досега не е получавал толкова „крупна поръчка“. Не крие лицето си от нас, сякаш ни предизвиква, което ми подсказва, че се чувства защитен, може би дори недосегаем.

— Ако е вярно, че за всяка поръчка получава над два милиона, за тази работа ще прибере в джоба си десет-дванайсет милиончета. — Фийни се почеса по брадичката. — Действа бързо и ако продължава със същото темпо, ще изпълни поръчката след около седмица. Заплатата му си я бива — дванайсет милиона долара само за седем дни!

— Имаш право. От данните, с които разполагаме, става ясно, че никога досега не е работил толкова бързо — потвърди Ив.

— Може би е решил след този удар да се откаже от работата си или възнамерява да си вземе продължителна отпуска. Нищо не му струва да си направи пластична операция и да живее в разкош до края на дните си.

— Хм, отпуска ли? — промърмори тя и се втренчи в снимката на престъпника, която също беше прикрепена към таблото. — Досега не е убивал четирима души в един и същи град, и то за толкова кратък период от време. Макар че е доста оскъдна, информацията за него говори, че е извършвал ударите на различни географски точки от планетата и по различно време. — Тя замълча и се замисли, сетне продължи: — Упражнява тази „професия“ повече от два-пет години и може би е решил, че е време да се пенсионира. Да, твърде е възможно да е решил да си почине след толкова важна поръчка. Ако

наистина е така, вече е уредил пътуването си. Той е от хората, които своевременно планират всяка своя стъпка.

— Къде би отишъл Рурк на почивка?

Ив извърна поглед към помощничката си:

— Какво общо има това с Рурк?

— Според психологическия му профил Йост гледа на себе си като на преуспяващ бизнесмен с изискан вкус. Харесва красивите неща и може да си позволи най-доброто. Единственият човек от подобен калибър, когото познавам, е съпругът ви, лейтенант. Затова попитах къде би отишъл, ако реши да си почине от напрегнатата работа.

— Поздравявам те за логичните разсъждения — кимна Ив и се помъчи да си представи какво курортно място би избрал Рурк. — Съпругът ми притежава къщи и вили по цялото земно кълбо и на близките планети. Коя ще предпочете зависи от това дали желае да остане сам и да бъде обслужван само от няколко домашни дроида. Със сигурност няма да отиде в някой град, защото отначало ще изпитва необходимост от почивка, не от развлечения. Профилът на Йост показва, че той предпочита самотата дори повече от моя съпруг. Затова смятам, че е наел или си е купил имение, разполагащо с изба с отбрани вина и с всички удобства, на които са свикнали аристократите. Ако наистина е така, откриването на това имение ще бъде като да търсим игла в купа сено.

Внезапно лицето ѝ се проясни и устните ѝ се разтегнаха в усмивка:

— Но това е идеалната стръв, която ще подхвърля на федералните агенти. Предлагам ние да се съсредоточим върху музиката. Този тип обича класическата музика, позна, че онази... мелодия е от Моцарт, дори си я тананикаше. Пийбоди, започни проверка на хората, които притежават скъпи билети за всички симфонични концерти, оперни, балетни и прочие културни мероприятия през сезона. Издирвай само онези, които са си купили по един билет за всяко представление. Сигурна съм, че той отива сам на театър или на опера. Макнаб, от теб искам да разбереш кой и кога е купил дискове с класическа музика, като е платил в брой. Нашият човек е колекционер.

Докато говореше, тя машинално крачеше напред-назад, опитвайки да подреди мислите, които нахлуваха в съзнанието ѝ.

— Спешно са ни необходими резултатите от лабораторните изследвания — ще се постарая да притисна Дики. Интересува ме какво са извадили „метачите“ от канала в банята. Йост е взел душ, но сапунът беше сух. Когато отива на „работа“, нашият социопат-чистофайник вероятно носи в куфарчето си свой сапун и шампоан. Вече знаем за изискания му вкус, следователно ще се постареем да издирим откъде и кога е купил скъпи марки сапуни и шампоани. Фийни, ако обичаш, разговаряй с братовчедите, от които Йост е купувал сребърната жица, а аз ще отида в лабораторията, за да пришпоря Дики.

— Дадено — усмихна се ирландецът, в този момент комуникаторът му избръмча. Той стана, извади го от джоба си и се отдръпна встрани, за да говори.

— Лейтенант — обади се Макнаб, — хрумна ми нещо. — Той млъкна и се изчерви, но по този въпрос не можеше да говори деликатно. — Направи ми впечатление как Йост използва сребърната жица, за да постигне сексуално удовлетворение. Това ме навежда на мисълта, че макар той да е почитател на Моцарт и на хубавите вина, положително се интересува от порнография или е използвал услугите на проститутка, която обслужва клиенти със сексуални отклонения. Ако пък е вълк-единак, може би си стои въщи и гледа порнофилми на видеозапис или холограмни изображения. Дискове с подобни филми се продават свободно, а „по-твърдото порно“, включително садистичните версии, при които е заснето автентично убийство, се намират на черния пазар.

— Изглежда си доста вещ по този въпрос — подхвърли Пийбоди.

— Известно време работих в Отдела за борба с порока — обясни младежът, но неспокойно се размърда на стола и продължи да говори на Ив: — Предлагам да проверим и тази възможност. Както казахте, лейтенант, този тип е колекционер. Виждал съм да се продават порнофилми, които дори имат някаква художествена стойност.

— Макнаб, понякога ме изненадваш — промълви Ив. — Заеми се с това.

— Искаш ли да погледаме заедно порнофилми, красавице? — прошепна той на Пийбоди, а Ив предпочете да се престори, че не го е чула.

— Извадихме късмет — заяви Фийни и прибра комуникатора в джоба си. — Проверих в компютъра за убийства, извършени със сребърна жица, но не открих подобно престъпление да е било извършено нито в Лондон, нито в цяла Англия в периода от време, който ни интересува. За всеки случай помолих един от моите служители да провери убийствата, при които има отклонение от шаблона, и той е ударил джакпота.

— Продължавай!

— В малко градче в Корнуол ченгетата са намерили двама мъртъвци близо до брега на океана. Трупове били полуразложени... пък и по ония места още живеят хищници, ако се досещаш за какво намеквам. Важното в случая е, че хората са били удушени с гарота, но тъй като оръжието на престъплението не е било намерено, отначало не можах да направя връзката. Освен това местните полицаи се включили в глобалната компютърна мрежа едва два месеца след откриването на трупове.

— Защо мислиш, че това е работа на Йост?

— Защото са извършени в периода от време, който ни интересува. Оръжието на престъплението също отговаря на предпочитаното от него. И двете жертви — мъж и жена — са били смазани от бой, най-много са пострадали лицата им. И двамата са били упоени и изнасилени. Моят човек е издирил снимките от местопрестъплението и ги е сравнил със снимките на Френч и на Талбът — нараняванията на шията и при четирите жертви са еднакви. Туристът, който се е обадил в полицията да съобщи за трупове, не е изчакал идването на ченгетата. Възможно е той да е взел сребърните жици.

— Установена ли е самоличността на жертвите?

— Да — двама контрабандисти, които са използвали къщичка на брега за своя база. Ако искаш да събера повече информация, ще разговарям с човека, който е отговарял за разследването.

— Непременно го направи. Прехвърли сведенията на домашния ми компютър — и тях ще пробутам на федералните агенти. Дано поне за известно време ме оставят да работя на спокойствие и да не се разпореждат на моята територия. Предлагам за днес да приключим.

Ще ви чакам у дома утре точно в осем. Ако междувременно някой от вас научи нещо важно, веднага да се свърже с мен.

Тя спази обещанието си да пришпори шефа на лабораторията и това ѝ достави голямо удоволствие. Както обикновено Дики се опита да се оправдае, че е затрупан с много работа, и както обикновено Ив отначало го заплаши, сетне го подкупи с бутилка ямайски ром. Дики обеща още на следващата сутрин да нареди с предимство да бъдат изследвани материалите, открити в канала на банята на Талбът.

След това тя се свърза с Уитни, съобщи му как върви разследването и помоли за разрешението му да насочи Джейкъби и Стоу по фалшива следа. Както очакваше, командирът ѝ нареди да присъства на пресконференцията, чието начало бе обявено за два и половина на следващия ден.

Докато вървеше по коридора към канцеларията си, тя мрачно размишляваше за изпитанието, което представляваше срещата ѝ с представителите на медиите. Седна зад бюрото си и побърза да се свърже със Стоу.

По красивото лице на агентката, което се появи на монитора, беше изписано раздразнение:

— Лейтенант, защо трябва да разбере от новините по телевизията за убийство, което най-вероятно е било извършено от Йост?

— Защото вестите бързо се разпространяват, агент Стоу, а аз бях много заета. Едва сега се поосвободих и бързам да те информирам за последния инцидент. Но ако предпочиташ да се правиш на голяма клечка, знай, че си губиш времето.

— Преди да напуснеш местопрестъплението, трябваше да се погрижиш уликите да не бъдат заличени, след това да се свържеш с мен или с моя колега.

— Не си спомням да съм чела подобно указание в правилника. Обаждам ти се от учтивост, но поведението ти ме предизвиква да бъда неучтива.

— Сътрудничеството...

— Ако държиш да си сътрудничим, дръж си езика зад зъбите и слушай! — Ив помълча, докато гневът на Стоу стихна, сетне добави:

— Добрах се до информация, която ще подпомогне паралелните ни разследвания, но вашата агенция по-бързо ще провери достоверността ѝ. Ако искаш да се включиш в играта, след дваайсет минути ще бъда в един клуб в центъра на града — нарича се Дърти Клъб. Гледай да донесеш нещо, което да ти послужи като разменна монета.

Тя прекъсна връзката, преди агентката да ѝ отговори. За всеки случай се постара да бъде в клуба не след дваайсет, а след петнайсет минути.

Когато влезе в залата, срещу нея се изпречи чернокож гигант, който беше покрит с татуировки, а голата му глава лъщеше като топка за боулинг. Великанът широко се усмихна и усмивката сякаш раздели на две половини неописуемо грозното му лице:

— Здравсти, белокожо гадже.

— Здравей, чернокожо момче.

В този час стриптийз клубът още не беше претъпкан, но няколко маси бяха заети, а на подиума под ритъма на музиката морно танцуваше млада жена, която сякаш едва намираше сили да разтърси огромните си гърди.

Чернокожият великан Крак бе управител на клуба, но често се намесваше в пиянските свад и изхвърляше на улицата шумните клиенти. Прякорът си бе получил от звука, който се чуваше при удара на главите им в асфалта.

Той побърза да отиде зад бара и след малко се върна с чаша кафе, което повече приличаше на помия. Плъзна чашата към Ив и промърмори:

— Отдавна не си се мяркала. Домъчня ми за кльощавия ти задник.

— Божичко, Крак, толкова ме разчувства, че ще взема да се разплача. — Тя отпи от кафето и от очите ѝ наистина бликнаха сълзи. Надяваше се, че лигавицата на гърлото ѝ все някога ще се възстанови. — Имам среща тук с двама агенти от ФБР.

Великанът доби толкова покрусено изражение, че дори ухиленият череп, татуиран на едната му страна, престана да се смее.

— Защо ми причиняваш това, захарче? Защо водиш федерални ченгета в хубавото ми заведение?

— Искам да им покажа забележителностите на нашия град — засмя се Ив. — Ще ми се тези зализани пуритани от Вашингтон да

разберат какво представлява реалният свят. Всъщност дамата май не е толкова надута, но партньорът ѝ е истински кретен и досадник.

— Ако кажеш, ще направя така, че да им се стъмни.

— Не, няма да стигаме до крайности. Обаче няма да е зле от време на време да им хвърляш кръвнишки погледи, които дълго ще помнят, след като се приберат във временната си квартира. И непременно да им сервираш от същото кафе.

Чернокожият се ухили и белите му зъби проблеснаха като мраморни колони:

— Брей, много си била злобна!

— Сега ли го разбра? Между другото, тук има ли нещо, което федералните не бива да надушат?

— Чисто е... засега. — Той погледна през рамото ѝ: — Ммм, още едно гадже с бяла кожа! Май в шибаното ФБР никога не наемат чернилки като мен.

— Мисля, че приемат, само че от работата в Бюрото може би побеляват. Изчезвай, Крак — прошепна и се обърна да посрещне новодошлите.

— Как ти хрумна да се срещнем в този бардак, лейтенант? — Джейкъби сбърчи нос от отвращение и внимателно огледа стола, преди да седне.

— Това е вторият ми дом. Искате ли кафе? Аз черпя.

— В свърталище като това и кафето сигурно е отровно.

— Я да не наричаш бара ми свърталище! — Крак застрашително се надвеси над плота.

— Колегата ми е кретен — побърза да каже Карън и застана помежду им. — Не е виновен — предава се по наследство. С удоволствие ще изпия чаша кафе.

— А пък аз с удоволствие ще ви го сервирам. — С изненадващо достойнство чернокожият отстъпи и отиде да приготви кафето. Изпод око погледна Ив и едва забележимо ѝ намигна.

— Носите ли нещо, което да го замените за моята информация? — попита тя.

— Агентите от ФБР нямат навика да се пазарят с местните ченгета.

— За бога, Джейкъби, дръж се прилично или млъкни. — Стоу се обърна към Ив: — Предлагам да седнем и спокойно да поговорим.

— Разбира се. — Ив взе чашата с кафето, изчака и те да вземат своите чаши и тръгна към една ъглова маса в дъното на помещението.

Стоу заговори първа:

— Научих за убийство, извършено преди две години, което, изглежда, е работа на Йост. Жертвата е магистрат от върховния съд.

— Ако наистина висш магистрат е бил изнасилен и удушен с гарота, медиите щяха да вдигнат шум до бога. Но не съм чувала дори да се споменава за подобно престъпление, нито пък е регистрирано в полицията.

— Историята беше потулена, защото съдията не е бил сам в леглото, а с малолетна.

— И момичето ли е било убито?

— Не. Още нямам пълната информация, но научих, че убиецът упоил малката, завързал я и я заключил в съседната стая. Информацията е засекретена, затова още не съм научила името й. Изглежда момичето е било укрито от някаква правителствена организация — може би от Програмата за защита на свидетелите. Страхували са се да не би тя да разкаже за лошия навик на съдията да чука малолетни. Официалната версия е, че той е починал от инфаркт и екипът на „бърза помощ“ не е успял да го спаси.

— Признавам, че информацията е доста интересна.

— Твой ред е.

Ив кимна и едва се въздържа да не се усмихне, когато Джейкъби отпи от кафето и лицето му стана граховозелено като служебната й кола. Докато агентът бършеше насълзените си очи и се опитваше да си поеме дъх, тя съобщи на Стоу за трупове, намерени в Корнуол.

— Мога да изискам файловете от англичаните и да ги получа за по-малко от час — замислено промърмори агентката. — Твърде възможно е да открием туриста, което е намерил трупове. Намирам, че идеята ти да проследим хората, които напоследък са си купували имоти, е много добро попадение. Данните, които имам, съвпадат с твоите — Йост никога не е убивал повече от двама души на едно и също място. Ако наистина възнамерява да очисти четирима тук, вероятно планира да се откаже от работата си и да заживее като богат пенсионер. Ще наредя на неколцина от моите хора да тръгнат по тази следа — да видим какво ще излезе. Междувременно се налага да проведе разговор със съпруга ти.

— Вече ти дадох сведения за два трупа в замяна на твоите, които се отнасят само за една жертва. Не ставай нахална.

Джейкъби, който най-сетне беше успял да си поеме дъх и да се поокопити, се приведе и изсъска:

— Спокойно можем да го задържим, Далас. Твоето разрешение не ни е необходимо.

— Само опитай. Рурк ще те изхруска на закуска. Чуй какво ще ти кажа — обърна се тя към Стоу. — Ако съпругът ми имаше дори бегла представа кой стои зад убиеца, щеше да го сподели с мен. Познавал е Джоуна Талбът, харесвал го е и се чувства отговорен за смъртта му. Но ако започнеш да го притискаш, само ще му навредиш и няма да постигнеш абсолютно нищо. И двамата с Рурк имаме лични причини да искаме залавянето на Йост. Той е готов да ми помага, да сътрудничи на нюйоркската полиция, но не и на вас.

— Ще се съгласи, ако го помолиш.

— Може би, но няма да го сторя. Постарай се да използваш информацията, която ти дадох и помни, че сега знаеш много повече, отколкото преди да дойдеш тук.

Изправи се на крака и строго изглежда двамата федерални агенти:

— Да сме наясно — ако сте намислили да тормозите съпруга ми, първо трябва да се справите с мен. Ако по чудо се отървете невредими, той така ще ви подреди, без да положи каквото и да било усилие, че до края на живота си и двамата ще се питате защо се е провалила многообещаващата ви кариера. Ако работим съвместно, ще пипнем мръсника. Припишете си изцяло заслугата за залавянето — на мен слава не ми е необходима. Но опитате ли да играете мръсни игрички и зад гърба ми да притискате Рурк, лошо ви се пише!

Обърна се кръгом, приближи се до бара и хвърли на плота няколко монети.

— Смачка ли им фасоните, бяло момиче? — подсмихна се Крак.

— Още не съм започнала.

Когато Ив измарширува навън, Стоу въздъхна с облекчение:

— Според мен мина много добре.

— Писна ми от тази провинциалистка — намръщи се Джейкъби.
— Да му се не види, за каква се мисли, че се осмелява да диктува условията?

— За добро ченге, каквото е в действителност! — сопна се тя и си помисли, че до гуша ѝ е дошло да се примирява със снобизма и високомерието на партньора си. Ала беше принудена, защото само чрез него можеше да се включи в разследването на Йост. — Ченге, което е готово да защити своята лична и професионална територия.

— Добрите ченгета не се омъжват за престъпници.

Стоу се втренчи в него и дълго мълча, сетне процеди:

— Знаех, че си кръгъл глупак, но дори от теб не очаквах толкова нелепо изказване. Много добре знаеш, че въпреки слуховете за някогашната дейност на Рурк, никоя, абсолютно никоя организация за борба с престъпността на тази или на друга планета не разполага с доказателства за извършено от него престъпление. Нима не разбираш, че в случая именно той е жертвата? Двамата с Далас го знаят, ние също. Затова престани да се правиш на идиот.

Речта ѝ толкова изуми колегата ѝ, че той машинално отпи още една глътка кафе, задави се и едва успя да попита:

— На чия страна си?

— Опитвам се да запомня, че съм се заклела да работя за опазването на реда и на закона. Обзалагам се, че провинциалистката, както благоволи да я наречеш, никога не го забравя.

— Дрън-дрън! Аз пък се обзалагам, че тя крие информация от нас.

— Нима? Така ли мислиш? — иронично промърмори тя с леден тон. — Разбира се, че няма да сподели цялата информация с нас. На нейно място и ние щяхме да постъпим по същия начин. По-важно е обаче, че ни каза истината, насочи ни по верни следи. А когато заяви, че не я е грижа кой ще си припише заслугата за залавянето на Йост, беше искрена. — Отмести чашата с кафето, от което дори не беше отпила, и се изправи. — Искрено съжалявам, че не мога с ръка на сърцето да кажа, че не ми пука кой ще обере лаврите за задържането му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ив възнамеряваше да се прибере у дома, да се затвори в кабинета си, да прегледа новата информация, изпратена от другите членове на екипа ѝ, сетне да се заеме с проследяване на данните, които ѝ бяха подхвърлили федералните агенти.

Ала още щом отвори входната врата, плановете ѝ се промениха. Не се изненада, когато във фоайето се сблъска със Съмърсет. Всъщност денят ѝ изглеждаше някак непълен, ако всяка вечер не размени с иконома няколко остри думи.

Но той я изпревари, преди да е открила словесната престрелка:

— Рурк е горе.

— Защо ми го съобщаваш толкова тържествено? Това е неговият дом.

— Разтревожен е.

Сърцето ѝ се сви и дори не забеляза, че когато понечи да свали якето си, Съмърсет ѝ помогна, сетне го преметна на ръката си.

— А Мик къде е?

— Излезе и предупреди, че ще закъснее.

— Слава богу. Не мога да разговарям със съпруга ми в присъствието на този човек. Кога се прибра Рурк?

— Преди около половин час. Проведе няколко разговора по видеотелефона в спалнята, но още не е отишъл в кабинета си.

Тя кимна и тръгна нагоре по стъпалата:

— Ще се помъча да оправя настроението му.

— Обзалагам се, че ще успееш — промърмори зад гърба ѝ икономът.

Ив влезе в спалнята. Рурк отново говореше по телефона, но използваше слушалките. Стоеше до високия прозорец и се взираше в градината, в която необуздано цъфтяха десетки видове пролетни цветя.

— Ако разрешите да ви помогна с уреждането на погребението или с каквото и да било...

Докато слушаше отговора на събеседничката си, той рязко отвори прозореца и се надвеси навън, сякаш се задушаваше.

— Ще липсва на всички ни, госпожо Талбът. Едва ли ще ви утеша, но държа да ви кажа, че колегите много обичаха и уважаваха вашия син. Не — промълви след секунда. — Засега не знаем причината. Точно така... да. Ще ми позволите ли да го направя, за да помогна на вас и на семейството ви?

Дълго мълча, докато се вслушваше в гласа от другата страна на линията. Ив толкова пъти се беше обаждала на роднините на жертви на убийства, че знаеше колко покрусена и объркана е госпожа Талбът и каква необходимост изпитва да излее мъката си.

И още повече да натъжи Рурк, да задълбочи чувството му за вина.

— Разбира се — промълви той най-накрая. — Обадете ми се, ако мога да ви услужа с още нещо. Не, не се безпокойте. Ще го направя. Дочуване, госпожо Талбът.

Свали слушалките, но не се обърна, а остана до прозореца. Ив безмълвно прекоси спалнята, прегърна го през кръста и допря страната си до гърба му.

Усети как напрегнатите му мускули се стегнаха още повече.

— Разговарях с майката на Джоуна — промълви той.

— Да, разбрах — отвърна Ив, без да промени позата си.

— Благодарни ми, задето съм предложил да ѝ помогна, и че съм отделил време лично да ѝ изкажа съболезнованията си. — Говореше спокойно, прекалено спокойно, самоиронията му беше по-жестока от самобичуване. — Разбира се, не ѝ казах, че синът ѝ щеше да бъде жив, ако не бе мой служител.

— Може би наистина е така, но...

— Майната му на твоето „може би“! — Счупи слушалките и захвърли парчетата през прозореца. Рязкото му движение отхвърли Ив назад, но когато съпругът ѝ гневно се обърна, тя вече беше възстановила равновесието си и се изправи срещу него.

— Джоуна няма никаква вина. Никаква! Още щеше да бъде жив, ако не работеше за мен, също като онази камериерка. Само защото са били мои служители двамата са били пребити, изнасилени и убити! Чувствам се отговорен за хората в моите предприятия, разбираш ли?

Колко ли още ще загинат? Колко ли още ще бъдат предадени от мен и ще намерят смъртта си, защото ми служат?

— Врагът ти, който и да е той, иска тъкмо това — промълви Ив. — Да се измъчваш, да си задаваш един и същи въпрос, да се самообвиняваш.

Предсказанието на Фийни се беше сбъднало — Рурк наистина беше побеснял от гняв. Приличаше на взривно устройство, което всеки момент ще избухне.

— Добре, ще му дам каквото поиска! Не желая повече да загиват невинни хора!

— Ако го сториш — престорено спокойно изрече Ив, — ако му дадеш да разбере, че те е извадил от равновесие, ще поиска повече.

— Какво от това? — Рурк вдигна юмруци. — Не се страхувам да се изправя срещу най-могъщия противник. По един или по друг начин ще се справя със заплахата. Но как да се преборя с невидим враг? Известно ли ти е колко души работят за мен?

— Не.

— Аз също не знаех точния брой на служителите в моите предприятия, но днес направих справка в компютъра. Те са няколко милиона! Престъпниците разполагат с милиони хора, измежду които да избират жертвите си.

— Не говори така! — Тя пристъпи към него и го хвана за раменете. — Престани да се самообвиняваш. Не си дал нищичко на противника си, но той се опитва да отнеме частица от теб. Ще допуснеш фатална грешка, ако му го позволиш. Ако му дадеш да разбере колко пагубно ти се отразява тактиката му.

— Тогава може би ще се опита да убие мен.

— Може би. Мислих по този въпрос и признавам, че перспективата ме тревожи. Но... — Тя плъзна длани по раменете му, като че милувките ѝ можеха да го успокоят. — Тревожа се, когато слушам гласа на сърцето си, но разумът ми диктува нещо съвсем различно. Врагът ти не иска смъртта ти. Желанието му е само да те уязви. Разбираш ли за какво говоря? Исква да те извади от равновесие, да се измъчваш, да изпитваш угризения на съвестта... иска да бъдеш какъвто си в този момент.

— Но защо?

— Тъкмо това трябва да разберем. Седни.

— Не ме сдържа не едно място!

— Седни! — настоятелно повтори Ив със същия нетърпящ възражение тон, с който той понякога ѝ говореше. Видя гневните пламъчета в очите му, но невъзмутимо се обърна и отиде да налее чаша бренди. За миг се запита дали да не пусне сънотворно в питието, но се досети, че Рурк веднага ще разбере. Можеше да опита и да го насили да изпие брендите, както веднъж той беше сторил с нея, ала се съмняваше, че ще успее.

А това само щеше да влоши нещата — и двамата щяха да побеснеят от гняв.

— Хапна ли нещо?

Рурк, който беше прекалено разстроен, за да забележи размяната на ролите им, та да му се стори забавна, раздражено измърмори:

— Не съм гладен! Нямах ли си работа, че се занимаваш с мен?

— Престани да се инатиш! — Тя остави чашата с брендите върху ниската масичка и сложи ръце на кръста си. — Седни или ще те накарам насила. Дори мисля, че една ръкопашна схватка ще те накара да изпуснеш парата и да се почувстваш по-добре.

— Нямам настроение — промълви той и с все така мрачно изражение седна на канапето и нареди на телевизора да се включи. Ив веднага изкомандва устройството да се изключи и се сопна:

— Никаква телевизия!

Очите му проблеснаха:

— Телевизор, включи се! Драга Ив, ако не искаш да гледаш, отиди другаде.

— Телевизор, изключи се!

— Лейтенант, движиш се по въже, което е опънато над пропаст! — Гневът му вече не бе насочен към незнайния му враг, а към нея. Тя едва сдържа усмивката си — беше постигнала целта си. Разбира се, съпругът ѝ още не се беше успокоил, но и това щеше да стане.

— Бъди спокоен, умея да пазя равновесие.

— Използвай таланта си другаде. В момента не искам нито брендите ти, нито състраданието ти, нито професионалните ти съвети. Отиди някъде и ме остави сам.

— Добре, тогава аз ще изпия брендите. — Ив се постара да скрие гримасата си на отвращение, защото мразеше тази напитка. —

Ще се въздържа от професионални съвети — добави и седна на коленете му. — Но ще остана при теб.

Той я хвана за раменете и се опита да я отблъсне:

— Тогава аз ще отида другаде.

Ив го прегърна през шията и се притисна до него:

— Не, няма! Толкова ли съм досадна, когато съм в настроение за... знаеш какво?

Рурк примирено въздъхна и допря чело до нейното:

— Непрекъснато ми досаждаш. Питам се защо те търпя.

— Аз често си задавам същия въпрос. — Тя леко го целуна по устните. — Може би още сме заедно заради това. Прекрасно е. — Прокара пръсти през косата му, отметна главата му и го дари с незабравима целувка — бавна, чувствена, еротична.

— Ив... — прошепна той, когато успя да си поеме въздух.

— Позволи ми де те любя. — Тя обсипа с нежни целувки страните му. — Позволи ми. Обичам те.

Обичаше го и сърцето ѝ се късаше, като го гледаше как се терзае, колко смазваща е умората му. Знаеше, че ще работят заедно, че ще водят битките си рамо до рамо. Ала сега това нямаше значение. Единственото ѝ желание в момента бе да му дари спокойствие.

Рурк беше възплъщение на силата, което едновременно я привличаше и я предизвикваше. Никога не издаваше чувствата си, ала сега бе напрегнат като пружина. Тя прокара длани по раменете, по гърба му... Милувките ѝ го успокояваха, целувките ѝ разпалваха страстта му.

„Божичко, как умее да се владее!“ — помисли си, повдигна се и игриво захапа брадичката му. Самообладанието му едновременно я изнервяше и ѝ даваше чувство за сигурност. За пръв път го виждаше да губи контрол, което ѝ позволяваше да се възползва от слабостта му, да превърне гнева му в плътско желание.

Разкопча ризата му, като пръстите ѝ се задържаха на всяко копче, устните ѝ се плъзгаха по всеки сантиметър оголена плът. Долови ударите на сърцето му — силни, но все още ритмични.

— Обожавам да те целувам — прошепна, плъзна длани нагоре по гърдите му, прокара език по горещата му кожа. — Навсякъде.

Възседна го и когато видя как страстта спусна тъмния воал на желанието върху синевата на очите му, сърцето ѝ лудо затуптя.

Осъзна, че е сгрешила, че с нежност няма да угаси яростта, която пламти в гърдите му. „Огънят се гаси само с огън“ — помисли си.

Без да откъсва поглед от лицето на съпруга си, разкопча ремъка, на който беше прикрепен кобурът с оръжието ѝ, и го пусна на пода. Без да откъсва поглед от лицето му, разкопча ризата си и я свали. Отдолу носеше тънка памучна фланелка с голямо деколте. Видя, че Рурк я наблюдава и зърната ѝ се втвърдиха, като че вече бе усетила устните му върху гърдите си.

Ала той не я докосна. Знаеше, че в мига, в който го направи, напълно ще загуби контрол и ще я обладае с животинска страст. „Ще я насиля — каза си, разгневен на самия себе си, — тъкмо когато тя ми съчувства и се мъчи да ме утеши, да ми помогне!“ Със сетни сили се овладя, нежно докосна страната ѝ и прошепна:

— Почакай да те занеса в леглото.

Ив се усмихна — в усмивката ѝ нямаше и капчица съчувствие:

— Не мога да чакам! — Свали фланелката си и я захвърли встрани. — Обладай ме, твоя съм. — Вкопчи се в косата му и се притисна към гърдите му. — Докосни ме, моля те — прошепна, устните ѝ потърсиха неговите.

Самообладанието го напусна. Сграбчи я, с мълниеносно движение я просна по гръб и легна върху нея. Зацелува я жадно, упоявайки се от дъха ѝ. Всяко негово докосване все повече възпламеняваше възбудата ѝ, докато най-сетне опитните му пръсти я доведоха до първия оргазъм.

Тя нададе вик, но ласките му станаха още по-безразсъдни.

Страстно зацелува гърдите ѝ и ухапа зърната ѝ, причинявайки ѝ сладка болка.

Кръвта ѝ забушува, тя се повдигна, насърчавайки го да проникне в нея, и заби нокти в гърба му. Загърчи се под него, ръцете ѝ го търсеха, устните ѝ го преследваха. Страстта ѝ и желанието ѝ не отстъпваха на неговата похот. Набързо захвърлиха дрехите си, притискайки се един към друг. Голите им тела блестяха от пот.

За Рурк светът престана да съществува. Съществуваше само тя — неговата партньорка в любовта. Жената със стройното и толкова съблазнително тяло, което сякаш бе създадено специално за него. Жената с бяла и нежна кожа, под която играеха стегнати мускули, на която страстта придаваше неземан вкус...

Кръвта бучеше в ушите му, в съзнанието му се въртеше само една мисъл: „Още! Още! Искam те цялата!“.

Докосна я на най-интимното място и горещата ѝ плът сякаш опари пръстите му. Тя машинално се повдигна и разтвори бедра. Рурк искаше... изпитваше необходимост да я види как стига до оргазъм, да почувства как всичко в нея експлодира, да усети, че цялата му принадлежи.

Тялото ѝ се изви като дъга, изтъкана от усещания, от устните ѝ се изтръгна стон, тя изригна в ръката му.

Ала Рурк не ѝ позволи да се отпусне и да се върне към действителността, а със зъбите и с езика си отново я поведе към върха на насладата.

Когато впи устни в нейните, когато почувства, че тя е на ръба на нова експлозия, рязко проникна в нея и мигом я запрати в бездната на насладата.

„Още! — помисли си. — Още!“

Разтвори бедрата ѝ още повече и проникна още по-дълбоко в нея. Погледът му се замъгли, но през алената пелена на похотта той видя отражението си в дълбоките ѝ, тъмнокехлибарени очи, които бяха помътнели от страстта.

— В теб съм — задъхано прошепна, докато ритмичните му движения водеха и двама им към лудостта. — Целият съм в теб — телом и духом...

Ив насила се изтръгна от парализиращото замайване, за да каже единствените думи, които можеха да донесат утеха на съпруга ѝ. Сграбчи китките му, усети пулсирането на кръвта във вените му, и прошепна:

— Отпусни се, не мисли за нищо. Ще бъда до теб.

Той притисна лице до косата ѝ и позволи на страстта да завладее сърцето и мислите му.

Ив не знаеше колко време е изминало, докато съзнанието ѝ се проясни дотолкова, че да разсъждава трезво. В момента, когато успя да си спомни името си, осъзна, че Рурк още е върху нея. Сърцето му още биеше лудо, но той лежеше неподвижно.

Плъзна ръка по гърба му и го потупа по задника:

— Ако не възразяваш, след десет-петнайсет минути бих искала да си поема въздух.

Рурк вдигна глава и се подпря на лакти. Лицето на Ив беше поруменяло, очите ѝ бяха премрежени, по устните ѝ играеше загадъчна усмивка.

— Изглеждаш много доволна от себе си.

— Защо не? Честно казано, доволна съм и от теб.

Той се наведе и целуна трапчинката на брадичката ѝ:

— Благодаря ти.

— Не е необходимо да ми благодариш, задето правихме секс. Все пак сме женени, нали?

— Вярно е, че заслужаваш поздравления за секса, но ти благодаря за разбирането... за положените грижи.

— Знам какво е най-доброто за теб. — Тя отметна косата от челото му. — Как си? Чувстваш ли се малко по-добре?

— Да. — Рурк седна и я взе в прегръдките си. — Постой така още малко, нека задържим мига — прошепна и нежно я целуна.

— Ако продължаваш в същия дух, отново ще се озовем в хоризонтално положение.

— Ммм, перспективата е доста съблазнителна. — Гневът още не го беше напуснал, но от буйния огън беше останала само тлееща жарава. — За съжаление ни чака много работа. Между другото, лейтенант, налага ли се да спорим, за да ми разрешиш да работя заедно с теб? Не мислиш ли, че ще бъде жалко да развалим доброто си настроение?

Тя помълча, сетне промълви:

— Не бива. Не, не ме прекъсвай, позволи да се доизкажа. — Обърна глава и притисна челото си до шията му. — Сърцето ми диктува да не се забърква в тази история. Страхувам се и се тревожа за теб. Но разсъждавайки не като твоя съпруга, а като полицейска служителка, осъзнавам, че ако ми помогнеш, по-бързо ще се доберем до престъпника. Съпругата няма шанс, когато ченгето се съюзи с теб и двамата я притиснете до стената.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че няма да изпитвам толкова силни угризения на съвестта, ако участвам в разследването?

— Ами... — Тя се поколеба за миг, сетне примирено въздъхна:
— Знам го, не е необходимо да ме убеждаваш. Да вземем душ, да хапнем нещо, после ще ти обясня основните правила на играта.

— Фразата „основни правила“ никога не ми е допадала — спокойно отбеляза Рурк.

Тя стана и се засмя:

— И това знам.

Едва когато се облякоха и седнаха на масата, за да опитат превъзходните спагети с морски дарове, които бяха поръчали да им пригответи автоготвачът, Ив постави своите условия:

— Със съгласието на Уитни официално ще се включиш в разследването като граждански експерт-консултант. Тази длъжност е свързана с известни привилегии и задължения, а за труда си ще получиш скромнен хонорар.

— Какво разбираш под скромнен хонорар?

Ив разтвори с вилицата си една мидена черупка и отвърна:

— Предполагам, че ще е по-малък от цената, която си платил за който и да било от шестстотинте си чифта обувки. Ще получиш специална карта за сътрудник...

— А значка ще ми дадете ли?

Тя му хвърли унищожителен поглед:

— Не ставай смешен! Както вече казах, ще получиш стандартна карта на сътрудник с твоята снимка. Оръжие няма да ти бъде отпуснато.

— Няма значение. Разполагам с цяла колекция от оръжия.

— Млъкни! Информация ще получаващ по преценка на ръководещия разследването, тоест — по моя преценка.

— Много удобно за теб, нали?

— Ако не се подчиняваш на нарежданията, ще бъдеш отстранен от екипа... отново по преценка на ръководещия разследването. Стриктно ще се придържаме към служебния правилник.

— Знаеш ли, често се питам от колко страници се състои този правилник.

— Пререканията с ръководителя на разследването могат да доведат до дисциплинарно наказание.

— Скъпа, строгите наказания само ме възбуждат.

Тя го изгледа накриво, въпреки че ѝ се искаше да запее от радост, задето той отново е предишният Рурк:

— По време на разследването ще бъде поискан достъп до някои твои файлове.

— Разбира се.

— Добре. — Ив довърши вечерята си и се изправи: — Да се залавяме за работа.

— Нали щеше да ми обясниш някои основни правила?

— Ще те осведомя в движение. Да отидем в моя кабинет, за да те запозная с информацията по случая.

Предимството да работи с Рурк бе в това, че той разбираше психологията на полицаите, фактът, че е опознал ченгетата още когато е трябвало да ги надхитрява, не по време на съвместното си съжителство с полицейска служителка, ни най-малко не притесняваше Ив.

По-важно беше, че не ѝ се налагаше да му обяснява каквото и да било, което спестяваше много време.

— Не си съобщила на ФБР всички сведения, с които разполагаш, но те ще разберат, че си ги извозила.

— Точно така. Обаче няма да повдигнат въпрос.

— Освен това ще се усъмнят, или поне ще се запитат дали само за една седмица не си събрала повече информация за Йост, отколкото те са успели за няколко години. Бъди сигурна, че ще ти завидят и ще гледат накриво.

— Сърцето ми се къса от мъка, няма да го преживея!

— Обичаш предизвикателствата, лейтенант. Май състезателният ти дух се е пробудил.

— Може би. Във всеки случай казах на Джейкъби и Стоу, че могат да си припишат цялата заслуга за залавянето на престъпника. Стига ми, че Йост ще знае кой наистина е го е проследил и открил. Онези от ФБР са допуснали престъпна небрежност, като не са обърнали достатъчно внимание на сребърната жица и на еднаквата дължина на парчетата, с които са извършвани убийствата. Психологическият портрет на престъпника ясно говори, че той е човек

на навика и дори е obsесен от желанието да изпипва всичко до най-незначителните подробности, но хората от федералната агенция очевидно са претупали работата си.

— Според мен служителите от ФБР разглеждат нещата в общ план и разчитат предимно на информацията, вместо да се доверят на интуицията си и на... опитни помощници. — Усмихна се, като видя как съпругата му смръщи вежди, и добави: — От опит знам как действат, но няма да отнемам от ценното ти време с историята за запознанството ми с някои агенти от ФБР.

— Държа по-късно да ми разкажеш тази история.

— Ммм, ще видим. Най-важното в момента е да използваш сведенията, с които разполагаш, да се довериш на интуицията си и да не пренебрегваш другите възможности — например безценната ми помощ.

— Да речем, че имаш право. От друга страна, повечето агенти от ФБР нямат брачна връзка с човек, който купува цяла каса шампанско на цена пет хиляди долара за бутилка, затова не са в състояние да погледнат на нещата от този ъгъл. Твоята роля като консултант се свежда именно до това — да ни дадеш представа как разсъждава един богаташ, който е свикнал да задоволява капризите си.

— Никога не купувам скъпо шампанско, за да го пия. Предполагам, че вече си проверила дали Йост обича това питие — никога не пропускаш подробностите. Но за едно си права — наистина знам много повече от теб за луксозните храни, напитки и стоки — затова съм експерт-консултант.

— Цивилен експерт — поправи го тя. — Освен това още не е сигурно дали Уитни ще се съгласи да се включиш в разследването.

— За да изпреварим събитията и да спестим време, трябва да прегледам видеозаписа от охранителните камери в къщата на Джоуна.

— Не!

— Наложително е. Трябва да видя как е облечен Йост, по какъв начин носи дрехите си. Докато гледах видеозаписа от „Палас“, ми направи впечатление, че този тип предпочита модели на английските дизайнери.

— Да му се не види, как познаваш дизайнера само от един поглед?

— Скъпа Ив... — Той се усмихна и прокара пръст по избелялата ѝ униформена риза. — Много хора се подчиняват на модните тенденции, за разлика от други, които пет пари не дават как са облечени.

— Разбирам накъде биеш, но не можеш да ме засегнеш. Освен това трябваше да се досетя, че след като си вманиачен на темата модни дрехи, веднага ще разпознаеш друг сноб като теб. — Извади дисковете от чантичката и добави:

— Разгледай го добре, когато приближава до вратата. Ще добиеш впечатление за облеклото му и за поведението му.

Докато зареждаше диска в компютъра, си помисли, че няма да позволи на Рурк да види останалите кадри от видеозаписа.

— Компютър, пусни видеозаписа от първи до петнайсети кадър.

Работя... Започвам последователно излъчване на кадрите.

Двамата се втренчиха в огромния монитор на стената, наблюдавайки как Йост уверено се изкачва по стъпалата към входната врата. Машината стомира кадъра.

— Определено костюмът му е дело на английски моделиер — промърмори Рурк. — Обувките също. Искam да огледам по-отблизо дипломатическото куфарче.

— Добре. Компютър, увеличи с десет процента двайсет и втори сектор от дванайсети кадър.

Работя...

На екрана се появи увеличеният сектор, на който се виждаше куфарчето в ръката на престъпника.

— Мръсникът определено си пада по английската мода. Куфарчето е марка „Уитфорд“ и се произвежда само в една лондонска фабрика. Както и очаквах, аз притежавам проклетото предприятие.

— Прекрасно — задачата ни се улеснява. Ще насочим вниманието си към лондонските магазини и към облеклата на английските модни дизайнери.

— И то само към моделите на онези, които се придържат към консервативната линия — уточни Рурк.

Тя свъси вежди:

— А пък аз си помислих, че той се стреми облеклото му да изглежда по-артистично.

— Сложил е перука с дълга коса и шалчето, за да постигне този ефект, но костюмът му е като на типичен английски джентълмен. Според мен моделът е на Марли, но Смайт и Уексвил се придържат към същата строга линия. Почти съм сигурен, че обувките са марка „Кентърбъри“.

Тя се втренчи в монитора и се запита как е разпознал марката, след като на пръв поглед това бяха най-обикновени черни мокасини.

— Добре, ще тръгнем по тази следа. Компютър, извади диска.

— Компютър, отменям командата! Ще изгледам докрай видеозаписа.

— Недей. Няма смисъл.

— Ще го изгледам докрай — настоя той. — Може би предпочиташ да взема диска и да отида в моя кабинет.

— Безсмислено е да се подлагаш на това мъчение.

— Разговарях с майката на Джоуна и слушах риданията ѝ — това е най-голямото мъчение... Компютър, включи видеозаписа.

Ив тихо изруга и тръгна към кухненския бокс. Помъчи се да потисне раздразнението си и наля вино в две чаши. Забелязала бе, че Рурк не е отпил нито глътка от брендите.

И без да гледа повторно видеозаписа, потресаващите кадри бяха живи в съзнанието ѝ. Затвореше ли очи, виждаше всяка движение, чуваше ужасяващите звуци. Боеше си, че ако се опита да заспи, те ще възкръснат в съня ѝ. Още повече се страхуваше от съня, в който самата тя е кървящо и изнасилено момиченце, сгушено в ъгъла на мръсна хотелска стая, през прозореца на която прониква мигащата червена светлина от неоновата реклама.

Стисна зъби и си каза, че трябва да издържи заради Рурк. Под звуците на прекрасната музика на Моцарт седна до съпруга си, за да изгледа повторно кошмарния видеоматериал.

— Стоп кадър! — нареди Рурк. Гласът му сякаш се заби в сърцето ѝ като заострено парче лед. Втренчи се в изображението на Джоуна Талбът, който лежеше в безсъзнание, а убиецът беше вдигнал ръка да разкопчее ризата си. — Увеличи изображението на секторите от номер трийсет до четирийсет и две. — След като компютърът изпълни нареждането, той доволно кимна: — Погледни монограма на маншета. Ризата е ръчна изработка на Финуик. Магазинът му се намира на Бонд Стрийт в Лондон. Компютър, продължавай.

Безмълвно изглежда записа докрай, лицето му остана безизразно. Ако Ив беше надарена с богато въображение, би си помислила, че гневът се излъчва от него като от желязо, нажежено до бяло. Че постепенно яростта му се охлажда и се заледява, докато въздухът в стаята стана толкова студен, че я накара да настръхне.

Той се приближи до компютъра, извади диска и го сложи на бюрото. Помълча още секунда, сетне каза:

— Съжалявам, че настоях да изгледам записа сега и неволно подложих и теб на повторно изпитание. Никога не ще проумея как издържаш ден след ден да виждаш ужасяващи гледки, да заставаш лице в лице със смъртта.

— Искаш ли да знаеш истината? Издържам, защото непрекъснато си повтарям, че ще задържа престъпника и че ще му попреча да отнеме живота на други невинни жертви.

— Не вярвам да е достатъчна мотивация... не, не вярвам. — Едва сега той отпи от виното и се опита да погребее дълбоко в душата си мъката и състраданието, позволявайки на гнева да вземе надмощие и да ръководи постъпките му. — Както и очаквах, Йост носи швейцарски часовник марка „Ролекс“. Аз имам същия часовник, притежават го още стотици хиляди души, които държат на точността и солидната изработка. Лесно ще проследим тази нишка, тъй като...

— Притежаваш фабриката — прекъсна го тя.

— Както и повечето магазини, в които се продава този модел. Същото се отнася за дипломатическото куфарче и за обувките. Събирането на информацията относно облеклото ще отнеме повече време. Предполагам, че собствениците на магазини на Бонд Стрийт ще поискат писмена заповед, за да ни предоставят сведения за клиентите си. Не забравяй и часовата разлика — в момента всички лондонски магазини са затворени.

— Ще уредя писмената заповед още утре сутринта. Сега ще се опитам да събера сведения за съдията от върховния съд, а ти се погрижи по-бързо да получи информация откъде Йост е купил куфарчето и часовника.

Рурк кимна, но не понечи да излезе, само отпи от брендите си и промърмори:

— Разбрах, че Макнаб издирва хората, които са си купили билети за всички концерти на симфоничните оркестри и прочие. Ако

младежът се затрудни, ще направя проверката по видеотелефона... съвсем легално, не се притеснявай.

— Ще те уведомя, ако се наложи.

— Колкото до черния пазар на порнофилми и на дискове със сексуални убийства, още имам известни връзки. Не се мръщи — познавам хора, които имат познати, занимаващи се с този мръсен, но доходен бизнес.

— В никакъв случай! Ако стане известно, че проявяваш интерес към този вид „развлечения“, има опасност доставчикът на Йост да се усъмни, че аз стоя зад теб.

— Мога да прикрия следите си, но щом предпочиташ, ще изчакаме да видим как ще се справи Иан. Само ти напомням, че чрез другия компютър мога да получа информация, без никой да разбере.

— Не и този път, Рурк. Не мога да оправдая пред себе си използването на нелегален компютър, камо ли да обясня на членовете на екипа как съм се добрала до определени сведения. Този път стриктно ще спазваме закона.

— Както кажеш, шефе. — Той взе чашата си и отиде в своя кабинет.

Малкият апартамент на Макнаб се намирал на няколко пресечки южно от разкошната къща на Рурк. В дневната цареше пълен хаос, но младият мъж не забелязваше бъркотията — вниманието му беше съсредоточено в данните, които се изреждаха на монитора на компютъра. Пийбоди, само по риза и униформения си панталон, работеше на един от миникомпютрите. Понякога ѝ се струваше, че колегата ѝ колекционира компютри както другите мъже — холограмни изображения на любимите си отбори.

Главата я заболя, докато преглеждаше порнографските страници в мрежата, но тя упорито продължи да работи, съсредоточавайки се върху заглавията на филмите, рекламите и псевдонимите на потенциалните купувачи, които са се възползвали от възможността да изгледат безплатно трийсетсекунден откъс от всеки филм.

Макнаб бе подхвърлил идеята, че Йост се прехвърля от една компютърна страница на друга, като избира филмите след преглед на безплатните реклами. Възможно е дори да ги поръчва чрез Интернет,

което би означавало голям късмет за полицията, тъй като тогава трябва да даде номерата на личната и на кредитната си карта. Но дори само да гледа рекламите, задължително е да се регистрира под някакъв псевдоним. Повечето псевдоними бяха банални или вулгарни — Разгонено куче, Любопитко, Расов жребец. Пийбоди беше сигурна, че Силвестър Йост не би избрал нито глупаво, нито вулгарно име.

Тя се облегна на стола, потърка зачервените си клепачи и порови в чантата си, търсейки болкоуспокояващи таблетки.

Макнаб разсеяно протегна ръка и замасажира врата ѝ:

— Ако искаш, почини си.

— Искам само да се отърва от проклетото главоболие. Дано премине, като се поразходя.

Стана, опъна рамене и отиде в кухнята да си налее чаша вода.

Макнаб знаеше, че за да му помогне, тя е отменила срещата си с Мънроу. Тайничко злорадстваше, че е отрязала зализаното жиголо, макар и в интерес на работата. Единственото му желание беше да забие юмрук в красивото лице на Мънроу, което възнамеряваше да направи в най-скоро време.

Онова, което ставаше на екрана, го накара да забрави отмъстителните си намерения. Очите му едва не изскочиха от орбитите, докато наблюдаваше как двама мъже и две жени се търкалят и гърчат на пода, а голите им тела заемат невъзможни пози.

— Божичко! — възкликна.

— Какво? Откри ли нещо? — Пийбоди се втурна обратно от кухнята, приведе се към монитора, сетне изруга и цапардоса Макнаб по главата. — Да му се не види, как не ти омръзна да се правиш... е, знаеш на какво. Помислих, че си открил... — Млъкна и погледът ѝ се прикова към екрана. — Брей! — промърмори най-накрая. — Тази жена сигурно има двойни стави.

— Даже тройни — постанови Макнаб. — И очевидно четиримата са безгръбначни, иначе няма как да заемат въпросната поза.

Спогледаха се предизвикателно, очите им заблестяха от похот.

— Не можем да позволим на никакви си порноактьори да ни надминат — промърмори Макнаб и посегна да разкопчае панталона ѝ.

— Разбира се. Не бива да посрамваме нюйоркската полиция. Но твърде вероятно ще ни заболи.

— Ченгетата не чувстват болката.

— Така ли? Сега ще видим! — изсмя се тя и го просна на пода.

В друг район на града Силвестър Йост допи брендите си и с наслада вдъхна ароматния дим на скъпата пура, която по традиция запалваше след вечеря. Беше програмирал единствения си прислужник-дроид точно за дванайсет минути да почисти кухнята и трапезарията.

Разбира се, после щеше да провери дали работата е свършена както трябва. Дори отлично програмираните дроиди понякога не успяваха да задоволят изискванията му за идеален ред и чистота.

За вечеря си беше приготвил телешко с пикантен сос, което му се беше усладило. Много често след изпълнението на поредната поръчка обичаше да се посвещава на кулинарното изкуство. Вдъхваше аромата на подправките и отпиваше от прекрасното вино, докато ястията къкреха на печката и сосовете се сгъстяваха.

Ала след това приятно занимание оставаха много мръсни тенджери и тигани, именно затова си беше купил дроид. Предпочиташе след хубавата вечеря да се наслади на брендите и на пурата си, а роботът да зареди мръсните съдове в миялната машина.

Седеше в удобното кресло, загърнат в дългия халат от черна коприна, и с наслада слушаше едно от любимите си произведения на Бетовен.

В подобни мигове си казваше, че е заслужил да си почине и да се порадва на удоволствията от живота след успешно свършената работа.

Скоро, много скоро ще приключи кариерата си и ще има на разположение дни и месеци, за да се отдаде на любимите си занимания. Разбира се, сигурно понякога ще се затъжава за работата си. Но нищо не му пречи от време на време да приема по някоя поръчка. Ще се съгласява само с интересните предложения, и то не защото ще му бъдат необходими пари, а за да обезглави драконите на скуката.

Все пак предполагаше, че няма да му остане време да скучае и че ще запълва времето си, като слуша любимата си класическа музика и разглежда колекцията си от предмети на изкуството. Дните му ще

минават неусетно, няма да бърза за никъде и ще се наслаждава на самотата си.

Когато му предложиха тази поръчка, той я прие като съдбовен знак. Това щеше да бъде венецът на славната му кариера. Никога досега не бе имал възможност да се приближи до човек от ранга на Рурк, който е надарен с неговите необикновени способности. Тъкмо поради трудността на задачата възложителят се бе съгласил да му плати тройно повече от обичайния му хонорар, за да извърши три убийства.

Сам трябваше да прецени кога да убие четвъртата набелязана жертва. Ако успееше да отнеме живота на Рурк два месеца след изпълнението на първоначалната поръчка щеше да получи премия от двайсет и пет милиона долара.

„До края на живота си ще живея в охолство, дори да не си мръдна пръста“ — помисли си. Щеше да се постарее и да изпълни най-заветното желание на работодателя си.

Да, убийството на Рурк наистина щеше да бъде венецът на неговата кариера. С наслада предвкушаваше предстоящото забавление.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив търпеливо се залови да преодолее формалностите, свързани с достъпа до личното досие на съдия Томас Уернър. Официалната версия беше, че той е претърпял масивен инфаркт и е починал в дома си, намиращ се в луксозно предградие на Източен Вашингтон.

Информацията, която беше получила от агент Стоу, наистина беше крайно оскъдна, но първата ѝ работа беше да прегледа архивите на телевизионните новинарски емисии, излъчени през зимата, докато откри съобщението за смъртта на съдията.

Предстоеше ѝ да намери начин за проникване през защитния код, който предпазваше личности от ранга на Уернър от хорското любопитство. Същият този код обаче затрудняваше официалното разследване, дори в случаите, когато разследващият притежаваше разрешение за достъп до засекретените сведения.

— Глупак с глупак! — гневно се сопна на компютъра. — Вече ти дадох номера на полицейската ми значка, кодовото название на случая, който разследвам, както и гласов отпечатък. Какво повече искаш, кръвта ми ли?

— Проблеми ли имаш, лейтенант?

Тя дори не вдигна глава, като чу гласа на съпруга си, а само промърмори:

— Поредната бюрократична спънка. Компютърът в Източен Вашингтон ми изпрати съобщение да поискам достъп до информацията през работно време. Както виждаш, моето работно време не е приключило.

— Ако желаеш, може би ще успея да...

Ив се приведе към монитора и иронично подхвърли:

— Разбирам, че искаш да се изфукаш, но едва ли ще постигнеш нещо.

— За толкова дребнав ли ме смяташ?

— Способен си на всичко, за да се намесиш в работата ми.

— За да ти докажа колко съм великодушен, ще се престоря, че не съм чул обидата. Прегледай списъка, който съм изготвил, а пък аз ще се опитам да проникна през бюрократичните бариери.

Молбата ви за достъп до личното досие и медицинския картон на съдия Томас Уернър в момента не може да бъде удовлетворена — напевно произнесе компютърът. — Моля, подавайте заявките за достъп в рамките на работното време — от осем до петнайсет часа през всеки делничен ден. Заявките трябва да бъдат придружени от попълнен формуляр въпросник. При неправилно попълнен формуляр придвижването на молбата ще бъде забавено. Заявки се приемат само от оторизирани лица след проверка на съответните документи за самоличност. Отговор на молбата се получава в рамките на три работни дни.

Внимание!!! Всеки опит за достъп до информацията без необходимите документи е федерално престъпление, което води до задържане и се наказва с глоба от пет хиляди долара и със затвор.

— Май не е много приятелски настроен — отбеляза Рурк.

Тя не отговори, а стана, заобиколи бюрото и взе разпечатката, която беше донесъл. Заяви, че отива в кухнята да си налее кафе и се престори, че не забелязва как съпругът ѝ седна пред компютъра. Не желаше да види как той с лекота преодолява бюрократичните спънки.

Взе чашата с кафе от автоготвача и се зае да прегледа списъка. Със задоволство забеляза, че Рурк си е направил труда да подчертае големия брой покупки, направени в един и същ ден през февруари, за които клиентът беше заплатил в брой.

„Типично за Йост — помисли си. — Отново си е направил удоволствието да напазарува в най-скъпите магазини.“ Този път бе купил ново дипломатическо куфарче, шест чифта обувки, портфейл, четири кожени колана, няколко чифта чорапи — копринени и от тънка вълна. Бе поръчал два костюма в прочутия магазин за мъжка мода на Бонд Стрийт, който Рурк бе споменал, докато гледаше видеозаписа от дома на Джоуна.

Само в два магазина беше пръснал над трийсет хиляди евродолара.

Рурк беше прибавил и сведенията от бижутерския магазин в Лондон. Братовчедът на услужливия продавач от Ню Йорк потвърди,

че Йост е купил две петдесетсантиметрови сребърни жици, за които е заплатил в брой.

„Само две жици — помисли си тя. — По една за всяка жертва, никакви резерви.“ Това беше поредното доказателство за самоувереността на престъпника, който очевидно не вярваше, че може да допусне грешка.

Като се има предвид приблизително кога са били убити двамата контрабандисти, Йост беше „напазарувал“ два-три дни, преди да отиде в Корнуол и да отнеме живота им.

Запита се с какво се е придвижил до областта, намираща се на север, близо до брега на океана. Дали държи кола в някой гараж, дали притежава къща в Лондон? А може би отново е отседнал в някой скъп хотел, взел е кола под наем или е пътувал със самолет или с влак.

„Със сигурност не се е придвижвал пеш — иронично си помисли тя. — Няма да ми бъде трудно да разбере какво превозно средство е използвал.“

— Може ли да ти задам един въпрос? — каза, като се върна в кабинета си. — Притежаваш ли къща в Лондон?

— Да, въпреки че почти не стъпвам там. Когато съм в града, предпочитам апартамента в „Ню Савой“ — обслужването в този хотел е безупречно.

— Държиш ли кола в гаража?

— Дори две.

— Колко време отнема пътуването с автомобил до Корнуол?

— Никога не съм предприемал подобно пътуване, затова ще изчакаш да проверя. — Едва сега се обърна и я погледна, а тя с раздражение си помисли, че се е настанил пред компютъра ѝ така, сякаш е в своя кабинет. — Ако пътувам толкова далеч на север, бих предпочел да взема реактивния хеликоптер, освен ако не съм в настроение да се наслаждавам на живописния английски провинциален пейзаж.

— Как би постъпил, ако искаш да останеш незабелязан?

— Вероятно ще взема под наем солидна кола, която обаче не се набива на очи.

— И аз съм на същото мнение. Ако пътуваш с влак или със самолет ще се наложи да организираш придвижването си от гарата или от аерогарата, което носи известен риск да бъдеш запомнен и по-късно

— разпознат. Нашият човек не обича ненужните рискове. „Ню Савой“ ли е най-луксозният хотел в Лондон?

— Надявам се.

— И той ли ти принадлежи?

— Ммм. Престани да ме разпитваш, а прегледай тези сведения.

— Ще бъдем ли задържани, глобени и тикнати зад решетките?

— Ако се стигне дотам, ще помолим да ни сложат в съседни килии.

— Много смешно, няма що — промърмори тя, приближи се и се загледа през рамото му в монитора. — Данните потвърждават, че съдията е починал от инфаркт. От друга страна, не вярвам агент Стоу да ме е излъгала.

— Ще вляза в компютъра на частната клиника — промълви Рурк, внезапно извърна глава и леко я ухапа по брадичката. — Бас държа, че е строго забранено и че нарушението се наказва с цялата строгост на закона.

— Щом федералните агенти са го сторили, няма да остана по-назад — заяви тя. — Действай!

— Обожавам те, когато говориш така. — Той натисна един клавиш и данните, които вече беше получил, се появиха на монитора.

— Направил си го, преди да ти кажа!

— Не разбирам за какво говориш. В ролята си на експерт-консултант само изпълних нарежданията на ръководителя на разследването. Но ако трябва да ме накажеш...

Ив се приведе още повече и го ухапа по ухото.

— Благодаря, лейтенант.

Тя едва сдържа смеха си, но продължи да се взира в монитора, като четеше на глас:

— Счупен нос, фрактура на челюстта, изтръгната очна ябълка, четири счупени ребра, два счупени пръста, многобройни кръвоизливи... Не знаех, че инфарктът нанася толкова сериозни поражения.

— Освен това е бил изнасилен.

— Да, докато още е бил жив. Едва след това е бил удушен. Федералните агенти не са ме извозили. Слушай, така и така си проникнал в компютъра на клиниката — любопитно ми е дали момичето, което е било със съдията, е било доведено в същата болница

за преглед и лечение. Провери какви пациенти са постъпили на същата дата и по същото време. Интересува ни девойка на възраст под осемнайсет години, която вероятно е била изнасилена и е била в шок. Твърде възможно е да е ползвала забранени наркотици.

Той включи програмата за сканиране, сетне посегна към чашата с кафе и попита:

— Има ли смисъл да търсим момичето? Знаеш кой е убил Уернър.

— Това ще бъде потвърждение на версията на Стоу. Пък и нищо чудно малката да е подпомогнала престъпника.

— Ето я — промълви Рурк и се втренчи в монитора. — Моли Нюман, шестнайсетгодишна. Наистина е била пребита и изнасилена, в кръвта ѝ са открити наркотични вещества.

— Засега тя е единственият жив свидетел на убийство, извършено от Йост.

„Наркотици — помисли си. — Уернър не би се забъркал в такава каша. Пък и едва ли му е трябвала дрогирана любовница. Навярно Йост е дал наркотика на малката.“

— Трябва да намеря Моли. В картона ѝ сигурно са вписани имената на родителите или на настойниците ѝ. Да... ето — майка — Фрида Нюман. Да видим каква информация имаме за нея.

— Ако разрешиш, един съвет от мен, лейтенант. Приятелите ти от ФБР вече имат тези сведения и най-вероятно знаят къде е момичето. Подхвърлили са ти ги, за да те отклонят от следата.

— Знам, но все пак държа да разпитам малката. Освен това се интересувам от кой магазин в Източен Вашингтон Йост е купил сребърната жица. Прави ми впечатление, че той посещава бижутерските магазини в близост до мястото, където по-късно извършва убийство. Да видим къде... — Тя млъкна и се обърна към видеотелефона, чиято мигаща светлина сигнализираше, че има обаждане: — Далас е на телефона.

— Лейтенант, мисля, че се натъкнахме на нещо интересно в порно сайтовете...

— Пийбоди, с какво си облечена? — прекъсна я Ив.

Помощничката ѝ се изчерви и огледа късия пъстър пенъоар, който държеше в гардероба на Макнаб.

— Ами аз... падам си по пенъоарите.

— Стои ти чудесно — намеси се Рурк. — Много си секси.

Тя засия от удоволствие и машинално опипа реверите от розова коприна:

— Благодаря за комплимента. Всъщност... го нося само за удобство...

— Престани! — сопна се Ив. — Давай по същество!

— Проверих стотици компютърни страници, които рекламират порнофилми, и в които клиентите се регистрират с измислени имена или с псевдоними. Честна дума, лейтенант, толкова се взирах в монитора, че очите ми щяха да изтекат. Не е за вярване какви тъпи имена си измислят тези мръсници. Казах си, че според психологическата характеристика нашият човек ще си измисли пошикозен прякор, затова потърсих покупки, направени от човек с псевдоним Истински. Нали се сещате — истинско...

— Истинско сребро — прекъсна я Ив. — Браво, Пийбоди! Вече е детска игра да открием адреса му!

— Не съм сигурна. Ние...

Макнаб я изблъска встрани и се появи на екрана. Ив се намръщи, като забеляза, че той не носи халат, нито дори риза.

— Тъкмо тогава стана най-интересно — заяви младежът. — Разбирам, че някои от онези извратени типове прикриват следите си, особено онези, които имат семейства, или заемат отговорни длъжности. Не им се иска хората да научат, че се самозадоволяват, като гледат порно дискове. Но като се опитах да намеря адреса на Истински, се натъкнах на нещо много интересно — поръчките бяха направени от Хонконг, Прага, Чикаго и от къде ли още не.

— По-кратко, Макнаб.

— Истината е, че не успях да стигна до източника — необходим ми е по-мощен компютър. Ще продължа издирването, като използвам някоя от машините в отдела — там разполагаме с по-модерни играчки. Нямам представа колко време ще ми отнеме, но още сега ще отида в управлението и ще започна отново.

— В никакъв случай — днес работи повече от шестнайсет часа — сигурно си капнал от умора — прекъсна го Ив и мислено добави, че едва ли цялото време е посветил само на служебните си задължения. — Ще продължа вместо теб.

— Не се засягайте, лейтенант, но се искат значителни познания, за да се проникне през първите нива, а след това трябва да си направо вълшебник.

Рурк се премести така, че да се появи на екрана:

— Здравей, Макнаб.

— О, ясно — промърмори младежът. — Ако ти се захванеш, работата е в кърпа вързана. Ще ти изпратя информацията, до която сме се добрали. Както вече казах, открихме този Истински в легалните сайтове. Засега нямаме данни за нещо незаконно, но всъщност едва започваме.

— Браво, справили сте се отлично. Време е да си починете.

— Вече го направихме. — Той леко намигна. — В момента сме заредени с нова енергия.

— Спести ми подробностите — прекъсна го Ив. — Прехвърли информацията в домашния компютър на Рурк.

Прекъсна връзката и закрачи напред-назад, за да проясни съзнанието си.

— Ще оставя това на теб — заяви на Рурк. — Независимо докъде си стигнал, утре сутринта можеш да прехвърлиш работата на Макнаб или на Фийни. Знам, че си много зает.

— Ще се справя.

— Забравих да те предупредя, че за утре имам насрочена пресконференция. Ако искаш, можеш да се включиш и ти.

— Моите служители от Отдела за връзки с обществеността вече са уредили този въпрос. Не се тревожи за мен, Ив.

— Кой ти каза, че се тревожа? — Чу сигнала, който прозвуча от неговия кабинет, и добави: — Макнаб е изпратил информацията.

Тя се зае да разбере откъде е била купена сребърната жица, с която Йост е удушил съдията. Вече знаеше какво и къде да търси, което значително улесняваше задачата ѝ. Ден преди Уернър да „получи инфаркт“ от магазин „Силвъруъркс“ в Джорджтаун някакъв клиент беше купил петдесетсантиметрово парче сребърна жица. В компютърната страница на магазина имаше реклама, която гласеше, че от седемдесет и пет години насам „Силвъруъркс“ обслужва познавачите на най-доброто.

Беше убедена, че ще открие как през същия ден Йост е посетил други скъпи магазини и си е направил хубави подаръци.

Поиска да научи кои са петте най-люксови хотели в Източен Вашингтон, сетне проучи агенциите за коли под наем, като съсредоточи вниманието си само върху онези, които предлагаха скъпи автомобили.

Нареди на компютъра да съпостави данните и да направи списък на имената, които са се появили и при двете проучвания.

Докато машината работеше, тя си наля още една чаша кафе и реши да си почине — очите я глождеха от непрекъснатото взиране в монитора. Разсеяно се запита как ли издържат служителите от Отдела за електронна обработка на информацията, които по цял ден седят пред компютрите. Изтегна се на стола легло, затвори очи и мислено започна да съставя списък на задачите си за другата сутрин: да се свърже с бижутерските магазини, в които се продава сребро, с хотелите и с агенциите за коли под наем в Източен Вашингтон и в Лондон. Да поиска официално съдействие за издирването на Фрида и Моли Нюман — знаеше, че няма да го получи, но беше длъжна да опита. Да се обади на Майра с молба да побърза със съставянето на психологическия профил на престъпника, да провери до каква информация за сребърната жица се е добрал Фийни.

И още — да се свърже с агенции за продажба за недвижими имоти... По-добре да помоли Рурк да се заеме с това... Лабораторията... да пришпори Дики... след това посещение в моргата, за да провери дали близките на Джоуна вече могат да го погребат...

Но сега е време да види как се справя Рурк. „Ще отида при него след минута“ — помисли си и неусетно потъна в дълбок сън.

Потъна в непрогледен мрак.

Трепереше в тъмата, но не от студ. Страхът я сковаваше, костите ѝ като че бяха покрити с лед, струваше ѝ се, че чува безпомощното им тракане.

Нямаше къде да се скрие. Никога не можеше да се скрие от него. Знаеше, че той идва, чуваше как тежките му стъпки се приближават към вратата. Погледна към прозореца и се запита какво ли ще се случи, ако скочи от леглото и се хвърли през прозореца. Сигурно ще полети... ще полети като волна птичка.

Чрез смъртта ще открие свободата.

Но макар да се боеше от човека, който всеки момент щеше да влезе в стаята, още повече се страхуваше да скочи през прозореца.

Беше едва осемгодишна.

Вратата се отвори — кошмар в кошмара, тъмнина на фона на тъмнината. Зад човека се процеждаше слаба светлина, която очертаваше силуета му, превръщайки го в сянка без лице.

Татко си е вкъщи! Виждам те, малко момиченце, не се крий!

Моля те, недей! Моля те, недей!

Думите отекваха в съзнанието ѝ, но тя не ги изрече на глас. Молбите ѝ нямаше да накарат човека да се смили над нея, само щяха да го озлобят и да ѝ причини нещо по-лошо... но какво ли по-лошо можеше да ѝ се случи?

Ръцете му пропълзяха като паяци под одеялото и докоснаха вледененото ѝ тяло. Тя се чувстваше ужасно, още по-ужасно, когато човекът бе в настроение да я опипва преди...

Стисна клепачи и се помъчи да изключи съзнанието си за онова, което се случваше. Ала той не ѝ го позволи. Не му стигаше да я омърсява, удоволствие му доставяше да я подлага на неописуемо унижение.

Знаеше как да ѝ причини болка — стискаше я, пръстите му проникваха в най-интимните ѝ места, докато тя избухна в ридания. Винаги, когато се разплачеше, човекът се възбуждаше и възбудата му сякаш прогонваше въздуха от мръсната стаичка.

Лошо момиченце!

Опита се да го отблъсне, опита да се смали... да стане толкова мъничка, че той да не може да проникне в нея. Започна да го моли за пощада — вече беше прекалено изплашена и отчаяна, за да престане. Нададе продължителен писък от болка и от отчаяние, когато той проникна в нея.

Клепачите ѝ бяха подпухнали от сълзи, но очите ѝ се отвориха от само себе си. Вцепенена от ужас, тя наблюдаваше как лицето на баща ѝ постепенно се променя, как се размива и придобива нови очертания.

Йост я изнасилваше сега, Йост завърза около шията ѝ сребърна жица. И въпреки че вече не беше безпомощно дете, а зряла жена, при това полицейска служителка, тя не можа да му попречи.

Не можеше да си поеме дъх... а когато металът се врязва в нежната ѝ плът, по гърба ѝ потече тънка струйка ледена кръв. Главата

й забуча, звукът беше толкова силен, сякаш цялото човечество крещеше в един глас.

Помъчи се с юмруци да отблъсне човека върху себе си, да издере с нокти лицето му, да прегризе гърлото му... но някой хвана ръцете й.

— Ив, събуди се. Ив!

Осъзна, че е в прегръдките на Рурк, но още бе впримчена в кошмара. Съпругът й се втрени в обезумелите й очи, усети шеметното туптене на сърцето й. Внезапно му се стори, че притиска до гърдите си леденостуден труп.

Заповтаря името й, притискайки я към себе си, за да я стопли с тялото си. Страхът й го сграбчваше за гърлото като побесняло куче, което се е вкопчило в двама им.

Тя се мятеше в ръцете му и отчаяно се опитваше да си поеме дъх, като че се давеше. В отчаянието си Рурк притисна устни до нейните, за да й даде живителния въздух.

Ив се отпусна в прегръдките му.

— В безопасност си — прошепна той и започна да я полюшва като бебе, за да успокои и нея, и себе си. — При мен си, у дома. Миличка, толкова си студена! — възкликна, но не посмя да я пусне, за да я загърне с одеяло. — Прегърни ме, всичко ще бъде наред, не се страхувай.

— Добре съм, нищо ми няма — промълви тя, въпреки че още трепереше като лист.

— Прегърни ме — настоя Рурк. — Искам да те усетя до себе си.

Ив се подчини — притисна се към него и сложи глава на рамото му:

— Усетих миризмата ти, сетне чух гласа ти... но не те виждах, не можех да те открия.

— Никога няма да те оставя сама — прошепна той. За нищо на света не можеше да сподели с нея какво страдание му причинява всеки път, когато в кошмарите си се връща към ужаса, преживян в детството си. — До теб съм — промърмори и притисна устни до косата й. — Сънува кошмар, нали?

— Да, по-страшен от всякога. Не се тревожи, вече съм добре. — Леко се отдръпна и го погледна. Очите му бяха потъмнели от едва сдържаните чувства. — Страшен бе и за теб.

— Никога няма да свикна с тези кошмари, Ив. — Отново я притисна до гърдите си, докато усети как ритмичното биене на сърцето ѝ постепенно се поуспокоява. — Ще ти донеса чаша вода.

— Благодаря.

Когато той отиде в кухнята, Ив сведе глава и покри с длани лицето си. Повтаряше си, че ще намери сили да преодолее ужаса, както всеки път. Ще преглътне горчивината на страха и ще продължи да живее постарому. Не бива да си спомня каква е била в миналото, завинаги трябва да го заличи от паметта си.

Жертва. Винаги е била жертва...

„Чака ме работа“ — каза си и мисълта я изтръгна от вцепенението. Дълбоко си пое дъх и вдигна глава. Ще се залови за работата си, която обичаше и която ѝ даваше самочувствие. Работата, която придаваше смисъл на живота ѝ.

Когато Рурк се върна и коленичи пред нея, тя вече беше възвърнала душевното си равновесие. Подозрително изглежда чашата и подхвърли:

— Да не би да си разтворил успокоително във водата?

— Изпий чашата до дъно.

— Престани с тези номера, Рурк.

— Ти престани, Ив! — Той отпи няколко глътки от чашата. — Е, сега повярва ли? Изпий водата.

Тя смръщи вежди, отпи малка глътка и го изгледа над ръба на чашата. Помисли си, че изглежда доста разтревожен, което беше необичайно за него. Под очите му имаше тъмни сенки от умора, което бе още по-необичайно.

Хрумна ѝ, че съпругът ѝ отчаяно се нуждае от почивка. Но дори да му каже, че тази нощ няма да работят, той ще я изчака да заспи и отново ще седне пред компютъра.

Ала и тя владееше изкуството да „натиска подходящия бутон“. Остави на масичката празната чаша и попита:

— Доволен ли си?

— Донякъде. Стига толкова работа за днес. Легни да поспиш.

„Идеално!“ — помисли си тя, но се престори, че се колебае.

— Всъщност... имаш право. В момента не мога да се съсредоточа, но...

— Какво?

— Ще останеш ли при мен? — Сграбчи ръката му и добави: — Знам, че ще ти се стори глупаво...

— Не говори така. — Той се изтегна до нея на стола легло. — Опитай се да поспиш и да забравиш работата си поне до сутринта.

— Добре — промълви тя и си помисли, че ще го държи в прегръдките си, за да е сигурна, че няма да ѝ се изплъзне. — Не ме оставяй, моля те.

— Няма.

Едва сега, когато бе сигурна, че Рурк наистина ще си отдъхне, тя затвори очи и потъна в непробуден сън.

Той дълго не можа да заспи, но накрая все пак се унесе.

Призори тя се събуди в прегръдките на съпруга си, който още спеше. Остана неподвижна, за да не пропусне възможността да го погледа в съня му.

Внезапно осъзна колко силна е любовта ѝ към него. Беше като горещ гейзер от чувства, които нямаха название и бяха неразделно свързани.

Удоволствие, смут, усещане, че този човек ѝ принадлежи, похот и самодоволство, съчетани с учудването, че е избрал именно нея.

Беше толкова красив, че тя никога нямаше да проумее как е възможно да бъде неин съпруг.

От всички жени по света бе пожелал нея! „Пожелал е меко казано — помисли си тя и се усмихна. — Никой не ме е преследвал толкова упорито.“ И макар всичко това да бе достатъчно възбуждащо, той бе сторил още нещо.

Бе я дарил с любовта си.

Никога не беше предполагала, че някой може да я обича с цялото си сърце. Никога не бе вярвала, че е способна да отвърне на това пламенно чувство.

Усмихна се още по-широко при мисълта, че ченгето и мултимиллионерът са прекарвали нощта на стола легло в кабинета, досущ като капнали от умора дребни чиновници.

„Върхът сме!“ — каза си.

Още се усмихваше, когато той отвори прекрасните си очи, кристалносини като планински езера. Бяха бистри и в тях се четеше

насмешка.

— Добро утро, лейтенант.

— До края на живота си няма да проумея как в мига на събуждането си вече си бодър, и то без да изпиеш голяма чаша кафе.

— Завиждаш ми, нали?

— Да — прошепна Ив. Беше привлекателен, красив и ѝ принадлежеше. Идваше ѝ да го оближе като шоколадов крем. „Защо не?“ — помисли си.

— Но след като вече си буден, възнамерявам да се възползвам от присъствието ти. — Плъзна надолу ръка и докосна пулсиращия му член. — Да-а-а, забелязвам, че си готов за нови подвизи. Имам една задача за теб.

— Нима?

Тя вече обсипваше с целувки лицето му, като нарочно не докосваше устните му. Рурк с наслада въздъхна, като усети ръката ѝ на най-интимното си място. Пръстите ѝ го стиснаха не на шега, тя прокара език по шията му.

— Няма как, ще се подчиня — успя да изрече той. — Готов съм на всичко заради служител на нийоркската полиция... Господи! — възкликна и забели очи.

Малко по-късно Ив донесе от кухнята две големи чаши с кафе. Чувстваше се спокойна и отпочинала, все едно беше спала цяла нощ, не само няколко часа. Изненада се, като видя, че Рурк не е включил осветлението, а седи на стола и милва котарака, който се беше изтегнал на скута му. Като я видя, се усмихна и прокара пръсти по гърба на Галахад.

— Въпреки че си само цивилен експерт-консултант, смятам, че не е редно да се излежаваш повече.

— Така ли мислиш? — Той взе чашата с кафето. — Забелязвам в теб необичайна промяна. Лягаш си рано, любиш се в ранни зори, поднасяш ми кафе в леглото. Станала си образцова съпруга. Да не се опитваш да ме глезиш, Ив?

— Слушай, ако не искаш кафе, ще изпия и твоето. Какво лошо има да те поглезя? И не ме наричай образцова съпруга, защото ме дразниш!

— Скъпа Ив, наистина ми се пие кафе и съм ти благодарен, задето ми го поднасяш в леглото. Трогнат съм от грижите ти за мен. А да те дразня, като те наричам образцова съпруга, е едно от малките удоволствия в живота ми.

— Радвам се, че мога да ти доставя удоволствие. А сега си размърдай задника — предстои ни много работа.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив позвъни на няколко души в Ню Йорк, сетне успя да се свърже с детектива от отдел „Убийства“ в Корнуол, който говореше на диалект, характерен за северните райони на Англия. Проведоха петнайсетминутен разговор и сержантът ѝ съобщи подробности около случая, който разследваше, и имената на двете жертви, идентифицирани чрез отпечатьци от пръстите им и чрез сравняване на ДНК с информацията в компютъра на така любимата на Фийни Международна база данни.

Детектив-сержант Фортик беше много симпатичен и открит. Побърза да зарадва Ив, че с много усилия най-сетне са установили самоличността на туриста, който се е обадил в полицията да съобщи, че е открил трупове. Предложи да ѝ спести време и неприятности, като задържи свидетеля и го подложи на разпит относно двете петдесетсантиметрови сребърни жици.

Тя стигна до извода, че британските полицаи са сто пъти по-любезни и услужливи от агентите от ФБР. В замяна осведоми Фортик за покупките, които Йост е направил в лондонските магазини. Приключиха разговора като стари приятели.

Когато позвъни в бижутерияния магазин, продавачът с готовност ѝ описа Силвестър Йост като постоянен клиент с безупречен вкус и изискани маниери, който правел големи покупки и винаги плащал в брой.

„Поредният възел е развързан“ — помисли си Ив и се зае с обажданията до хотелите.

От „Ню Савой“ не проявиха същата готовност да ѝ услужат като детектива от Корнуол или продавачът от бижутерияния магазин. Администраторът я насочи към управителя, а той — към директорката на хотела, само при вида на която Ив разбра, че я очакват неприятности.

Въпросната дама беше шейсетинагодишна. Косата ѝ с цвят на лъскава стомана беше прибрана на стегнат кок и откриваше мършавото

й лице със заострена брадичка. Очите ѝ бяха светлосини и макар да говореше много учтиво, гласът ѝ беше монотонен като на робот.

— Боя се, че не ще можем да ви услужим, лейтенант Далас. В нашия хотел се стремим да запазим анонимността на гостите и да им осигурим спокойствие и максимално добро обслужване.

— Не мислите ли, че когато вашите гости започнат да изнасилват и да убиват, губят своята анонимност?

— Независимо от обстоятелствата не съм в състояние да ви дам информация за когото и да било от нашите гости. Твърде възможно е да сте допуснали грешка, ето защо не възнамерявам да наруша правилника и да обидя посетител на „Ню Савой“. Ръцете ми са вързани, докато не представите съответното разрешително — ако въобще го получите — както и международно пълномощно, което ме задължава да ви предоставя желаната от вас информация.

„Идва ми аз да ти завържа ръцете, после да изрита кльощавия ти задник от последния етаж на смотания ти хотел!“ — помисли си Ив, но каза с престорена учтивост:

— Госпожо Клайдсборо, на моя командващ офицер и международния ни адвокат ще им бъде крайно неприятно да ги събудя в шест сутринта.

— Страхувам се, че ще се наложи. Моля, свържете се с мен, ако...

— Слушай, сестро...

— Един момент. — Рурк, който беше отворил вратата между двата кабинета и беше станал свидетел на разговора, прекоси помещението и се включи в разговора: — Добър ден, госпожо Клайдсборо.

Ив със задоволство забеляза как мършавото лице на управителката пребледня, а светлосините ѝ очи едва не изскочиха от орбитите, като видя на монитора собственика на хотела:

— Сър!

— Погрижете се лейтенант Далас да получи всички сведения, които я интересуват.

— Добре, сър. Разбира се, сър. Моля да ме извините. Нямах представа, че разрешавате да съобщим тази информация.

— Оправдана сте — нямало е как да го научите — учтиво каза той. — Но вече имате моето разрешение, затова се постарайте да

съдействията на лейтенанта.

— Лично ще се заема с това. Лейтенант Далас, моля, незабавно изпратете описанието на човека, за когото предполагате, че е бил гост на нашия хотел. Ще разпитам всички служители и в най-кратък срок ще ви съобщя резултата.

— Изпращам ви снимка, писмено описание на субекта и списък на датите, на които предполагаме, че е пребивавал в хотела. Предупредете вашите служители, че той обикновено носи перука, лещи, които променят цвета на очите му, също така използва средства за промяна на лицето му, но в общи линии може да бъде разпознат по снимката. Предполагаме, че е отсядал в най-скъпия апартамент, че е пътувал сам и че е разполагал със собствено превозно средство.

— Един час след изпращането на данните ще имате резултат.

— Благодаря. — Ив прекъсна връзката и се намръщи: — Ама че надменна снобарка!

— Не я обвинявай — тя само изпълнява задълженията си. Ще се убедиш, че всички първокласни хотели в Лондон се придържат към същите правила. Искаш ли да разговарям вместо теб с управителите им?

Тя гневно сви рамене, стана и промърмори:

— Защо не? Между другото, успя ли да разбереш откъде Йост се е свързвал с Интернет, за да си поръчва порнофилми?

— Да. Почти съм сигурен, че всички съобщения са изпратени от Ню Йорк.

— Възможно ли е да откриеш района?

— Ако разполагам с повече време, ще ти съобщя точния адрес на мръсника.

— Колко време ще ти отнеме?

— Колкото е необходимо.

— Добре, но колко ще ти бъде необ...

— Лейтенант, ако проявяваш нетърпение, работата няма да се ускори. — Той вдигна поглед, като видя, че Мик стои на вратата.

— Извинете, прекъсвам ли ви?

— Не — отвърна Рурк, но Ив забеляза как той съхрани информацията и изключи монитора. — Деловата ти среща сигурно е била успешна, щом се прибираш едва сега.

Мик широко се усмихна и повдигна вежди:

— Откровено казано, не очаквах такъв успех... Хей, надушвам божествения аромат на истинско кафе.

— Искаш ли една чаша? — предложи Рурк, макар да знаеше, че съпругата му кипи от гняв заради прекъсването.

— С удоволствие, особено ако капнеш в кафето от любимото ми уиски.

— Желанията на моите гости са закон за мен. — Рурк тръгна към кухнята, а Галахад хукна след него, надявайки се да получи обилна закуска.

Мик се усмихна на Ив:

— Твоят съпруг спи само по няколко часа и въпреки това изглежда свеж като краставичка — не съм срещал друг като него. Извадил е късмет, че е срещнал жена, която става в ранни зори като него.

— И ти изглеждаш доста свеж за човек, които не е мигнал цяла нощ.

— Определени... дейности действат стимулиращо. Забелязвам, че от време на време работиш у дома, така ли?

— Да.

— Личи си, че нямаш търпение да се върнеш към работата, която прекъснах с внезапното си появяване. След минута ще те освободя от присъствието си. Ще ме прощаваш, обаче не е за вярване, че старият ми приятел работи рамо до рамо с ченге.

— Никой не те кара да вярваш — отсече тя. В този момент Рурк се върна в кабинета. Носеше чаена чаша с кафе, в което беше налял щедра доза уиски.

— Задължен съм ти, стари приятелю, благодарение на тази вълшебна напитка отново ще се почувствам нормално. Няма да ви преча да си гукате — ще изпия кафето в стаята си и дано после успея да поспя.

— Почакай... Ив, знаеш ли имената на мъжа и жената от Корнуол?

— Нямам намерение да обсъждам служебната информация с непознати!

— Възможно е Мик да ги познава. — Той я погледна в очите. — Или да познава техните конкуренти.

Тя се замисли и реши, че съпругът ѝ има право — нищо чудно нежеланият гост да се окаже ценен информатор.

— Брит и Джоузеф Хаг.

— Хмм — измърмори Мик и се втренчи в димящото си кафе. — Възможно е по време на пътуванията си да съм чул тези имена, но не съм съвсем сигурен. — Вдигна глава, многозначително изгледа Рурк и повтори: — Не съм съвсем сигурен.

— Ясно — преструваш се, че не ги познаваш, защото си работил съвместно с тях! — сопна се Ив. — Занимавали сте се с контрабанда.

— Работя съвместно с много хора — студено процеди той. — Но нямам навик да обсъждам с ченгета работата и деловите си партньори. — Обърна се към Рурк и добави: — Изненадан съм, че очакваш от мен да наклепам пред полицията свои приятели и партньори.

— Твоите приятели и партньори са мъртви — отсече тя. — Били са убити!

— Брит и Джо ли? — Очите му се разшириха от изумление, сетне потъмняха, той залитна и се отпусна на един стол. — Не го знаех. Никой не ми го е съобщил.

— Трупове им са били открити в Корнуол — обясни Рурк. — Очевидно са били убити преди доста време, затова... е било доста трудно да ги идентифицират.

— Майчице! Бог да се смили над душите им. Бяха много симпатични хора. Как са били убити?

Ив отговори на въпроса с въпрос:

— Кой е искал смъртта им? Кой е бил готов да плати крупна сума, за да ги отстрани от „играта“?

— Не знам. Напоследък им беше провървяло. Складираха първокласни питиета и висококачествена дрога в Лондон, откъдето стоката се изпращаше в Париж, Атина, Рим. Вероятно са засегнали нечии интереси. Всъщност двамата са в този бизнес едва от няколко години. Божичко, повдига ми се, като си помисля какво им се е случило! — Отпи от кафето и с видимо усилие се овладя. — Няма начин да ги познаваш — обърна се към Рурк. — Както вече споменах, те се занимаваха с този бизнес отпреди няколко години, като ограничаваха дейността си само в Европа. Имаха къщичка близо до брега на океана. Бог знае защо, но им харесваше да живеят в провинцията.

— Знаеш ли на кого са „подяждали“ печалбите?

— О, имаха не един и двама конкуренти. Но в този бизнес винаги има място за още един контрабандист, който да спомага за прехвърлянето на стоки от една точка на планетата на друга. Може би са засегнали интересите на Франколини... Този човек е известен с жестокостта си, а се носеха слухове, че Брит и Джо добре са му бръкнали в джоба. Той е в състояние, без много да му мисли, да изпрати хората си да ги очистят.

— Франколини никога не използва наемни убийци — промърмори Рурк, който добре познаваше този контрабандист. — Разполага с достатъчно хора за мокрите поръчки и за нищо на света няма да прибегне до услугите човек извън неговата организация.

— Ако Брит и Джо са били очистени от наемен убиец, то може би това е работа на Лафарж... или на Хорнбекер. По-вероятно е немецът да плати да се пролее кръв, но трябва да е имал сериозна причина да го стори, иначе не би си цапал ръцете.

— Става дума за Франц Хорнбекер от Франкфурт — обърна се Рурк към съпругата си. — Беше дребна риба, когато аз се занимавах с... експорт.

— Напоследък много му провървя. — Мик въздъхна. — Не знам какво повече да ви кажа. Брит и Джо са мъртви... умът ми не го побира... Питам се обаче защо едно ченге от Ню Йорк се интересува от двама контрабандисти в Англия.

— Твърде възможно е смъртта им да е свързана със случая, който разследвам.

— Ако наистина е така, от сърце се надявам да заловите мръсника, дето ги е погубил. — Изправи се и добави: — Нямам представа в какво са се забъркали, но мога да поразпитам този-онзи. Съвсем дискретно, разбира се.

— Ще ти бъда задължена. Интересува ме всичко, до което успееш да се добереш.

— Не обещавам нищо, да видим какво ще излезе. — Наведе се и взе котарака, който се умилкваше около него. — А сега е време за сън. — Като стигна до вратата, се обърна: — Хей, Рурк, ако по-късно разполагаш с малко свободно време, ще ми се да поговорим за онази работа, за която ти споменах.

— Ще възложя проучването на моите счетоводители.

— Леле боже, чуй го само — щял да възложи проучването на счетоводителите си! — обърна се той към Галахад. — Ама че щуротия! — Грабна котарака под мишница и с царствена походка излезе от кабинета.

— Каква е тази работа? — подозрително попита Ив.

— Уговаря ме да му бъда съдружник, но предприятието е съвсем законно. Обясних на стария ми приятел, че никога не бих се замесил в нещо, което да разгневи моето ченге. А сега ще се заема с обажданията до другите лондонски хотели...

— Хей, какъв е този сигнал от компютъра ти? — прекъсна го тя.

— Моля? — Той прогони спомените за миналото и се върна към действителността. — Предполагам, че ще останеш доволна — след секунда ще знаеш адреса на Йост — заяви и широко се усмихна.

Тръгна към кабинета си, а Ив се спусна след него. Когато той седна пред компютъра, нетърпеливо се надвеси през рамото му и се загледа в монитора.

— Компютър, изнеси информацията на екрана на стената — нареди Рурк, обърна се и се загледа в колонките от цифри и полегати линии.

— Какво е това? Координати ли?

— Да. Много любопитно... Компютър, покажи на монитор №2 картата на Ню Йорк. Хм, нашият човек добре е прикрил следите си — дори тук се е прехвърлял от адрес на адрес, за да заблуди евентуалните преследвачи.

— Искаш да кажеш, че се е свързвал и от Ийст Сайд, и от Уест Сайд, така ли? — Тя се опита да дешифрира цифрите, но не успя и смръщи чело.

— Да, нещо подобно. По-скоро е „отскачал“ напред-назад, стигнал е чак до Лонг Айленд. Имаме няколко възможности, но най-вероятно... Компютър, увеличи сектора на Горен Уест Сайд. Точно така! А сега декодирай формулата на директорията и я съпостави с местонахождението на улицата. — На мониторите се появиха нови данни. Рурк се обърна и сложи ръка на рамото на Ив: — Изглежда, Йост ни е съсед.

— Но... този адрес е само на четири пресечки от нашата къща! На четири пресечки!

— Точно така. Очевидно с теб не се разхождаме често из квартала.

— Никога не го правим! Сигурен ли си в информацията?

— Деветдесет процента.

— Това ми е достатъчно. Спешно ми е необходимо описание на сградата, разпределението на апартаментите и на помещенията в тях, списък на живущите, местоположението на наблюдателните камери.

— Фасулска работа. Мисля, че сградата е моя собственост.

— Мислиш ли?

— Невъзможно е да знам наизуст какви сгради и предприятия притежавам. Компютър, на кого принадлежи въпросната сграда? Изнеси информацията на монитор №2.

Работя... Сградата е собственост на „Рурк индъстрийз“.

— Ето, че имаме някакъв резултат. От тук нататък работата ни се улеснява. Ще прегледам файловете, които съдържат информация за недвижимите ми имуществва и след броени минути ще имаш необходимите данни.

— Невъзможно е да знаеш наизуст колко сгради притежаваш — повтори тя, без да откъсва поглед от лицето му.

— Разбира се. Продавам и купувам имоти, особено такива, които се намират в този квартал. — Усмихна се невинно и добави: — Всеки си има някакво хоби. — Седна пред компютъра, натисна някакъв клавиш и на монитора се появи списъкът на наемателите. — Хмм, прекрасно — всички жилища са заети. Щеше да ми бъде мъчно, ако някой от прекрасните апартаменти стои празен.

— Елиминирай жилищата, който се обитават от семейства, съжителстващи двойки, от съквартиранти, както и от неомъжени жени.

Компютърът изпълни указанията ѝ и тя подскочи от изненада, ала след миг осъзна, че Рурк го е програмирал да разпознава гласа ѝ и да се подчинява на командите ѝ.

След обработката на данните в списъка останаха само имената на десет души.

— Изнеси на монитора декларациите за имотното състояние, които са подавали кандидатите за наематели.

Тя набързо прегледа новата информация, като мислено отхвърляше мъжете над шейсет и под четирийсетгодишна възраст, докато накрая останаха двама заподозрени.

— Джейкъб Хоторн, компютърен специалист, петдесет и три годишен, ерген. Приблизителен годишен доход два милиона и шестстотин хиляди. Наел е мезонета, нали? Йост винаги избира най-доброто.

— Съгласен съм.

— Възрастта на този Хоторн не съвпада с възрастта на Йост, но все пак мисля, че под това име се крие човекът, когото търсим. Провери данните за двамата ергени, които живеят в сградата. Искam да съм напълно сигурна. След това ще го арестуваме.

След два часа екипът, работещ по разследването, се събра в кабинета на Ив. Присъстваха и двацет командоси, както и десет униформени полицаи, подбрани сред най-добрите в централното управление. Вероятно някой би я упрекнал в престараване, но не ѝ се искаше Йост да ѝ се изплъзне.

Докато чакаше да получи заповедта за обиск и за арест, тя отново се спря на основните моменти от плана, сетне добави:

— В сградата има петдесет и шест апартамента. Всичките са заети. Запомнете, че първата ви грижа е да осигурите безопасността на цивилните. — Обърна се към екрана на стената, на който се виждаше планът на зданието, и насочвайки лазерната показалка към всеки сектор, продължи да обяснява: — Информирани сме, че лицето, което издирваме, обитава мезонета. На този етаж няма други апартаменти. Ще блокираме всички ескалатори и асансьори, както и достъпа до стълбищата. Не желаем субектът да слезе на друг етаж и да вземе заложенници. Мезонетът е с четири изхода. Всеки ще се охранява от по двама души от отряд Б. Отряд А ще охранява изходите на сградата. По дадена команда униформените ще блокират улицата тук и ето тук, като спрат движението в двете посоки. Запомнете, субектът трябва да бъде заловен жив. Всички оръжия да бъдат настроени така, че само да зашеметяват.

Тя извърна очи от екрана и огледа присъстващите, опитвайки се да прочете мислите им по техните изражения.

— Имаме работа с професионален убиец, който цели двацет и пет години е успявал да заблуди преследвачите и да им се изплъзва. По непотвърдени данни през този период е извършил над четирийсет

убийства. Умен е, действа мълниеносно и е много опасен. Главната ни цел е да го заловим, преди да е напуснал сградата. В случай на неуспех вторият отряд ще го спре. Всички да носят предпазни жилетки.

Извърна се и чрез устройството за дистанционно управление изнесе на монитора снимката на Йост.

— Това е нашият човек. Всеки от вас ще получи снимката му. Предупреждавам ви, че носи перуки, контактни лещи и използва други начини, за да променя външността си. Капитан Фийни ще обясни ролята на служителите от неговия отдел в тази операция.

Фийни изсумтя, подръпна носа си и се изправи:

— Наблюдателните камери на последния етаж ще бъдат настроени така, че да предават директно на Първа база. Имаме потвърждение, че субектът е влязъл в жилището си преди трийсет минути. Преди започването на акцията ще поискаме ново потвърждение.

Ако наблюдаваното лице погледне монитора в апартамента си, ще види само празния коридор. Невъзможно е да му попречим да гледа през прозорците на жилището си, затова хората от двата отряда и униформените полицаи трябва да останат на позициите си, докато не получат нови нареждания. Аз отговарям за Първа база, а лейтенант Далас ще ръководи и координира цялата операция. Всички да настроят комуникаторите си на трети канал, за да се свързваме помежду си. Да не се допускат излишни разговори по време на операцията. А сега на работа — да спипаме този мръсник.

Ив кимна:

— Заедно с детектив Макнаб, полицаи Пийбоди и лейтенант Маркс от специалните отряди ще проникнем в жилището на престъпника през този вход. Действията ни ще се наблюдават от Първа база, която ще държи в течение ръководителите на другите екипи. Имате ли някакви въпроси?

Изчака, като отново огледа хората пред себе си. Бяха опитни и смели служители, които познаваха работата си.

— Заемете определените позиции. Операцията ще започне, веднага щом получим заповедта.

Докато хората излизаха от кабинета ѝ, тя се запита защо ли нареждането се бави. Още преди два часа беше съобщила сведенията и

бе поискала заповед за обиск и за задържане. Вероятно ще се наложи отново да се свърже със съдията и да го накара да побърза...

Погледът ѝ попадна на Фийни. Внезапно ѝ хрумна, че е за предпочитане той да разговаря със съдията — първо, имаше по-висок чин от нея, второ, беше много по-тактичен.

— Фийни, бавят разрешителното. Можеш ли да ги накараш да побързат?

— Знаеш ли, въпросът е политически... — Той се намръщи, но все пак отиде до бюрото, на което беше видеотелефонът. Докато набираше номера на съдията, Ив се приближи до съпруга си:

— Задължени сме ти, задето ни помогна с наблюдателните камери и ни предостави план на сградата. Акцията би трябвало да протече светкавично и гладко.

„Би трябвало“ — повтори наум той и смръщи вежди — изпитваше лошо предчувствие.

— Като собственик на сградата мога да настоя да те придружа до мезонета — подхвърли.

— Няма смисъл, защото знаеш, че няма да ти разреша. Ако продължиш да настояваш, може да размисля и да ти забраня да останеш в Първа база заедно с Фийни. Обучена съм да залавям престъпници, Рурк, успокой се.

— Къде ти е предпазната жилетка?

— Ще я облека в последния момент — прекалено тежка е и ме притеснява. — Обърна се и се намръщи, като чу възклицанието на Фийни. — Нещо не е наред — промълви и тъкмо когато се канеше да се приближи до видеотелефона, вратата се отвори и в помещението влезе командир Уитни.

— Лейтенант, операцията е отменена.

— Отменена ли? Да му се не види, какви са тези номера? Човекът, когото преследваме, е в жилището си. Само след половин час ще бъде в ареста.

Фийни беше скочил на крака и яростно ругаеше:

— Предател! Мръсен предател! Станахме жертва на политически машинации!

— Точно така — привидно спокойно каза Уитни, но изражението му подсказваше, че едва сдържа гнева си. — Именно! — Чувстваше се толкова вбесен и безпомощен, че беше дошъл лично да съобщи на Ив

за отменянето на операцията. — От ФБР са разбрали за намеренията ни.

— Не ми пука, ако ще да са разбрали за Второто пришествие! — кресна тя, сетне с огромно усилие на волята се взе в ръце. — Операцията е резултат от разследването, ръководено от мен, командир Уитни, от сведенията, събрани от моя екип. Заподозреният е убил двама души на моята територия, следователно аз отговарям за разследването на престъпленията.

— Мислиш ли, че не съм изтъкнал тези аргументи, лейтенант? През последните трийсет минути със заместник-директора на ФБР Сунър си разменихме куп обиди, скарах се с двамата съдии и отправих заплахи към всички важни клечки, с които успях да се свържа. Агентите от ФБР са принудили съдията да анулира разрешителното за твоята акция и да го прехвърли на тях. Ще откъсна главата на онзи, които им е съобщил информацията. Но това не променя фактите — те имат разрешително, а ние трябва да отменим операцията.

Ив машинално сви юмруци, сетне се принуди да се отпусне. „По-късно ще си го изкарам на някого“ — каза си.

— Не са получили заповедта по каналния ред. Когато тази история приключи, ще подам официално оплакване.

— Не го взимай толкова навътре — промърмори Уитни. — В политиката ударите под пояса са нещо обикновено, но този път съм засегнат и аз. Повярвай, че няма да оставя нещата без последствие. Агентите Джейкъби и Стоу си въобразяват, че ще се издигнат в службата след този арест, но не предполагат каква изненада ги очаква.

— С извинение, сър, хич не ми пука за Джейкъби и Стоу. Интересува ме само дали ще успеят да задържат Йост. Държа да го разпитам във връзка с убийствата на Френч и на Талбът, преди федералните да му предложат споразумение.

— Вече работя по въпроса. Знаеш, че имам влиятелни познати, а началникът на полицията Тибъл има още по-големи връзки. Обещавам, че ще разпиташ заподозрения, Далас.

Тя се страхуваше, че отново ще избухне, ако проговори, затова само кимна и се приближи до прозореца. В патрулните коли чакаха полицаи, на които им беше забранено да вършат работата си.

— Ще съобщя на хората — промърмори Фийни.

— Не, те са мои подчинени. Аз ще им кажа.

— Фийни — каза Уитни, когато тя излезе, — искам да използваш най-способните си служители и да откриеш откъде е изтекла информацията. Някой от нашите хора или от подчинените на съдия Бийзли е съобщил на Джейкъби за молбата ни за разрешително. Държа да науча името му.

— Веднага ще се заема с проучването. — Ирландецът извърна очи към Рурк и въпросително вдигна вежди. Рурк безмълвно кимна и си помисли, че с удоволствие ще помогне на специалистите от компютърния отдел да открият предателя.

— Рурк. — Уитни се престори, че не е забелязал как двамата мълчаливо се спогледаха. — Независимо от провала на операцията от името на нюйоркската полиция официално ти изказвам благодарност за оказаното съдействие.

— А пък аз официално приемам благодарностите ви. Разреши ми един въпрос — какво знаеш за двамата агенти на ФБР?

— Засега сведенията ми са доста оскъдни, но много скоро ще разполагам с обширна информация. Онези двамата нямат представа кого са настъпили по мазола!

— Виждал съм те как отвърщаш на удара с удар, когато ти изиграят мръсен номер, Джак.

Уитни се обърна и кисело се усмихна на Фийни:

— Тъкмо това възнамерявам да направя. Но всъщност имах предвид Далас, когато говорех за настъпване по мазола. Тя живи ще ги одере, а аз възнамерявам да направя всичко възможно да ѝ помогна.

Комуникаторът му избръмча и той излезе в коридора, преди да го включи.

— Редно бе тя да задържи Йост — мърмореше ирландецът, докато крачеше напред-назад. Приличаше на рошав петел, който защитава любимото си пиленце. — Федералните прекрасно го знаят. Само за една седмица Далас научи за Йост повече, отколкото те за две години. Да, изпревари ги само за седем дни! Бас държа, че това е вбесило онези тъпанари, затова ѝ извъртяха мръсен номер.

— Безсъмнено — обади се Рурк. — Слушай, ще ти бъде ли от полза, ако случайно получиш от анонимен източник поверителни данни за агентите Стоу и Джейкъби?

Фийни престана да обикаля помещението и изпитателно изглежда Рурк:

— Може би. Разбира се, анонимният източник трябва да знае, че проучването на федералните агенти е забранено със закон и наказанието е доста строго.

— Така ли? Като гражданин, който спазва реда и законите, много се радвам да узная, че на този въпрос се гледа много сериозно. — Приблужи се до прозореца, загледа се към улицата и добави: — Знам колко ѝ е тежко да застане пред хората си и да им съобщи, че усилията им са отишли на вятъра. Че полицаите са били отстранени от операцията, за да могат федералните агенти да си припишат заслугата за залавянето на заподозрения.

— Стремежът към слава е чужд на Ив — отбеляза Фийни.

Рурк се обърна и го изглежда. Този човек беше обучавал Ив, беше я превърнал в образцова полицейска служителка.

— Имаш право — промълви. — Все пак я лишават от възможността да изпита задоволство от добре свършената работа, която ѝ е позволила да отмъсти заради мъртвите. Знаеш какво страдание ѝ причиняват сексуалните убийства...

— Даа — промърмори Фийни и се втренчи в обувките си. — Да, знам.

— Снощи отново сънува кошмар, който бе предизвикан от всичко случило се напоследък. Никога не съм я виждал толкова уплашена и безпомощна — добави той, когато Фийни отново вдигна глава. — Но тази сутрин нямаше и следа от страха и безсилието. Тя владееше не само чувствата си, но и способността да ръководи своя екип, бе готова да изпълни служебния си дълг. Вероятно разбираш какво означава това. Скапаните федерални агенти никога няма да проумеят с каква смелост е надарена. — Отново погледна през прозореца и видя съпругата си да се приближава обратно към къщата. — Ив притежава неповторима смелост. Стоу и Джейкъби пет пари не дават за жертвите на убийства. За тях това са само имена и дати. За Ив мъртвите са хора... Онези от ФБР никога няма да проумеят изключителната ѝ смелост и голямото ѝ сърце, които я правят различна от другите.

— Имаш право — въздъхна Фийни. — Струва си човек да се замисли върху думите ти. Има още нещо, което тя заслужава да чуе и аз пръв ще го кажа не само на нея, но и на всеки, който пожелае да ме

изслуша. Дори онези от ФБР да арестуват престъпника, заслугите за залавянето му са само нейни.

— Няма да го арестуват! — Уитни, чието лице изглеждаше като издялано от камък, влезе обратно в стаята. — Йост е избягал.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Фийни буквално побесня от гняв и от устата му се изля порой от цинични ругатни, на каквито са способни само ирландците. Още докато се изкачваше по стълбището и вървеше по коридора, Ив чу гневната му тирада и разбра какво се е случило.

— Не стига, че са мръсници и подлеци — с пълна пара продължаваше Фийни, — ами са и пълни идиоти! Докато са се чудели как да си припишат заслугите за залавянето му, Йост е разбрал, че са го надушили, и се е скрил в миша дупка. Сега нито федералните, нито ние ще го заловим!

— Не сме сигурни, че е надушил за предстоящия арест — подхвана Уитни, а ирландецът, който в гнева си забрави, че разговоря с командира си, кръвнишки го изгледа и възкликна:

— Дрън-дрън! Говориш врели-некипели, Джак! Някой го е предупредил за намеренията ни и забавянето на заповедта за задържане му е помогнало да избяга. Вече щеше да бъде в ръцете ни, ако онези глупци не се бяха намесили!

— Избягал е — промълви Ив, но колкото и да е странно, не изпита гняв — може би ядът ѝ беше потушен от яростния изблик на Фийни. Усещаше се някак изтръпнала и безчувствена.

— Акцията на ФБР се е провалила. — Уитни говореше с престорено спокойствие и не издаваше чувствата си. — Преди минути са проникнали в апартамента на Йост, но не са го намерили.

— Прегледали ли са записите на охранителните камери? Разговаряли ли са с портиера или със служителите, отговарящи за охраната на сградата, за да се уверят, че заподозреният е в жилището си?

— Не знам подробности. Известно ми е само, че заподозреният е избягал и акцията се е провалила.

Ив кимна:

— Дори да е така, искам сама да се уверя, сър.

— Аз също. — Уитни я изгледа, сетне прехвърли погледа си върху Фийни. — Да вървим.

В елегантното фоайе и по коридорите на разкошната сграда витаеха униние и гняв. Служителите от ФБР не бяха дружелюбно настроени и гледаха накриво представителите на местните полицейски власти.

Ив предполагаше, че между нея и агентите биха се разразили не само словесни схватки, но присъствието на Уитни, който не само бе надарен с внушително телосложение, но умееше да прикрива чувствата си, предотврати неприятните инциденти.

Тъй като знаеше, че Фийни още кипи от гняв и не може да се разчита на него, тя се обърна към Макнаб:

— Опитай се да приложиш младежкия си чар и да измъкнеш някаква информация от колегите си от ФБР. Вече са изгледали или ще прегледат записите, направени от охранителните камери. Искам да знам кога Йост е напуснал сградата, кой изход е използвал и какво е носел.

— Дадено, лейтенант. — Младежът пхна ръце в джобовете на ягодовочервения си панталон и се отдалечи с небрежна походка.

— Пийбоди, поразпитай съседите, които живеят в апартаментите на долните етажи, но се постарай да не те забележат федералните. Добре ще бъде да измъкнеш някакви сведения от дроидите, отговарящи за поддръжката и за охраната на сградата.

Тя се качи на асансьора заедно с Уитни и с Фийни и запази мълчание, докато кабината се движеше към последния етаж. Трябваше й малко време за размисъл. Йост се беше измъкнал тъкмо навреме, което означаваше, че има сигурен информатор. Кой ли е неговият човек? За ФБР ли работи или за полицията? А може би и за двете организации.

Избягал е тъкмо навреме, но още не е приключил работата си в Ню Йорк, следователно още е в града. Дали е отседнал в хотел? Твърде е възможно, но по-склонна бе да вярва, че той или човекът, който го е наел, разполага с тайна квартира, за да се укрие, докато изпълни задачата си. Интересно колко време ще чака, докато нападане

следващата си жертва, като се има предвид, че го издирват не само от полицията, но и от ФБР?

Беше погълната от мислите си за Йост и дори не забеляза, че слезе от асансьора преди Уитни. Върна се към действителността едва когато се озова лице срещу лице с Джейкъби.

Той веднага придоби войнствено изражение и застана на пръсти като боксьор, който се подготвя за следващия рунд:

— Нямах работа тук! Това е операция на ФБР!

— Това е операция, прецакана от ФБР! — намеси се Уитни, преди Ив да проговори. — Бъдете така добър да обясните как с вашите хора допуснахте да избяга заподозреният, чието местонахождение бе посочено от моите служители?

Джейкъби знаеше, че ще последват строги дисциплинарни наказания и възнамеряваше да направи всичко възможно да прехвърли вината върху местните полицейски служители, за да се спаси.

— Тази операция, провеждана от федералните служби, се подготвя от доста време насам. Едва ли е необходимо да обяснявам, че...

— Точно така — безцеремонно го прекъсна Уитни. — От години се опитвате да попаднете на следите на Йост, а лейтенант Далас съумя да го открие само за една седмица. Не стига, че най-безцеремонно се възползвахте от информацията, събрана от моите служители по време на разследването, ами и провалихте акцията. Жестоко се лъжете, ако си въобразявате, че не дължите обяснение на мен, на началника на полицията, на лейтенант Далас и на вашите началници. Предлагам... — Той застана така, че да закрие Ив с тялото си и добави: — Предлагам да започнете с мен.

Тя се спусна по коридора, който още беше пълен с агенти на ФБР в пълно бойно снаряжение — инициалите на организацията бяха изписани с големи жълти букви на гърбовете на якетата им — и влезе в мезонета.

„Метачите“ вече се бяха заловили за работа, подпомагани от други агенти, но тя все пак видя онова, което я интересуваше — как е живял Силвестър Йост.

„В охолство, ако се съди по дебелиите скъпи килими и меките възглавници“ — помисли си. През остъклената стена се разкриваше

приказен изглед към града, а просторната тераса бе украсена с умело аранжирани растения в лъскави керамични саксии.

Следващото, което ѝ направи впечатление, бяха пастелните цветове, които действаха успокояващо, и картините в изящни позлатени рамки. Мебелите бяха от дърво и очевидно имаха антикварна стойност — откакто живееше с Рурк, тя се бе научила да разпознава скъпите вещи и предмети от отминали епохи.

Както и очакваше, мнението ѝ, че Йост е чистник и педантично поддържа реда, се потвърди. Безпорядъкът в дневната очевидно беше причинен от „метачите“. Под черния прах за взимане на отпечатъци полираните повърхности на мебелите блестяха.

Върху ниска масичка с извити крака, украсени с дърворезба, беше поставена кристална ваза с красиви цветя. На пиедестал в ъгъла беше поставена статуя на дългоса гола жена, изработена от бял мрамор.

Музикалната уредба и апаратурата за комуникации, които бяха вградени в дървени шкафове, в момента се демонтираха от техниците.

„Едва ли е работил тук — помисли си тя. — Не и в това подредено с вкус помещение. Отдавал се е на удоволствия, но не е работил.“ Все пак бавно обиколи дневната, като заснемаше всичко с миниатюрната си видеокамера.

Хрумна ѝ, че ако Рурк беше тук, веднага щеше да каже на кои художници са картините, от кого са изработени скулптурите и мебелите.

„Метачите“, които бяха заети с работата си, не ѝ обръщаха внимание. Тя тръгна по коридора, премина през свод с формата на арка и влезе в помещение, което очевидно беше трапезария за гости. На тавана беше монтиран грамаден кристален полилей, а тежките мебелите бяха в стил, който повече би допаднал на мъжете. И тук в средата на масата имаше ваза с прекрасни цветя, чиито багри оживяваха помещението. Високи бели свещи, поставени в свещници от сребро, допълваха красивата гледка.

Вдясно се намираше кухнята, в която всичко блестеше от чистота. Ив замислено поклати глава, когато надникна в огромния хладилник и откри, че е зареден с храна също като автоготвача. Съдейки по съдържанието им, собственикът на апартамента беше

човек, който обича да си угажда и предпочита свинското и телешкото месо.

Чекмеджетата на шкафовете бяха пълни с кухненски принадлежности, подредени в съответните отделения. На полиците имаше многобройни бурканчета с подправки и други хранителни съставки, необходими на човек, който готви почти всеки ден.

„Интересно — каза си тя, като си представи как Йост стои до голямата печка и бърка някакъв сос. — Вероятно слуша класическа или оперна музика, докато работи, и препасва снежнобялата престилка, която видях в гардеробчето.“

Навярно престъпникът обича да готви, а когато не разполага с достатъчно време, поръчва на автоготвача да му приготви любимото ястие. После подрежда масата с елегантните порцеланови чинии, запалва свещите и се наслаждава на самотните си вечери.

Йост беше човек с изискан вкус, който обаче изпитва удоволствие да убива.

Тя тръгна обратно по коридора и влезе в помещението, което той беше превърнал в прекрасно обзаведена гимнастическа зала. Стените бяха облицовани с огледала, в които трениращият да наблюдава отражението си, таванът бе висок, а подът бе от солидно дърво, полирано до блясък.

В залата бяха монтирани най-съвременни уреди и тренировъчни устройства. Ив си помисли, че гимнастическият салон на Рурк е много по-добре екипиран, но и уредите, които виждаше тук, бяха първокласни.

От видяното следваше, че Йост поддържа физическата си форма и обича да се наблюдава, докато тренира.

След това тя отиде в спалнята му и откри, че за обзавеждане на тази стая той не е пестил средства. Спалното бельо беше от най-скъпа коприна в пастелни цветове, водното легло беше с размерите на езерце, а балдахинът над него — от тъмносин сатен. Направи й впечатление, че и тук над леглото е монтирано огледало.

Явно Йост обичаше да се съзерцава докато прави и други неща, не само докато тренира.

Банята също блестеше от чистота, а в многобройните шкафчета Ив откри прилежно подредени шишенцата с лосиони и ароматни соли, сапуните и кремове, които Йост бе откраднал от много първокласни

хотели по целия свят и на други планети. Хрумна ѝ, че той ги взима, защото се побират в пътническата му чанта или в куфарчето, които носи при изпълнението на мократа поръчка. „Носиш си сапун и шампоан, за да се изкъпеш след «работа», така ли, Йост? Няма начин да не си изцапаш ръцете, докато изнасилваш и душиш някого, но след като разполагаш с цял склад с първокласни козметични продукти, за нула време ще замиришеш на теменужка.“ Празните места на полиците ѝ подсказаха, че не е пропуснал да напълни чантата си с кремове и със сапуни.

„Не е от хората, които обичат да прахосват“ — иронично си помисли тя.

Ала вграденият дрешник, който повече приличаше на голяма стая, я накара да занемее от учудване. Въпреки че Йост набързо бе напуснал жилището си, в дрешника цареше идеален ред. Няколко ниши във въртящия се шкаф бяха празни, няколко поставки за перуки — също, но иначе грамадният дрешник беше подреден като аптека. Безбройните костюми в синьо, сиво и черно, както и ризите — от бели, до ушити от платове в пастелни цветове — бяха на отделни закачалки.

Анцузи, тренировъчни трика, халати и хавлии прилежно бяха сгънати и подредени на съответните места.

Истински водопади от вратовръзки, шалчета и колани се спускаха от вратите на дрешника. Всеки чифт от камарата обувки беше в прозрачна кутия, която бе и номерирана.

Ив забеляза, че според номерацията липсват шест чифта.

В единия край на помещението беше монтиран снежнобял плот с тройно огледало, което беше обрaмчено от красиви кръгли крушки. Пред плота беше поставен удобен тапициран стол. Тя напосоки отвори едно от дванайсетте чекмеджетата и видя, че е пълно с гримове, които биха накарали сърцето на приятелката ѝ Мейвис да затупти от радост.

Докато правеше видеозапис на съдържанието, разгледа етикетите на производителите, които ѝ бяха непознати също като авторите на картините във всекидневната.

Излезе от дрешника, върна се по коридора, който беше застлан с прекрасен мокет, и откри помещението, което най-много я интересуваше — кабинета. Тук вече се бяха настанили Карън Стоу и още двама агенти на ФБР и използваха компютъра на Йост, за да прегледат съдържанието на куп дискове.

— Бързал е — заяви Стоу, изправи се, сложи ръце на кръста си и се загледа в данните, които пробягваха на монитора. — Едва ли е взел всички дискове.

— Взел е всичко, което му е било необходимо — обади се Ив от вратата, а агентката на ФБР реагира така, сякаш ѝ бяха нанесли удар в челюстта. Рязко отметна глава и сви устни, сетне се обърна към помощниците си:

— Уведомете ме, ако откриете нещо важно.

Излезе в коридора и направи знак на неканената посетителка да я последва, но Ив продължи да говори, без да помръдне от мястото си:

— Опаковал е багажа си, като е взел всичко необходимо, преспокойно е прегледал съдържанието на дисковете и на файловете в компютъра. Едва ли му е отнело много време, ако и документацията му е подредена като жилището му. Предполагам, че притежава електронен бележник и няколко преносими компютри, които е взел със себе си. Смятам, че само половин час, след като неговият човек го е информирал за предстоящата акция на ФБР, Йост вече е напуснал апартамента.

— Не желая да обсъждаме въпроса тук.

— Жалко, факт е обаче, че хората от моя екип спипаха престъпника в бърлогата му, докато вие се движехте в омагьосан кръг. Никога нямаше да влезете в това жилище, ако не бяхме положили толкова много усилия.

— Ако се беше съгласила да ни сътрудничиш...

— Като вас ли? — прекъсна я Ив. — Да, проявихте завидна готовност да си сътрудним. Кого подкупихте да ви съобщи, че искам заповед за обиск и за задържане? Коя важна клечка притиснахте, че да анулирате моята операция и да провалите онова, което бяхме постигнали с цената на много работа?

— Държавните интереси са на първо място...

— Глупости, Стоу! Правосъдието е по-важно от всичко и ако навреме бях получила заповедта за задържане, Силвестър Йост вече щеше да бъде в ареста, вместо да се крие някъде и да крои планове за убийството на поредната си жертва.

„Знам, че си права!“ — помисли си Стоу, но все пак възрази:

— Говориш наизуст — няма начин да го знаеш със сигурност.

— Едно е сигурно и дори ти не можеш да го отречеш — че Йост е избягал. Питам се дали ще изпиташ угризения на съвестта, когато те повикат да огледаш следващата му жертва.

За миг Стоу затвори очи и си пое въздух, сетне промълви:

— Предлагам да отидем някъде и да си поговорим насаме...

— Не!

— Както желаеш! — Във внезапен пристъп на гняв федералната агентка рязко затвори вратата, за да не могат колегите ѝ да подслушват разговора ѝ с Ив и после да клюкарстват по неин адрес. — Слушай, разбирам, че си побесняла от яд и те оправдавам. Но разбери, че само изпълнявах служебните си задължения. Когато Джейкъби ми съобщи данните за заповедта за задържане, вече беше предприел необходимите стъпки да я получи. Пред мен се откриваше възможност да заловя Йост и побързах да я използвам. Предполагам, че на мое място и ти би постъпила по същия начин.

— Не ме познаваш, приятелко. Не обичам да играя игрички, нито да трупам активи на чужд гръб. Искала си да арестуваш прочутия престъпник и хич не те е било грижа как ще постигнеш целта си. Сега и двете с теб сме с празни ръце, а Йост ще умъртви поредната си жертва.

Ив замълча и видя как жената срещу нея потръпна.

— Разбира се, подобна възможност ти е минала през ума, но не ти е попречила да направиш каквото си си наумила. С удоволствие ще наблюдавам как двамата с партньора ти ще си изпатите заради провала, но нищо не може да оправдае загубата на още един човешки живот. Абсолютно нищо!

Обърна се и понечи да се отдалечи, но Стоу я настигна и я хвана за рамото.

— Добре, имаш право — прошепна настойчиво. — Всичко, което каза, е вярно.

— Само че това вече няма значение, нали? Стой далеч от мен, Стоу. С онзи кретен, колегата ти, не си пъхайте носа в разследването, което провеждам. В противен случай като приключа с вас, ще бъдете в толкова окаяно състояние, че шефовете ще ви съжалят и няма да ви изхвърлят.

Отправи се по коридора към външната врата, но Джейкъби препречи пътя ѝ:

— Включено ли беше записващото ти устройство?

— Махни се от пътя ми!

— Нямах разрешение да направя видеозапис на местопрестъплението! — сопна се той и посегна към устройството, което беше прикрепено към ревера на якето ѝ.

Ръката на Ив се стрелна като езика на отровна змия. Стисна го за китката, а палецът ѝ се притисна към пулсиращата му вена.

— Да не си посмял да ме докоснеш! — изсъска тя. — Иначе ще откъсна дланта ти и ще те накарам да я изядеш!

Парализираща болка прониза рамото му, но той сви в юмрук другата си длан и заплашително го размахва пред лицето на Ив:

— Даваш ли си сметка, че заплашваш служител на ФБР?

— Да му се не види, пък аз си мислех, че заплашвам един кръгъл идиот! Ако те сърбят ръцете, удари ме, Джейкъби! — Тя предизвикателно вирна брадичка. — Хайде да си устроим двубой пред твоите приятели и колеги и да видим кой ще победи.

— Лейтенант!

— Да, сър. — Тя се обърна към Уитни, но продължи да извива ръката на Джейкъби, чиито очи се бяха насълзили от болка.

— Присъствието ти в управлението е наложително, лейтенант Далас — продължи командирът, — за да подадеш официално оплакване срещу агентите Стоу и Джейкъби. Пусни този кретен — добави меко. — Не си струва да си цапаш ръцете с него.

— Слушам, сър — промълви тя, пусна китката на противника си и отстъпи назад.

Дали от смущение, задето го е направила за смях пред колегите му, или защото наистина беше глупак, федералният агент се нахвърли върху нея. Ив не се поколеба, а реагира почти машинално. Рязко се извърна и с лакът нанесе силен удар в челюстта му. Чу как зъбите му изтракаха, после той се строполи на пода.

Надяваше се, че противникът ѝ си е прехапал езика, ала Джейкъби успя да се изправи на крака, въпреки че погледът му беше замъглен. Ив се канеше да му нанесе втори удар, но командирът застана между нея и нещастния агент.

— Ще подам оплакване — изфъфли Джейкъби, избърса кръвта, която струеше от устата му и понечи да извади комуникатора си.

— Не ви съветвам да го правите, агент — студено отбеляза Уитни. — Нападнахте в гръб лейтенант Далас и тя беше длъжна да се защити. Разполагам с видеозапис на случилото се. — Той посочи записващото устройство на ревера си и злорадо се усмихна. — Ако се оплачете, ще ви изправа пред дисциплинарната комисия още преди езикът ви да престане да кърви. Не се отнасяте непочтително само към моя служителка, а към мен и към институцията, която ръководя. Ето защо ви съветвам да отстъпите, преди цялата ви кариера да отиде по дяволите.

В продължение на няколко секунди не откъсна поглед от лицето на Джейкъби, сетне направи знак на Ив да излезе от апартамента и я последва.

Докато вървяха към асансьора, Фийни промърмори:

— Трябваше да го изриташ в топките!

— Щях да го направя — прошепна в отговор тя, — но този тип няма въпросните атрибути. — Внезапно осъзна, че Уитни я слуша, и добави: — Извинете, сър, за грубите думи.

— Не разваляй ефекта с извинения. — Командирът се качи в асансьора и изпъна рамене. — По-често трябва да излизам от кабинета си — превърнал съм се в книжен плъх и съм забравил колко приятна и забавна е действителната полицейска работа. Лейтенант, искам възможно най-бързо да ми представиш записани на диск твоите впечатления от огледа на апартамента и мнението ти за характера на престъпника. Провери възможността той още да е в града и ако компютърът потвърди предположението, направи справка за всички възможни убежища, които Йост би могъл да използва. Свържи се с...

Изведнъж млъкна и изпитателно я изглежда:

— Проявяваш забележителна въздържаност, Далас. Не ми казваш да не те уча как да си вършиш работата.

— И през ума не ми е минавало да го сторя, сър — усмихна се тя. Настроението ѝ се беше подобрило, след като бе „разкрасила“ Джейкъби.

— Сигурно защото знаеш, че няма да бъдеш наказана за физическото издевателство върху федералния агент. — Той слезе от асансьора и добави: — Предстои ми да проведе два-три разговора и хубаво да насоля няколко души.

— Амбицирал се е — отбеляза Фийни, когато командирът се отдалечи.

— Така ли мислиш?

— Определено. Познавам го от времето, когато патрулираше по улиците като обикновен полицай. Едва ли съществува по-хладнокръвен човек от него, не се пали за щяло и за нещяло. Бас държа, че до края на работното време ще се търкалят глави, а Джек дори няма да се е изпотил. — Той извади от джоба си пликче със захаросани бадеми. — Ще потърся Макнаб. Ти в управлението ли отиваш?

— Нали чу каква задача ми постави шефът. — Ив извади комуникатора си с намерението да се свърже с Пийбоди, но в този момент помощничката ѝ слезе от асансьора, който се намираше на срещуположния край на просторното фоайе. — Идваш с мен, Пийбоди.

Изчака, докато седнаха в колата и потеглиха и едва тогава промърмори:

— Докладвай.

— Разговарях с дузина съсед и с двама охранители. Всички са единодушни, че макар да е много саможив, господин Хоторн е изключително възпитан и винаги се облича безупречно. Никога не са го виждали с приятел или с приятелка, не е канил компании в дома си. Научих още, че е имал прислужник-дроид. Един от охранителите ми каза, че федералните агенти изнесли от апартамента жалките му останки — по всичко изглеждало, че дроидът се е самоунищожил.

— Йост се е погрижил за всичко.

— Една жена, която обитава апартамент на петнайсетия етаж и очевидно принадлежи към избраното общество, съобщи, че няколко пъти е разговаряла с господин Хоторн във фоайето, освен това го била виждала да посещава балетни и оперни представления. И това твое предположение се потвърди — жената каза, че Йост притежавал абонаментна карта за всички представления за сезона и сядал в ложата вдясно от сцената. Винаги бил сам.

— Ще изпратим наши хора да наблюдават залата, но съм сигурна, че той няма да се появи, колкото и да обича операта и балета. Знае, че сме го разкрили, че ще разпитаме съседите. Поне засега няма да посещава любимите си заведения и представления.

— Няколко пъти съм ходила на опера с Чарлс — каза Пийбоди. — Опитвам се да си спомня как изглежда човекът, който винаги седи в тази ложа, но не успявам. Ще попитам Чарлс — той не пропуска представление и може би го е забелязал.

Ив забарабани с пръсти по волана, присви очи и бързо задмина едно такси.

— Разговаряй с него, но не му казвай за какво става въпрос. В тази история вече са забъркани толкова много хора, че не ми се иска да замесваме още един цивил.

— Лейтенант, не може ли да спрем за малко? — попита Пийбоди и с копнеж се втрени в подвижния павилион за храна.

— Не може да бъде! Още няма дванайсет, а ти си гладна!

— Стомахът ми стърже. Обзалагам се, че и вие не сте закусвали. Съвременната медицина учи, че пропускането на най-същественото хранене през деня води до умора, сънливост, раздразнение и действа отрицателно на умственото и физическото състояние...

— Господи! — Ив рязко зави към тротоара, като едва не се сблъска с колата, която се движеше в дясното платно, и смразяващо изгледа помощничката си:

— Имаш на разположение точно шейсет секунди.

— Ще бъда тук след трийсет!

Пийбоди като стрела изскочи от колата и извади значката си, за да си пробие път през пешеходците до заветните соеви наденички. Докато препускаше към количката, мислено се оправдаваше, че напоследък не е напълняла, дори е свалила няколко килограма... добре де, килограм и половина. Тъй като работи неуморно, трябва да поддържа формата си с храна, нали?

За броени секунди се озова обратно в колата, широко се усмихна на началничката си и ѝ предложи пликче с пържени картофи. Усмивката ѝ помръкна, когато Ив взе пликчето и го стисна между бедрата си.

— Мислех, че не сте гладна — промърмори разочаровано.

— Тогава защо купи картопки и за мен?

— От любезност — печално промърмори помощничката ѝ — помрачени бяха надеждите ѝ, че ще изконсумира съдържанието и на двете пликчета. — Да ви е сладко.

— Благодаря. — Ив отвори тубата с пепси-кола, натъпка в устата си шепа пържени картопки и отново се включи в движението. — Свали записващото устройство от ревера ми. Прехвърли записа в компютъра и направи разпечатка. След един час искам рапорта ти за разпита на съседите, не забравяй да се свържеш и с Мънроу.

Помощничката ѝ издърпа записващото устройство, пхна го в джоба на якето си и каза:

— Слушам, лейтенант.

— Чакай, хрумна ми, че знаеш много повече от мен за гримовете и другите мазила, които използват жените. Обърни внимание на онези кадри от видеозаписа, на които е заснето съдържанието на чекмеджетата на Йост. Искам подробно описание на козметичните средства. Ако не можеш да се справиш, ще повикам на помощ Мейвис — тя е капацитет по въпроса.

— Страхувам се, че ще ви разочаровам — известни са ми само козметичните средства, които могат да се купят на разпродажба. Все пак може би ще разпозная по-известните марки.

— Направи копие на този откъс от видеозаписа. Ще се свържа с Мейвис.

Докато вървеше към канцеларията си, изяде и последното картофче, хвърли празният плик в контейнер за рециклиране, който може би работеше, влезе в тясното помещение и заключи вратата с кодиращото устройство. Преди да се заеме с писмената работа, трябваше да направи нещо и не искаше да я безпокоят.

За всеки случай реши да използва джобния си видеотелефон.

Рурк отговори на второто позвъняване:

— Здравей, лейтенант. Как мина?

— Горе-долу. Цапардосах Джейкъби, но ще ми се размине — май това е най-важното.

— Дано да си успяла да го запишеш. С удоволствие ще изгледам видеозаписа.

— Всъщност именно заради видеозаписа се наложи да смачкам фасона на онзи кретен... и да потърся помощта ти... — Тя внезапно млъкна, като видя къде се намира съпругът ѝ, чиято красота за пореден

път накара дъхът ѝ да секне. — Какво търсиш там? Казах ти, че не ми е необходима информация, която е получена по незаконен път.

— Кой каза, че събирам информация за теб?

— Слушай...

— Имам си достатъчно друга работа. Нямам намерение да ти предавам сведения, до които съм се добрал по незаконен начин.

„Разбира се, защото ще ги прекараш през компютъра на Фийни“
— помисли си тя.

— Между другото — добави Рурк, — обадиха ми се от „Ню Савой“ — Йост наистина е бил отседнал там. Ще ти препратя съобщението. Има ли още нещо, с което да ти бъда полезен?

Тя присви очи и подозрително го изглежда:

— Излъга ли ме?

— За това, че Йост е бил гост на хотел „Ню Савой“ в Лондон ли?

— Не се прави на много умен. Искам да знам защо си в това помещение.

— Ако съм те излъгал, само ще усложня положението си, като повтаря лъжата. Затова трябва да ми се довериш. — Усмихна се и добави: — Съжалявам, скъпа, бих прекарал целия ден в разговори с теб, но за съжаление ме чака много работа. И така, какво искаш?

— Ще бъда откровена с теб — въздъхна тя. — Имам видеозапис на обзавеждането в апартамента на Йост. Всичко е много изискано и предполагам, че ще ти допадне. Мога да направя проучване, но реших, че ще стане по-бързо, ако прегледаш видеозаписа и оцениш стойността на картините, скулптурите, предметите с антикварна стойност. Ще съумееш ли да разбереш дали са оригинали или копия?

— Вероятно, въпреки че не давам стопроцентова гаранция. Ако са копия, трябва да се видят на място, невъзможно е да се разбере само чрез видеозаписа.

— Според мен Йост не е човек, който се задоволява с умело изработени копия. Гордее се с колекцията си също като... един мой познат.

— Обиждаш цивилния експерт-консултант.

— Трябва да изкарам яда си на някого... Но да се върнем на въпроса — дано да ме насочиш към търговците и галеристите, от които са купени вещите и картините.

— Изпрати ми видеозаписа. Ще го изгледам най-внимателно.

— Благодаря.

— Ще ти дам възможност да изразиш благодарността си. Довиждане, лейтенант.

Рурк прекъсна връзката и се загледа в екрана на стената, на който се виждаше снимката на специалния агент Джеймс Джейкъби, под която бяха изписани най-важните данни от биографията му.

Дата и мястото на раждане, както и сведенията за семейството му, не представляваха особен интерес. По-любопитно бе, че Джейкъби е бил слаб ученик и се е отличавал със затворения си характер. Най-забележителното в него бе способността му за аналитично мислене.

Едва беше изкарал изпитите за постъпване във ФБР, след което беше показал завидни умения при обучението в боравене с оръжия, в областта на електрониката и при тактическото обучение.

В психологическата му характеристика беше записано, че проявява тенденция към неподчинение и пренебрегване на установените правила, не се сработва лесно с колегите си и е неподходящ за работа в колектив.

Три пъти беше порицаван заради неподчинение, веднъж е бил заплашен от Вътрешно разследване по подозрение, че е фалшифицирал веществени доказателства.

Беше ерген, хетеросексуален и очевидно предпочиташе компанията на проститутки пред връзката с почтени жени.

Нямаше криминални прояви дори в младежките си години, нямаше и пороци. Рурк поклати глава. Не се съмняваше в точността на сведенията, тъй като хората, съставляващи досиетата на служителите от ФБР, работеха съвместно и методично като самия него. Хрумна му обаче, че човек, който няма пороци, е или много опасен, или безкрайно скучен.

Джейкъби купуваше дрехите си от магазини за конфекция, живееше в малък апартамент и нямаше приятели.

„Нищо чудно, че е самотник“ — каза си Рурк и нареди на компютъра да проучи случаите, които беше разследвал Джейкъби. Докато машината работеше, той изнесе на монитора данните за Карън Стоу.

Явно тя беше с много по-силен характер и по-умна от партньора си. Беше завършила с отличие едновременно две специалности в Американския университет — криминалистика и електроника. Още в

колежа ѝ бяха предложили да работи за ФБР. Тя бе завършила обучението си за специален агент точно в определения срок и по успех бе сред първите петима в курса.

Психологическият ѝ профил я представяше като обсебена от работата си и проявяваща склонност да поема прекалени рискове в буквален и в преносен смисъл. Агент Стоу се подчиняваше на правилата, но понякога намираше вратички, за да постигне онова, което си е намислила. Най-голямата ѝ слабост беше липсата на обективност. Много често проявяваше лични пристрастия при разследването на даден случай и заставахе на страната на определен човек, вместо на закона.

В това отношение толкова си приличаше с Ив, че Рурк се запита как двете още не са влезли в конфликт.

Благодарение на силната си амбиция, на способностите и на упорството си Карън Стоу бързо се беше издигнала в служебната йерархия.

Той озадачено смръщи чело, като видя, че е настоявала и дори е използвала връзки, за да бъде включена в разследването на този случай.

Досега беше имала четирима любовника. С първия се беше запознала още в гимназията, с втория — когато е била третокурсничка в университета. Забелязваше се, че след като скъса с приятеля си, дълго време не се обвързва с друг мъж. Последната ѝ сексуална връзка беше по време на първата година на обучение във ФБР, и бе продължила малко повече от шест месеца.

Агент Стоу имаше неколцина близки приятели, обичаше да рисува в свободното си време и нямаше нито едно служебно наказание.

Рурк възложи на компютъра да провери разследванията, които е ръководила, и зачете справката за дейността на Джейкъби.

След един час отиде в кухненския бокс да си налее кафе, а като се върна, видя примигването на индикатора, който показваше постъпване на нова информация. Досети се, че Ив му е изпратила видеозаписа на случилото се в жилището на Йост. Реши да отложи за по-късно проучването на случаите, които е разследвала Стоу, но тъкмо когато се канеше да нареди на компютъра да затвори файла, вниманието му беше привлечено от нещо необичайно. Агент Стоу беше подала молба за запознаване с документацията по случай, с който

се занимаваше неин колега. Случило се беше шест месеца преди включването ѝ в екипа, разследващ Йост.

Рурк се запита защо специален агент Карън Стоу е държала да се запознае с подробностите за убийство, извършено в Париж. Наистина Йост беше главният заподозрян, но вината му не беше доказана. Не беше установена причината и мотивът за изнасилването и удушаването на двайсет и шест годишната Уинифрид Кейтс, която е била дясната ръка на американския посланик в Париж, и дори е писала речите му. Името на Йост беше попаднало в списъка на заподозрените само заради начина на извършване на престъплението.

— Може би по онова време не си се интересуvala от него — промълви Рурк, — а от жертвата. Компютър, искам пълна информация за жертвата Уинифрид Кейтс.

Работя...

Той отпи от кафето си и се втренчи в монитора, на който започнаха да се изписват интересуващите го сведения.

Уинифрид Карол Кейтс от женски пол, родена на 5 февруари 2029 година в град Савана, щат Джорджия. Родителите ѝ Марла Баронс и Джон Кейтс са разведени. Няма братя или сестри. Изнасям на монитора снимката ѝ. Необходимо ли е описание на външността ѝ?

— Не, продължавай.

Командата е приета. Следват данни за образованието на Уинифрид Кейтс: първоначалното си образование е получила по програмата за обучение в домашни условия. Заради отличния си успех ѝ е отпусната стипендия за колежа „Мос-Райли“, в който е завършила специалностите политология и езикознание. Получила е и пълна стипендия за обучение в Американския университет...

— Почакай! Сравни данните за образованието във файловете на Стоу и Кейтс. Ако откриеш съвпадения, изнеси ги на монитора.

Работя... Лицата Кейтс и Стоу са следвали в Американския университет по едно и също време. И двете са завършили с отличие, били на първо и второ място по успех във випуска.

— Почакай! Познавала си жертвата, така ли, агент Стоу? — промълви Рурк. — За теб това не е обикновено разследване. Лично си заинтересована от изхода му.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пийбоди слезе от ескалатора и тръгна към общото помещение, в което се намираше мъничката ѝ кабинка, служеща ѝ за кабинет. Като зави по коридора, се сблъска с Макнаб.

— Ето те и теб! — Той широко се усмихна като щастливо момченце, което след продължително издирване е намерило любимото си кученце.

— Тъкмо ти ми трябваше! — сопна се тя. — Току-що ми съобщиха, че от ФБР свикват пресконференция. Настояват Далас да присъства — вероятно възнамеряват да прехвърлят върху нея вината за провала си.

— Нищо чудно. Знаеш ли вица за великденското зайче? — Докато говореше, той видя през откритата врата, че в стаичката, използвана от чистачите, няма никого. Тъй като беше човек, който не пропускаше да се възползва от всяка възможност, издърпа Пийбоди в тясното помещение, докато тя продължаваше разгорещено да обяснява:

— Засега не се знае дали Уитни ще се съгласи да я „хвърли на лъвовете“, но ако това се случи, всички трябва да присъстваме, за да я подкрепим. Може би си чул, че пресконференцията, която днес следобед трябваше да даде началникът на полицията, е отложена.

Макнаб разсеяно кимна и помърмори:

— Ако се наложи, свържи се с мен — държа да подкрепя Далас. Междувременно... — Притисна я до стената и леко я ухапа по шията.

— Какво правиш, Макнаб? — възкликна тя, но не се опита да го отблъсне. — Овладей се!

— Ей сега. — Той напипа резето и го дръпна, а със свободната си ръка заразкопчава униформената ѝ риза. — Ммм, Пийбоди, толкова си женствена! Нито един мъж не може да ти устои.

Продължи да я целува страстно, захапа зърната ѝ, а тя само изстена:

— Продължавай...

Разкопча панталона му, като си казваше, че няма да е истинско ченге, ако не отдели няколко минути за колега, който се нуждае от помощта ѝ.

Ръката ѝ се плъзна между краката му — пенисът му беше твърд като камък.

— Винаги ми е било любопитно как мъжете ходят с това чудо, което се мандахерца между краката им.

— Въпрос на навик — усмихна се Макнаб. Миризмата ѝ и допира на тялото ѝ го подлудяваха. Когато пръстите ѝ стиснаха пениса му, той реши, че е най-щастливият безумец в цялата вселена.

— Господи, Пийбоди... — Притисна устни към нейните и така ги засмука, сякаш искаше да я погълне цялата. — Искам да...

Джобният ѝ видеотелефон пронизително иззвъня.

— Не се обаждай! — Той задърпа панталона ѝ, нямаше търпение да проникне в нея. — Недей!

— Трябва — изхриптя тя и почувства, че краката ѝ се подкосяват. Но дългът бе преди всичко. — Почакай... — Изтръгна се от прегръдките му и се помъчи да си поеме въздух. Лицето ѝ гореше, зърната на голите ѝ гърди бяха набъбнали. За щастие в последния момент се досети да изключи видеокамерата:

— Пийбоди слуша.

— Дилия! Тонът ти е много официален, но защо се задъхваш? Никога не съм предполагал, че гласът ти е толкова секси.

— Здравей, Чарлс — промърмори тя и се опита да прогони мъглата, която обгръщаше съзнанието ѝ. Не забеляза как Макнаб се вцепени и присви очи. — Благодаря, че се свърза с мен.

— Едно от любимите ми занимания е да се свързвам с теб.

Изявлението му я накара неволно да се усмихне — Чарлс винаги беше толкова мил и любезен.

— Знам, че си много зает, но се питам дали не можеш да ми помогнеш във връзка с едно разследване.

— Винаги имам време за теб. С какво мога да ти услужа?

Макнаб, който вече кипеше от гняв, рязко се извърна и се втренчи в полицата, върху която бяха наредени флакони и бутилки с препарати за почистване и дезинфектанти. Питаше се как е възможно тя да не долавя фалша в гласа на онзи Мънроу. Нима не се досеща, че

ако е прекалено зает, то е за да задоволи срещу солиден хонорар сексуалните прищевки на някоя богата дама от висшето общество?

— Опитвам се да открия една... личност — продължи Пийбоди.
— Мъж от смесена раса на около шейсет години, който е страстен почитател на операта. Притежава абонаментна карта и в „Метрополитен“ винаги седи на първия ред в ложата вдясно от сцената.

— Първият ред на ложата вдясно... разбира се, знам за кого говориш. Не пропуска премиера и винаги идва сам.

— Тъкмо този човек ни интересува. Можеш ли да го опишеш?

— Ами... първото, което прави впечатление, е, че е много едър и набит. Повече прилича на футболист, отколкото на почитател на оперното изкуство. Винаги е гладко избръснат, бръсне и главата си. Вечерното му облекло е дело на прочути дизайнери. Всеки път е като излязъл от кутия. По време на антракта не разговаря с никого. Веднъж една моя клиентка го позна.

— Позна ли го? Как така?

— Посочи го и каза, че бил посредник... което може да означава какво ли не.

— Спомена ли името му?

— Да. Почакай, ще се помъча да си го спомня... Роулс! Мартин Роулс! Сигурен съм, че не греша.

— Ще те помоля да ми дадеш името на твоята... клиентка.

— Пийбоди! — страдалчески възкликна той. — Не ме поставяй в неудобно положение!

— Добре, ще направим така: обади се на твоята приятелка и я попитай откъде познава този човек. Може би няма да се наложи лично да разговарям с нея.

— Непременно ще го направя. Какво ще кажеш довечера да изпием по едно питие? Тъкмо ще ти разкажа какво съм научил от моята клиентка. Имам среща чак в десет часа, затова предлагам да се срещнем в осем да речем в... бар „Роял“.

Пийбоди се представи луксозната обстановка в бара, който се намираше в хотел „Палас“. Спомни си, че при предишното ѝ посещение с напитките ѝ бяха поднесли маслини, големи колкото гълъбови яйца. Освен това заведението се посещаваше от много известни личности, които се отбиваха да изпият чаша шампанско.

Реши да облече синята рокля, която прикрива широкия ѝ ханш и я прави да изглежда по-слаба, или...

— С удоволствие приемам поканата, но не знам дали няма да работя извънредно.

— Животът на ченгетата не е лек — съчувствено каза Мънроу. — Липсваш ми, иска ми се да се виждаме по-често.

— Наистина ли? — Тя се изчерви и широко се усмихна. — Аз също.

— Знаеш ли какво ще направим? Няма да се ангажирам с клиентки в часовете между шест и девет. Ако успееш да се освободиш, ще се срещнем в бара. В противен случай ще отложим вечерята за друг път, само ще ти предам какво съм научил от моята позната.

— Чудесно! Ще ти се обадя веднага, щом разбера дали вечерта ще бъде свободна. Благодаря, Чарлс.

— Винаги с удоволствие разговарям с теб. Доскоро, красавице.

Пийбоди прекъсна връзката, но продължи замечтано да се усмихва. Рядко се случваше да я наричат красавица и комплиментът бе стоплил сърцето ѝ.

— Мисля, че се натъкнахме на нещо интересно — каза делово, пъхна в джоба си видеотелефона, закопча сутиена си и се залови с копчетата на ризата си. — Ако той наистина успее...

— Мамка му, за какъв ме вземаш?

Тя примигна — никога досега Макнаб не ѝ беше говорил толкова грубо. Изгледа го стреснато и забеляза, че очите му блестят като парчета зеленикаво стъкло.

— Моля?

— Що за човек си? — избухна той. — Беше в прегръдките ми и след миг щях да те обладая, но само след секунди започна да флиртуваш с друг мъж и с цялото си нахалство си определи среща с него! С едно скапано жиголо!

Пийбоди за малко отново не каза: „Моля?“, тъй като съзнанието ѝ упорито отказваше да възприеме думите му. Ала тонът му беше достатъчен да я върне към действителността.

— Не флиртувах, глупчо! — „Не съвсем“ — добави мислено, измъчвана от чувството за вина. — Само изпълнявах нарежданията на лейтенант Далас. Пък и не ти влиза в работата с кого разговарям и с кого се срещам!

— Нима? — Той я хвана за раменете и отново я притисна към стената. Този път обаче изобщо не мислеше за секс.

Пийбоди изумено се втренчи в него и страх се прибави към чувството ѝ за вина.

— Какво ти става, Макнаб? Пусни ме или така ще те ударя, че ще видиш звезди посред бял ден!

При нормални обстоятелства наистина щеше да изпълни заканата си. Но обстоятелствата изобщо не бяха нормални и стомахът ѝ се свиваше от страх.

— Какво ми става ли? Интересуваш се какво ми става, така ли? — гневно извика той. — Писна ми от моето легло да скачаш в леглото на Мънроу, ето какво ми става!

— Какво? — Очите ѝ се разшириха от изумление. — Какво каза?

— Жестоко се лъжеш, ако си въобразяваш, че ще ти бъда резервен любовник, докато се забавляваш с някакво скапано жиголо! Да, сбъркала си адреса, драга Пийбоди!

Тя се изчерви до уши, сетне пребледня като платно. От всичко на света най-много мразеше несправедливите обвинения. Връзката ѝ с Чарлс беше платонична, но по-скоро би умряла, отколкото да започне да се оправдава пред Макнаб.

— Не съм очаквала, че си толкова дребнав и глупав! Остави ме на мира, мръсник такъв!

Опита се да го отблъсне, но не успя и отново изпита необясним страх.

— Да те оставя на мира ли? — процеди през зъби младежът. — Как щеше да се почувстваш, ако ми се беше обадила някоя мацка, докато те събличах?

Пийбоди нямаше отговор на този въпрос. Подобна вероятност никога не ѝ беше хрумвала. Гневът ѝ отново се разгоря — вече не се чувстваше виновна, само оскърбена.

— Слушай, приятелче, можеш по всяко време да разговаряш, с когото си поискаш, включително с мацки! Забранявам ти да се бъркаш в личния ми живот и да се интересуваш с кого говоря и какво правя. Работим заедно, правим секс, но не сме обвързани. Нямах право да ми вдигаш скандал, задето съм разговаряла с един информатор. А ако реша да танцувам гола на масата на Чарлс, това изобщо не ти влиза в работата!

Разбира се, Чарлс никога не я беше виждал гола, но нямаше да го признае пред Макнаб.

— Така значи! — процеди младежът. Думите ѝ толкова го засегнаха, че за миг той забрави гнева си. После си каза, че не бива да се предава, че трябва да се държи като истински мъж. Кимна, отстъпи назад и заяви: — Аз също не желая да се обвързвам с теб.

— Радвам се.

— Аз още повече! — Той понечи да отвори вратата и изруга, защото беше забравил да я отключи, което развали ефекта от победоносното му напускане. Хвърли последен унищожителен поглед на Пийбоди и излезе, като тресна вратата.

Тя се намръщи, набързо закопча куртката си и я приглади с длани, като подсмърчаше. Внезапно осъзна, че плаче. Изпъна рамене и си каза, че трябва да се овладее, че е глупаво да рони сълзи, докато се визира в полицата с почистващи препарати. Още по-глупаво бе да хаби чувствата си за слабоумен тип като Макнаб.

Тъкмо когато Ив прибавяше към рапорта си резултатите от проучването, което беше възложила на компютъра, в канцеларията ѝ влезе Надин Фарст.

Първата ѝ реакция бе да изругае, но Надин добре я познаваше и не се изненада, нито се засегна. Ив побърза да съхрани информацията и изключи монитора, преди любопитната телевизионна репортерка да надникне през рамото ѝ.

— Какво искаш? — попита грубо, вместо да я поздрави.

— Радвам се да те видя, Ив. Изглеждаш прекрасно. Да, с удоволствие ще пия кафе. — Надин, която изобщо не беше смутена от недружелюбното посрещане, се приближи до автоготвача и го програмира да приготви две чаши кафе.

Беше привлекателна млада жена, а тъмнорусата ѝ коса, подредена в стилна прическа, смекчаваше острите ѝ черти. Носеше маковочервен костюм, който подчертаваше закръглената ѝ фигура и хубавите ѝ крака.

Разбира се, привлекателната външност и стилното облекло бяха задължителни за успеха на всяка телевизионна репортерка, но Надин

Фарст имаше и други качества. Надарена беше с ум, остър като бръснач, и със способността да надушва сензацията.

— Заета съм, Надин. Ще се видим по-късно.

— Да, на пресконференцията. — Без да се обижда от грубия й тон, репортерката й подаде чаша кафе и се настани на паянтовия стол пред бюрото. — ФБР ще обясняват на медиите за провала на операцията по залавяне на опасния престъпник.

— Защо не се подготвяш, а си дошла да разговаряш с мен?

— О, подготвям се. — Надин лукаво се усмихна и отпи от кафето си. — Едно птиченце ми каза, че и ти ще участваш в пресконференцията. Тъкмо започнах да обмислям въпросите, които ще ти задам, научих, че няма да присъстваш. И още, че предварително обявената среща на шефовете на нюйоркската полиция с представителите на медиите се отлага. Какъв е вашият коментар, лейтенант Далас?

— Няма нищо за коментиране. — В продължение на двайсет минути Ив беше обсъждала с Уитни стратегията си и отговорите пред журналистите. — Акцията е била проведена от агентите на ФБР, не от моя екип или други колеги от полицията.

— Разбрах, че след провала на операцията ти си посетила сградата, откъдето е избягал престъпникът. Защо?

— Случайно бях в този квартал.

— Престани, Далас! — Репортерката се приведе и я погледна в очите. — Насаме сме, камерата не работи, изявленията ти не се записват. Подхвърли ми някоя и друга трохичка.

— Никога не си се задоволявала с трохи. Остави ме на спокойствие, Надин, претрупана съм с работа.

— Да, претрупана си с убийства. Две на брой. Извършени са по един и същи начин, което означава, че са дело на един престъпник. Ако наистина си заета с разследването на тези тежки престъпления, както и с подготовката на предстоящата разпродажба на театралните реквизити на Магда Лейн, защо си пъхаш носа в провалената операция на ФБР?

— Нямам навик да си пъхам носа в чужди работи!

— Именно. — Надин доволно се усмихна и отново се облегна назад. — Каква е връзката между двете убийства и операцията на федералното бюро?

Ив също се усмихна. Помисли си, че също умее да играе на котка и мишка. Отпи от кафето си и подхвърли:

— Предлагам да зададеш този въпрос на специалния агент Джейкъби. Попитай него или специалната агентка Стоу защо са завели цял отряд командоси в сграда, която е частна собственост, без предварително да проучат дали човекът, от когото се интересуват, е в жилището си. Попитай ги още как се чувстват, след като с необмислените си действия са предупредили престъпника за предстоящото му задържане и сега той е на свобода.

— Брей, работата била дебела! Вероятно няма да получа отговори, но за сметка на това чух няколко много любопитни въпроса. Подозирам, че специалните агенти са попречили на работата ти...

— Искаш ли да знаеш истината? Неофициално, разбира се. Онези тъпаци провалиха не само разследването, но и операцията, която възнамерявахме да проведем, а накрая здравата се оплескаха.

— И въпреки това още са живи! Разочароваш ме, Далас.

Ив се намръщи и промърмори:

— Мисля, че след пресконференцията дълго ще си ближат раните — ти няма да ме разочароваш.

— Ах, чувствам се употребена — престорено въздъхна репортерката. — И все пак ми е много приятно. — Изпи кафето, но продължи да върти чашата между пръстите си. — Ще ми направиш ли една услуга в замяна за сътрудничеството?

— Нямам какво повече да ти кажа!

— Въпросът ми е свързан със съвсем друга тема. Става дума за предстоящата разпродажба. Ако вляза в залата със служебния си пропуск, няма да имам право да наддавам. Изгарям от желание да участвам в търга, Далас. Голяма почитателка съм на Магда Лейн. Ще ми осигуриш ли билети?

— Това ли било? — облекчено въздъхна Ив и сви рамене. — Сигурно ще мога да ти услужа.

Надин кокетно се нацупи и вдигна два пръста.

— Два билета ли искаш?

— Ще се чувствам по-приятно, ако съм в компанията на кавалер. Нали си ми приятелка, направи ми тази услуга.

— Понякога приятелството се заплаща прекалено скъпо. Ще видя какво мога да направя.

— Много благодаря! — Репортерката скочи на крака. — Време е да изчезвам. Трябва да бъда навреме в залата за пресконференции на ФБР. Включи си телевизора и ще видиш как кървят раните им.

— Може би...

— Чао, Пийбоди! — Надин махна на младата жена и тичешком излезе от малката канцелария.

Ив се обърна към помощничката си:

— Възможно е да не успея да гледам пресконференцията. Погрижи се по-късно да получи видеозапис.

— Слушам, лейтенант. Да разбирам ли, че присъствието ви не е задължително?

— Точно така. Нека онези от ФБР сами сърбат попарата, която си надробиха. — Отново включи монитора и добави: — Налага се да проведем кратко съвещание. Предлагам да започнем в четири, ако е удобно на Фийни и на Макнаб. Запази някоя от залите.

На Пийбоди ѝ идваше да се разплаче, задето щеше да пропусне срещата с Чарлс, но само кимна:

— Слушам. Между другото, разговарях с Чарлс Мънроу.

Въпреки че умът ѝ беше зает с друго, Ив долови промяната в гласа на помощничката си.

— Неприятности ли имаш с него?

— Напротив. Той си спомни Йост и потвърди, че онзи редовно посещавал оперните представления. Не пропукал премиера или нова постановка. Сподели с мен нещо много любопитно — негова клиентка му посочила Йост и заявила, че го познава. Според нея името му било Мартин Роулс и бил предприемач.

— Никога досега не е използвал този псевдоним. Браво, Пийбоди. Още сега ще проверя новата информация чрез компютъра. Как се казва клиентката на Мънроу?

— Той е прекалено дискретен и не пожела да ми каже името ѝ. Съгласи се обаче да разговаря с нея и да я попита откъде познава Роулс. Ако... — Тя се прокашля, сетне продължи: — Ако тази информация не ви задоволява, ще настоявам за повече.

— Засега е достатъчна. — Внезапно Ив забеляза, че помощничката ѝ се е просълзила и устните ѝ треперят, и стомахът ѝ се сви от лошо предчувствие.

— Какво правиш? — попита сурово.

— Нищо, лейтенант.

— Защо всеки момент ще избухнеш в сълзи? Знаеш, че мразя да се плаче през работно време!

— Не плача — избърбори помощничката ѝ и се засрами от проявата си на слабост. — Само че не се чувствам добре. Възможно ли е да не присъствам на съвещанието?

— Как няма да ти е зле, като изяде цяло пликче мазни картофи? — облекчено промърмори Ив. — Ако те боли стомахът, отиди в лечебницата и полегни поне половин час. — Погледна часовника си, за да засече времето, и чу задавено ридание.

Рязко вдигна глава и облекчението ѝ беше заменено от зашеметяващо прозрение:

— Да му се не види! Скарала си се с Макнаб, така ли?

— Ще ви бъда признателна, ако не произнасяте пред мен това име — през сълзи заяви помощничката ѝ.

— Знаех си, че рано или късно ще се случи. Знаех си! — Тя гневно скочи на крака и ритна бюрото.

— Той ме нарече...

— Не! — Ив вдигна ръце, сякаш да се защити от метеорит, който с шеметна скорост се носи към нея. — Нито дума повече! Не желая да слушам за взаимоотношенията ви, не желая да знам за тях, не искам дори да мисля по този въпрос! Тук е полицейско управление и ти си полицейска служителка... — Тя ужасено млъкна, като видя, че очите на помощничката ѝ отново се наливат със сълзи.

— Слушам, лейтенант.

— Господи, само това ми липсваше! — Притисна длани към слепоочията си, като че ли се опитваше да задържи мозъка в черепа си. — Ето какво ще направиш. Отиди в лечебницата и вземи... някакво лекарство, после си полегни. Стегни се — искам те точно в четири на съвещанието! Ще се погрижа за залата, а ти се постарай да се овладееш. Дръж се като полицаи и разрешавай личните си проблеми след работно време.

— Слушам, лейтенант. — Помощничката ѝ отново подсмъркна, обърна се и тръгна към вратата.

— Полицаи Пийбоди! Нима искаш той да те види подута от плач?

Пийбоди рязко се извърна, изпъна рамене.

— Не — прошепна, избърса носа си с опакото на дланта си. —
Не — повтори и измарширува навън.

— Само това ми липсваше — повтори Ив, сетне се залови да свърши работата на помощничката си.

В Централното полицейско управление имаше отдел, който се помещаваше в сравнително просторни помещения. Тук се поддържаше идеална чистота, а ченгетата носеха елегантни костюми или скъпи спортни облекла и работеха с най-добрата компютърна техника, която можеше да се купи с ограничения бюджет на полицията.

От машините се разнасяше бръмчене, жужене и приглушено подсвиркване, които се сливаха в странна мелодия. На мониторите, монтирани на стените, непрекъснато се сменяха изображения и цифри.

Трите холограмни зали бяха предназначени за стимулиране и разиграване на определени ситуации, но понякога служителите в отдела ги използваха за развлечение или просто да подремнат на спокойствие.

В Отдела за „Електронна обработка на информацията“ никога не наставаше тишина, служителите винаги бяха на поста си, а стените на помещенията бяха боядисани в червено, което стимулираше мисловната дейност.

Рурк влезе в централната зала и се огледа. Забеляза, че компютрите са сравнително нови модели, които само след шест месеца щяха да бъдат безнадеждно остарели, както всички масово произвеждани машини. Засега само той знаеше, че в една от изследователските лаборатории към неговите предприятия е създаден прототип на лазерен компютър, който щеше да предизвика революция на пазара за електронна техника.

Каза си, че трябва да помоли някого от директорите по продажбите да се свърже с представителя на полицията, отговарящ за закупуването на оборудването. Усмихна се, като си помисли каква изгодна сделка ще предложи на „втория дом“ на съпругата си.

Забеляза Макнаб в една от малките кабинки със стъклени стени, които приличаха на килийки в пита с мед, и тръгна към него. Неколцина служители от отдела, които носеха слушалки, неспокойно

кръстосваха залата и въвеждаха данни в джобните си компютри, но Макнаб седеше зад бюрото си и се взираше в една точка.

— Иан!

Младежът стреснато подскочи и удари коляното в плота на бюрото. Машинално изруга, сетне изненадано изгледа посетителя:

— Хей, какво правиш тук?

— Трябва да поговоря с Фийни.

— В канцеларията си е. Мини от тук — добави и посочи прохода в стената. — После завий надясно. Той обикновено държи вратата си отворена.

— Добре. Слушай, изглеждаш разстроен, случило ли се е нещо?

Младежът сви кокалестите си рамене:

— Жени! С тях човек има само неприятности.

— Прекалено сурово ги съдиш.

— Напротив. Мисля, че не си струва да се нервираш заради една жена.

— Май нещата с Пийбоди не вървят — подхвърли Рурк.

— За мен тя вече е минало. Време е да се върна към безгрижния ергенски живот. Тази вечер имам среща с една червенокоса дама, която има най-хубавите цици, изваяни от скалпела на пластичния хирург, освен това си пада по оскъдно облекло от черна кожа.

— Разбирам. — Рурк съчувствено го потупа по рамото. — Съжалявам.

— Няма за какво — безгрижно подхвърли младежът и престорено се усмихна, макар да се усещаше така, сякаш коремът му е пълен с оловни тежести. — Не съм от хората, които страдат от раздялата. Червенокосата дама има сестра. Ще се помъча да я уговоря да направим тройка... — Комуникаторът му избръмча. — Извинявай, дългът ме зове.

— Не искам да ти преча — заяви Рурк, мина покрай остъклените кабинки и премина по коридора, който водеше към кабинета на Фийни. Вратата наистина беше отворена, ирландецът седеше зад бюрото си. Косата му беше разрошена, очите му бяха зачервени, но той продължаваше да се взира в трите монитора на стената, по които мълниеносно пробягваха данни. Забеляза, че някой влиза в кабинета, но не откъсна поглед от екраните, само направи знак на посетителя да изчака.

— Компютър, съпостави данните с файл АБ-286. Изчакай команда за показване на резултатите.

Примигна, облегна се назад и като видя кой стои на прага, въпросително повдигна вежди:

— Не очаквах посещението ти.

— Извинявай, че прекъснах работата ти.

— И без това е необходимо малко време за осмисляне на данните.

— На теб ли е необходимо или на компютъра?

— И на двама ни. Съпоставям информацията за убийствата, извършени от Йост, като се опитвам да открия евентуалния поръчител на „ударите“. Надявам се отново да попаднем на следите на този изверг. — Взе няколко захаросани бадемчета от купичката до компютъра и добави: — От взирането в мониторите очите ми взеха да отслабват. Май отново ще трябва да отида на лекар.

Рурк внимателно разгледа компютъра и отбеляза:

— Оборудването си го бива.

— Цели шест седмици убеждавах шефовете да снабдят отдела с по-съвременна техника. Средствата едва им се откъснаха от сърцето. Срамота — началникът на отдел „Електронна обработка на информацията“ да моли за модерен компютър!

— Само след няколко месеца модерният ти компютър ще бъде безнадеждно остарял.

Фийни поклати глава:

— Виждал съм само в твоя кабинет и в кабинета на Далас моделите 60-Т и 60-М, както и осъвременената версия на модел 7500-МТС, но забелязвам, че не са пуснати в масово производство. Вероятно има някакви спънки...

— Не бих казал — усмихна се Рурк. — Какво е мнението ти за модел 100000, който едновременно изпълнява петстотин задачи?

— Такъв модел е само утопия. Не е изобретен чип или система от чипове, които да осъществяват петстотин функции. На света не съществува толкова мощен компютър.

— Грешиш — отбеляза Рурк и още по-широко се усмихна. Фийни пребледня и притисна длан до сърцето си:

— Не се шегувай, момче! Ще ме докараш до инфаркт.

— Имаш ли желание да изпробваш един от прототипите и да ми кажеш мнението си?

— Какво искаш в замяна? — намръщи се ирландецът. — Подозирам някаква уловка.

— Няма уловка. Държа да съобщиш мнението си, когато се обсъжда необходимостта от закупуването на ново електронно оборудване, включително този модел, за нюйоркската полиция, както и за полицейските служби в цялата страна.

— Ако този компютър наистина е толкова мощен, ще направя всичко възможно да убедя шефовете да се изръсят. Кога ще го имам?

— До края на седмицата. — Рурк тръгна към вратата.

— Само затова ли си тук?

— Да, освен това ще се отбия при жена си. През целия ден ще бъда много зает и едва ли ще успея да ѝ се обадя. — Обърна се и срещна погледа на Фийни. — Наслука, приятелю.

Ирландецът само поклати глава, замечтано въздъхна, като си представи какво удоволствие ще бъде да работи със свръхмощния модел 100000 MT, сетне извърна поглед към своя компютър.

Внезапно забеляза на бюрото си някакъв диск, който не беше там преди идването на Рурк.

„Вярно е, че съм преуморен — помисли си, — но зрението ми още не е толкова отслабнало. Да пукна, ако видях кога неочакваният посетител ми е оставил «подарък»! Бива си го този Рурк.“

Огледа диска, доволно се усмихна и го зареди в компютъра. „Ще им покажем на какво са способни ирландците!“ — каза си и се залови за работа.

Силвестър Йост седеше в трапезарията на красивата триетажна къща и довършваше обяда си под звуците на финалната ария от „Аида“, като с наслада отпиваше от чашата с превъзходно бяло вино.

Почти никога не пиеше вино на обяд, но този път беше заслужил да се поглези. Усмихна се, като си спомни как беше напуснал жилището си под носа на онези глупаци от ФБР и как лимузината му с тъмни стъкла беше потеглила минути преди те да влязат в сградата.

Мразеше да се измъква на косъм, но от друга страна това разнообразяваше рутинната му работа.

След като отпи няколко глътки от превъзходното бяло вино, гневът му стихна. Нареди на музикалната система да намали звука и набра някакъв номер, като изключи видеокамерата на телефона. Човекът от другата страна на линията стори същото. Като допълнителна предпазна мярка гласовете им минаваха през електронно устройство, което ги променяше до неузнаваемост. Известно бе, че хакерите могат да проникнат дори в закодираните джобни компютри, осигурени с допълнителна защита.

— Настаних се — каза Йост.

— Добре. Надявам се да се чувстваш удобно.

— Засега нямам избор. Тази сутрин претърпях огромна загуба. Картините и другите предмети струват няколко милиона, освен това ще ми трябват средства за нови дрехи и за козметика.

— Известно ми е. Предполагам, че след известно време ще ти върнем ако не цялото, то част от имуществото ти. В противен случай ще възстановя половината от сумата, която си загубил. Отказвам да поема цялата отговорност.

Йост предпочете да не се пазари, защото се мислеше за почтен бизнесмен. Знаеше, че откриването на апартамента му и загубите, произтекли от акцията на ФБР, донякъде са по негова вина. Налагаше се внимателно да обмисли досегашните си действия и да разбере къде и кога е допуснал грешка.

— Съгласен съм — промърмори. — Все пак обаждането ти сутринта беше съвсем навременно, пък и тази квартира засега ме устройва. Да продължа ли изпълнението на плана?

— Да. Следващият удар е насрочен за утре.

— Както кажеш. — Йост с наслада отпи от кафето си. — Длъжен съм обаче да те предупредя, че в удобен момент възнамерявам да отстраня лейтенант Далас. Заради нея претърпях огромни загуби, освен това вече е по петите ми.

— Няма да получиш нито цент за отстраняването ѝ.

— Услугата ще бъде безплатна.

— От самото начало ти обясних защо не бива да я убиваш. Смъртта ѝ ще накара Рурк да хукне като хрътка по следите ни. Няма да миряса, докато не се добере до нас. Съветвам те да ѝ създаваш работа и да отвличаш вниманието ѝ, докато приключим окончателно.

— Както вече споменах, не искам да ми платиш за отстраняването ѝ, следователно нямаш думата по въпроса. Важното е, че ще изпълня условията на нашия договор. — Той сви юмрук и ритмично заудря по масата, застлана със снежнобяла покривка. — Тя ще си плати за всичко, което ми причини. Смятам, че смъртта ѝ ще извади Рурк от равновесие и ще улесни задачата ти.

— Повтарям, не се занимавай с Далас, а с човека, когото сме набеleyали.

— Бъди спокоен, знам си работата. — Продължи машинално да удря по масата, сетне осъзна какво прави и отпусна юмруци. Всъщност виното не му помогна да се отпусне, гневът все още бушуваше в гърдите му. Изпитваше и още нещо, което не бе чувствал отдавна и почти бе забравил вкуса му.

Страх!

— Обектът ще бъде отстранен утре, както е по план. Нямай грижа, че Рурк ще ни отмъсти, след като очистя ченгето — възнамерявам да елиминирам и него. Разбира се, срещу заплащане.

— Ще получиш обещаното възнаграждение, ако успееш да се справиш с Рурк в периода от време, за който се уговорихме. Имало ли е случай да не ти платя, след като си свършил работата си?

— Съветвам те да направиш постъпки хонорарът да бъде преведен по сметката ми — сопна се Йост и прекъсна връзката.

Рязко се изправи и закричи напред-назад като разярен звяр. Когато гневът му попремина, отиде в кабинета на втория етаж, в който беше инсталирал преносимите компютри.

Седна зад удобното бюро, насили се да прогони гнева и да проясни съзнанието си, сетне нареди на компютъра да покаже на монитора информацията за лейтенант Ив Далас. Дълго време остана неподвижен, като се взираше в снимката ѝ на монитора.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк не стигна до канцеларията на Ив. Като зави по коридора, видя съпругата си да крещи на един от автоматите за шоколади:

— Пуснах монетите, а ти ги глътна, мръсен кръвопиец такъв! — Тя подчертаваше всяка дума, като удряше с юмрук мястото, където би трябвало да се намира сърцето на машината.

Всеки опит да се ограби или да се разруши това устройство се смята за криминално престъпление.

Напевният глас на машината беше превзет и навярно още повече вбесяваше Ив.

Устройството е снабдено с камера, която е записала номера на значката ви. Лейтенант Ив Далас, моля пъхнете в съответния процеп монета или кредитни жетони. Не правете опити да ограбите и разрушите машината.

— Добре, вече няма да се опитвам да те ограбя или да те разруша, скапан електронен крадецо, а ще го направя!

Понечи да изрита автомата с десния си крак, с който, както Рурк отлично знаеше, можеше да нанесе парализиращ удар. Преди да изпълни закана си, той пристъпи към нея и я побутна встрани, при което тя загуби равновесие:

— Позволи на мен, лейтенант.

— Да не си посмял да дадеш още монети на това крадливо копеле! — сопна се тя и изсъска, като видя, че Рурк отказва да ѝ се подчини.

— Предполагам, че искаш от любимите си шоколадчета — промърмори той. — Обядвала ли си?

— Разбира се... Да знаеш, че този мръсник ще продължи да краде, ако хората се подчиняват на капризите му.

— Скъпа Ив, това е само машина, която не притежава разум.

— Чувал ли си термина „изкуствен интелект“, умнико?

— Не се отнася за автомат за шоколадчета — отбеляза Рурк и натисна един бутон.

Избрахте петдесетграмово шоколадово десертче „Роял дрийм“. Този хранителен продукт съдържа шейсет и осем калории, както и 2.1% мазнини, соя, соеви продукти, сухо мляко, подсладител и заместител на шоколад.

— Прекрасна храна — промърмори Рурк.

Предупреждавам, че хранителните качества на продукта се неизвестни, освен това той предизвиква у отделни лица раздразнение или чувство за бодрост. Пожелавам ви добър апетит и приятен ден.

— Да го духаш! — процеди Ив и разкъса опаковката. — Пак са ми откраднали шоколадчетата, въпреки че ги бях прикрепила с безцветна лепенка отзад на автоготвача. Представи си, задигнаха ми две истински шоколадчета, не някое от глупавите десертчета, дето са чиста химия! Някой ме е проследил, но рано или късно ще го пипна и жив ще го одера! Да, ще го одера, но много бавно! — Но още с първата хапка настроението ѝ се подобри. — Какво правиш тук?

— Любувам ти се. — Той не издържа, обгърна с длани лицето ѝ и впи устни в нейните. — Господи, как ли съм живял без теб?

— Я престани! — Краката ѝ се подкосиха от желанието, което забушува в кръвта ѝ, но тя се изтръгна от прегръдките му и тревожно се огледа. Знаеше, че ако някой ги е забелязал, цяла седмица няма да се отърве от подигравките на колегите си. — Ела в канцеларията ми.

— С удоволствие, лейтенант.

В мига, когато се озоваха в тясното помещение, Рурк затвори вратата и още по-страстно целуна съпругата си.

— Престани, на работа съм — прошепна тя и усети как разумът ѝ се замъглява.

— Знам, но ми позволи да те подържа в прегръдките си. — Той си помисли, че някой ден може би ще свикне с начина, по който любовта му към нея сякаш го сграбчва за гърлото, но засега не се очертаваше подобна възможност. Отдръпна се, прокара длани от раменете до китките ѝ и промърмори: — Дано ми държи влага до довечера.

— Взимаш ми ума! — Ив тръсна глава, за да проясни съзнанието си. — Действаш по-възбуждащо от шоколадово десертче.

— Скъпа Ив, трогнат съм от комплимента.

— Признавам, че ми беше много приятно, но ми предстои важно съвещание и не бива да се размеквам. Защо си тук?

— За да ти купя шоколадче. — Рурк нежно докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Известно ли ти е, че Пийбоди и Макнаб са се сдърпали?

— Ненавиждам тази дума. Между тях се е случило нещо, както и предвиждах, а ти си най-големият виновник, задето даваш съвети на Макнаб. Изпратих Пийбоди в лечебницата да вземе успокоително и да полегне половин час.

— Попита ли я какво се е случило?

— От къде накъде? Не съм я попитала и няма да го направя!

— Ив!

Тя долови упрека в гласа му и настръхна:

— Това тук е полицейско управление и си имаме достатъчно работа да разследваме убийства и да бдим за спазването на реда и закона. Според теб как трябва да постъпя, когато помощничката ми циври за глупости?

— Изслушай я — каза Рурк и я накара да занемее. — Колкото до целта на посещението ми, дойдох да ти съобщя, че ще вечерям с Магда Лейн и с нейните хора. Тя настояваше да присъстваш на вечерята, но ѝ обясних, че си много заета. Предполагам, че ще се прибере рано.

Ив се опита да прикрие разочарованието си, като каза:

— Кажи ми къде ще се срещнете. Ще се отбия, стига да намеря някаква пролука.

— Не вярвам да успееш.

— Програмата ми е много натоварена. Затова казах, че само ще се отбия.

— Имам среща в осем и половина в „На върха на Ню Йорк“. Благодаря ти.

— Ако не дойда до девет и петнайсет, значи са ме задържали в службата.

— Добре. Има ли нещо ново, която трябва да съобщиш на цивилния експерт-консултант?

— Засега няма, но ако искаш, ела на съвещанието.

— За съжаление не мога да присъствам — чакат ме на друго място. Довечера с теб ще проведем... частно съвещание и ще ми кажеш какво сте решили. — Той взе ръката ѝ и целуна кокалчетата, които беше разранила, докато удряше автомата. — Постарай се да изкараш деня, без да се сражаваш с друг неодушевен предмет.

— Много смешно — промърмори Ив, когато той излезе. След това застана на прага и докато отхапваше от шоколадчето, проследи с поглед съпруга си, който се отдалечаваше по коридора. „Задникът му си го бива“ — помисли си и доволно се усмихна.

Тръсна глава и се върна към действителността. Грабна папките и дисковете, които ѝ бяха необходими за съвещанието, и тръгна към залата за конференции.

Тъкмо когато започна да подрежда нагледните материали, помощничката ѝ отвори вратата и побърза да каже:

— Аз ще се заема с това, лейтенант.

Ив с облекчение забеляза, че сълзите ѝ са пресъхнали и гласът ѝ вече не трепери. Понечи да я попита дали се чувства по-добре, но внезапно осъзна колко коварна може да се окаже тази проява на внимание. Невинният въпрос бе като подвижни пясъци, въвличащи я в разговор по тема, която тя предпочиташе да избягва.

Затова не каза нито дума, докато Пийбоди зареждаше дисковете и подреждаше на масата разпечатките с най-новите данни.

— Нося видеозапис на пресконференцията, лейтенант. Ще го гледате ли?

— Не, ще взема диска у дома. Ти гледа ли пресконференцията по телевизията?

— О, да, беше истинско шоу. Онези от ФБР се изплъзваха като змиорки, докато Надин ги разби с въпроси, свързани със същността на акцията — например дали са проникнали в сградата, преди да разберат дали заподозреният е в апартамента си. Джейкъби взе да усуква и заяви, че тактиката по време на акции е служебна тайна, обаче тя за втори път го срази, като попита как се е случило така, че заподозреният — известен професионален убиец, се е измъкнал невредим и сега е на свобода въпреки скъпоструващата операция.

— Браво на Надин!

— Страхотна актриса е. Обръщаше се към Джейкъби учтиво, дори съчувствено се усмихваше. Преди той да се окопити, щафетата поеха други репортери. Колегите от ФБР претърпяха такъв удар, че едва ли скоро ще влязат в релси. Представи си — закриха пресконференцията десет минути по-рано.

— Резултатът е едно на нула за медиите.

— Провалът беше пълен. Все пак не е справедливо да се хвърля вината върху цялата организация заради глупостта на двама нейни служители.

— Може би имаш право, но положението ме устройва.

Тя вдигна поглед, когато Фийни влетя в залата. Той победоносно се усмихваше и размахваше някакъв диск.

— Тук е записано всичко! — извика. Личеше, че е в отлично настроение, дори му идва да запее. — Първокласна информация! Само да имат късмет онези типове да се опитат да ни изместят от нашата територия! Имаме коз срещу тях. Оказва се, че специален агент Стоу е била приятелка на удушената жена, открита в Корнуол.

— Така ли?

— Да. Учили са в един и същ колеж, принадлежали са към един и същ клуб. Освен това в продължение на три месеца са били съквартирантки, преди Карън да замине за Европа.

— Били са приятелки. Как съм пропуснала да го забележа, докато преглеждах личното ѝ досие?

— Нямало е как да го забележиш, защото Стоу е укрила тази подробност от миналото си.

Ив изпита приятното усещане, че държи ново, много помощно оръжие, но изведнъж ѝ хрумна нещо и подозрително изгледа диска, който Фийни се готвеше да зареди в компютъра:

— Откъде получи тази информация?

Той беше предвидил подобен въпрос, затова беше прехвърлил данните на един от неговите дискове.

— От анонимен източник — отвърна невъзмутимо.

Ив присви очи и си помисли: „Рурк! Направил го е въпреки забраната ми!“.

— Изглежда внезапно си се сдобил с информатор, който има достъп до компютрите на ФБР и до личните досиета на агентите им.

— Да, така изглежда — ухили се ирландецът. — Честно казано, и аз не знам как се случи — дискът като по чудо се появи на бюрото ми. Нищо не може да ни попречи да използваме сведенията, получени от анонимен източник. Може би дискетата е оставена от някой двоен агент във ФБР.

Тя реши да не го разпитва повече. Макар да бе сигурна, че Рурк е „анонимният източник“, Фийни никога нямаше да го признае.

— Да видим с какво разполагаме... Закъсняваш — обърна се към Макнаб, който в този момент влезе в залата.

— Извинете, лейтенант. Имам уважителна причина.

Младежът с провлечени стъпки се приближи до масата, седна и се престори, че не забелязва Пийбоди. Тя също демонстративно извърна поглед от него.

Температурата в залата сякаш рязко спадна и въздухът стана леден, а Ив и Фийни страдалчески се спогледаха.

— Разполагате с разпечатка на разширения ми доклад. Открихме нови псевдоними на Силвестър Йост. — Посочи към таблото, на което бяха прикрепени различни снимки на убиеца, снимки на неговите жертви, под които бе отбелязано къде е било извършено убийството и какви веществени доказателства са били открити на местопрестъплението. — Направих проучване — продължи тя. — Компютър, изнеси на монитора данните за Мартин Роулс. Ще забележите, че той постепенно е изграждал другият си Аз. Мартин Роулс има постоянен адрес, който, между другото, е фалшив, притежава здравна карта и паспорт, редовно плаща данъците си. Разбира се, във всяко от превъплъщенията си се е стараел да играе ролята на примерен гражданин, но именно тази самоличност е избрал за времето, когато ще прекрати активната си дейност. Затова е положил усилия всичко да бъде изрядно, за да не бъде засечен чрез службата за компютърна охрана или от някоя полицейска служба.

— Ако е опитен хакер, би могъл да промени информацията така, че да е изгодно за целите му — подхвърли Макнаб.

— Съгласна съм. Йост не подозира, че сме открили тайната му. Ще съсредоточим разследването върху така наречения Мартин Роулс, като ще работим при най-голяма секретност. Сигурна съм, че престъпникът притежава недвижим имот на името на Роулс. Открийте къде се намира.

— Ще се заема веднага след съвещанието — обеща Макнаб. — Проучих сведенията за известните жертви на Йост с надеждата да разбере кой му е възложил мокрите поръчки. Засега обаче нямам нищо конкретно.

— Трябва да вземем пример от провала на нашите „приятели“ от ФБР и да не действаме прибързано и необмислено. Този тип е много опитен и вероятно разполага с резервен вариант. Ако го подплашим,

ще се откаже от самоличността на Роулс и ще приеме друга, за която дори не подозираме. Предпочитам да си мисли, че не е разкрит. А сега следва голямата изненада, поднесена от капитан Фийни.

Тя направи знак на ирландеца да заеме мястото ѝ. Фийни потри ръце, изправи се и съобщи информацията, която беше получил от Рурк.

Макнаб заподскача на мястото си и възкликна:

— Първокласна работа!

Пийбоди му хвърли унищожителен поглед:

— Какво ти разбира главата от първокласна работа?

Младежът беше толкова щастлив, че тя първа му е проговорила, че дори не се засегна, а самоуверено отвърна:

— Разбирам, и още как — надарен съм с природна интелигентност. Шефе, как попадна на тази информация?

Фийни надутото отговори:

— Достъпът до официални сведения или опитите за получаване на достъп са незаконни. Данните ми бяха предоставени от анонимен източник. Тъй като този човек е проникнал в свръхсекретни файлове, без да предизвика подозрение, предполагам, че е служител от ФБР.

— Сигурно, а свинете могат да летят — иронично подхвърли Ив, сетне добави: — Независимо по какъв начин е получена информацията, вече е в ръцете ни. Ще я използваме, но не като чук. — За миг замълча, огледа колегите си и забеляза разочарованието им. — Ще я използваме като лост. Фийни, уреди ми среща с агент Стоу. Ако откаже, съобщи ѝ с какво разполагаме. Служебното ѝ досие е безупречно, но ако се окаже, че е излъгала или е фалшифицирала официалните си документи, репутацията ѝ завинаги ще бъде опетнена и в най-добрия случай тя ще бъде наказана със строго мъмрене. Ще я отстранят от разследването и най-вероятно временно ще бъде изпратена на работа в някой район на края на географията. Тази жена е много амбициозна и положително ще се съгласи на отстъпки, само и само да не я злепоставим и да провалим кариерата ѝ.

— Следвай политиката да стискаш, докато ги заболи — усмихна се Фийни. — Когато се запознаете с информацията, ще разберете, че макар да не е слабоумен, нашият скъп приятел агент Джейкъби не е бил първенецът на класа. Психологическият му профил показва, че този човек притежава средна интелигентност, а малкото му

положителни качества са изместени от самодоволството и големите му амбиции, както и от склонността към неподчинение. Предвид тази информация бих казала, че си имаме работа с доста опасен човек. Може да ни създаде куп неприятности. Ще помоля Майра да прегледа психологическата му характеристика и да ни съобщи мнението си.

— Добре, заеми се с това — каза Ив и нареди на компютъра да покаже на монитора резултатите от проучването на вероятностите. — Виждате, че вероятността Йост да се опита да довърши работата си, е 98.8%. Той се гордее с репутацията си и не би позволил клиентът да се усъмни в способностите му. Ще се опита да изпълни замисъла си, и то според предварителния график. Първите две убийства бяха извършени в кратък интервал от време. Предполагам, че третият опит ще бъде в рамките на следващите двайсет и четири часа. Вероятността субектът да е в Ню Йорк или близо до града, е 93,6%. Разбира се, статистиката се основава на предположението, че набеелязаната жертва също живее в Ню Йорк или в околностите. Няма как да проверим този факт, следователно не сме в състояние да поставим под охрана евентуалната жертва на убиеца. — Тя отново погледна към монитора и добави: — Остава ни една възможност — да работим неуморно, за да се доберем до повече факти, и... да чакаме.

След като отговори на зададените въпроси, Ив насрочи следващото съвещание за осем часа на другата сутрин и разпредели задачите между хората си:

— До края на работния ден остава един час. Ако дотогава не изникне нещо ново, съветвам всекиго от вас да се прибере у дома и добре да се наспи. Утре ни чака много работа.

— Ще се прибера, но няма да се наспя, защото имам среща — подхвърли Макнаб. С нетърпение бе изчаквал възможността да го каже, след което с нечовешки усилия се сдържа да не погледне Пийбоди.

Ала Ив видя реакцията на помощничката си. Пийбоди изумено се втрени в него и изражението ѝ подсказа, че е засегната до дъното на душата си. Сетне отчаянието ѝ се смени с ярост, която пък отстъпи място на ледено презрение. „Ако не я познавах — помисли си Ив, — нямаше да разбера колко дълбоко е наранена. Да му се не види, тъкмо сега ли трябваше да се случи?“

— Всички сме развълнувани от вестта за любовните ти приключения, Макнаб — язвително подхвърли тя. — Следващото съвещание е утре сутринта точно в осем. Свободни сте.

Докато говореше, не откъсваше поглед от младежа. Изпита задоволство, като го видя как се приведе под унищожителния ѝ поглед. След миг обаче той възвърна душевното си равновесие, усмихна се широко и с наперена походка напусна залата. Фийни забели очи и го последва. Като се озоваха в коридора, побърза да се изравни с него и му зашлеви силен шамар.

— Ох! Това пък защо?

— Много добре знаеш защо.

— Добре... прекрасно... супер! Тя се чука с някакво жиголо и никой копче не ѝ казва, а мен ме пребиват, като обявя, че имам среща.

Въпреки че се стараеше да изглежда невъзмутим, погледът му издаваше душевните му страдания. Фийни се намръщи и забучи пръст в гърдите му:

— Не желая да говорим по този въпрос!

— Аз също. — Макнаб се приведе като грохнал старец и бавно се отдалечи.

— Пийбоди! — Ив стана, преди помощничката ѝ да проговори. — Прибери дисковете и ги номерирай, сетне ги приложи към картотеката. Ангажирай същата зала за утрешното съвещание.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди преглътна и се намръщи, като че ли я болеше гърлото.

— Свържи се с Мънроу и разбери дали е разговарял с неговата позната за Роулс. После отиди на работното си място и чакай, докато ти се обадя.

— Слушам, лейтенант.

Ив изчака, докато помощничката ѝ изпълни задачата си и излезе от залата с унесен поглед, движейки се като дроид.

— Ще имам големи затруднения — промърмори на себе си. — Лесно му е на Рурк да ме съветва да я изслушам. Само че той нищо не разбира от тези работи.

Помъчи се да прогони от съзнанието си проблема с Пийбоди и набра номера на агент Стоу:

— Обажда се Ив Далас. Искам да се срещнем насаме. Още тази вечер.

— Заета съм, освен това не желая да се срещам с теб нито довечера, нито по което и да било друго време. За глупачка ли ме смяташ? Веднага се досетих, че именно ти си дала сведенията на онази репортерка.

— Тя е достатъчно способна, че да не ѝ е необходима помощ. — Ив изчака секунда, сетне каза само „Унифрид Кейтс“.

Видя как Стоу пребледня като платно, сетне се овладя и с измамно спокойствие попита:

— Какво за нея? Предполага се, че е една от жертвите на Йост.

— Да се срещнем довечера, Стоу, освен ако държиш да ти съобща подробностите по видеотелефона.

— Ще се освободя едва след седем.

— В седем и половина ще те чакам в „Синята катерица“. Сигурна съм, че умна федерална агентка като теб лесно ще намери адреса.

Стоу понижи глас и се приближи до екрана:

— Наистина ли ще бъдем само двете?

— Да, поне довечера. Запомни, в седем и половина в „Синята катерица“. И не ме карай да те чакам.

Прекъсна връзката, погледна ръчния си часовник и се опита да разпреди най-рационално времето си. Сетне тръгна към общото помещение, в което се намираше работното място на Пийбоди. Страхуваше се от предстоящия разговор почти колкото ако срещу нея се изправеха наркомани, въоръжени с лазерни скалпели. Отби се в канцеларията да си вземе якето, после примирено въздъхна и отиде при помощничката си:

— Свърза ли се с Чарлс?

— Да, лейтенант. Разговарял е с клиентката си, която казала, че се е запознала с Роулс през зимата на един търг, организиран от „Сотби“. Той грабнал изпод носа ѝ картина, за която и двамата наддавали — пейзаж от Мастърфийлд, рисуван през 2021 година. Според нея Роулс платил за този шедьовър два милиона и четиристотин хиляди долара.

— „Сотби“ ли? Хм, минава пет часът... по това време в Европа е посред нощ... Хайде, идваш с мен. — Изчака Пийбоди да се изравни с

нея и попита: — Какво е мнението на тази жена за Йост?

— Споделила с Чарлс, че въпросният господин Роулс бил с безупречни маниери, разбирал от изкуство, но не бил от разговорливите. Престорил се, че не е чул намека ѝ, когато тя го помолила да я покани в дома си, за да се наслади още веднъж на прекрасната картина. Според Чарлс тази жена е зашеметяваща красавица, млада е и е въшлива с пари. Тъй като повечето мъже биха дали мило и драго да легнат с нея, тя предположила, че Роулс си пада по мъже. Ала когато започнала да го разпитва за общи познати и за клуба, който той посещава, господин Роулс отговарял уклончиво и под някакъв предлог напуснал залата.

— Ако дамата е толкова красива, защо ѝ е притрябвало да наема жиголо?

— Може би защото Чарлс е много мил и възпитан, освен това сексът с него не е обвързващ — той изпълнява всички желания на клиентката през времето, за което му се плаща. — Като влязоха в гаража, тя с въздишка добави: — Хората прибягват до услугите на проститутки или живеят с тях поради много причини, не само заради секса.

— Добре, добре. Ще видим какво ще научим утре от „Сотби“ — помърмори Ив и си помисли, че по този въпрос помощта на Рурк ще бъде неоценима.

— Слушам, лейтенант. Къде отиваме?

— Където пожелаеш. — Тя отвори вратата на колата и се втренчи в помощничката си. — Искаш ли да се напием?

— Лейтенант... не ви разбирам.

— Наскоро жестоко се скарах с Рурк, но след здрав запой се почувствах по-добре... поне временно.

Пийбоди се просълзи, но този път не от скръб, а от благодарност:

— Предпочитам да хапна сладолед.

— Всъщност ако имах избор, и аз бих избрала сладоледа. Да вървим.

Ив жадно се взираше в грамадната купа шоколадов сладолед, но я измъчваха и угризения на съвестта. Знаеше, че ще изяде цялата

порция, а после ще ѝ прилошее и горчиво ще съжалява. „Няма как, приятелството изисква жертви“ — помисли си.

Взе си една лъжичка от леденото удоволствие и промърмори:

— Хайде, излей си душата.

— Моля?

— Да чуем какво се е случило.

Пийбоди зяпна от изумление и дори забрави за сладоледа с банани и сметана.

— Наистина ли искате да ви го разкажа?

— Не, нямам никакво желание. Но все пак ще те изслушам — нали знаеш, приятел в нужда се познава. Давай! — Тя отново загреба от шоколадовото вълшебство.

— Много мило от ваша страна. — Пийбоди отново се просълзи и за да овладее чувствата си, обра сметаната върху сладоледа. — Случи се така — бяхме в една от стаичките на чистачите и се натискахме...

Ив вдигна ръка и с мъка преглътна ледената хапка:

— Добре ли те разбрах? Наистина ли с детектив Макнаб сте правили секс в служебно помещение и през работно време?

Помощничката ѝ се намръщи:

— Няма да ви кажа нищо, ако ще ми цитирате вътрешния правилник. Освен това още не правехме секс, само се натискахме.

— Разбира се, разликата е очевидна. Ченгетата редовно се натискат в помещенията за чистачите. Господи, Пийбоди! — Затвори очи, хапна от сладоледа и едва когато преглътна, продължи: — Добре, вече се успокоих, продължавай.

— Не знам как да ви го обясня... В отношенията ни има нещо първично.

— Пфу, ама че гадост!

Може би защото не очакваше строгата ѝ началничка да използва жаргон или пък защото изражението ѝ беше съчувствено, но Пийбоди се усмихна, вместо да се засегне.

— И аз мислех като вас, докато с Макнаб не го направихме... Първия път беше в асансьор.

— Полицай Пийбоди, опитвам се да бъда истинска приятелка и проявявам небивала толерантност, но не виждам смисъл да влизаш в подробности и да обсъждаш половия си живот с Макнаб. Като те слушам, има опасност да разваля мнението си за вас.

— Старая се да бъде максимално откровена. Ама да не си въобразите, че непрекъснато мисля как да правя секс с него или само да се натискаме. Но като останем насаме, нещо припламва между нас и бърза да отидем в леглото. Та както ви казах, само се натискахме — побърза да добави, страхувайки се, че чашата на търпението на Далас е преляла.

— В помещението на чистачите.

— Точно така. В този момент Чарлс ме потърси по видеотелефона. Информира ме за онова, което е научил във връзка с Йост, а като приключихме разговора, Макнаб буквално побесня. — Тя опита карамелената заливка и възторжено забели очи. — Закрепя и взе да ме пита за кого го взимам, сетне започна да сипе обиди по адрес на Чарлс, който само искаше да ми услужи във връзка с разследването. После ме сграбчи и...

— Удари ли те?

— Не, но си личеше, че ръцете го сърбят. Знаете ли какво каза?

— Тя разгорещено размаха лъжичката. — Знаете ли какво ми каза?

— Не съм била там, че да знам.

— Заяви, че му било писнало да ми бъде резервен любовник, докато съм се забавлявала с някакво скапано жиголо! — Тя усърдно се залови със сладоледа, който й оставаше, като говореше с пълна уста: — Заяви ми го в лицето! Каза още, че му било писнало от неговото легло да скачам в леглото на Мънроу.

— Мислех, че не правиш секс с Чарлс.

— Връзката ни е платонична, но в момента това няма значение.

Ив беше на противоположното мнение и се готвеше да го изрази, ала изведнъж си спомни каква роля играе:

— Макнаб е кретен.

— Именно.

— Сигурно не си му казала, че не се чукаш с Чарлс.

— Разбира се, че не съм!

Ив кимна:

— И аз бих сторила същото. Ако някой ми наговори обиди като Макнаб, ще побеснея от яд. Всъщност какво му каза?

— Че не сме обвързани, че мога да се срещам с когото пожелаая и че същото важи за него. А той взе, че си определи среща с някаква мръсница!

Според Ив поведението му беше съвсем нормално, но за да подкрепи Пийбоди, трябваше да каже нещо презрително по адрес на младежа:

— Макнаб е истинска свиня!

— Никога няма да му проговоря.

— Но как ще работите заедно?

— Тогава ще му говоря само служебно. Дано хване някоя срамна болест и да му се подуят топките!

— Така му се пада.

Двете потънаха в мисли и продължиха да изгребват последните лъжички сладолед.

— Слушай, Пийбоди — промълви Ив и си помисли, че ѝ предстои най-неприятното. — Едва ли е редно те съветвам, защото самата аз не съм веща по тези въпроси.

— Не говорете така. С Рурк сте идеалната семейна двойка.

— Греша, никой не е съвършен. Наистина живеем щастливо, но благодарение на Рурк, който е най-тактичният и съобразителен човек на света. Аз... имам още много да се уча. Той е единственият, с когото съм имала сериозна връзка.

— Наистина ли? — Очите на Пийбоди се разшириха от изумление.

„Внимавай, навлизаш в опасна територия. Пази се от подвижните пясъци!“ — мислено се предупреди Ив и промърмори:

— Предпочитам да не навлизаме в подробности за семейния ми живот. Повтарям, че не съм експерт в тази област. Предлагам да разгледаме ситуацията обективно. Замесени са трима участници — ти, Макнаб, Чарлс. — Тя очерта с лъжичката триъгълник в размекнатия сладолед. — Ти си основата на триъгълника, затова реакциите на двамата мъже са породени от взаимоотношенията им с теб. Макнаб ревнува.

— Как не! Просто се държи като свиня.

— Съгласна съм, че той безсъмнено принадлежи към този животински вид. Но нека бъдем откровени — ти наистина излизаш с Чарлс, нали?

— Ами... има нещо такова.

— Правиш секс с Макнаб...

— Правех — прекъсна я помощничката ѝ.

— Макнаб предполага, че се любиш с Чарлс. — Тя направи знак на Пийбоди да не я прекъсва. — Разбира се, той греши и постъпва много глупаво, че не държи да играете с открити карти. Навярно си казва, че дори да спиш с Мънроу, ти си свободна да правиш каквото пожелаеш, но ревността го гризе непрекъснато. — Отново посочи триъгълника и продължи: — Ти си основата, бедрата са двамата мъже в живота ти. Погледни обективно на случилото се — натискала си се с Макнаб и си го докарала до лудост, но си отблъснала ласките му, за да разговаряш със „съперника“ му.

— Разговорът ми с Чарлс беше служебен.

— Обзалагам се, че в този момент не си носила униформа — кисело отбеляза Ив. — И все пак как искаш да реагира Макнаб, след като си го възбудила, а после си започнала да бърбориш със съперника му? Доколкото познавам Чарлс, едва ли се е ограничил само да ти съобщи информацията, за която си го помолила. Сто на сто е започнал да флиртува. Тогава защо се учудваш, че Макнаб е побеснял? Не отричам, че този младеж е кретен и прасе. Но дори слабоумните прасета имат чувства... Поне така предполагам.

Пийбоди втрещено я изглежда:

— Нима намекувате, че вината е моя?

— Не, мисля, че е на Рурк! — тросна се Ив и поклати глава, като среща недоумяващия поглед на помощничката си. — Няма значение... не става въпрос чия е вината. Неприятностите са неизбежни, когато започнеш интимна връзка с колега. Според мен Макнаб няма право да ти заповядва с кого да спиш или какво да правиш. Но и ти нямаш право да му натякваш, че се среща с друга жена. Бих казала, че и двамата имате вина за случилото се.

Пийбоди се замисли, сетне промърмори:

— Но неговата вина е по-голяма.

— Разбира се.

— Добре де... — отбеляза след продължителни размишления. — Сигурно имате право за любовния триъгълник и за реакциите на онези двамата. Но е факт, че Макнаб веднага си е уговорил среща с някаква червенокоса мръсница. Обаче ако си въобразява, че ще потъне в печал, значи е по-тъп, отколкото изглежда!

— Браво, така те искам!

Пийбоди се усмихна:

— Благодаря, лейтенант. Вече се чувствам много по-добре.

Ив печално се втренчи в празната купа пред себе си и притисна ръка до стомаха си:

— Радвам се, че поне една от нас се чувства добре.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив мислено се поздрави, задето си е определила среща в „Синята катерица“. Храната и напитките в клуба бяха толкова долнопробни, че не би се изкушила да ги опита, а това беше крайно наложително след сладоледената оргия.

Всъщност думата „клуб“ бе крайно неподходяща за заведението. Най-доброто, което можеше да се каже за музиката в „Синята катерица“, беше, че е оглушителна, а за храната — че още никой не е умрял, след като я е консумирал.

Въпреки това в този ранен час всички маси бяха заети от хора, които явно обичаха да рискуват живота си. Оркестърът се състоеше от двама полуголи мъже, чиито тела бяха изрисувани с боя в неонов цвят, а косите им бяха обагрени в синьо. Пееха или по-скоро виеха за несподелена любов и удряха с дълги каучукови пръчки върху клавишите на две пиана, а публиката им пригласяше с пълен глас. Ив си каза, че само заради спонтанната реакция на присъстващите си струва да посетиш „Синята катерица“.

Насочи се към маса в дъното на заведението, като се оглеждаше да не би Стоу да е подранила. Масата, която беше набелязала, беше заета от двама влюбени, състезаващи се кой ще вкара езика си по-дълбоко в гърлото на другия. Ив прекъсна състезанието, в което очевидно резултатът бе равен, като хвърли значката си на масата и с палец посочи вратата.

С крайчеца на окото си видя как хората на съседната маса набързо натъпкаха в джобовете си пакетчетата с наркотици и набързо се изнизаха от заведението.

„Полицейската значка притежава чудодейна сила!“ — помисли си тя и се настани на паянтовия стол.

В дните, когато още не беше омъжена за Рурк, често посещаваше клуба, най-вече за да слуша изпълненията на Мейвис. Ала приятелката ѝ вече не работеше в заведения, а беше сред най-нашумелите певици... доколкото изпълненията ѝ биха могли да се нарекат пеене.

— Хей, сладурче, искаш ли да си легнем заедно?

Тя изгледа от глава до пети кльощавия младеж с тесен панталон, издут отпред. Като видя, че погледът ѝ се спира на мъжките му атрибути, той самодоволно се ухили и ги потупа:

— Големият Сами иска да си поиграе с твоята катеричка.

Тя с насмешка си помисли, че размерите на „Големия Сами“ се дължат на подпълнки, умело напъхани в слипа на плейбоя, както и на конска доза медикамент, чието жаргонно название бе „надървител“. Отново извади значката си, сложи я на масата и процеди:

— Чупката!

Младежът изчезна яко дим, а Ив остави значката на масата, което ѝ осигури възможност необезпокоявано да се наслаждава на „музиката“ и на крещящите цветове.

— Закъсна — промърмори, когато Стоу седна срещу нея.

— Нямаше как да се измъкна по-рано. — Агентката кимна към значката: — Реклама ли си правиш?

— Няма друг начин да попречиш на боклуците да ти налетят.

Стоу любопитно се огледа. Беше свалила вратовръзката си и дори беше разкопчала яката на ризата си, което според стандарта на федералните агенти бе като да свалиш униформата си.

— Учудвам се на избора ти — отбеляза кисело. — Безопасно ли е да си поръчам питие?

— Алкохолът убива микробите. Опитай коктейлите — не са толкова лоши.

Агентката натисна един от бутоните на таблото с менюто, монтирано отстрани на масата, и нетърпеливо попита:

— Как разбра за Уинифрид?

— Не ти определих среща, за да ме разпитваш. Тук си, за да отговаряш на моите въпроси. Как си обясняваш факта, че не съм съобщила на шефовете ти как си скрила важна подробност от миналото си? Това е най-сигурният начин да се отърва от двама ви с Джейкъби.

— Защо не си го направила?

— Отново задаваш въпроси — подхвърли Ив и неволно се възхити от самообладанието на Карън Стоу, която се въздържа от иронична забележка, а само промърмори:

— Предполагам, че искаш да сключим споразумение.

— Предполагай каквото си щеш. Няма да говорим за друго, докато не ме убедиш, че не трябва да докладвам на шефа ти за твоето провинение.

Стоу взе чашата с бледосиня течност, която се появи през прореза за сервиране. Втренчи се в нея, но не отпи нито глътка. Дълго мълча, а когато проговори, гласът ѝ беше прегракнал от едва сдържани чувства:

— Много съм амбициозна и наумя ли си нещо, държа да го постигна. Като постъпих в колежа, си поставих за цел да завърша първа по успех в курса. Ала не бях предвидила препятствието в лицето на Уинифрид Кейтс. Усърдно залягах над учебниците и също тъй усърдно проучвах съперницата си, като търсех слабото ѝ място. Тя беше красива, надарена с блестящ ум, дружелюбна, всички я обичаха. Аз обаче я мразех в червата.

Спря да се поеме дъх, отпи от коктейла и се задави:

— Божичко! — Подозрително се втренчи в чашата и добави: — Законно ли е да се сервират такива напитки?

— Почти.

Стоу отмести чашата далеч от себе си и продължи:

— Тя се опита да се сприятели с мен, но я отблъснах — няха намерение да се сближавам със съперницата си. Завършихме първата година с еднакъв успех. Цяло лято не вдигнах глава от учебниците, все едно животът ми зависеше от това да бъда първенец на курса. По-късно научих, че през това време Уинифрид се е излежавала на плажа и е работила само по няколко часа дневно като преводачка на щатския сенатор. Владееше перфектно няколко чужди езика, което също не ми даваше покой. В средата на семестъра професорът ни възложи съвместно да разработим една тема. Вместо да се състезавам с нея, се налагаше да работим заедно. Отначало побеснях от гняв...

Зад тях преобърнаха маса и стъклени чаши се разбиха на пода, но Стоу дори не се обърна. Записва с чашата си геометрични фигури върху пластмасовия плот и дълго мълча, преди да поднови разказа си:

— Не знам как да го обясня... Тя беше неустоима... бе пълна моя противоположност — сърдечна, открита, забавна... О, господи!

Задави се от сълзи, очевидно раната в душата ѝ още не беше зараснала. Стисна клепачи и се помъчи да се овладее. Машинално

отпи от синкавата течност и без да откъсва поглед от чашата си, отново заговори:

— Накара ме да се сприятеля с нея, да я обикна против волята си. Приятелството с нея ми помогна да преодоля задръжките си, да осъзная, че освен да заляга над учебниците, човек трябва да се забавлява. Можех да разговарям с нея на всякакви теми или да мълча с часове. Тя беше повратната точка в живота ми... дори много повече. Беше най-добрата ми приятелка.

Най-сетне Стоу вдигна глава и погледна Ив в очите:

— Беше най-добрата ми приятелка. Разбираш ли какво означава това?

— Да.

Карън кимна, отново затвори очи и заговори малко по-спокойно:

— След като се дипломирахме, тя замина на работа в Париж. Казваше, че жадува за разнообразие, че иска да разбере начина на живот на европейците. Гостувах ѝ няколко пъти. Живееше в малък, но обзаведен с вкус апартамент, и познаваше всички съседни в сградата. Купила си бе рошаво симпатично кученце и го беше кръстила Жак. Поне дузина мъже бяха лудо влюбени в нея, тя се наслаждаваше на живота, но и работеше усърдно. Обичаше професията си и бляскавия свят на политическия елит. Обаждаше ми се всеки път, когато я командироваха в Източен Вашингтон — понякога не се виждахме с месеци, но когато се срещнехме отново, имахме усещането, че никога не сме се разделяли. И двете обичахме професиите си и бързо напредвахме в кариерата. Животът беше прекрасен.

Около седмица преди... преди всичко да свърши, Уинифрид поискала да се свърже с мен, но тъй като бях по работа извън града, получих съобщението ѝ едва след няколко дни. Беше доста лаконично — тя каза, че се случва нещо странно и настоява да го обсъдим. Изглеждаше едновременно разгневена и разтревожена. Предупреди ме да не я търся на работното ѝ място, нито по домашния ѝ видеотелефон, и ми даде номера на мобилно устройство. Поведението ѝ ми се стори особено, но не се обезпокоих. Тъй като получих съобщението късно през нощта, реших да ѝ се обадя на другия ден и си легнах. Спомням си, че спях като къпана. Ах, никога няма да си го простя!

Отново отпи голяма глътка от коктейла и силният алкохол като че ли ѝ даде сила да продължи:

— От службата ме събудиха рано сутринта заради проблеми със случая, който разследвах. Налагаше се незабавно да отида на работа, поради което не успях да разговарям с Уини. Спомних си за обаждането ѝ едва на следващия ден. Позвъних на номера, който ми беше дала, но не успях да се свържа с нея. После отново затънах до гуша в работата си и си казах, че по-късно отново ще позвъня на моята приятелка. Но...

— Тя вече е била мъртва — промълви Ив.

— Да, вече не беше между живите. Разбрах, че са я открили в крайпътна канавка близо до някакъв град. Била е изнасилена и удушена. Умряла е два дни, след като получих съобщението ѝ. Имах на разположение два дни, за да ѝ помогна, но не го сторих, не ѝ се обадох. Зная, че ако беше на моето място, тя непременно щеше да се свърже с мен... колкото и да беше заета, щеше да намери време да ми се обади.

— Затова си проникнала във файла, свързан с разследването на убийството ѝ, и си заличила сведенията за отдавнашното ти познанство с нея.

— Против правилата на Бюрото е разследващият да бъде лично заинтересован от случая, с който се занимава. Никога нямаше да ми разрешат да следя Йост, ако знаеха защо държа да бъде заловен.

— Партньорът ти знае ли истината?

— Джейкъби е последният човек, на когото бих се доверила. Е, как смяташ да постъпиш?

Ив я погледна в очите и промълви:

— Знаеш ли как се запознах с жената, която по-късно стана най-добрата ми приятелка? Арестувах я за измама. Дотогава не бях се сближавала с никого. Ако някой ѝ причини зло, ще го преследвам до края на живота си.

Стоу облекчено въздъхна, извърна поглед и едва чуто промърмори:

— Ясно... разбирам.

— Оправдавам постъпката ти, но това не означава, че номерата, които ми скроихте с Джейкъби, ще ви се разминат безнаказано. Партньорът ти е самонадеян глупак, но за теб имам друго мнение. Предполагам, вече си обмислила случилото се и ще признаеш, че ако не се бяхте намесили, онзи мръсник Йост вече щеше да е в ареста.

С усилие на волята Стоу я погледна:

— Обвинението ти е справедливо. Вината не е само на Джейкъби, но и моя. Изгарях от желание именно аз да задържа Йост и в името на това рискувах. Няма да допусна същата грешка.

— Тогава да играем с открити карти. Приятелката ти е работила в посолството. Какво открихте там?

— Почти нищо. Много трудно е да прокопаваш проходи под крепостта на политиката и властта в собствената си страна, камо ли в чужда. Отначало френските власти обявиха, че Уинифрид е била убита от ревнивия си любовник. Вече споменах, че тя беше много популярна сред мъжете. Скоро разбрах, че се опитват да ни хвърлят прах в очите. Когато са сравнили престъпленията, извършени по същия начин, са се натъкнали на Йост, после обаче решили, че убийство е дело на човек, който му подражава.

— Защо?

— Първо, репутацията ѝ беше безупречна, не е била свързана с престъпна организация, която да поръча убийството ѝ. Второ, нито един от мъжете, с които е имала сексуална връзка, не би могъл да плати високия хонорар на Йост, нито пък би пожелал смъртта ѝ. Уини никога не разбиваше сърцата на любовниците си. Спомних си тревожното ѝ изражение по време на последното ѝ обаждане и предупреждението да не я търся в посолството, затова реших да се поинтересувам от работата ѝ.

— Откри ли нещо?

— Най-интересното, което научих, бе, че е била преводачка на сина на посланика по време на преговорите му с Германия и Съединените щати във връзка с мащабен многонационален проект за изграждане на космическа съобщителна станция. Работата ѝ е била свързана с много пътувания и отнемала цялото ѝ време през последните три седмици преди смъртта ѝ. Научих имената на хората, замесени в проекта, но когато реших да ги проуча, ударих на камък — сведенията за тях бяха засекретени. Въпросните господа очевидно са важни персони и разполагат с огромни средства. Знаех, че не бива да правя повече опити, защото имаше опасност да ме отстранят от разследването на Йост.

— Дай ми имената на тези хора.

— Казвам ти, че не можеш да проникнеш в досиетата им.

— Само ми ги кажи и остави на мен да реша кога и как да направя проучването.

Стоу сви рамене, извади от чантата си електронен бележник, натисна някакъв бутон и подаде бележника на Ив, като отбеляза:

— Между другото, Джейкъби те ненавижда, и то още преди да дойдем в тук. Ще изпита най-голямо удоволствие, ако по време на операцията за задържането на Йост навреди на кариерата ти.

— Треперя от страх. — Ив широко се усмихна и прибра в джоба си електронното устройство.

— Съветвам те да го вземеш насериозно — има големи връзки.

— Уверявам те, че много сериозно се отнасям с всички паразити. Ето какво ще направим — още тази вечер ще прехвърлиш в компютъра в дома ми цялата информация, с която разполагаш.

— За бога...

— Цялата! — натърти Ив и се приведе към нея. — Ако скриеш дори най-малката подробност, смятай кариерата си за приключена. Ще ми съобщаваш за всеки ваш ход, за всичко, което откриете.

— Знаеш ли, започвах да вярвам, че наистина искаш престъпникът да бъде задържан. Но сега разбирам, че търсиш само евтина слава...

— Изслушай ме, още не съм свършила — прекъсна я Ив. — Ако играеш честно с мен и първа стигна до Йост, ще направя всичко възможно да участваш в операцията по залавянето му и дори именно ти да го арестуваш.

За миг Стоу изглеждаше така, сякаш ще се разплаче, сетне се овладя и промълви:

— Уни щеше да те хареса. — Сетне протегна ръка над масичката: — Съгласна съм.

Ив се качи обратно в колата и погледна часовника си — приближаваше девет. Прецени, че няма да успее да се върне у дома, да се преоблече и да отиде на изисканата вечеря с приятелите на съпруга си, както му беше обещала.

Имаше две възможности. Първата бе да направи каквото най-много ѝ се искаше — да се прибере вкъщи, да вземе горещ душ и да изчака Стоу да ѝ изпрати информацията.

Другата възможност беше да отиде с работните си дрехи в изискания ресторант, намиращ се на върха на най-високия небостъргач в Ню Йорк, откъдето се разкриваше зашеметяваща гледка към града. Това означаваше да прекара вечерта, седнала до някоя от сребърните маси, да води празни разговори с непознати, да се прибере у дома посред нощ и да работи, докато капне от умора.

Поколеба се между удоволствието и чувството за дълг към съпруга си, тежко въздъхна и подкара към ресторанта. Докато чакаше на един светофар, позвъни на портативния видеотелефон на Мейвис.

Още преди да види на монитора лицето на приятелката си, чу оглушителен шум, който едва не спуска тъпанчетата ѝ. На лявата скула на Мейвис имаше нова временна татуировка, изобразяваща насекомо, подобно на зелена хлебарка.

— Хей, Далас, много се радвам, че се обади. Почакай, почакай, в колата ли си? Ей сега идвам!

— Мейвис... — подхвана Ив, но екранът на устройството потъмня. Тя забели очи и подкара тъкмо в момента, когато светофарът даде на червено. След няколко секунди приятелката ѝ се появи на седалката до нея.

— Боже мой! — смаяно възкликна Ив.

— Страхотен номер, нали? Намирам се в холограмната зала на звукозаписното студио, която използваме за видео ефекти и прочие. — Мейвис погледна надолу, видя, че задните ѝ части се губят в седалката, и избухна в смях: — Майчице, изгубила съм си задника!

— Както виждам, и дрехите ти ги няма.

Мейвис Фрийстоун беше дребничка жена, а моделиерът, изработил дрехата ѝ, който беше и неин любовник, очевидно беше пестил плата. На пръв поглед изглеждаше, че тя е облечена в три розови звезди, поставени точно на местата, изисквани от закона, и свързани с тънки сребърни верижки.

— Тоалетът ми е жесток, а? Отзад има още една звезда, но не я виждаш, защото съм седнала. Хващаш ме в паузата между снимките в студиото. Какво се е случило? Къде отиваш?

— Налага се да присъствам на официална вечеря с приятели на Рурк. Ще ми направиш ли една услуга?

— Искат ли питане!

— Имам видеозапис на голяма колекция първокласни козметични средства. Възможно ли е да изгледаш видеозаписа и да ми кажеш откъде могат да се купят, и то по възможност на едро. Налага се да бъдат заменени...

— Помощта ми за някое разследване ли ти е необходима? Умирам да се правя на детектив!

Ив внимателно я огледа. Косата на кандидат-детективката беше боядисана в различни цветове и ярко оцветените кичури напомняха на фойерверки. На бедрото ѝ беше татуирана хлебарка, която изглеждаше като близначка на насекомото върху скулата ѝ.

— Интересуват ме само магазините или складовете, откъдето се купуват подобни артикули.

— Няма проблеми, обаче е най-добре да попиташ Трина. Тя е спец по козметиката и понеже е професионалистка, веднага ще те осведоми по въпроса, който те вълнува.

Ив направи кисела гримаса. Идеята да потърси съвета на Трина вече ѝ беше хрумнала, но предпочиташе да не разговаря с нея.

— Слушай — обърна се към Мейвис. — Неприятно ми е да го призная и се надявам да си остане между нас, но... се страхувам от тази жена.

— Я не се занасяй!

— Ако ѝ се обадя, ще ме изгледа ужасено и ще заяви, че непременно трябва да ме подстриже, после ще вземе да плеска по лицето ми някакви мазила и да настоява да използвам нейния масажен крем за стегнат бюст.

— О, този крем е супер! В момента се предлага с аромат на киви.

— Радвам се!

— Освен това наистина трябва да се подстрижеш — отново си заприличала на рошаво кученце. Обзалагам се, че не си ползвала услугите на маникюристка от последния път, когато насила те заведох в козметичния салон.

— Престани да ме тормозиш, нали уж си ми приятелка!

Мейвис страдалчески въздъхна:

— Знаеш ли какво, изпрати ми видеозаписа. Ще поканя Трина у дома, за да ми... както се изразявате вие, ченгетата, да ми сътрудничи.

— Съгласна съм. Много ти благодаря.

— Супер! — Певицата се обърна и махна по посока на празната седалка: — Разбрах, идвам след две минути... Викат ме — каза на Ив. — Готови са да започнем следващата серия от снимки.

— Още довечера ще ти изпратя видеоматериала. Обади ми се възможно най-бързо.

— Обещавам, че до утре ще имаш резултат. Нали знаеш, приятел в нужда се познава.

Ив си спомни за Стоу и Уини и внезапно съжали, че не може да докосне ръката на приятелката си.

— Мейвис...

— Какво?

— Аз... обичам те.

Очите на певицата се разшириха от изненада, в тях заблещукаха закачливи искрици:

— Върхът си, Далас! И аз те обичам. Чао.

Холограмното изображение изчезна.

Рурк бе отхвърлил възможността да покани гостите си в частната банкетна зала на ресторанта. Предпочиташе по-неофициалната обстановка в общия салон. Масата им беше до остъклената стена и тъй като нощта беше топла, подвижният покрив беше отворен, за да се създаде усещането, че посетителите вечерят на открито.

От време на време туристическите въздушни трамваи прелитаха по-близо до ресторанта, отколкото разрешаваше правилникът за градското движение — толкова близо, че се виждаше как туристите заснемат с камери или с фотоапарати как обядват или вечерят привилегированите и известните личности. Започнеха ли да досаждат, служителите от охраната излитаха с едноместните си хеликоптери и ги прогонваха надалеч, но общо взето не се стигаше до неприятни инциденти.

Ресторантът, който се намираше на седемдесетия етаж на небостъргача, бавно се въртеше, а през остъклените стени се разкриваше панорамна гледка към града. В центъра на залата имаше подиум за двамата оркестранти, които изпълняваха популярни музикални пиеси.

Рурк беше поканил гостите си в това заведение, защото не очакваше Ив да присъства на вечерята — знаеше за страха ѝ от височините.

На масата седяха същите хора, които бяха гостували в дома му преди няколко вечери, включително Мик. Приятелят му от детинство беше в отлично настроение и забавляваше присъстващите с истински и с измислени истории. Въпреки че според Рурк беше прекалил с виното, изобщо не изглеждаше пиян — никой не би могъл да обвини Майкъл Конъли, че не носи на алкохол.

— Няма начин да ви повярвам, че сте скочили в океана и сте преплували Ламанша! — засмя се Магда Лейн и шеговито му се закани с пръст. — Преди малко казахте, че е било през февруари — ако не друго, щели сте да замръзнете в ледената вода.

— Кълна се, че това е самата истина, скъпа. Сгриваше ме страхът, че моите... съдружници ще разберат за „напускането“ ми и ще забият харпун в задника ми, затова благополучно се добрах до отсрещния бряг, само дето дрехите ми бяха подгизнали. Спомняш ли си онзи случай, Рурк, когато бяхме още голобради хлапаци, но успяхме да освободим от товара с нелегално уиски един кораб, пътуващ за Дъблин?

— Паметта ти е много по-силна от моята — промърмори Рурк, въпреки че до края на живота си нямаше да забрави онази паметна нощ.

— О, все забравям, че негова милост вече е почтен гражданин — ухили се Мик и намигна на Магда. — И ето че се появява една от причините за промяната в моя стар приятел.

Всички се обърнаха към входа на въртящата се зала, където стоеше Ив с протритото си кожено яке и тежките униформени обувки. Когато понечи да прекоси ресторанта, облеченият в смокинг оберкелнер отчаяно се спусна след нея, като умолително повтаряше:

— Мадам! Ако обичате, мадам!

— Аз съм лейтенант Далас! — тросна се тя, обърна се и му показва значката си, опитвайки се да преодолее замайването от височината и от въртенето на залата. Забоде пръст в гърдите му и добави: — Ако обичаш, отдръпни се, преди да те арестувам за нарушаване на обществения ред.

— Господи, Рурк! — възкликна Магда, която с блеснали от възхищение очи наблюдаваше сцената. — Съпругата ти е забележителна жена!

— Имаш право. — Той стана: — Ако обичаш, Антон. — Говореше тихо, но като чу гласа му, оберкелнерът едва не козирува. — Моля те, донеси стол и прибори за съпругата ми.

— Съпругата ли? — Мургавият Антон пребледня като платно. — Разбира се, сър. С удоволствие... веднага!

Защрака с пръсти на подчинените си, а Ив се приближи до масата, като се мъчеше да не гледа навън, и промърмори:

— Извинете, че закъснях.

Тя пропъди сервитьора, който се суетеше около нея, заяви, че ще хапне набързо от порцията на съпруга си, и побърза да седне така, че да бъде с гръб към остъклената стена. Озова се между сина на Магда и счетоводителя Карлтън Минс и се примири с мисълта, че двамата ѝ сътрапезници ще я отегчат до смърт.

— Предполагам, че досега си разследвала някой случай — промърмори Винс и отново се зае с ордьовъра си. — Често се питам как ли разсъждават престъпниците. Какво е мнението ти за човека, когото преследваш в момента?

— Отличен професионалист е.

— Ти също, иначе нямаше да си толкова прочута. Имате ли... — Той помахаше с пръсти, като че ли се мъчеше да изскубне думата от въздуха. — Имате ли заподозрян?

— Винс! — обади се майка му и укорително го изглежда. — Сигурна съм, че на Ив ѝ е неприятно по време на вечеря да говори за работата си.

— Извинявай, Ив. Интересувам се от анатомията на престъплението... от безопасно разстояние, разбира се. Любопитството ми се подсилва от факта, че отговарям за охраната на предметите, които ще се продават на търга.

Ив взе чашата с вино, която един от сервитьорите тържествено ѝ беше поднесъл:

— В работата на полицията няма нищо вълнуващо или загадъчно — преследваш престъпника, докато го заловиш, сетне го изпращаш в затвора и се надяваш решението на съда да бъде такова, че той да остане по-дълго зад решетките.

— О, колко прозаично! — промълви Карлтън, без да вдигне глава от блюдото с морски дарове пред себе си. — Предполагам, че изпитвате ужасно чувство на безсилие, след като сте работили усърдно, а друга инстанция зачеркне резултата от усилията ви. Равнозначно е на провал, нали? — Той вдигна поглед и съчувствено я изгледа. — Случва ли се често?

— Не много често, но се случва. — Друг сервитьор постави пред нея блюдо с любимите ѝ големи скариди. Тя погледна Рурк и видя тънката му усмивка.

„Този човек умее да върши чудеса!“ — помисли си разнежено, но не се издаде колко е трогната от вниманието му, а продължи да разговаря със счетоводителя:

— Направи ми впечатление отличната организация на охраната на търга. Все пак беше за предпочитане да изберете друго място за провеждането му, което не е толкова... публично и възможността за достъп е ограничена.

Карлтън енергично закима:

— И аз съм на същото мнение, лейтенант. Опитах се да убедя организаторите, но не пожелаха да ме послушат. — Нежно изгледа Магда и добави: — Предпочитам да не мисля за разходите по охраната и застраховката, защото ще си загубя апетита.

— Стар мърморко! — Магда му намигна. — Залата, в която ще се проведе търгът, е част от рекламната кампания. Интересът на публиката се повишава от факта, че събитието ще бъде в елегантния хотел „Палас“, а предметите и вещите са изложени за предварителен оглед. Медиите вече проявяват небивал интерес, което ще допринесе за успеха на търга, а оттам — за подпомагането на фондацията.

— Впечатлен съм — намеси се Мик. — Днес следобед бях в залата и разгледах изложените предмети.

— Трябваше да ме предупредите. Лично щях да ви разведа — усмихна се актрисата.

— Не бих се осмелил да отнемам от ценното ви време — галантно отвърна той.

— Глупости! — безцеремонно го сръза Магда. — Надявам се да присъствате на търга.

— Честно казано, не възнамерявах да остана в Ню Йорк толкова дълго, но след като се запознах с вас и разгледах изложбата,

непременно ще присъствам и дори ще наддавам за това-онова.

Докато гостите му разговаряха, Рурк повика сервитьора, отговарящ за вината. Извърна се към него да поръча нова бутилка и усети как нечие босо стъпало предизвикателно се плъзна по крака му. Без да му мигне окото, той даде поръчката и отново се обърна към масата.

Ив седеше прекалено далеч, за да флиртува с него, пък и едва ли й беше до това. Огледа се и повдигна вежда, като видя загадъчната усмивчица на Лайза Трент, която невъзмутимо започна да се храни.

Чувствата му бяха противоречиви — бе разгневен от нахалството й, но и му беше забавно. Питаше се дали да се престори, че не е усетил докосването. В този момент тя вдигна поглед и по похотливия блясък в очите й Рурк разбра, че не той, а Мик е обект на флирта.

„Интересно — помисли си, докато тясното стъпало се провираше под маншета на панталона му. — Изникна неочаквано усложнение.“

— Лайза — обърна се към нея и едва сдържа усмивката си, като усети как тя рязко отдръпна крака си. Изглежда я невъзмутимо и забеляза смущението й — очевидно беше осъзнала грешката си. — Харесва ли ти храната? — добави учтиво.

— Да, превъзходна е.

Рурк изчака, докато вечерята приключи и двамата с Мик пътуваха с колата към къщи.

Извади табакерата си и предложи цигара на стария си приятел. Мик запали, с наслада вдъхна ароматния дим и се облегна назад:

— Спомняш ли си, когато ограбихме онзи камион, превозващ кашони с цигари? Да му се не види, сигурно сме били десетгодишни. — Замечтано се усмихна, сетне добави: — Още същия следобед с Брайън Кели и с Джак Бодайн изпушихме почти десет пакета, а Джак, Бог да се смили над душата му, щеше да пукне. Останалите продадохме на Шестопръстия Логан и изкарахме добри пари.

— Да, спомням си. Само след няколко години откриха трупа на Логан в река Лайфи. Някой беше отрязал всичките му пръсти, включително допълнителния.

— Ама и ти си един... не може да не ми развалиш настроението.

— Мик, да не би да чукаш гаджето на Винс Лейн?

Очите на приятеля му се разшириха от престорено учудване:

— Кой, аз ли? Че аз почти не познавам дамата... — Млъкна, поклати глава и се засмя: — Теб човек не може да излъже, няма смисъл да си правя труда. Винаги надущваш измамата. Как се досети?

— Въпросната дама се опита да ме масажира под масата. Има хубаво стъпало, но мерникът ѝ куца.

— Такива са си жените — не умеят да бъдат дискретни. Право да ти кажа, днес случайно я срещнах в прекрасния ти хотел, когато отидох да разгледам изложбата. Заговорихме се и от дума на дума се озовахме в нейната стая. На мое място би ли устоял на такова парче?

— Навлизаш в чужда територия, приятелю!

Мик само се ухили:

— За какво намекваш?

— Постарай се историята да не се разчуе, докато приключа деловите взаимоотношения с тези хора.

— За пръв път те виждам да правиш въпрос, задето съм си легнал с някое гадже. Бъди спокоен, ще направя както искаш в името на старото ни приятелство.

— Много съм ти признателен.

— Е, не правя толкова голяма жертва. Дали ще е тази жена, или друга за мен няма особено значение. Честно казано, учудвам се, че и ти не си опитал ласките ѝ. Истинска хубавица е.

— Май забравяш, че имам жена в леглото си. Имам съпруга.

Мик се изкиска:

— Че откога съпругата е пречка за един мъж да опита нещо чуждо? Ако си траеш, няма да разбере, че си кривнал от правия път.

Рурк се загледа в широките врати на имението, които бавно се плъзнаха встрани, и замислено промълви:

— Спомням си как веднъж цялата тайфа — ти, Брай, Джак, Томи, Шон и моя милост — се натряскахме с контрабандно уиски. Докато дълбокомислено разсъждавахме за живота, възникна въпросът какво е онова, което най-силно желаем, и заради което бихме се отказали от всичко друго на света.

— Тъй си беше. От алкохола ни беше избило на философски разсъждения. Аз заявих, че ще бъда най-щастлив, ако притежавам безбрежен океан от пари. Шон пък, какъвто си беше женкар, пожела оная му работа да бъде като на слон. Май си беше пийнал повече от

нас, та не се досети колко е непрактичен такъв размер. — Извърна се и се втренчи в Рурк: — Ако не ме лъже паметта, само ти не сподели най-съкровеното си желание.

— Вярно е... защото не бях сигурен какво ще ме направи най-щастлив — да бъда свободен, да имам купища пари и власт или поне една седмица баща ми да ме остави на мира и да не ме скъсва от бой. Така и не направих избора си, затова си замълчах. Ала сега знам, че съм готов да жертвам всичко заради Ив. Тя е моят идеал за щастие.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив първа се прибра у дома и се опита да навакса загубеното време, като отиде направо в кабинета си и изпрати на Мейвис видеозаписа.

Забеляза, че индикаторът за постъпваща информация се е включил. Натисна няколко клавиша, подпря длани на бюрото, приведе се и се втренчи в монитора.

Хрумна ѝ, че психологическият профил на Стоу много вярно отразява характера ѝ — Карън работеше прецизно и бързо. Сведенията, които ѝ беше изпратила, бяха доста оскъдни, но забележките ѝ към информацията бяха много полезни.

„През цялото време си копирала файловете, за да ги използваш по твоя преценка, нали? — помисли си Ив. — И аз бих постъпила като теб.“

По всичко изглеждаше, че Стоу е приложила тактиката на Фийни да събира информация за жертвите чрез свидетелските показания на техни приятели, родственици и колеги. След като е разпитала всички, неколцина са били заподозрени и задържани за официален разпит, ала са се оказали невинни.

Ив продължи да преглежда сведенията и след малко иронично се усмихна. Очевидно агентите на ФБР се бяха сблъскали със същата неотзивчивост от страна на Интерпол, каквато бяха проявили към нея. Всяка организация ревниво пазеше информацията си и отказваше да я сподели с „конкуренцията“.

— Това е една от причините толкова години Йост да се измъква безнаказано — промърмори тя.

Изправи се и се замисли. Сигурна бе, че престъпникът е посветен в работата на организациите, борещи се срещу престъпността. Вероятно са му известни препятствията, които служителите трябва да преодоляват — досадната писмена работа, намесата на политици и влиятелни личности, и разчита именно на това.

Убива някого в даден град, заминава за друг на хиляди километри разстояние или отива на почивка, докато шумотевицата около него позаглъхне. Изпълнява мокра поръчка в Париж, прелита със совалка до Ню Йорк, посещава оперни и театрални представления, пазарува в най-скъпите магазини и се наслаждава на гледката от терасата на разкошния си апартамент, докато френските копои гонят опашките си.

Или пък отлита за Вегас II и съчетава полезното с приятното, като убива набелязаната жертва и използва възможността да поиграе на рулетка в някое от казината. Сетне се връща със совалката на Земята, преди междупланетната полиция да попадне на следите му.

Вдигна поглед към Рурк, когато той влезе в кабинета, и замислено каза:

— Може би той умее да пилотира...

— Моля? — недоумяващо я изгледа съпругът ѝ.

— Говоря за Йост. Невинаги човек може да разчита на обществените превозни средства — понякога има промени в разписанието, технически повреди, отложени или пренасочени полети. Нашият човек не може да си позволи подобен риск, затова подозирам, че притежава собствен самолет или совалка. А може би и двете. Да... ще възложи на Макнаб да проучи тази възможност. Разбира се, това е като да търсиш игла в копа сено, но може да ни излезе късметът. Между другото, как така Галахад не е по петите ти?

— Заряза ме заради Мик. Двамата са първи приятели. — Той прегърна съпругата си и лекичко я ухапа по шията: — Искаш ли да знаеш как изглеждаше тази вечер, докато прекосяваше ресторанта?

— Като ченге. Извинявай, че се появих в този вид, но нямах време да се върна тук и да се преоблека.

— Не се извинявай. Изглеждаше ужасно секси. Дългокрако ченге с решително изражение. Благодаря, че отдели време да присъстваш на вечерята.

— Наистина направих голяма жертва. — Тя се обърна: — Длъжник си ми.

— Разбира се, не отричам.

— Може би ще измисля как да ми се отблагодариш.

— Скъпа... — прошепна той и плъзна длани по бедрата ѝ. — С най-голямо удоволствие.

— Не, не по този начин, въпреки че сексът с теб винаги е удоволствие.

— Благодаря за комплимента.

— Искаш ли да чуеш как мина денят ми? — попита тя и го отблъсна, преди кръвта ѝ да забушува от ласките му. — След съвещанието имах две срещи. Първата беше с Пийбоди.

— Постъпила си много благородно.

— Греша, подбудите ми бяха егоистични. Не мога да разчитам на нея, ако тя непрекъснато циври и мисли за онзи глупак. Не, не се усмихвай толкова иронично, че ще ме вбесиш! — Тя въздъхна: — Макнаб е постъпил много мръсно, като ѝ е казал, че си е уговорил среща с друга жена.

— Номерът е изтъркан и обикновено не дава резултат.

— Не съм веща като теб по „номерата“, но очевидно стратегията на Макнаб е била успешна. Помощничката ми не беше на себе си. Затова я почерпих със сладолед и ѝ позволих да излее душата си пред мен. А сега ще споделя с теб изповедта ѝ.

— Ще почерпиш ли и мен със сладолед?

— Поне две седмици не искам в мое присъствие да се споменава думата „сладолед“! — изпъшка тя и му предаде разговора си с Пийбоди, най-вече защото държеше да разбере дали е постъпила правилно. От опит знаеше, че съпругът ѝ умее да изразява съчувствието си и да дава уместни съвети.

— Макнаб ревнува от Мънроу, и то съвсем основателно — отбеляза Рурк.

— Ревността е присъща на дребнавите и тесногръдите хора.

— Да, но мнозина са ѝ подвластни. Мисля, че в настоящия момент чувствата на Макнаб към помощничката ти са по-силни или поне по-чисти, отколкото нейните към него. Предполагам, че се чувства безпомощен... както бях аз... — Той нежно докосна страната ѝ.

— Не се оплаквай, нали в края на краищата постигна целта си. Честно казано, надявам се кризата да премине и двамата отново да започнат да се заяждат, вместо да се натискат в стаичката на чистачите.

— Скъпа, овладей емоциите си, не бъди такава романтичка!

— Едва ли е необходимо да ти напомням, че предвиждах подобни неприятности.

— Не отричам, че си много прозорлива! — засмя се Рурк.

— Наистина предвидих какво ще се случи! — настоя тя. — Разследването навлезе в задънена улица, а онези двамата си правят на инат и разиграват номера. Не са деца, а ченгета, да му се не види!

— Да, ченгета са, но не и дроиди.

— Добре, предавам се, не мога да изляза на глава с теб! — Ив вдигна ръце. — Но трябва да престанат да се джафкат, докато приключим разследването... Знаеш ли, Уитни е използвал връзките си и ми предостави допълнителни сведения за Моли Нюман.

— А, да, за малолетната, с която съдията се е забавлявал.

— Оказа се, че малката е била негова племенница или по-точно — родственица на съпругата му — симпатично, чувствително момиче, което било отлична ученичка и мечтаело да завърши право. Съдията обещал да подготви Моли за изпитите в университета, но очевидно е имал съвсем други намерения. Ще разпитам и нея, но засега не искам да я безпокоя.

— Възможно е да научиш нещо важно, ако си поговориш с нея.

— Имаш право, но не си струва да тревожа малката след ужасяващото преживяване. — Беше анализирала всички данни и бе сигурна, че момичето не е замесено в престъплението. — Йост не се страхува от разпознаване, затова фактът, че го е видяла, няма значение. Предполагам, че не я е изнасилил, не е в стила му.

— Разбира се — прави само онова, за което му плащат.

— Точно така, обаче при прегледа в болницата е било установено, че Моли е била сексуално насилена, а в кръвта ѝ са били открити наркотици. Сигурна съм, че съдията я е изнасилил и ѝ е дал екзотика, а Йост ѝ е инжектирал по-силния зонър, за да я упои, докато той си свърши работата. Няма да я разпитвам, освен ако не установим, че или тя, или майка ѝ по някакъв начин са свързани с Йост. И без това много ѝ се е събрало.

„Едва ли има човек на света, който да я разбира по-добре от теб“ — помисли си Рурк и промълви:

— Значи засега няма да се занимаваме с нея.

— Точно така. По време на съвещанието Фийни съобщи крайно интересни факти от засекретените психологически профили на Джейкъби и на Стоу — каза тя. Втренчи се изпитателно в съпруга си и

си каза, че ако играеха покер, невъзмутимото му изражение би му помогнало да изкара куп пари чрез блъфиране.

— Така ли? — престори се на изненадан той.

— Не ме мисли за толкова наивна. Виждам твоят пръст в тази история.

— Лейтенант, колко пъти да повтарям, че никога не оставям отпечатъци от пръстите си?

— А аз колко пъти да повтарям, че не желая да престъпваш законите, за да ми осигуриш дадена информация?

— Не съм сторил нищо незаконно.

— Разбира се! Използвал си Фийни, за да узакониш информацията чрез неговия компютър.

— Той ли ти го каза? — попита Рурк и се усмихна на гневното изражение на съпругата си. — Очевидно не. Надявам се, че сведенията, които сте получили от анонимния източник, са се оказали полезни.

Ив смръщи вежди и закрачи напред-назад. Когато ядът ѝ премина, разказа на Рурк за срещата си с агент Карън Стоу.

— Винаги боли, когато загубиш приятел — замислено промълви той. — Още по-тежко е, когато изпитваш угризения, задето си могъл да предотвратиш смъртта му.

Ив сложи ръка на рамото му — знаеше, че той говори от собствен опит и че ще носи този кръст до края на живота си.

— Самобичуването и мъчителните спомени не помагат никому.

— Но ти помагаш на Стоу да заздравеят раните в душата ѝ, както помогна и на мен. Какво искаш да направя?

— Тя ми съобщи имената на трима души. Необходима ми е подробна информация за тези хора, но никой не трябва да разбере, че се интересувам от тях. Всъщност проучването им не е незаконно, въпросът е как тайно да се проникне в личните им файлове. Това също е разрешено от закона, стига да не декодираш засекретени документи. Не желая да предприемаш рисковани действия, само да направиш дискретно проучване. Ако ти се заемеш със задачата, от ФБР няма да заподозрат какво се случва, но захвана ли се аз, като хрътки ще тръгнат по следите ми.

— Ясно. Освен това ако Джейкъби разбере, че някой се интересува от убийството на Уинифрид, нищо чудно да прояви по-

голям интерес към случая, което пък ще компрометира Стоу.

— Именно. Възможно ли е да изпълниш молбата ми, без да нарушаваш закона?

— Е, все ще намеря някаква вратичка, през която да се промъкна. Ако проявя некомпетентност и ме хванат, най-много да получа порицание и да ми наложат малка глоба.

— Няма начин да поискам разрешение за проучването. Още не знаем в коя от службите работи информаторът, който е предупредил Йост.

— Няма значение. Дай ми имената на тези хора.

Ив извади електронния бележник на Стоу и му го подаде. Той включи устройството и вдигна вежди:

— Случайно познавам и тримата и може би ще избегнем незаконното проникване в компютъра на ФБР.

— Познаваш ли ги? — изуми се тя.

— Всъщност лично познавам немца Хайнрих и съм чувал за сънародника ни Нейпълс, който, доколкото ми е известно, живее в Лондон. Известна ми е репутацията на Джерад, сина на посланика, който се славя като добър дипломат, предан съпруг и баща и безупречен държавен чиновник. Баща му е изразходвал доста средства, за да му помогне да си изгради този образ.

— Какъв е истинският Джерад?

— Ако е вярно всичко, което съм чул за него, зад фасадата се крие разглезен и избухлив младеж със склонност към груповия секс и силните наркотици. По настояване на баща си няколко пъти е бил в частни санаториуми за хора, пристрастени към дрогата, но, изглежда, не се е отърсил от вредния навик.

— Откъде имаш тези сведения?

— Когато разполага с пари, младежът ги пръска с пълни шепи, защото „невинните“ му хобита никак не са евтини. Известно ми е например, че е уреждал да изчезнат ценни вещи от домове на различни хора, в които е гостувал.

— Господи, нима ти е плащал да крадеш?

— Скъпа Ив, подценяваш ме. Не съм крал дори навремето, когато се занимавах с някои незаконни дейности. Просто помагах на един познат при транспортирането на вещите. Но това беше преди

много години. Предполагам, че за тези провинения има срок на давност.

— Слава богу, значи вече мога да спя спокойно! — иронично процеди тя. — Преди да я убият, Уинифрид е била преводачка на тези трима души, за които се предполага, че са водили преговори за изграждане на международна космическа съобщителна станция.

— Не... невъзможно е — промълви Рурк и се замисли. — Щях да знам, ако съществува подобен проект и в него участват хората, от които се интересуваш. Вече не се занимавам с определени дейности, но в областта на комуникациите моите предприятия заемат първо място.

— Фукаш ли се или е вярно?

— Скъпа Ив, факт е, че самочувствието ми е подплатено с високи резултати. — Тя презрително изсумтя, а Рурк я потупа по рамото и добави: — Довери ми се — въображаемият проект е бил използван за прикритие на някаква незаконна дейност. Нейпълс има известни успехи в тази област, но всъщност основната му дейност е контрабандата. Занимава се с незаконна търговия на наркотици, но най-вече на хора. Контрабандата е любимото хоби и на Хайнирх.

— Твърдиш, че в момента Нейпълс живее в Англия. Това ми напомня за семейство Хаг, които са се занимавали с незаконна търговия и мрежата им е обхващала крайбрежните райони на Англия. Вероятно са засегнали негови интереси.

Рурк дълго мълча, сетне промърмори:

— Възможно е.

— Да допуснем, че Уинифрид неволно е чула или е станала свидетелка на нещо, свързано с незаконната дейност на тези хора. Изплашила се е и веднага се е обърнала за помощ към приятелката си във ФБР. Налагало се е веднага да я отстранят, затова са наели Йост. След това двама независими контрабандисти започнали да навлизат в чужди територии и Йост отново е бил призован да се справи с тях. Ако успеем да докажем, че един от тези хора е поръчал поне едно от убийствата, ще направим една стъпка към залавянето на престъпника. — Тя замълча и се намръщи. — Как така ФБР не са научили за незаконната дейност на онези тримата?

Рурк едва сдържа усмивката си:

— Лейтенант, някои от нас взимат предпазни мерки.

— И онези хора ли са гении като теб? Забрави — побърза да каже, преди той да отговори на въпроса й. — Втори като теб няма. Как мислиш, кой от тримата най-вероятно е наел Йост, за да убие една държавна служителка?

— Не познавам достатъчно добре Джерад. Ако трябва да избираме между Нейпълс и Хайнрих, бих заложил на първия. Хайнрих е джентълмен и щеше да намери друг начин да запуши устата на Уинифрид.

— Много ми е приятно, че може би ще имам работа с галантен престъпник.

Рурк се затвори в кабинета си, за да изпълни задачата, която Ив му беше поставила, а тя се настани пред компютъра в своя кабинет. Съпостави информацията от файловете на Стоу с тази, която се съдържаше в нейните файлове, нареди на компютъра да провери каква е вероятността някой от тримата заподозрени да е възложил на Йост мократа поръчка.

Знаеше, че престъпникът няма да чака дълго, докато нанесе следващия удар. Нямаше представа коя е следващата му жертва, предстоеше й още много работа, докато разкрие новата му самоличност.

Скоро някой щеше да умре, а тя не можеше да попречи на убиеца.

Отново прегледа сведенията за жертвите.

Дарлийн Френч — млада жена, която води скромен живот и пред която се е простирало светло бъдеще. Място на убийството — хотел „Палас“, който е собственост на Рурк.

Джоуна Талбът — човек, надарен с блестящ ум и с успешна кариера, който със сигурност е щял да се издигне в служебната йерархия. Място на убийството — къща, която е собственост на Рурк.

И двамата бяха работили за Рурк. И двамата бяха загинали от ръката на убиеца в хотел и в къща, притежавани от Рурк.

Той не познаваше Френч, за него тя бе само една от камериерките в многобройните му хотели. Ала с Талбът са били приятели.

Третата жертва щеше да бъде човек, който е още по-близък с Рурк.

Възможно ли е на убиеца да е наредено да отстрани самата нея? Мисълта, че е набелязана, не я плашеше, но съдейки по действията на престъпника, третата жертва щеше да бъде сътрудник и близък приятел на съпруга ѝ.

Твърде възможно бе това да е неговата секретарка Каро, затова Ив беше използвала връзките си и бе уредила тя да бъде под непрекъснато наблюдение.

Но за нея бе непосилно да организира денонощната закрила на всички висши служители в нюйоркските предприятия на Рурк.

Ако пък Йост вече е заминал за друг град, ако е набелязал някого от безбройните заводи и научноизследователски институти, които работят за него в цялата страна, то броят на потенциалните жертви ставаше астрономически.

Всеки друг на мястото на Ив би се отказал, но тя работеше упорито, опитвайки се открие истината сред планините от данни, които ѝ беше дал Рурк. Единственият резултат от упорството ѝ бе ужасно главоболие. Питаше се как е възможно един човек да притежава толкова много корпорации, заводи, хотели, сгради и какво ли не още. Какво го мотивира да купува все нови и нови имоти и предприятия? И как успява да води сметка за всичко, което е негова собственост?

Реши да преустанови ровенето във файловете с информация за имуществото на съпруга си. Ако той не бе в състояние да предположи коя е следващата жертва, то нейната задача бе още по-непосилна.

Реши да изпие чаша кафе, за да се ободри. Докато отиваше към кухнята, продължаваше да размишлява кой би имал полза да навреди на Рурк.

Ако някой иска да му отмъсти, защо не плати на престъпника да убие именно него или поне някого от по-близките му хора?

Значи не става въпрос за лично отмъщение, а за делови интереси. Кой е най-значимият проект, по който в момента работи Рурк?

Тя отново седна пред компютъра и замасажира пулсиращите си слепоочия, опитвайки се да прогони болката. Изглежда, съпругът ѝ се занимаваше лично с поне няколко дузини важни проекти. Зави ѝ се свят, докато четеше информацията на монитора.

„И все пак вниманието му е насочено най-вече към «Олимп»“ — помисли си тя. Курортът, който се намираше на една съседна планета, бе плод на най-фантастичните видения на съпруга ѝ. Там вече бяха изградени хотели, казина, жилищни блокове, къщи, санаториуми, курортни селища, паркове, и то без да се пестят средства.

Спомни си сградите, които беше видяла по време на посещенията си на „Олимп“. Някои бяха предназначени за курортисти, дошли да прекарат отпуската си в разкошна обстановка, други — за хора, които са се пенсионирали и могат да си позволят да живеят в лукс. Вили, разкошни къщи, прекрасни жилищни блокове с мезонети и просторни апартаменти, подходящи за човек, разполагащ с почти неограничени средства.

За някого като Йост.

Тя тръгна към кабинета на Рурк, отвори вратата, но не влезе веднага, а в продължение на няколко секунди си позволи да съзерцава съпруга си.

Той седеше зад подковообразното бюро, сякаш бе капитан на кораб, здраво хванал руля. Завързал беше на опашка дългата си черна коса, а очите му бяха станали още по-сини, както се случваше винаги, когато умът му беше напрегнат.

Свалил беше самото си, яката на ризата му беше разкопчана, ръкавите — навити. Дъхът ѝ спираше винаги, когато го видеше така небрежно облечен и погълнат от работата си.

Можеше да го наблюдава часове наред и да не си отговори на въпроса как е възможно този мъж да ѝ принадлежи.

„Някой иска да ти причини зло — помисли си. — Но аз няма да го позволя!“

В този момент Рурк вдигна глава — както обикновено беше доловил аромата ѝ или бе усетил присъствието ѝ. За миг очите им се срещнаха и макар двамата да не проговориха нито дума, погледите им бяха изпълнени с хиляди послания. Накрая Рурк промълви:

— Няма да работиш пълноценно, ако се тревожиш за мен.

— Кой ти каза, че се безпокоя?

Той безмълвно протегна ръка.

Ив бързо прекоси кабинета и сграбчи дланта на съпруга си.

— Когато се запознах с теб — каза, като внимателно подбираше думите си, — не исках да влезеш в живота ми. Казвах си, че нямам

нужда от неприятности. Всеки път, когато те погледнех, чуех гласа ти или само си помислех за теб, се забърквах във все по-сериозни неприятности.

— И сега ли е същото?

— Сега ти си моят живот! — Отново стисна дланта му и пусна ръката му. — Достатъчно сантименталности, много се разнежихме. Какво ще кажеш за „Олимп“?

— Не разбирам какво е общото между курорта и твоето разследване.

— Нали притежаваш недвижимо имущество на тази планета? Например къщи, сгради с шикозни апартаменти и така нататък.

— В рекламните материали предлаганите имоти са описани с по-ярки краски, но наистина притежавам нещичко. О, разбрах! — възкликна, преди Ив да проговори. — Може би Силвестър Йост ще предпочете самостоятелна къща на друга планета, където ще се чувства в относителна безопасност.

— Не е зле да проучиш въпроса. През последните две години е започнал да работи повече — вероятно събира пари, за да се „пенсионира“ и да си купи жилище, което отговаря на неговите стандарти за лукс и удобство. Нищо чудно при покупката да е използвал псевдонима Мартин Роулс. Това не е отговор на загадката, но все пак е брънка от веригата.

Тя се приближи до бюрото и седна на ръба с лице към съпруга си:

— Помисли си кой от твоите съдружници и инвеститорите в проекта „Олимп“ би могъл да ти завижда, задето ще получиш най-голям дял от печалбата?

— Разбира се, от време на време имаме разногласия, но работата по изграждането на последните обекти върви гладко и по график. Естествено е, след като поех най-големия финансов риск да получа най-голямата печалба, но съдружниците ми са доволни. Възвръщането на инвестициите вече надмина очакванията.

— Добре — кимна Ив. — Ето до какво заключение стигнах. Ако ударът е замислен от деловите ти партньори или конкуренти, то със сигурност ще бъде насочен срещу твой служител в Ню Йорк. При положение, че искаха да заминеш за Австралия, щяха да уредят Йост да убие няколко души на този континент.

— Да, и на мен ми хрумна същата идея.

— Първото убийство е извършено в твой хотел, когато на всички е известно, че и ти ще бъдеш в същата сграда. Втората жертва е убита в къща, която е твоя собственост, когато си в града и се намираш на няколко минути път от сградата. Каква е връзката между Дарлийн Френч и Джоуна Талбът?

— Помежду им няма връзка.

— Грешиш, има, но не я виждаш. Нито пък аз. — Тя си представи, че провежда разпит, а Рурк е свидетелят. — Дарлийн Френч е била камериерка в твой хотел. Сигурен ли си, че не я познаваш, че не си разговарял с нея?

— Разбира се, никога не съм я виждал.

— Кой я е назначил?

— Предполагам, че е подала молба в „Личен състав“ и е била одобрена от Хайло.

— Значи ти не се занимаваш с назначаването на служителите.

— Ако го правех, нямаше да ми остава време за друго.

— Но това е твой хотел, носиш отговорност за персонала.

— За персонала отговарят началниците на различните отдели — обясни Рурк, който вече започваше да губи търпение. — Те разполагат с определени пълномощия. Моите предприятия, лейтенант, се управляват успешно от подчинените ми.

— Талбът занимавал ли се е с нещо, свързано с „Палас“.

— Не — отговори Рурк и забеляза как постепенно я обзема отчаяние и усещане за безпомощност. Осъзнаваше, че тя нарочно се отнася с него като със свидетел, за да го принуди да отговаря инстинктивно. — Никога не е бил гост на хотела. Знам го със сигурност, защото проверих. Предполагам, че някои от авторите, с които е работил, са отсядали в „Палас“, вероятно е канил мнозина от тях на обяд или на вечеря в ресторанта на хотела. Но това едва ли е брънка от веригата, която се опитваш да сглобиш.

— Може би е имал задачата да организира някакво служебно празненство — предположи Ив.

— Не. Служебните тържества се организират от рекламния отдел на издателството, а в програмата на „Палас“ не е предвидено подобно мероприятие. Най-забележителните събития през този месец са изложбата и търга на вещите, принадлежащи на Магда Лейн.

— Да предположим, че Талбът по някакъв начин е бил замесен в организирането на търга.

— Невъзможно е. Работата на Джоуна бе да преглежда ръкописи, да ги редактира и да ги подготвя за издаване. Дейността на хотела няма нищо общо с...

На Ив ѝ се стори, че чува изщракването в съзнанието му.

— Какво искаше да кажеш? — попита нетърпеливо.

— Какъв глупак съм! — промърмори той и се изправи. — Едва като заговорих за ръкописи, си спомних, че следващия месец ще издадем диск с новата биография на Магда Лейн. Ще публикуваме и брошура с подробности за търга, в която ще бъде описана всяка вещ, нейната история и значение. Мисля, че Джоуна е един от авторите на биографията и със сигурност е редактор на ръкописа.

— Магда... — замислено промълви Ив и в съзнанието ѝ запрепусаха стотици предположения. — Именно тя е най-важното звено от веригата. Може би убийствата не са били поръчани, за да се навреди на теб, а на нея.

— А може би целят да извадят от равновесие и двама ни. Може би целта на незнайния ни враг е търгът да се провали.

Ив му направи знак да замълчи, стана от бюрото и както винаги в моменти на напрежение, закрачи напред-назад.

— Магда Лейн живее в „Палас“, който е твоя собственост. Устройва едно от най-големите събития в кариерата си именно в твоя хотел, не в някоя от многобройните си къщи или в залата на компания, занимаваща се с организиране на търгове. Чия беше идеята?

— Нейна. Поне така предполагам, защото тя лично ми се обади, за да сподели с мен хрумването си. Твърдеше, че по този начин ще привлечем вниманието на медиите, и се оказа права.

— Колко време продължи подготовката?

— Магда сподели с мен идеята си преди година. Организирането на подобно мащабно събитие не отнема ден-два.

— Следователно онзи, чието желание е да навреди на теб или на Магда Лейн, е разполагал с много време да подготви плана си — замислено каза Ив. Уинифрид Кейтс беше умряла във Франция преди осем месеца, а след два месеца семейството контрабандисти са били убити в Корнуол. — Значи твоето издателство се занимава и с дискове... Добре, да видим какво още имаме... Близък ли си с някого

от охраната на хотела или на залата, в която ще се проведе търгът? Помисли си, не ми отговаряй веднага. А може би ударът ще бъде насочен срещу човек от рекламата... господи, колко души участват в подготовката на това чудо?

— Ще изготвя списък с отделите и служителите, които отговарят за подготовката.

— Кои са най-близките хора на Магда Лейн, освен сина ѝ, онзи Минс, който ръководи финансовите ѝ дела, и съпругата му? Предполагам, че ако не други роднини, тя има близки приятели.

— Ще имам грижата да получиш списък с имената им.

— Ще направим всичко възможно да защитим тези хора... — Ив млъкна и се обърна. — Но засега жертвите на Йост са само измежду твоите служители, затова те са с предимство.

Той кимна, докато преглеждаше съдържанието на файловете, съдържащи информацията за търга.

— Рурк, какви ще са последствията за теб, ако търгът се провали или избухне някакъв скандал?

— Зависи. Ако разпродажбата няма очаквания успех, ще претърпя известни загуби.

— Искам да знам приблизителната сума.

— Чакай да помисля. Според най-песимистичните предвиждания приходите от продажбата ще бъдат повече от петстотин милиона, но като се вземат предвид вниманието, което медиите отделят на събитието, както и броят на фанатичните поклонници на Магда Лейн, спокойно може да удвоиш сумата. Освен наема за залата и за охраната ще получа десет процента от чистата печалба. Но ще подаря средствата на фондацията на Магда, следователно не става въпрос за пари.

— Разбирам, че правиш всичко безкористно, но може би не всички разсъждават като теб.

— Мисля, че си на погрешна следа — промърмори той. — Ще прехвърля в компютъра ти имената на хората, които те интересуват. Все пак възнамерявам лично да организирам охраната на моите служители и на близките на Магда.

— Нямам нищо против. — Тя присви очи, но не извърна поглед към монитора на стената, на който вече се изписваха имена. — Рурк, в залата на хотела са изложени вещи, които вероятно струват един

милиард долара. За каква сума могат да се продадат, ако бъдат откраднати?

Той вече беше обмислил подобна възможност и несъзнателно се беше пренесъл в миналото. Представи си колко възбудени щяха да бъдат приятелите му от бандата, ако пред тях се очертаваше перспективата за такъв обир. Щеше да бъде най-големият удар в живота им.

— Вероятно за петстотин милиона.

— Никак не е зле, как мислиш?

— Ако крадците се свържат със запалени колекционери, сумата може да бъде много по-голяма. Но възможността за обир е изключена. Самата ти видя с очите си колко солидна е охраната.

— Да, така е... Да си представим, че ти извършваш обира. Как би постъпил?

Рурк нареди на компютъра да прехвърли данните в машината на Ив и преди да състави списък на служителите, работещи на „Олимп“, отговори на въпроса ѝ:

— Ще поставя поне двама от моите хора на стратегическите позиции в залата. Най-добре ще е да имам информатор сред моя екип и сред екипа на Магда. Ще ми бъдат необходими всички данни, охранителни кодове, пароли. Не бих се наел да извърша обира с по-малко от шестима души, но най-добре би било да бъдат десет. Двама бих внедрил в хотела като гости или членове на персонала.

Извърна се да провери постъпващата информация за тримата мъже, от които се интересуваеше Ив, сетне продължи:

— За акция от такъв мащаб ще ми бъде необходимо транспортно средство, например голям камион. Няма да бъда алчен и ще планирам операцията да протече в рамките на трийсет минути, за предпочитане дори за двама. Ето защо предварително ще набележа най-ценните предмети, за които вече имам клиенти.

Той отиде до барчето, наля си чаша бренди и продължи да разсъждава на глас:

— Ще организирам инцидент, но не в хотела. Случили се нещо в „Палас“, охраната на търга ще бъде подсилена. Ще се погрижа в някоя от съседните сгради или в парка да избухне взрив или пък на улицата да стане пътнотранспортно произшествие. И в двата случая мнозина ще изтичат навън, възможно е да пристигнат дори полицейски

служители. Докато ченгетата са пред сградата, хората ще се чувстват в безопасност. Да, ако бях на мястото на престъпниците, непременно щях да направя така, че да привлече вниманието на ченгетата.

„Божичко! — помисли си тя. — Чуй го само как говори!“

— Кога би извършил обира?

— Определено в нощта преди търга. До този момент всичко е минало като по вода, страховете на организаторите са приспани. Всички тръпнат в очакване на големия ден. Залата е подготвена, прочути личности и важни персони вече са отседнали в хотела, за да участват в наддаването. Служителите от персонала са заети с обслужването им, молят ги за автографи и възбудено се хвалят, че са разговаряли с тази или с онази знаменитост. Да, това ще бъде най-подходящият момент за извършване на обира.

— Би ли се справил?

— Аз ли? — Рурк се втренчи в нея и тя забеляза, че очите му бяха потъмнели от възбудата. — При други обстоятелства на всяка цена щях да си опитам късмета и със сигурност щях да успея. Не вярвам, че ако наистина някой крои подобни планове, ще има успех, защото вече съм предвидил всичките му ходове.

— А може би този някой те познава добре и се е досетил, че ще отгатнеш плана му. Затова всячески се старае да отвлече вниманието ти, да те извади от равновесие. Спомни си с какво се занимаваш и за какво мислиш през последните дни. Не проверяваш късно вечер охраната, не контролираш работата на екипа, натоварен с наблюдението на хотела.

— Донякъде имаш право — промърмори той. — Наистина позанемарих проверките, но охранителите си знаят работата.

— Познаваш ли някого, който успешно би извършил обира?

— Не мисля, че много хора биха се справили. Аз бях най-добрият.

— Браво на теб. Хайде, кажи ми имената на хората, в които се съмняваш.

— Ела при мен. — Той се отпусна на стола и ѝ направи знак да седне на скута му. — Убеден съм, че това ще подпомогне мисловната ми дейност.

— За каква ме вземаш? Да не съм ти някоя секретарка, дето е готова да легне с шефа си?

— В момента не ми е до това, предлагам да го отложим за по-късно. Ще се превъплътя в ролята на похотлив шеф, който слага рога на бедната си измъчена съпруга. Я кажи: „О, господин Монтиг, не го правете!“. Постарай се да го произнесеш задъхано, като жена, обзета от страст.

— С това забавно-развлекателната част от програмата приключи. В кого се съмняваш?

— Двамината, които биха могли успешно да извършат обира, вече са мъртви. Именно за това намеквах преди малко, когато ти казах, че аз съм най-добрият. Възможно е да има още един-двама души, които са способни на това. Ще направя проучване.

— Трябват ми имената им.

Той студено я изглежда:

— Не съм доносник, лейтенант. Няма да стана информатор дори на теб. Обещах ти да направя проучване. Ако някой от онези, които подозирам, е въввлечен в убийствата, ще ти съобщя името му, но първо искам да се убедя във вината му.

Тя пристъпи към него и възкликна:

— Животът на много хора е поставен на карта, затова предлагам да пренебрегнеш моралния кодекс на крадците.

— Знам, че дори в момента някой е в опасност. Но имаше време, когато се гордеех, че спазвам този морален кодекс. Обещавам спешно да направя необходимите проучвания и да ти съобщя резултатите. Предварително мога да кажа, че Джерад не е способен да планира и да изпълни толкова сложна операция. Не го бива за крадец. От друга страна Нейпълс може да събере екип от добре подготвени хора, пък и притежава отлични организаторски способности. Освен това е контрабандист от висока класа и с големи връзки, няма никакъв морал, но за сметка на това притежава една от най-добрите транспортни системи в нелегалния бизнес. Ако питаш мен, именно той е възложил на Йост мокрите поръчки.

Ив се помъчи да овладее нетърпението си. Напомни си, че най-важната ѝ задача е не да залови един крадец, но да попречи на един престъпник да извърши убийство.

— Добре, ще се занимая с него.

— Отложи работата за сутринта. Едва стоиш на краката си от умора. Забелязвам, че главоболието отново те измъчва.

— Грещиш — нацупи се тя. — Главоболието ми е поносимо.

С мълниеносно движение Рурк протегна крак и я събори, но преди тя да падне, я сграбчи през кръста и я привлече на скута си:

— Знам един лек за поносимо главоболие.

Ив се опита да го удари с лакът в корема, но той вече бе извил ръцете ѝ назад. Освен това ароматът, излъчващ се от кожата му, беше божествен.

— Отказвам да те наричам господин Монтиг! — изрече задъхано.

— Ама и ти си една — винаги ми разваляш удоволствието. — Рурк леко ухапа ухото ѝ. — Не заслужаваш да седиш на скута ми.

— Добре. Веднага ставам...

Докато осъзнае какво се случва, тя се озова по гръб на пода, а съпругът ѝ лежеше върху нея.

— Знаеш ли колко легла има в тази къща? — попита го, когато успя да си поеме дъх.

— Не съм ги броил, но мога да проверя.

— По-късно — прошепна Ив и развърза кожената лентичка, която стягаше косата му.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Доминик Джей Нейпълс — започна Ив, когато екипът ѝ се събра за утринното съвещание. — Петдесет и шест годишен, женен, с две деца. В момента живее в Лондон, но притежава къщи в Рим, в Сардиния, в Ню Лос Анджелис, в Източен Вашингтон, в Рио и на брега на Каспийско море, както и на планетата Делта.

Тя замълча за миг и също се загледа в монитора, на който се виждаше снимката на красив черноок човек, чиято тъмнокастения коса беше оформена в стилна прическа.

— Организацията, на която той е изпълнителен директор, се занимава с комуникационни системи, и то предимно на другите планети. Известен е с благотворителната си дейност, особено в областта на образованието, и с връзките си във висшите политически кръгове. — Нареди на компютъра да раздели екрана на два сектора, сетне продължи: — Синът му Доминик II е наш консул на планетата Делта, но се говори, че се стреми към по-висок пост. По една случайност той е и стар приятел на Майкъл Джерад, сина на американския посланик в Париж.

Натисна един клавиш и на празния сектор на монитора се появи снимката на мъж с буйна къдрава руса коса, плътни устни и — поне според нея — с брадичка, издаваща липса на воля.

— Нейпълс няма криминално досие, но според мен не е чист. Навремето е било извършено разследване на дейността на клоновете на неговата организация, но не са били доказани никакви нарушения. Според моя информатор обаче Нейпълс се занимава с незаконни операции — търговия с наркотици, контрабанда, компютърни измами, обири, изнудване, може би дори е способен на убийство. Освен това той е най-сигурната ни връзка с Йост.

Тя нареди на компютъра да покаже други три снимки:

— Тези трима души — Нейпълс, Хайнрих и Джерад са се срещнали в Париж преди осем месеца под предлог, че обсъждат планове за създаването на международна комуникационна система.

Хайнрих също е известен контрабандист и въпреки че досието му не е чисто като на Нейпълс, не може да бъде причислен към престъпния свят. Уинифрид Кейтс е била преводачка по време на съвещанията, които са провеждали. Плановите за въпросната комуникационна система така и не станаха обществено достояние, а Уинифрид е била убита. Разследването на смъртта ѝ още не е приключило, но се смята, че е една от жертвите на Силвестър Йост.

Показа други две снимки и продължи:

— Брит и Джоузеф Хаг, които също са известни контрабандисти. Били са убити преди шест месеца и също са причислени към жертвите на Йост. Предположението е потвърдено, след като вчера служителите от местната полиция са се добрали до сребърните жици, с които съпрузите са били удушени. Трупите им са били открити в Корнуол. По време на разследването научих, че малко преди да убие семейство Хаг, Йост е прекарал няколко дни в Лондон. В момента Нейпълс също живее в този град. Говори се, че съпрузите контрабандисти са навлезли в територия, принадлежаща на много могъща организация. Най-вероятно са били убити, за да бъдат премахнати като конкуренти, както и за напизване на всички, които биха дръзнали да последват примера им.

Ив отпи от кафето си. Беше сама само три часа и се нуждаеше от ободрителното въздействие на кофеина.

— Преди три години една стриптийзърка на име Моник Рю е била убита в Париж. Била е пребита, изнасилена и най-накрая удушена със сребърна жица. Ето снимката ѝ. Жената е била двацет и пет годишна, от смесена раса, неомъжена. Намерили са я на една уличка на няколко пресечки от клуба, в който е работила. Според приятелите и колегите ѝ тя е имала връзка с Майкъл Джерад, но напоследък го притискала да се ожени за нея. Той обаче се възползвал от дипломатическия си имунитет и дал свидетелски показания чрез пълномощник.

Ив взе разпечатката на показанията и прочете най-важното:

— Заявил е, че с госпожица Рю били в приятелски отношения. Възхищавал се от таланта ѝ, но нямали сексуална връзка. — Гневно хвърли разпечатката и продължи: — Френските полицаи знаели, че ги баламосва, но ръцете им били вързани. Освен това той имал солидно алиби, защото със съпругата му били на почивка на Ривиерата по

времето, когато убийството е било извършено. Не е била установена връзка между Йост и Джерад.

— До този момент — едва чуто промълви Фийни.

— На последно място идва Нейджъл Лука, чието полицейско досие е дебело като роман от старовремски писател. Главното му занимание е било контрабанда на оръжия. Преди осем години са открили трупа му пред един долнопробен бар в Сеул. Бил е пребит, изнасилен и удушен със сребърна жица. Според моя информатор по това време Лука е работел за някой си Доминик Нейпълс и по всяка вероятност, верен на старите си навици, е крадял от работодателя си.

— Изглежда Йост е сред любимите играчки на този Нейпълс — отбеляза Фийни. — Как ще се доберем до него?

— Необходими са ни много повече факти и доказателства за вината му, за да поискаме екстрадирането му. Този човек се ползва с протекцията на много влиятелни личности. Ще предам на Интерпол и на Глоубал информацията, с която разполагаме.

— Нима мислиш, че те нямат тези сведения? — попита ирландецът и повдигна косматите си вежди.

— Напротив, мисля, че знаят почти колкото нас, но го пазят в тайна. Освен това смятам, че не са направили връзката между отделните хора и събития. Междувременно искам колегите от Отдела за електронна обработка на информацията да работят неуморно, докато намерят всяка нишка, която ще свърже Нейпълс с нашия човек. Интуицията ми подсказва, че Джерад е слабото звено в тази верига, но не можем да се докоснем до този мазник. Също и до Доминик II, но по всичко личи, че синчето не е умно и куражлия като баща си. Рано или късно двамата приятели ще направят фатална грешка и ние ще бъдем готови да се възползваме от нея. Но ако не извършат провинението на наша територия, деянията им ще се разследват от Интерпол или от Глоубал.

— Незабавно ще ти предаваме всяка информация, до която се доберем по един или по друг начин — усмихна се Фийни.

— Добре. Сведенията, с които ви запознах, обясняват мотива за извършването на убийствата на Френч и Талбът.

Тя изнесе на монитора схемата, която беше подготвила предишната вечер:

— Хотел „Палас“. Дарлийн Френч. Рурк. Магда Лейн. Къщата в хубавия квартал. Джоуна Талбът. Рурк. Магда Лейн. Джоуна Талбът е бил един от авторите на биографията на актрисата и се е занимавал с редактирането на ръкописа. Вещите, които в момента са изложени в балната зала на хотела, вероятно струват повече от един милиард долара. Нейпълс е крадец, притежаващ една от най-добрите системи за комуникация. Хайнрих е контрабандист, чиято организация за транспортиране на стоки е известна по целия свят. Джерад едва ли има никакви амбиции, само дето е алчен за пари.

— Типове като него са най-опасни — отбеляза Фийни.

— Съгласна съм. Представете си, че тези тримата са се събрали в Париж да обсъдят как да организират обир на вещите на Магда Лейн, а Уинифрид е видяла или е чула нещо. Била е много умна и веднага се е досетила за какво става въпрос. Опитала се е да се обърне за помощ към приятелката си от ФБР, но са я убили, преди да успее да сподели тайната с нея.

— Не разбирам защо е било необходимо да наемат Йост, за да убие двама невинни хора в Ню Йорк — промърмори Макнаб и кръстоса крак върху крак. Проговаряше за пръв път от началото на съвещанието. Пийбоди, която седеше в противоположния край на помещението, не пророни нито дума. — Ако очистиш някого на мястото, на което възнамеряваш да извършиш обир, това само ще накара организаторите да подсилят охраната.

— Вярно е, но ще търсим убиец, не крадец. Планът е гениален — да се разстрои персоналът на хотела чрез бруталното убийство на тяхна колежка в един от разкошните апартаменти. Да се причини объркване сред охраната, като престъпникът необезпокояван напуска хотела. Това ще накара организаторите на търга да отклонят вниманието си от голямото събитие. След това убиецът взема нова жертва. Какво си мисли ръководителката на разследването? Че някой иска да си отмъсти на Рурк. Именно върху този мотив се съсредоточихме. Но може би не става въпрос за отмъщение или пък то ще бъде само последствие от изпълнението на по-големия замисъл. Какво ще кажете, ако се избиват невинни хора заради пари, много пари?

— Изглежда съвсем логично — промърмори Фийни. — Но защо са вкарвали Джерад в играта? Не виждам с какво може да им бъде от

полза.

Тя загадъчно се усмихна и нареди на компютъра да покаже схемата, която беше съставила в три сутринта:

— Погледнете кой е сред най-добрите приятели на Доминик II и на Джерад — Винс Лейн, синът на Магда. Оказва се, че тримата са много близки още от най-ранната си младост.

— Да му се не види! — възкликна Фийни и се ухили до уши, сетне удари по рамото Макнаб, който беше необичайно мълчалив. — Да му се не види!

— И аз реагирах като теб — каза Ив и се престори, че не забелязва как младият детектив от електронния отдел и помощничката ѝ демонстративно избягват да се погледнат. — Лейн е помогнал за изпращането на Доминик като консул на Делта и често му е гостувал там. Доминик и Джерад са инвестирали доста средства в провалилата се продуцентска компания на Лейн. Постепенно кръгът започва да се затваря — добави тя. — Организирането на обир от такъв мащаб изисква да имаш информатор сред вътрешните хора. А кой е по-вътрешен човек от Винс Лейн?

— Възнамерява да открадне от собствената си майка! — възмутено възкликна Пийбоди. — Готов е дори на убийство.

— Въобразява си, че е финансов гений, но всъщност е точно обратното. В продължение на няколко години се е захващал с поне дузина проекти, но всичките му начинания неизменно са се провалили. Пропилял е парите от попечителския си фонд, както и средствата, които е взел назаем от майка си, уж за да започне нов бизнес. Всъщност парите са му били необходими да изплати заемите си и да избегне побоя от наемните убийци на някой лихвар. Но през последните четиринайсет месеца той е образцов син и работи за мама. Заплатата му е абсурдно висока, ала Винс вечно няма пари. Сметките за разходите му отиват директно при Карлтън Минс — финансовия съветник на Магда. Възнамерявам да проведа разговор и с двамата, но трябва да пипам много внимателно. Не ми се ще Винс да усети, че го подозирам, да предупреди съучастниците си и да се оплаче на майка си.

Тя млъкна и застана мирно, когато Уитни влезе в залата. Първата ѝ работа тази сутрин беше да му изпрати рапорт за онова, което екипът ѝ беше свършил до момента.

Командирът погледна екрана на стената и от данните разбра докъде е стигнала с изложението на фактите.

— Продължавай, лейтенант — каза и седна.

— Слушам, сър. С Пийбоди ще посетим Минс и Лейн в хотела. Фийни, използвай връзките си с приятелите ти от Международната база данни. Както вече споменах, другите агенции вероятно имат богато досие на Нейпълс и вероятно разполагат със сведения, които още не са ни известни. Дори това да са непотвърдени предположения, постарай се да убедиш приятелчетата ти да ни ги предоставят. Макнаб, ти ще си срещнеш с началника на хората, които отговарят за охраната на залата в „Палас“. Рурк вече го предупреди за очаквания обир, но настоявам и ти да го инструктираш. Докато тази история приключи, ще бъдеш негова дясна ръка. Ще ти бъдат предоставени личните досиета на хората от охраната. Налага се да ги опознаеш като кръвни братя. От теб се иска да осведомяваш началника на полицията, както и членовете на този екип за всяка стъпка и за всяко действие на охранителите. Например ако човекът, който пази на изхода, има обрив на задника, искам да знам какво го е предизвикало. Ясно ли е?

— Да, лейтенант.

Едва сега тя се обърна към Уитни:

— Сър, имам една молба.

— Каква, лейтенант? — попита той и лукаво се усмихна.

— Да използвате връзките си във ФБР и в президентството. Необходима ми е свобода на действие, а Джейкъби няма да ме остави на спокойствие, освен ако... — Тя прехапа езика си тъкмо когато се канеше да заяви, че Джейкъби ще миряса само ако му напъха главата в задника. — Ще ми се пречка, ако не му наредят да не ми се мотае в краката. При положение, че федералните не ми се бъркат в работата и се съгласят да си сътрудничим, ще им предоставя възможността да задържат Йост.

— Какво? Да не си полудяла? — Фийни скочи на крака. Беше се изчервил като домати и гневно размахваше ръце. — Какви ги дрънкаш? Няма да ти позволя да им го поднесеш на тепсия. Скъса си задника от работа, за да попаднеш на следите на мръсника и отдавна щеше да си го тикнала зад решетките, ако онези тъпацы не бяха провалили операцията. Бас държа, че през последната седмица си работила по

двайсет часа в денонощието. Погледни се, истинска развалина си, а под очите ти има такива сенки, че приличаш на вампир.

— Фийни...

— Знам какво означава това „Фийни“ — да се държа езика зад зъбите. — Той й се закани с пръст и продължи гневната си тирада: — Не си познала, скъпа. Вярно е, че отговаряш за разследването, но аз имам по-висок чин от теб. Хич не си въобразявай, че ще позволя да предадеш щафетата на федералните, след като си пробягала цялото разстояние на едни гърди пред тях! Осъзнаваш ли какво би означавало за кариерата ти, ако именно ти задържиш Йост? От дваайсет и пет години насам всички организации за борба с престъпността на Земята и на другите планети напразно се опитват да го пипнат. Успееш ли да го вкараш зад решетките, капитанският чин ти е в кърпа вързан. И да не си посмеля да твърдиш, че повишението не те интересува!

— Повече ме интересува мръсникът да си получи заслуженото. — Ив изпитваше противоречиви чувства — не бе сигурна дали е трогната, смутена или ядосана от гневния му изблик в нейна защита, но в едно бе сигурна — че трябва да използва цялото си ораторско изкуство, за да го разубеди. — Спомни си, че най-важните сведения получихме от анонимен източник — промърмори и го погледна в очите, намеквайки, че много добре знае кой е въпросният „анонимен източник“. — Едва тогава кълбото започна да се размотава. Ако не беше тази информация, нямаше толкова скоро да научим за приятелството между Уинифрид и Карън Стоу, нито пък да използвам Лейн, за да се добера до тримата, които са заговорничили в Париж. Агент Стоу има голям принос за успеха на разследването, защото положи не по-малко усилия от мен. Даде ми ценни сведения, затова обещах да й дам възможност да арестува Йост. Сключих споразумение с нея, Фийни, и няма да се отметна от думата си.

— Пет пари не давам за скапаното ти споразумение! — избухна той. — Командир Уитни...

Уитни вдигна ръка:

— Не искам съдействието ми по този въпрос, въпреки че изцяло подкрепям мнението ти. Лейтенант Далас ръководи разследването и не възнамерявам да се намесвам в работата й. Ще се постарая да изпълня молбата ти, Далас.

— Благодаря, сър. Извинете — добави тя, когато комуникаторът ѝ избръмча. Извади устройството и се отдръпна встрани, за да разговаря.

— Джак — прошепна ирландецът, — тя заслужава да задържи онзи мръсник.

— В момента дори не знаем къде се намира престъпникът, камо ли да говорим за задържането му. Каквото и да се случи, дори той отново да ни се изплъзне, всички знаем каква работа свършихте...

Той млъкна, като чу как Ив изруга и възкликна:

— Как така ви се е изплъзнал? Как позволихте да ви преметне един кльошав грозник, дето се движи така, като че има бастун в задника?

Оказа се, че кльошавият грозник има не само бастун в задника, но и очи на гърба. Съмърсет беше преживял Гражданските войни, беше изкарвал прехраната си с дребни кражби и измами и макар че тези времена безвъзвратно бяха отминали, подушваше ченгетата от километри разстояние.

Освен това веднага разбираше, ако някой го следи. Въпрос на принцип беше да се отърве от „опашката“, след което изпита приятно чувство на удовлетворение. Въпреки че Ив беше изпратила ченгетата по петите му — най-вероятно със съгласието на Рурк — това съвсем не означаваше, че трябва да им се остави.

Вярно е, че отдавна не беше в играта, но още беше в добра форма. Въпрос на чест беше да се изплъзне от ченгетата, което изобщо не го затрудни, тъй като по тротоарите се движеха тълпи от минувачи.

Възнамеряваше да използва почивния си ден, като се разходи по Медисън авеню и обиколи магазините, да обядва в някое от любимите си ресторанчета, сетне, ако има настроение, да посети прочута картинна галерия и да се прибере, за да поеме обичайните си задължения.

За нищо на света нямаше да позволи на любопитните и некадърни ченгета да му попречат да се посвети на любимите си забавления.

Фактът, че Ив ще побеснее, като ѝ съобщят, че обектът на наблюдение се е изплъзнал от преследвачите, само подсилваше

задоволството му.

Усмихнато надникна през прозореца на стаята, намираща се на третия етаж на малък луксозен хотел, без да бърза взе аварийния асансьор, излезе от хотела, с небрежната походка на английски лорд прекоси улицата и се качи на ескалатора, за да се върне на Медисън авеню.

„Колко наивно е да се мисли, че две смотани ченгета ще успеят да ме проследят“ — помисли си и се усмихна още по-широко.

Отби се в един закрит пазар, разгледа изложените плодове, възмути се от лошото им качество и си каза, че непременно трябва да поръча праскови от парниците на Рурк. Планираше като десерт след вечерята да поднесе мелба с праскови.

Все пак гроздето не изглеждаше толкова лошо, пък и Рурк държеше да се стимулират местните търговци. Дали да не купи половин килограм от бялото и от черното грозде? Взе две чепки, като внимателно ги хвана за дръжките.

Продавачът, който приличаше на буренце, покачено на къси крачка, се втурна към него и заджафка като териер. Беше от азиатски произход и бе „потомствен“ търговец. В продължение на почти цяло столетие членове на неговата фамилия държаха една и съща сергия на този пазар. През последните няколко години със Съмърсет ежеседмично влизаха в словесни двубои, които доставяха удоволствие и на двамата.

— Щом го опиташ, братле, ще го купиш!

— Драги приятелю, не съм ти никакво братле, освен това не купувам котка в чувал.

— Каква котка? Къде виждаш котка? Две чепки грозде струват двайсет кредитни жетони. — Той протегна ръка.

— Десет кредитни жетони за една чепка грозде! — презрително изсумтя икономът. — Учудвам се, че не се изчервяваш, когато искаш тази безбожна цена.

— Изяде няколко зърна, сега ще си платиш. Дължиш ми двайсет кредитни жетони.

Съмърсет, който вътрешно се усмихваше, примирено въздъхна:

— Ще ме принудиш да купя половин килограм от второкачественото ти грозде, което ще послужи само за декоративна

цел. И дума не може да става да го поднеса на масата. Ще платя в долари. За половин килограм ще ти дам осем долара.

— Как не! Както винаги се опитваш да ме ограбиш — възкликна продавачът, въпреки че всяка седмица с нетърпение очакваше схватката с капризния клиент. — Ей сега ще повикам патрулиращия дроид. За половин килограм ми дължиш точно дванайсет долара!

— Ако платя тази безбожна цена, или трябва да ме затворят в лудницата, за което нямам желание, или да те осъдя за изнудване. Симпатичната ти съпруга и дечурлигата ще бъдат принудени да ти идват на свиждане в затвора. Тъй като ми е мъчно за тях, ще ти дам десет долара и нито цент повече.

— Десет долара за половин килограм от прекрасното ми грозде! Та това е пладнешки обир! Все пак ще ги взема, за да си отидеш, преди грозната ти физиономия да прогони другите клиенти.

Внимателно пъхна двете чепки в плик, взе парите и двамата се сбогуваха, доволни от изхода на поредния двубой.

Съмърсет притисна плика до гърдите си и продължи разходката си. „Няма по-прекрасен град — помисли си. — Накъдето и да се обърнеш, ще срещнеш интересни хора.“ Беше посетил много градове по света, но Ню Йорк, който бе изпълнен с енергия и жизненост, бе любимият му.

Като наближи ъгъла, забеляза, че продавачът на подвижния павилион за храна спори с някакъв клиент. Силният му бруклински акцент променяше до неузнаваемост английския език, както боксьор в тежка категория променя до неузнаваемост лицето на по-слабия си противник.

Макси автобус с ръмжене се приближи до тротоара, шофьорът удари спирачки, при което от ауспуха изригна черен дим, сетне вратите се отвориха и на улицата се изсипаха десетки пътници. Говореха на различни езици, всеки беше тръгнал по своя работа, но до един бързаха към целта си.

Съмърсет отстъпи назад, за да не бъде повлечен от забързаната тълпа, като внимаваше някой да не бръкне в джоба му. Всеизвестно бе, че банди крадци пътуваха с градския транспорт, за да ограбят нищо неподозиращите пътници.

Понечи да се обърне и да тръгне обратно към къщата, но в този момент изпита странното усещане, че го наблюдават. Възможно ли е

ченгетата отново да са по следите му? Застана пред една витрина, за да огледа улицата и тротоара зад себе си.

Не забеляза нищо подозрително, само забързани минувачи и групичка туристи, които възхитено разглеждаха витрините на скъпите магазини.

Ала вътрешната му антена долавяше сигнали, които го разтревожиха. Премести плика с грозде в другата си ръка, пхна длан в джоба си и се смеси с тълпата.

Продавачът на павилиона още спореше с клиента, пътници още слизаха и се качваха от макси автобуса. С периферното си зрение видя как продавачът на плодове рекламира стоката си на минувачите.

Дочу тихо бръмчене — хеликоптерът за контрол на уличното движение правеше обичайната си обиколка.

За миг се успокои и си каза, че май наистина е загубил форма, след като се е изнервил от преследването на ченгетата. В този момент с крайчеца на окото си видя някакво движение. Рязко се извърна, извади ръка от джоба си и мускулите му се напрегнаха. Озова се лице срещу лице със Силвестър Йост.

При обръщането му иглата на спринцовката се плъзна надолу и не се заби, където трябваше. Съмърсет замахна и стовари електрошоковата палка върху рамото на убиеца.

Йост изпусна спринцовката, която моментално бе стъпкана от забързаните минувачи. За миг двамата останаха притиснати един към друг като влюбени, които се виждат след дълга раздяла, сетне потокът от хора, които тичаха към автобуса, ги раздели.

Съмърсет усети замайване, пред очите му притъмня. С усилие на волята се помъчи да запази равновесие, но щеше да се просне на тротоара, ако от двете страни не го притискаха хора.

Краката му се подкосяваха, но все пак се хвърли към Йост. Ушите му бучаха, като че в главата му се въртеше рояк пчели. Реакциите му бяха забавени, имаше усещането, че е потопен в гъст сироп, който възпрепятства движенията му. Вместо да улучи Йост, електрошоковата палка зашемети някакъв турист от Юта, а ужасената му съпруга закрещя за помощ.

Съмърсет, който едва се държеше на краката си, безпомощно наблюдаваше как Йост изчезна зад ъгъла на близката сграда.

Понечи да хукне след него, но му причерня и падна на колене. Усети как някой го подхвана под мишниците и се помъчи да го отблъсне.

— Лошо ли ти е? Призля ли ти? — разтревожено попита продавачът на плодове. Примъкна го до входа на сградата, далеч от краката на минувачите, и побърза да пъхне в джоба му забранената от закона електрошокова палка. — Поседни и си почини, после ще дойдеш с мен.

Въпреки че съзнанието му беше замъглено, Съмърсет позна гласа.

— Да — изфъфли. Езикът му беше подут и той заваляше думите като пияница. — Благодаря.

Когато дойде на себе си, видя, че се намира в складово помещение, задръстено с кашони и щайги, от които се носеше миризмата на презрели банани. Съпругата на продавача — симпатична жена със златиста кожа, поднесе чаша вода към устните му.

Той поклати глава, опитвайки се да прецени по реакциите си какъв опият е използвал Йост. В кръвта му беше проникнало малко количество транквилант, но и то беше достатъчно да предизвика замайване, прилошаване и чувство за немощ.

— Извинете — каза, като се стараеше да говори отчетливо. — Мога ли да ви помоля за няколко таблетки от „Ранобудник“ или каквито и да било други стимуланти?

— Изглеждате много зле — загрижено каза жената. — Ще повикам линейка.

— Недейте. Имам средно медицинско образование и знам какво ми е необходимо.

Продавачът ѝ прошепна нещо на корейски. Тя въздъхна, подаде му чашата с вода и излезе.

— Съпругата ми ще ти донесе каквото трябва. — Продавачът коленичи и се загледа в изцъклените очи на Съмърсет. — Видях човека, който те нападна. Успя да го улучиш, но той май те надви.

— Не е вярно — възрази икономът, сетне изруга и отпусна глава между коленете си, докато замайването му премина.

— Туристът го отнесе вместо онзи тип — продължи продавачът. — Още е в безсъзнание. — Усмихна се и добави: — Ченгетата ще те търсят... а освен това като падна, смачка хубавото ми грозде.

— Гроздето си е мое. Платих си го най-честно и почтено.

Ив навлече якето си, гневно изрита бюрото и се запита дали да съобщи на съпруга си, че предсказанието му се е сбъднало и Съмърсет наистина се е изплъзнал от „опашката“.

„Имам си прекалено много грижи, за да се занимавам с побъркания иконом — помисли си. — Рурк да му бере грижата.“

Понечи да се свърже със съпруга си по видеотелефона, в този момент човекът, който непрекъснато ѝ създаваше проблеми, влезе в канцеларията ѝ.

— Да му се не види, какво търсиш тук? — гневно възкликна тя.

— Повярвайте, лейтенант, само в краен случай бих се осмелил да прекрача прага на това... помещение. — Той се огледа с неприкрито отвращение и не пропусна да забележи мръсното стъкло на прозорчето и паянтовите столове. Презрително изсумтя и добави: — Но предполагам, че тук се чувствате като у дома си.

Ив го заобиколи и с трясък затвори вратата:

— Изплъзнал си се от моите хора!

— Принуден съм да живея под един покрив с ченге, но държа през свободното ми време да не ме дебнат полицаи. — Ухили се злобно и почувства как силите му се възвръщат. — Колегите ви са пълни некадърници, лейтенант. Щом толкова държите да ме оскърбявате, като ме поставяте под полицейски надзор, поне изберете по-кадърни хора.

Тя реши да не спори — беше изпратила по петите му най-способните полицейски служители, които вече беше направила на бърз и коприва, задето са го изпуснали от погледа си.

— Ако си дошъл да подадеш оплакване, обърни се към дежурния сержант. Много съм заета.

— Тук съм против волята си, защото е наложително да дам показания. Предпочитам да обсъдя въпроса с вас и да не тревожа Рурк.

— Да го тревожиш ли? — Стомахът ѝ се сви. — Какво се е случило?

Той погледна изпод око паянтовия стол, въздъхна и реши да остане прав. Докато разказваше за случилото се, неволно се възхити от

самообладанието й. Слушаше го с присвити очи, които бяха безмилостни като очите на акула.

Като приключи показанията си, в които според него фактите бяха изложени стегнато и подробно, Ив го засипа с въпроси.

Съмърсет се постара да отговори изчерпателно. Да, вярно е, че винаги през почивния си ден отива на този пазар и пазарува от корееца. Да, често наблюдава как пътниците се блъскат, докато се качват или слизат от макси автобуса, защото движенията им напомнят стъпки от някакъв модернистичен балет.

Обясни, че Йост го е нападнал в гръб, и го описа доста подробно. Бил с перука с късо подстригана светлоруса коса и носел светлосив шлифер, въпреки че е топло за върхна дреха. С известна гордост сподели как електрошоковата палка е улучила Йост в рамото и той е изпуснал спринцовката, преди да инжектира цялата доза опиат.

Сведе поглед, докато обясняваше, че зарядът е попаднал в гърдите на някакъв турист, но човекът вече се бил възстановил, пък и се бил отървал само с няколко драскотини.

— Някой знае ли, че си носел незаконно оръжие?

— Само продавачът на плодове. Излъгах патрулиращия дроид, че Йост се е опитал да ме зашемети с електрошоковата палка, но зарядът е попаднал в гърдите на нещастния турист от Юта. Все пак дадох на съпругата на туриста визитната ми картичка и обещах да поема разходите за лечението му. Това бе най-малкото, с което можех да се отплатя за причинените неприятности.

— Много си загрижен за чуждите хора, а не позволяваш на служителите ми да си вършат работата. Ако не им се беше изплъзнал, Йост вече щеше да бъде в ръцете ни.

— Може би. — Съмърсет я изгледа отвисоко и добави: — Ако бяхте така любезна да споделите с мен плановете си, вместо да пускате по следите ми преследвачи, вероятно щях да се съглася да ви сътруднича.

— Дрън-дрън!

— Имате право. Така или иначе до подобен разговор не се стигна. Гордея се с факта, че успях да се защитя и създадох доста неприятности на престъпника, без да претърпя материални загуби, ако не се смята смачканото грозде, за което платих безбожна цена.

— Нима мислиш, че това е игра на стражари и апаши?

Изражението му стана сериозно:

— Не, лейтенант, иначе нямаше да бъда тук. Но както виждате, доброволно се явих в полицията, за да дам показания. Надявам се, че информацията ще подпомогне разследването.

— Ще подпомогнеш разследването, ако си седнеш на кльощавия задник, докато уредя патрулна кола да те закара до вкъщи.

— Отказвам да пътувам с полицейски автомобил!

— Нямах думата по въпроса! Ясно е, че си сред набеязаните жертви на убиеца. Имам си прекалено много неприятности, за да се тревожа и за теб. От този момент ще се подчиняваш на заповедите ми или ще...

Тя млъкна, защото вратата рязко се отвори и Рурк влетя в канцеларията.

— Заповядай, влез, не си прави труда да чукаш — подхвърли му язвително. — Чувствай се като у дома си.

— Ив! — промълви той и докосна рамото ѝ, но погледът му беше прикован към лицето на Съмърсет. — Как си, приятелю?

— Чувствам се отлично — отговори икономът и внезапно изпита чувство за вина. Трябваше да се досети, че Рурк ще научи за инцидента секунди след случилото се. — Дойдох да дам показания. Възнамерявах да ти се обадя, като се прибера у дома.

— Нима? — промърмори Рурк. — Един от медиците, който е пристигнал с линейката на местопроизшествието, те е познал, докато си проверявал пулса на някакъв ранен турист. Той ми съобщи какво се е случило.

— Извинявай. Не исках да те тревожа излишно. Както виждаш, невредим съм.

— Нима си въобразяваш, че ще търпя подобно поведение? — Рурк говореше тихо, но Ив долавяше гневните нотки в гласа му и знаеше, че съпругът ѝ всеки момент ще избухне.

— Не прави от мухата слон. Опасността премина.

Ив вдигна вежди и боязливо погледна съпруга си, очаквайки гневната му реакция. Проклетият иконом говореше като търпелив баща, който поучава непослушното си дете.

— Имаш право — за теб опасността премина. Излизаш в отпуска. Уредих да прекараш две седмици в хижата в Швейцарските Алпи. Винаги си казвал, че обожаваш планинския пейзаж.

— Моментът не е подходящ да излизам в отпуска. Все пак благодаря за предложението.

— Стегни си багажа. Самолетът излита след един час.

— Няма да замина.

— Държа незабавно да напуснеш града. Ако ти е скучно сам в хижата, избери друго място.

— Нямам намерение да заминавам.

— Майната ти! Уволнен си!

— Добре. Ще събера личните си вещи и ще отседна в хотел, докато...

— Млъкнете! И двамата млъкнете! — Ив ожесточено задърпа косата си. — Ама че късмет — най-сетне доживях господин икономът да си подаде оставката, а нямам време да се зарадвам. А ти какво очакваш? — гневно се обърна към съпруга си. — Нима си въобразяваш, че тъкмо когато имаш най-много неприятности и животът ти е в опасност, този тук ще подвие опашка и ще замине за Швейцария да пее тиролски песни из планините?

— Ив, ти най-добре разбираш защо Съмърсет трябва да напусне града. За пръв път Йост е допуснал сериозна грешка и е позволил жертвата да му се изплъзне. Вероятно е разгневен, репутацията му е поставена под въпрос. Няма да се успокои, докато не изпълни задачата си.

— Именно затова безценният Съмърсет ще бъде закаран с патрулна кола до крепостта, в която живеем, и ще остане там до второ нареждане.

— Протестирам... — обади се икономът.

— Млък! — Тя пристъпи напред и застана между двамата разгневени мъже, от които яростта се излъчваше като от нагорещени камъни. — Какво искаш — Рурк да се поболее от тревога за теб? Искаш да го измъчват угризения до края на живота му, ако допуснеш грешка, която ще ти струва живота? Може би гордостта ти е прекалено голям залък, който не можеш да преглътнеш, приятелче, но аз като нищо ще затъкна гърлото ти с нея! И двамата ще правите каквото ви кажа, иначе... — Тя заби пръст в гърдите на Съмърсет: — Иначе ще те арестувам за притежаване на незаконно оръжие. — Извърна се към съпруга си и добави: — А теб ще задържа за намеса и възпрепятстване на полицейска операция. Ще ви затворя в една и съща килия и ще ви

оставя да се джафкате, докато приключа разследването. Грешите, ако си въобразявате, че ще стоя със скръстени ръце, докато вие се карате като хлапета.

Рурк я сграбчи за рамото и пръстите му се впиха в плътта ѝ. След няколко секунди се овладя, безмълвно се обърна и излезе.

— Забавлението си го биваше — промърмори тя.

— Лейтенант...

— Млъкни! Остави ме на спокойствие поне една секунда! — Ив с тежки стъпки отиде до прозорчето и се загледа навън. — Ти си единственото, което принадлежи към миналото му и което той цени.

За пръв път каменното лице на иконома изрази някакво чувство. Изведнъж усети, че е капнал от умора. Седна на разнебитения стол и промълви:

— Готов съм да се подчинявам на заповедите ви, лейтенант. Да изчакам ли тук, докато уредите да ме закарат до вкъщи?

— Да, остани тук.

— Лейтенант — отново се обади Съмърсет, когато тя вече беше отворила вратата и се готвеше да излезе. Погледна я в очите и промълви: — Вярно е, че съм горд, но в случая имам друг мотив. Не мога да изоставя Рурк. Той... той ми е като син.

— Знам — въздъхна тя. — Ще уредя да те закарат с кола без опознавателни знаци. Ще те придружат двама цивилни агенти. Предполагам, че по този начин ще ти спестя поне малко от унижението. — Изведнъж реши, че прекалено се е размекнала, затова побърза да добави: — Следващия път, когато Рурк те уволни, ще почерпя с шампанско.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

След като уреди Съмърсет да бъде отведен вкъщи, Ив изпрати двама униформени полицаи да разпитат собствениците на магазини по Медисън авеню дали не са видели в каква посока е избягал Йост. Въпреки че не хранеше особени надежди, нареди да издират шофьора на макси автобуса и да запишат показанията му.

Сетне повика Пийбоди и двете слязоха в подземния гараж.

— Лейтенант, вярвате ли, че този път той ще се подчини на заповедта ви? — попита помощничката й.

— Да. Ако имах и капчица съмнение, щях да го заключа в килия. Честно казано, в момента много повече се безпокоя за... — Тя млъкна, като видя, че обектът на безпокойството й се обляга на колата й. — Май ще се наложи да ни оставиш насаме, Пийбоди.

— Господи, съпругът ви е толкова секси, когато се ядоса. Разрешавате ли да погледам отстрани?

— Застани поне на десет метра разстояние и се обърни с гръб! — нареди Ив, пристъпи към колата и изключи записващото устройство. Чу как помощничката й негодува, че й е развалила удоволствието.

— Нямах работа тук, приятел — обърна се към съпруга си. — Изчезвай или ще повикам охраната на гаража.

— Държа той веднага да напусне страната! — Гласът му беше като камшик, който прорязва въздуха.

— Дори ти невинаги получаващ всичко, каквото поискаш.

— Никога не съм очаквал, че тъкмо ти ще вземеш неговата страна.

— Честно казано, развоят на събитията изобщо не ми се нрави. Но Съмърсет вече е важен свидетел, затова трябва да остане в града под засилена охрана. Точка по въпроса!

— Засилена охрана ли? Твоите хора не успяха да го проследят, камо ли да го охраняват. Да не мислиш, че им се доверявам?

— Значи не се доверяваш и на мен.

— Не, ти загуби доверието ми.

Обидните думи ѝ подействаха като нож, забит в сърцето ѝ.

— Имаш право, наистина не оправдах доверието ти. Извинявай.

В очите му проблеснаха искрици. Ив притвори очи, очаквайки гневния му изблик, но той ѝ обърна гръб и се облегна на колата:

— Господи, нима очакваш да се нахвърля върху теб? Нима толкова съм се променил?

— И друг път се е случвало. Чувствам се виновна, защото лично избрах хората, които трябваше да го охраняват.

— Глупости!

— Не, отговорността наистина е моя. Същото както ти се чувстваш виновен, че убиецът го е нападнал, за да уязви теб. Едва след като и двамата преглътнем чувството за вина, ще бъдем способни да продължим напред. — Понечи да докосне рамото му, но се отказа и пхна ръка в джоба си. — Не очаквай от него да стори онова, което ти не би направил. Ужасена съм от случилото се тази сутрин, но не отричам, че Съмърсет се е справил блестящо, затова трябва да му простим.

— Враговете ми знаят колко съм привързан към него и че смъртта му ще ме сломи. Както вече споменах, вероятно са замесени в тази мръсна игра заради парите и тръпката от опасността... самият аз в миналото съм участвал в доста нечисти сделки заради парите и тръпката...

Ив изчака секунда и промълви:

— Май в теб се проявява суеверието, характерно за ирландците. Казваш си, че върху главата ти се стоварват нещастия като наказание за греховете ти, така ли?

Рурк неволно се усмихна и се обърна:

— По-скоро изпитвам угризения на съвестта, които са резултат от внушенията на католическата религия. Проявяват се най-неочаквано, въпреки че от години не съм стъпвал в църква. Не, не мисля, че плащам за стари грехове. Но все пак миналото ме преследва и трябва веднъж завинаги да залича този етап от живота си.

„Ще го направиш — помисли си тя, — каквото и да ти струва.“

— Усещам, че криеш нещо от мен.

— Ще го споделя с теб едва когато разполагам с факти. Ив, не мисли, че си измамила доверието ми. Обвиних те несправедливо.

— Не ти се сърдя. Пък и имах щастието да присъствам, когато уволни Съмърсет. Предлагам да поизчакаш няколко седмици и да го изгониш, този път наистина.

Той се усмихна и прокара пръст по косата ѝ, сетне извърна очи към асансьора, от който в този момент слязоха икономът и двама цивилни полицаи.

Ив едва чуто въздъхна, като видя погледа, който си размениха двамата — помежду им съществуваше връзка, която тя никога нямаше да проумее.

— Все пак не забравяй геройското му поведение. Поговори с него като мъж с мъж — ще изгладите временните си недоразумения.

— Лейтенант!

— Какво искаш?

— Целуни ме.

— Защо?

— Защото чувствам необходимост.

С престорено нетърпение Ив забели очи, но се изправи на пръсти и леко го целуна по устните:

— Гаражът е оборудван с камери, ето защо това е всичко, което ще получиш. А сега довиждане. Уговорила съм си няколко срещи. Пийбоди!

Тя не издържа и го проследи с поглед, докато той прекоси гаража и се приближи до Съмърсет.

Като се настаниха в колата, помощничката ѝ промърмори:

— Като баща и син са, нали? Хей, хрумна ми, че по тази логика вие сте снаха на господин иконома.

Ив пребледня като платно и притисна длан до стомаха си:

— Престани да дърдориш врели-некипели, че ще повърна.

Семейство Минс бяха настанени в един от по-скромните апартаменти в хотел „Палас“. Просторното помещение беше разделено на спалня и дневна чрез дървена решетка, по която пълзяха увивни растения. Един кът от дневната беше превърнат в работно помещение, а системата за комуникации и компютърът бяха вградени в удобно бюро, за по-голямо удобство на бизнесмените, разполагащи с достатъчно средства да си позволят този апартамент.

Когато Ив влезе в апартамента, завари Минс да работи на компютъра, а до него стоеше кана с кафе.

— Здравейте, лейтенант. Съвсем бях забравил за посещението ви.

— Благодаря, че се съгласихте да ми приемете.

— Моля, моля, за мен е удоволствие. — Той се огледа и сякаш едва сега се върна към действителността. — Извинете, но когато работата ме погълне, забравям къде се намирам. Горкичката Мини е вдигнала ръце от мен. Май спомена, че отива да пазарува или пък ще посети някакъв козметичен салон. Желаете ли да разговаряте и с нея?

— Не се притеснявайте, мога да дойда и друг път.

— Позволете да ви предложа нещо... кафето може би е още топло. Доколкото си спомням, Мини остави каната на бюрото ми, преди да излезе.

— Благодаря, с удоволствие ще изпия чаша кафе — каза Ив, защото смяташе, че така ще изглежда, сякаш посещението ѝ е приятелска визита. Докато Минс се суетеше с чашите, тя седна на един от красивите столове.

— А вие желаете ли чаша кафе, полицай? — обърна се той към Пийбоди.

— Да, ако не ви затруднява.

— Съвсем не, съвсем не. Хотелът е прекрасен — имаш под ръка всичко необходимо. Признавам, че бях доста скептично настроен, когато Магда сподели с мен идеята си да устрои търга в балната зала на „Палас“, но сега съм на друго мнение.

— Тя много ли настояваше?

— Настояваше търгът да се проведе в Ню Йорк. Нали разбирате, свързана е сантиментално с този град, тъй като първата си роля е изиграла на Бродуей. Въпреки че е прочута филмова звезда, никога не е забравила, че дължи всичко на театъра.

— Изглежда с нея се познавате отдавна.

— Да, наистина сме толкова стари познати, че понякога предпочитаме да забравим точно кога сме се срещнали за пръв път.

— Все едно сте роднини.

— Именно. С нея сме споделяли и скърби, и радости — промълви той, докато поднасяше кафето. — Присъствал съм на сватбата ѝ и тя на моята, стояхме един до друг на погребенията на

наши приятели, с трепет очаквах раждането на нейния син, а тя — на моите деца. Аз съм кръстник на Винс. Магда е прекрасен човек. Гордея се, че съм неин приятел.

Ив го изчака да седне и отбеляза:

— Понякога хората са готови на всичко, за да защитят приятелите си...

Минс озадачено я изглежда:

— Не разбирам накъде биете.

— Магда Лейн знае ли в какво материално затруднение е изпаднал синът й?

Усмивката на Минс помръкна и той враждебно изглежда Ив:

— Нямам навика да клюкарствам по адрес на моите приятели, лейтенант. В качеството си на финансов съветник на Магда Лейн отказвам да обсъждам с полицията нейното материално положение, както и това на сина й.

— Дори ако това може да й спести много неприятности ли? Не съм репортерка, господин Минс и не съм тук, за да науча някоя и друга светска клюка. Загрижена съм за сигурността на вашата приятелка и за вещите, които ще се продават на търга.

— Не виждам връзката между охраната на залата и финансовото положение на Винс.

— И преди сте му спасявали кожата, нали? Случвало се е неведнъж. Помислете каква ли е била реакцията му, когато е разбрал, че майка му, благодарение на която той свързва двата края, възнамерява да подари на фондацията повече от един милиард долара.

Стори й се, че долови странен проблясък в очите на събеседника си, сетне той извърна поглед и промърмори:

— Не разбирам какво...

— Господин Минс, мога да ви изпратя призовка, да ви задължа да дойдете в управлението и да дадете официални показания. Не желая да го направя поради ред причини, една от които е, че съпругът ми е голям почитател на Магда Лейн. Представям си какво ще означава и за двама им един скандал във връзка с търга.

— Нали не намеквате, че Винс е намислил да ни създаде неприятности? Никога не би посмял да го стори.

— Тя знае ли за финансовото му положение?

Минс сякаш потъна в креслото. Отмести чашата с кафе и разтревожено се намръщи:

— Не, този път не съм й казал, че Винс отново се е провалил. Искане да вярва, че той е обърнал нова страница. Толкова се радва на интереса му към фондацията и към търга... — Той внезапно млъкна и ужасено погледна Ив. Замисли се, сетне поклати глава: — Каквото и да направи Винс, не може да попречи на провеждането на търга. На практика всичко е готово, остава само да се прибере печалбата. Документите отдавна са оформени — според тях всички приходи от разпродажбата са предназначени за фондацията. Вече сме на етап, когато ръцете на Винс са вързани. Няма значение, че отначало той беше против търга.

— Опитал се е да попречи на провеждането му, така ли?

Минс стана и неспокойно започна да кръстосва из стаята, като притискаше една към друга дланите си, сякаш това му помагаше да събере мислите си.

— Да, отначало се възпротиви, няколко пъти между него и майка му избухваха скандали. Твърдеше, че тя няма право да го лишава от наследството, което по право му принадлежи. По време на най-бурната свада Магда заяви, че й е омръзнало от капризите и от неуспехите му, че е крайно време той да се захване с някаква работа, за да си изкарва прехраната, защото нямала намерение в бъдеще да подпомага безумните му начинания. Каза още, че едно от предимствата на фондацията се състои именно в невъзможността Винс да наследи богатството й. Смятала, че по този начин прави добро не само на него, но и на хората, които се нуждаят от подкрепата й.

— Какво се е случило, че той се е примирил с идеята й?

— Нямам представа. — Минс безпомощно разпери ръце. — След този скандал Винс напусна къщата на майка си побеснял от гняв. Магда пък избухна в сълзи, а тя не е от хората, които плачат за щяло и за нещяло. Той не й се обади повече от две седмици. Никой не знаеше къде е. А като се върна, беше нов човек. Извини се за поведението си, заяви, че решението на майка му е правилно, че съжалява за реакцията си и че е готов на всичко, за да изкупи вината си и да накара Магда да се гордее с него.

— Не му повярвахте, нали?

Той понечи да възрази, сетне въздъхна:

— Не, сладките му приказки нито за миг не ме заблудиха, но Магда се хвана на въдицата. Обожава го, въпреки неприятностите, които Винс непрекъснато ѝ създава. Беше на върха на щастието, когато той пожела да работи за организирането на търга. Отначало изглеждаше, че Винс наистина се е променил, после неплатените му сметки отново започнаха да се трупат. Бях помолил да ги изпращат на мен, за да пощадя Магда. Разговарях с него и платих дълговете му. Когато историята се повтори, отново проведох разговор с него и отново покрих задълженията му. Накрая го заплаших, че ще разкажа всичко на майка му. Той изпадна в истерия, разплака се и обеща, че повече няма да се повтори.

— Кога се случи това?

— Малко преди да предприемем пътуването до тук. Откакто сме в Ню Йорк, поведението на Винс е безупречно, но... — Той погледна монитора и добави: — Днес отново пристигнаха неплатени сметки. Търпението ми вече се изчерпа.

— Спомняте ли си дали някои от разходите му, които сте покрили, са били за билети до Париж и до планетата Делта?

— Разбира се — често пътуваше и в едната, и в другата посока — има приятели във Франция и на Делта. Не одобрявам дружбата му с тях, въпреки че и двамата са от добри семейства. Струват ми се прекалено самонадеяни и разюздани. Винс винаги затъва в дългове, когато е в компанията на Доминик II Нейпълс или на Майкъл Джерад.

— Господин Минс, разрешете да прегледам сметките, които сте получили тази сутрин.

— Лейтенант, не споделям тази информация дори със съпругата си. Искате от мен да измамя оказаното ми доверие.

— Грешите, искам да ви помогна да запазите доверието на вашата приятелка и клиентка. — Тя се изправи. — След като толкова добре познавате Винс, смятате ли го за способен да причини зло на майка си заради материална облага?

— Да ѝ причини физическо нараняване ли? Изключено!

— Съществуват по-ужасни начини да причиниш зло някому.

Той зяпна от изумление, сетне стисна клепачи и едва чуто промълви:

— Да, имате право. Боя се, че той е способен на онова, за което намекувате. Знам, че посвоему обича майка си и много е привързан към

нея, но... Елате, ще ви покажа сведенията.

За броени секунди Ив видя онова, което я интересуваше:

— Един милион долара, дължими на „Нейпълс Комюникейшънс“.

— Ужас! — въздъхна Минс, който надничаше иззад рамото ѝ. — Подобна сложна система изобщо не му е необходима. Бог знае защо я е поръчал.

— А аз знам — усмихна се Ив.

Когато се качиха на асансьора, за да отидат на етаж, на който се намираше апартаментът на Лейн, Пийбоди попита:

— Вярвате ли, че той ще удържи на думата си и няма да каже на Магда или на сина ѝ за посещението ви?

— Поне известно време няма да изплюе камъчето. Тъкмо ще имаме възможност да се доберем до скъпия Винс и до приятелчетата му.

— Няма по-долно престъпление от това да измамиш собствената си майка.

— Според мен убийството е още по-тежко престъпление.

Преминаха по тихия коридор, спряха пред лакираната двойна врата и Пийбоди позвъни. Отвори им самият Винс.

Беше бос, носеше тънък пуловер и спортен панталон, а на ръката му имаше скъп часовник. Като видя посетителките, широко се усмихна:

— Ив, колко се радвам, че отново те виждам! Всъщност ако си дошла по работа, може би трябва да те наричам лейтенант.

— Тук съм, за да обсъдим някои подробности около организацията на търга, затова сам реши как ще се обръщаш към мен.

Той се засмя и ги покани да влязат, като не преставаше да говори:

— Поласкан съм от интереса ти към охраната на търга. Дано най-сетне майка ми да се успокои. Моля, седнете, разположете се удобно. Лайза, имаме гости!

Ив забеляза, че този апартамент е много по-луксозен от стаята на семейство Минс. Встрани от дневната се намираше обширна трапезария. Полилеите бяха кристални, в единия ъгъл стоеше бяло пиано. Към втория етаж водеше вита стълба. Лайза величествено слезе

по стъпалата. Беше ослепително красива в снежнобелия гащеризон, прилепнал към закръгленото ѝ тяло. Диамантите, които украсяваха обиците, гривните и огърлицата ѝ, очевидно не бяха изкуствени. „Колко ли са ти стрували тези украшения, Вини?“ — запита се Ив.

— Здравейте. — Лайза престорено се усмихна и оправи прическата си.

— Извинете, че ви се натрапихме — учтиво каза Ив. — Налага се да обсъдя с Винс някои подробности. Шефовете ми искат да са сигурни, че няма да възникнат непредвидени... неприятности по време на търга.

Лайза се постара да потисне прозявката си и заяви:

— Ще си отдъхна, когато мероприятияето приключи. До гуша ми дойде да слушам само за разпродажбата на вещите на госпожица Лейн!

— Навярно е много досадно за вас.

— Точно така. Ако нямате други въпроси към мен, ще пообиколя магазините.

— Извинете, че ви принудихме да излезете. Обещавам да не се бавим.

— Искаш ли да се срещнем някъде? — Винс очевидно искаше да я умилюва. Приблужи се до нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Да речем в дванайсет и половина в „Рандеву“.

— Може би. — Киселата ѝ физиономия се озари от усмивка, тя прокара пръст по гърдите му. — Знаеш, че не искам нито за миг да се разделяме, миличък. Гледай да не закъснееш.

— Няма такава опасност.

Лайза взе чантата си от масичката до вратата, изпрати въздушна целувка на Лейн и излезе.

— През последните няколко дни говорим само за търга и горкичката Лайза се отегчи до смърт — промърмори той. — Все пак ѝ прави чест, че проявява ангелско търпение.

— Да, истинска мъченица е — подхвърли Ив и приседна на страничната облегалка на старинното канапе, тапицирано с коприна, което сигурно струваше цяло състояние. — Прави ми впечатление колко време отделяш на подготовката на търга и на фондацията на майка ти. Похвално е, че проявяваш толкова голям интерес.

— Вярно е, че нямам нито минутка свободно време, но изпитвам удовлетворение.

— Не те е грижа, че майка ти хвърля на вятъра един милиард долара, така ли?

— Не, защото е в името на благородна кауза — безгрижно отвърна той. — Гордея се със скъпата ми майка.

— Наистина ли? Въпреки че си разорен и молиш приятелите й да ти плащат дълговете, така ли? — Ив забеляза как той се разтрепери като лист. — Браво, Винс, ти си най-благородният човек, когото познавам.

— Нямам идея за какво говориш, но намеците ти са проява на лош вкус.

— Според мен проява на лош вкус е да обереш собствената си майка и средствата, предназначени за благотворителни цели. Мисля, че е проява на лош вкус да мързелуваш и да живееш на гърба на другите. Но най-вече смятам убийството за проява на лош вкус. Между другото, днес сутринта твоят човек не успя да изпълни задачата. Погрижи се да не получи парите, които му се полагат за тази поръчка.

— Вън! — Той посочи към вратата. Жестът му щеше да бъде драматичен, ако ръката му не трепереше. — Веднага напусни апартамента ми! Ще се оплача на началниците ти. Ще се консултирам с моя адвокат и ще...

— Най-добре ще е да си затвориш устата, жалко човече такова! Пийбоди, включи записващото устройство.

— Слушам, лейтенант.

— Винсънт Лейн — започна Ив, — имате право да мълчите...

— Арестуваш ли ме? — Кръвта нахлу в главата му и пребледнялото му лице пламна. — Как се осмеляваш? Не разполагаш с доказателства, следователно нямаш право да ме задържиш! Знаеш ли с кого си имаш работа?

— Да, знам — с един боклук! Стой мирно, докато ти прочета правата и задълженията. После ще отговориш на въпросите ми. Ако откажеш, ще те заведе в полицейското управление и ще те подложи на официален разпит. Междувременно медиите ще научат за задържането ти. По обяд, когато си определи среща с приятелката си, по телевизията вече ще съобщават за арестуването на Винс Лейн, заподозрян, че е участвал в заговор за извършване на измама в особено

големи размери, за контрабанда на крадени вещи и най-вече като поръчител на няколко убийства.

— Убийства ли? Сигурно си полудяла! Напълно си откачила! Никого не съм убивал! Искам да се обадя на моя адвокат.

— Разбира се. — Ив се настани на канапето и протегна крака. — Непременно се свържи с адвоката си. Питам се след колко време приятелите ти Джерад и Нейпълс ще научат, че си бил обвинен в извършване на убийства. Питам се още колко ли време ще им отнеме да наемат Йост да те очисти, за да спасят кожата си. А може би този път той няма да им вземе пари.

Тя млъкна и съсредоточено заоглежда ноктите си, докато Лейн стоеше като вкаменен до бюрото.

— Нищо чудно този път услугата да им излезе безплатна, защото скъпият господин Йост също трябва да си спасява кожата. Знаеш ли как постъпва той с жертвите си, Вини? — Вдигна глава и го погледна в очите. Не изпитваше и капчица съжаление към него. — Пребива ги, но гледа да са в съзнание, когато ги изнасилва. Разполагам с видеофилм, който показва как Йост би се справил с теб. Ще счупи ръцете ти като сухи съчки, с ритници така ще обезобрази лицето ти, че дори собствената ти майка няма да те познае, а когато си кажеш, че нищо по-ужасно не може да ти се случи, ще те изнасили. А болката ще бъде толкова непоносима, че ще ти се струва нереална. Ще изпиташ усещането, че си попаднал в ада, и ще бъдеш безпомощен да се измъкнеш от дълбините му. А когато той стегне жицата около шията ти, петите ти ще забарабанят по пода, но преди да умреш, ще се изпуснеш.

Тя стана и добави:

— Като се замисли човек, тъкмо такава смърт си заслужил. Хайде, свържи се с твоя адвокат.

— Не трябваше да загинат хора! — изплака той и от очите му рухнаха сълзи. — Вината не е моя!

— О, да, хората като теб винаги твърдят, че някой друг е виновен. — Посочи му канапето и нареди: — Седни и ми разкажи всичко от игла до конец!

— Трябвах ми пари. — Той потърка очите си и отпи от чашата с вода, която Пийбоди му подаде. — Побеснях от яд, като разбрах за безумната идея на мама да продаде вещите си на търг и да подари

парите на чужди хора. Тази фондация съвсем ѝ е взела ума! Заради нея пренебрегна собствения си син. — Той крадешком изгледа Ив, за да разбере дали поне малко му съчувства. — Как така ще раздаде парите на непознати, а мен ще остави беден като църковна мишка?

— Ясно — искал си парите да останат в семейството. Колко благородно от твоя страна!

— Скарахме се жестоко, майка ми заяви, че ще ме лиши от наследство. И преди го беше казвала, но този път знаех, че ще изпълни закана си. Беше побесняла от гняв. Такава си е — навие ли си нещо на пръста, ще го направи. — Винс отново погледна Ив, надявайки се тя да влезе в положението му.

— Заминал си да се срещнеш с приятелите си.

— Да, трябваше да се махна, за да изпусна парата. Заминах при Дом. Виж, неговият баща не е от хората, дето хвърлят парите си на вятъра. Дом разполага с много средства и никога не се безпокои, че кредиторите ще го потърсят за неплатени сметки. Като поговорих с него и изпихме по няколко питиета, казах, че тя заслужава да продам всичките ѝ боклуци — да я видя тогава какво ще прави. С Дом на шега обсъдихме възможностите за обир, после изведнъж осъзнахме, че може наистина да го осъществим. Идеята да получим стотици милиони долари ни се стори много привлекателна. Представих си как ще бъда осигурен до края на дните си, ще живея както ми харесва и няма да давам отчет пред никого.

Толкова съм бил пиан, че не съм усетил кога съм заспал. Като отворих очи, навън вече беше светло, а Дом беше разговарял с баща си и подготовката за обира беше започнала. Свързахме се с Майкъл и го посетихме в Париж, за да споделим с него плановете си. По онова време всичко още ми изглеждаше като на шега... дори сега ми изглежда нереално — все едно участвам в някаква игра. Бащата на Дом се запали и започна да ни убеждава, че планът е осъществим. Знаел как да уреди всичко, после сме щели да си разделим печалбата. Ставаше въпрос само за пари, никой не спомена, че ще се извършват убийства.

— Кога Йост влезе в играта?

— Не зная. Кълна се в бога, че не зная. Решихме да се върна при майка ми и да изиграя ролята на човек, обзет от разкаяние, сетне да я помоля да ми позволи да ѝ помогна за организирането на търга, за да им предавам полезна информация. Тогава разбрах, че се е свързала с

Рурк и той се е съгласил търгът да се проведе в един от неговите хотели. Неочакваното развитие на събитията не ми се понрави, но Нейпълс остана много доволен. Заяви, че това придавало известна пикантност на операцията. Вкара в играта и онзи немец и тъй като ние с Дом имахме друга работа, двамата се срещнаха с Майкъл в Париж...

Той навлажни с език устните си и отново вдигна поглед към Ив, търсейки съчувствието ѝ или поне мъничко милост. Ала видя само студените очи на едно ченге.

— Не съм сигурен, но мисля, че по време на съвещанията в Париж им е хрумнала идеята да прибегнат до услугите на Йост. После разбрах, че немецът се е отказал. Бащата на Дом ругаеше и го наричаше страхлив шваба. Но ние не бяхме разочаровани, защото по този начин делът ни от печалбата се увеличаваше. Нейпълс обеща лично да се заеме с транспортирането на плячката, дори нае още двама души. Започнах да се изнервям, като гледах как хвърчат парите, но като повдигнах въпрос за ограничаване на разходите, всички се нахвърлиха върху мен. Дом заяви, че е за предпочитане от този момент нататък да бъде посредник между мен и баща му. Щял да ме инструктира какво да правя, а от мен се искало само да им предам схемата за разположение на охраната и на наблюдателните камери и да играя ролята на покорен син, за да не заподозре майка ми нещо нередно. Каза още да не се безпокоя за Рурк, защото имали план как да отвлекат вниманието му от мен.

Избърса устните си с опакото на ръката си и плачливо каза:

— Разбираш ли, вече бях затънал до шия, нямаше връщане назад. Но всъщност вината не е моя, нали? А сега съм готов да ти сътруднича, което говори за искреното ми разкаяние.

— О, да. Продължавай в същия дух, Винс.

— Ще ти кажа всичко, което знам... Само преди две седмици Дом се свърза с мен и заяви, че трябва да внесе един милион долара по сметката на „Нейпълс Комюникейшънс“ като такса за консултантски услуги. Оттам щели да ми дадат фактура, че уж съм купил една от свръхмодерните им комуникационни устройства. Побеснях от гняв. Първо, не разполагах с един милион, второ, не бях съгласен да хвърля толкова пари за „консултантски услуги“.

Закри с длани лицето си и задавено възкликна:

— Тогава Дом ми каза за Йост и за убийствата! Добави, че няма връщане назад и че парите са моята част от хонорара, който ще получи наемният убиец. По някакъв начин трябвало да осигуря сумата, защото след изпълнение на поръчката Йост щял да си поиска възнаграждението. Не знаех какво да направя, никога не бях изпадал в толкова безизходно положение. Хрумна ми, че вината е изцяло на майка ми. Нямах да се стигне дотук, ако не ме беше лишила от наследството ми.

— Разбира се, че вината е нейна. Държиш ли да останеш жив, Винс? Ако искаш Йост да не се разправи и с теб, разкажи ми всичко с най-големи подробности. Дай ми имената на хората, замесени в обира.

— Честно казано, не знам много. — Той отново вдигна глава. — Те ме държаха настрана и само ме използваха. Те са истинските виновници, тях трябва да преследваш!

— О, не се тревожи — те се ще си платят.

Докато Ив продължаваше да разпитва Лейн, за да разбере колкото е възможно повече за планове на престъпните му съдружници, Рурк се прибра у дома. Погледна монитора, на който се отчитаха показанията на наблюдателните камери, и разбра, че Мик отново е при басейна.

Нарочно избра по-дългия път дотам, за да има време да обмисли думите си.

В залата с басейна се усещаше ароматът на парникови цветя и прохладата на ромолящия фонтан. Мик плуваше в басейна под съпровода на ирландски бунтовнически песни, които бе програмирал в музикалната система.

Рурк взе голяма хавлиена кърпа и застана до басейна.

Приятелят му преплува поредната дължина, хвана се за ръба и отметна мократа коса от челото си:

— Ще ми правиш ли компания?

— Не. Хайде, излизай.

— Дадено, мой човек, и без това капнах от умора. — Мик се изкачи по стълбичката и замечтано въздъхна: — Божичко, човек лесно може да свикне с подобно удоволствие. Благодаря — добави, като взе хавлиената кърпа от ръката на Рурк и избърса лицето си. Облече един

от халатите, които бяха окачени наблизко, и докато подсушаваше косата си, добави: — Често казано, учудвам се да те видя. Предполагах, че човек с твоите отговорности няма време да обядва у дома.

— По принцип си прав, но тази сутрин се случи нещо, което ме накара да променя плановете си. Знаеш ли, Мик, познаваме се отдавна, били сме заедно и в добри, и в лоши времена и въпреки че през последните години пътищата ни се разделиха, никога не съм очаквал, че си способен да нападнеш приятел в гръб.

Мик бавно отпусна ръка:

— За какво намекваш?

— Нима днес приятелството е по-евтино, отколкото в младостта ни?

— Бог ми е свидетел, че в днешно време нищо не е по-евтино. — Мик озадачено го изгледа, после отново се усмихна. — Давай направо, Рурк. Не увъртай.

— Направо ли?

— Тъй вярно.

— Добре тогава! — Той заби юмрук в лицето на приятеля си от детинство, който политна назад и падна в басейна.

След секунда Мик изплува на повърхността. Просмуканият с вода халат възпрепятстваше движенията му, от устата му течеше кръв, изглеждаше разярен.

Ала когато отново се изкачи по стълбичката, гневът му беше преминал, а изражението му бе насмешливо.

— Мамка му, бяха забравил колко тежка ръка имаш! — Потърка натъртената си челюст, съблече мокрия халат. — Как се досети? — попита, сетне вдигна ръка: — Ако не възразяваш, предпочитам да бъда облечен и да държа чаша с уиски, докато разговаряме.

— Добре — студено промърмори Рурк. — Заедно ще отидем горе. — Тръгна към асансьора и подхвърли: — Между другото, Съмърсет е добре.

— Че защо да е зле? — невинно го изгледа приятелят му и двамата се качиха в кабината.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк застана до прозореца, докато Мик се обличаше. Пъхна ръце в джобовете си и се загледа в раззеленилите се дървета, зад които се издигаше високата каменна стена.

Къщата, която беше като оазис в центъра на мегаполиса, бе неговата сбъдната мечта. Обичаше всяко дърво, всяко цвете, разкошната морава. Каменната стена отделяше това място, изпълнено със спокойствие и красота, от външния свят, в който съществуваше толкова мъка и несправедливост. За Рурк домът му бе доказателство, че никога повече няма да се върне в дъблинските бордеи, че безвъзвратно се е разделил с миналото си.

Но ето че бе допуснал в това светилище да проникне човек, напомнящ му за кошмарите, които все още го преследваха. Беше поканил в дома си приятел от детинство, който се бе оказал предател.

— Само за пари ли го направи, Мик? Само печалбата ли те интересуваше?

— Лесно ти е да говориш презрително за парите, когато си въшлив с тях, ваше височество! Разбира се, че го направих за пари! Делът ми от печалбата ще бъде минимум двайсет и пет милиона. Разбира си, и тръпката е голяма. Нима си забравил тази тръпка?

— А ти забрави ли, че колкото и неморален да е един крадец, никога не предава приятеля си?

— Престани да ми четеш морал! Защо правиш от мухата слон, та нали не ограбвам теб! — Мик въздъхна, закопча ризата си и извади от шкафа бутилка с уиски. Наля в две чаши, втренчи се в гърба на Рурк, който не се обърна, сви рамене и отпи една глътка. — Е, добре, признавам, че съзнателно се самозаблуждавах. Непрекъснато си повтарях, че парите не са твои. Освен това малко ти завиждах заради богатството, което беше натрупал през годините, след като пътищата ни се бяха разделили.

— Самозаблуждавал си се, така ли? — Рурк си представи обезобразените трупове на жертвите на Йост и слепоочията му

запулсираха от гняв.

— Изслушай ме, преди да ме съдиш прекалено сурово — промърмори Мик, който вече губеше търпение, но и се чувстваше неловко. — Когато влязох в играта, планът на заговорниците вече беше приведен в изпълнение. Да си призная, мислех, че няма да ти пука, но през последните дни разбрах грешката си. Ала вече бях нагазил в дълбокото и нямаше начин да се откажа. Сега обаче... — Той безгрижно сви рамене, отказвайки се от мисълта да спечели милиони със същата лекота, с която би отказал вкусно блюдо. — Как разбра, че и аз съм замесен, мътните те взели?

— Направих връзката, Мик. — Наблюдавайки изражението му, Рурк стигна до нови изводи. — Кълбото се размота, когато разбрах за връзката на Винс със сина на Нейпълс, след което се изясни, че в заговора участват Хайнрих и Джерад. Стори ми се странно, че ти не спомена Нейпълс, когато Ив те разпитваше за двамата убити в Корнуол.

— Нямаше начин, иначе щях да издам, че и аз съм замесен. Колкото до Хайнрих, той се беше отказал, преди да влезе в играта. Разбрах, че Нейпълс е побеснял заради „предателството“ на швабата... Значи си разбрал за ролята на Винс... Да не повярваш, че този жалък тип е син на прекрасна жена като Магда Лейн. Цял живот не си е мръднал пръста да се захване с някаква работа, разполагал е с купища пари, но е ламтял за още. Не е като нас двамата, дето си изкарваме хляба с много труд.

Мик се огледа и примирено въздъхна. Чувстваше се прекрасно в дома на стария си приятел, но май беше настъпил моментът да си вдигне чукалата.

— Е, какво ще правим, стари друже? Няма да ме предадеш на прекрасната ти съпруга, нали? В края на краищата още нищо не съм направил.

— Ще ми помогнеш да се добера до Нейпълс.

— Няма начин, приятел. Това означава да изложи скъпоценния си живот на опасност.

— И до Йост — продължи Рурк, сякаш не го беше чул.

Лукавата усмивка на Мик помръкна:

— Да му се не види, какво общо имам с дяволско изчадие като Силвестър Йост?

— И той като теб е човек на Нейпълс. Освен това е убил двама мои служители, за да се добере вашата банда до парите.

— Дрънкаш втели-некипели. Той не е замесен в играта. Нищо чудно Нейпълс да му е поръчал да очисти Брит и Джо — Бог да ги прости, бяха добри хора — обаче аз нямам нищо общо с този тип. За мой късмет никога не съм имал вземане-даване с него. Знаеш, че не е в моя стил.

— Да, едно време никога не би прибегнал до услугите на наемен убиец, но оттогава изминаха много години. Нейпълс ми устрои капан, използва двама от моите хора като пионки. Днес Йост едва не уби Съмърсет.

— Съмърсет ли? — Ръката на Мик се разтрепери и уискито се изплиска от чашата му. — Да не намекваш, че Нейпълс е накарал Йост да убие твоя иконом? Сбъркал си адреса, драги. Защо му е било да го прави...

Внезапно очите му се разшириха. Пребледня като платно, краката му се подкосиха. Вкопчи се в облегалката, за да запази равновесие, и се отпусна на креслото.

— О, господи! Мили боже! — Пресуши на един дъх уискито и обгърна с длани чашата, сякаш да спре треперенето на ръцете си. — Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. — Рурк замълча, прекоси стаята, взе бутилката и отново наля уиски в чашата на Мик. — Йост уби двама от моите служители, единият ми беше приятел. Едва по-късно разбрах причината — целта е била да се отвлече вниманието ми и да се насочи по фалшива следа полицията в лицето на прекрасната ми съпруга.

— Грешаш, това беше моята задача. Трябваше да те забаламосвам с разни мои проекти и същевременно да докладвам подробности около охраната на залата — например ако ви хрумне да промените разположението на камерите или на охранителите. Друго мое задължение бе да отвлека вниманието на ченгето... пардон, на съпругата ти, да я омагьосам със сладки приказки и джентълменско поведение. Най-важното обаче бе да държа под око оня мухльо Винс, да не би в последния момент да се разколебае и да изпее всичко на мама. Вярно е, че Лайза го контролира, но...

— Ясно. Питам се каква ли е ролята ѝ в мръсната ви играчка. Е, Мик, донякъде постигнахте целта си — създадохте работа на

съпругата ми, дори отвлякохте вниманието ми от търга. Навярно сте очаквали, че ще бъда потресен от смъртта на Съмърсет и изобщо няма да ми бъде до това да се занимавам с охраната.

— Дори не подозирах за намеренията им относно Съмърсет — промълви Мик и го погледна в очите. — Да пукна, ако знаех какво са намислили. Никога не бих се замесил в нещо, заради което умират невинни хора. Съгласих се да участвам, защото приключението изглеждаше вълнуващо, щях да спечеля куп пари и най-вече да те победея — нещо, което досега не съм успял да направя, колко и да ми се искаше. Винаги си бил по-различен от нас, обикновените момчета от дъблинската тайфа. В теб има нещо... аристократично, смяташ се за недосегаем. С удоволствие щях да открадна от теб, Рурк, и до края на живота си щях да се фукам как съм те преметнал. Обаче нямаше да се хвана с тази работа, ако подозирах какво са намислили. Никога не съм бил замесен в убийство.

— Тъкмо затова отначало не те подозирах.

— Сигурен ли си, че Нейпълс е наредил да очистят Брит и Джо?

— Да, сигурен съм.

— Искал е да отстрани и Съмърсет... — Мик кимна и тежко въздъхна: — Вече ми е ясна картинката. Добре, ще ти кажа всичко — онези имат внедрени хора сред твоите служители. Един от охраната и друг, който работи в хотела. Казват се Хънроу и Билик. Операцията ще се проведе утре през нощта. Точно в два след полунощ макси автобус и лека кола ще се сблъскат на улицата пред хотела. Автобусът ще се преобърне и ще счупи витрината на бижутерияния магазин на партера. Наели са шофьор, който е истински каскадьор. Спомняш ли си нашия приятел Килкър?

— Да.

— Шофьор е синът му и трябва да ти кажа, че момчето е още покадърно от баща си. Ще избухне пожар, който ще предизвика суматоха. Ченгетата, хората от охраната и пожарникарите ще се борят с пламъците и ще прогонват евентуалните крадци, подмамани от лесната плячка. Същевременно пред главния вход на хотела ще спре камионетка с шестима души, въоръжени със спринцовки, съдържащи силен опиат. Сред тях трябва да бъде и моя милост. Задачата е да се извадят от строя ключовите хора от охраната. На мен е възложено да обезвредя сигналната система. Измислих начин да я изключа в

продължение на дванайсет минути... Честно да си призная, това ми отне шест месеца къртовска работа и накрая пак не успях да разширя интервала от време, както искаха шефовете.

Усмихна се кисело и добави:

— Системата е истинско чудо на техниката. И цяла година да си бях блъскал главата, нямаше да се справя, ако не бяха информаторите.

— Благодаря за комплимента, но това в момента изобщо не ме вълнува.

— Все пак искам да знаеш, че на света няма друг, дето щеше да се справи — самодоволно отбеляза Мик. — Но да продължим по-нататък. Всеки от екипа знае кои предмети трябва да вземе, а цялата операция ще продължи точно десет минути. Две минути се предвиждат за излизане от хотела, след което камионетката ще потегли, без да се чакат закъснелите.

Той стана и остави чашата на масичката:

— Ще ти предоставя моите дискове, за да се запознаеш с плана. — След кратко колебание добави: — Трябваше да се досетя какво се крои и да не се обвързвам с престъпници като Нейпълс. Грешката ми е непростима, но ти давам дума, че ще направя всичко възможно да я изкупя. Ще ме предадеш ли на ченгетата, ако ти помогна да предотвратим обира?

Рурк го погледна в очите и проумя искреното му разкаяние.

— Няма — промълви.

Ив влезе в къщата с гръм и трясък, задъхваше се от ярост. Затича към стълбата и бе готова да изблъска Съмърсет, който се изпречи на пътя ѝ.

— Къде са? — извика гневно.

— Рурк е в... другия си кабинет. Лейтенант...

— После ще говорим! Мътните го взели! — Тя изтича нагоре по стълбата, втурна се по коридора. С треперещи пръсти набра кода за достъп до помещението, в което беше нелегалният компютър на съпруга ѝ, и хвана оръжието си, преди да отвори вратата.

Рурк не седеше зад подковообразното бюро, а се облягаше на плота, взирайки се данните и в диаграмите на мониторите на стената.

В помещението цареше гробна тишина, нарушавана само от тихото жужене на компютъра.

— Къде е Конъли?

— Няма го — отвърна Рурк, без да откъсва поглед от мониторите. Изумен беше от гениалния план на заговорниците и знаеше, че ако не го беше разкрил навреме, заговорът щеше да успее.

— Веднага трябва да го намеря. Мръсникът е замесен в обира!

— Зная. — Тонът му беше толкова спокоен, че едва след секунди тя осъзна смисъла.

— Знаеш ли? Откога ти е известно? — Изправи се пред него, закривайки от погледа му мониторите. — Каква игра играеш, приятел?

— Никаква.

Ив разбра, че е откровен — въпреки че гласът му беше привидно спокоен, в погледа му проблясваха гневни искрици.

— Кога разбра, че той е замесен? — попита я.

— Когато установихме със сигурност, че целта на заговорниците е да извършат обир на предметите, които ще се продават на търга. Още тогава ти казах, че познавам само няколко души, които могат да осъществят операция от подобен мащаб. Мик е един от тях.

— Разбрал си, че е замесен, но не благоволи да го споделиш с мен, така ли?

— Още нямах доказателства, но вече съм сигурен, че и той е сред заговорниците.

— Така ли? И защо си толкова сигурен?

— Попитах го и той си призна — простичко отговори Рурк. — Предаде ми планове за операцията. Знаеш ли, щели са да успеят — добави с нескрито възхищение. — Ако не бяха допуснали грешки, ако не се бяха случили непредвидени събития, операцията е щяла да се увенчае с успех.

— Попита го, а? — избухна тя. — Браво, поздравявам те! Къде е този мошеник?

— Нямам представа. Позволих му да си отиде.

— Ти... — Ив едва не се задави — не очакваше, че собственият ѝ съпруг ще я предаде. — Пуснал си го да си отиде, така ли? Случайно да ти хрумна, че той е една от ключовите фигури в заговора? Хрумна ли ти, че позволяваш да се изплъзне един крадец, който щеше да ти забие нож в гърба?

— Не се безпокой. Имам запис на самопризнанията му, в които той разкрива подробности за операцията на бандитите. Но едва ли ще подпомогнат разследването ти — Мик не е подозирал, че и Йост е замесен.

— Как можа да го изпуснеш! Има още куп неща, за които исках да го разпитам! Не трябваше да го правиш, нямаш право да се намесваш в работата на полицията! Само това липсваше — сега този подлец ще предупреди съучастниците си!

— Ив...

— Мътните те взели, Рурк! Двама души бяха жестоко убити, същото щеше да се случи и със Съмърсет. Цели два часа разпитвах Винс Лейн, докато науча подробностите, и докато го сплаша да си държи езика зад зъбите и да не предупреди другите играчи. Знаеш ли колко усилия ми струваше да увеща прокурора да го обвини само по един параграф? Обещах на онзи охлюв Винс да бъде включен в програмата за защита на свидетелите, после уредих да го закарат в болницата под предлог, че е получил алергичен шок. Сега мръсникът си лежи в най-хубавата болнична стая и е натъпкан със сънотворни, за да съм сигурна, че няма да се свърже с приятелчетата си.

— Умен ход. Бас държа, че щеше да пропее, ако не беше упоен, още повече, че Лайза е информатор на престъпниците.

Ив безпомощно разпери ръце, стисна юмруци и рязко се извърна, преди да ги стовари върху гърдите му.

— Жалко за умния ми ход, след като си изпуснал Конъли. Първата му работа ще бъде да се свърже с Нейпълс и операцията ще бъде отменена. Репутацията ти ще бъде непокътната, а Йост за пореден път ще се изплъзне от полицията.

— Мик няма да предупреди Нейпълс.

— Глупости! Сигурно вече го е предупредил...

— Грещиш! — прекъсна я Рурк. — Ако имах дори капчица съмнение, че ще го направи, или че знае за участието на Йост, щях лично да го предам в ръцете ти. Ала знам, че колкото и невероятно да ти изглежда, приятелят ми е честен човек. Не можех да го предам, Ив. Предполагам, че няма да разбереш чувствата ми...

— О, господинът бил чувствителен! — озъби се тя. — Дано, когато открием следващата жертва, удушена със сребърна жица, да

разбереш, че криворазбраното ти чувство за лоялност е струвало живота на някого.

Рурк остана безмълвен, но дълго не откъсна поглед от лицето ѝ. Само очите му потъмняха от болка и тя разбра, че гневните ѝ думи са попаднали право в целта.

„Нараних най-скъпото си същество“ — разкаяно си помисли и тежко въздъхна.

Рурк се обърна към бюрото:

— Както вече споменах, Мик ми предаде плановете на заговорниците. Направих копия и за теб. Когато бъдат предупредени за нападението, служителите от охраната успешно ще обезвредят бандитите. Предполагам обаче, че държиш в операцията да участва и твоят екип. Нейпълс и съучастниците му ще бъдат заловени в рамките на трийсет и шест часа.

„Ами ако междувременно Йост убие някого? — помисли си тя. — Какво ще се случи, ако Рурк е рискувал живота на друг приятел, за да спаси приятеля си от детинство?“

— Ако имаш някакви въпроси... — подхвана той, но сякаш прочете мислите ѝ, защото млъкна и едва след няколко секунди промълви: — Не мога да се променя, да изневеря на истинското си „аз“. Положих неимоверни усилия да загърбя миналото, да се превърна в нов човек, но в душата си оставам момчето от бедняшкия квартал в Дъблин. Компютър, копирай на диск всички данни.

Ив изчака машината да изпълни задачата, взе дисковете и тръгна към вратата. На прага се обърна и промълви:

— Дано приятелят ти да си струва жертвата, която правиш за него.

Излезе, без да каже нито дума повече.

Свърза се с хората от екипа си и ги повика на спешно съвещание, което щеше да се проведе в кабинета ѝ в къщата. Сетне отиде да претърси стаята на Мик с надеждата да открие нещо, което да ѝ подскаже къде се е укрil.

Тъкмо когато гневно тресна вратичката на бюрото, Съмърсет отвори вратата и се вкамени от ужас.

— Лейтенант, какво правите? Това бюро е безценна антика от осемнайсети век! Моля, проявявайте необходимото уважение към подобни вещи.

— И аз искам да се отнасяш с уважение към мен, но не се получава! — тросна се тя, измъкна чекмеджето, хвърли го на пода, като видя, че е празно, и се спусна към леглото.

— Престанете! Веднага престанете! — извика икономът и изтръгна от ръцете ѝ завивката. — Ще съсипете прекрасната изработка! Не виждате ли, че това е ирландска дантела, апликирана върху коприна?

— Слушай, приятел, ще ми се да смачкам фасона на някого и твоята физиономия ми се струва идеална за целта. — Задърпа завивката, но Съмърсет се беше вкопчил със сетни сили в другия край.

Тя рязко я пусна и доволно се усмихна, като видя как досадникът залитна и се блъсна в стената. Изчака го да си поеме въздух и го обсипа с въпроси:

— Кога си тръгна Конъли? Носеше ли багаж? Чакаше ли го кола или взе автобус?

Съмърсет само изсумтя.

— Сигурно знаеш какво е направил и какво възнамеряваше да стори. Предполагам, че Рурк вече те е осведомил... — „Споделил е с теб, но е премълчал истината пред мен“ — помисли си с горчивина. — Искаш ли да се отърве безнаказано?

— Нямам мнение по въпроса.

— Нима? Значи укриваш хората, които платиха на Йост да те убие!

— Сигурен съм, че Мик не е знаел.

Ив безпомощно вдигна ръце и толкова силно ритна леглото, че икономът веднага се втурна да провери каква повреда е причинена на безсъмнено ценната антика.

— Какво ви става и на двамата с Рурк? Конъли е признал, че е един от ключовите играчи. Защо му позволихте да напусне къщата?

— Рурк нямаше избор. — Съмърсет въздъхна с облекчение, като се увери, че леглото не е пострадало, обърна си и я погледна в очите. — Ако го обвинявате, значи в крайна сметка не сте успели да го опознаете.

— Въпросът е, че май той не ме познава! — не му остана дължна Ив.

Икономът внимателно разстла смачкана завивка върху леглото. Каза си, че все пак е задължен на тази жена, задето само преди няколко часа беше взела неговата страна пред Рурк.

— Чувствате се предадена, защото се е застъпил за приятеля си, нали?

— Прекрасен приятел, няма що! Само дето е кроял планове да го ограби.

Съмърсет се усмихна:

— Мик не е смятал, че ограбва приятеля си от детинство. Мисля, че и Рурк не тълкува по този начин участието му в заговора. Само вие виждате нещата в прекалено черни краски, но затова е виновен гневът ви. Донякъде ви оправдавам. Но ще ви мине, като видите колко страда Рурк. Наистина ли искате да му причините страдание?

Обърна се и излезе, като остави вратата отворена.

Тя усети, че краката ѝ се подкосяват, и приседна на ръба на леглото. Галахад безшумно прекрачи прага, скочи върху леглото, изтегна се върху копринената завивка и впери поглед в Ив.

— Престани да ме зяпаш! — сопна се тя. — Всяка вечер си лягаше с Мик, значи си негов съучастник!

Въпреки усилията на целия екип да открият Мик, той сякаш беше потънал вдън земя. Единствената ѝ надежда беше той да удържи обещанието си и да не съобщи на Нейпълс, че е бил разкрит.

Ив си казваше, че дори заговорниците да се откажат от обира, Йост не е от хората, които изоставят работата си недовършена. Платено му е да убие Съмърсет и ще го направи. Това ще ѝ даде повече време и ако късметът ѝ проработи, чрез наемния убиец ще се добере до Нейпълс. За нея разследването ще приключи едва когато залови и двамата.

— Продължаваме да действаме по предположението, че обирът ще бъде извършен — обърна се тя към членовете на своя екип, които се бяха събрали в кабинета ѝ. — Планът на престъпниците вече е приведен в изпълнение и дори бягството на Конъли няма да има сериозни последствия. Нейпълс разполага с цялата информация, освен

това е вложил много средства в операцията и ще иска да си ги възвърне.

— Ако Конъли реши да му разкаже, че са разкрити — замислено промърмори Фийни, — може би няма да се откажат от обира, но ще променят стратегията. Да речем, че ще отложат операцията, или пък ще я ускорят, а може би имат резервен план.

— Съгласна съм. Предлагам да действаме според схемата, като я променяме според ситуацията. Да не забравяме, че обирът може да бъде извършен всеки момент.

— Няма да се справим без Рурк и неговите хора — намеси се Макнаб.

— Зная. Фийни, ако обичаш, обсъди този въпрос със съпруга ми. — Тя посочи вратата към съседния кабинет.

Ирландецът само вдигна вежда, стана, почука и отиде в другото помещение.

— От вас искам да прочетете няколко пъти информацията за Конъли и да я наизустите — нареди Ив на помощничката си и на Макнаб, сетне отиде в кухнята да изпие чаша кафе.

Чувстваше необходимост за малко да остане сама и да помисли на спокойствие.

Пийбоди крадешком погледна младежа, после побърза да извърне очи. Никога не бе предполагала, че пренебрежението му толкова ще я засегне. „Не ми говори, като че ли вината е моя! — мислеше си гневно. — Часове след като се скарахме, си е легнал с някаква червенокоса мръсница! Подлец с подлец!“ Слуховете за оргията, организирана от Макнаб, бяха достигнали и до нея. Не издържа и наруши мълчанието:

— Добре ли изкара с новата си приятелка?

— Супер!

— Целуни ме отзад!

— Наистина ли го искаш?

Тя презрително вирна нос:

— Не ходя с леваци, дето си имат работа с леки жени.

— Аз пък не ходя с жени, които общуват с жигола — не й остана дължен той.

— За разлика от теб жиголата са истински кавалери.

— Разбира се, нали затова им се плаща. — Той кръстоса крак върху крак и възхитено заоглежда модните си маратонки. — Какво те мъчи, Пийбоди? Да не би програмата на Чарлс да е запълнена? Говориш като жена, която е останала на сухо.

— Да го духаш!

— С удоволствие, скъпа. Ако си послушно момиче, ще ти излезе безплатно.

Двамата едновременно скочиха на крака.

— Няма да ти позволя да ме докоснеш дори за милион долара!
— изсъска тя.

— Както кажеш, миличка. И без това нямам време за смотани провинциалистки, дето се мислят за голяма работа, защото носят униформа.

— Престанете! — намеси се Ив, която незабелязано от двамата се беше върнала в кабинета. — Веднага престанете! — Забеляза, че помощничката ѝ всеки момент ще избухне в сълзи, пък и Макнаб изглеждаше така, като че ще се разреве като обидено хлапе. До гуша ѝ беше дошло от двамата влюбени. — Ако обичате, уреждайте взаимоотношенията си в извънработно време! Пет пари не давам дали ще се сдобрите, или ще продължите да се гледате като куче и котка. Запомнете, че очаквам да си вършите работата. Тежко ви и горко, ако се провалите! Ясно ли е?

— Да, лейтенант — промърмориха едновременно двамата.

— Пийбоди, свържи се с болницата и провери дали Лейн още е под наркоза. Разбери дали човекът, който следи Лайза, е предал нова информация. Макнаб, искам обстоен анализ на данните за Конъли. Разполагаш с два часа да изготвиш доклад с всички възможни варианти за действията на заговорниците.

— Лейтенант, разбрах, че Рурк...

— Изпълнявай нарежданията, детектив, и не влизай в спор с висшестоящите!

— Слушам, лейтенант.

— Действай тогава. — Тя измарширува до врата между двата кабинета и рязко я отвори, Фийни и Рурк, които бяха седнали зад бюрото, едновременно вдигнаха погледи.

— Фийни, наредих на Макнаб да анализира данните. Ако обичаш, погрижи се да не се разсейва и веднага да се заложи за работа.

— Дадено, Далас.

Ив го изчака да излезе и да затвори вратата.

— Капнала съм от умора — промълви. — Имам ужасно главоболие и много съм ти ядосана.

— Май това е всичко, а?

— Не, не е. Обаче нямам нито сили, нито време да влизам с теб в словесен двубой, на какъвто преди секунди имах нещастieto да присъствам. Не е трябвало да позволиш на Конъли да се измъкне безнаказано. Ала това е моята гледна точка. Ако погледнем нещата през твоите очи, постъпката ти е правилна. По този въпрос никога няма да постигнем съгласие, но се налага взаимно да си помагаме, докато се справим със заговорниците. Едва тогава ще обсъдим защо стоим от двете страни на барикадата. — Понечи да излезе, но когато завъртя валчестата дръжка, вратата се оказа заключена. — Отключи веднага! Не си играй с мен!

— Предпочитам да ми вдигнеш скандал и веднъж завинаги да приключим с този въпрос. В момента гневът ти е взел превес над логиката, но ако поговорим, може би ще стигнем до компромис. Моля те, отдели ми няколко минути.

— Нямаме време да анализираме взаимоотношенията ни.

— Наскърбих те, знам. Въобразяваш си, че съм те пренебрегнал заради Мик, но знай, че грешиш.

— Ти грешиш! — Ив се обърна и го погледна в очите. — Оскърбеният си ти, но не ми позволи да те защитя. Взе решение, без да се посъветваш с мен, без да ми дадеш възможност да потърся възмездие заради злото, което ти причиниха.

— Щеше да изпратиш Мик в затвора, нали? Скъпа Ив, така немаше да отмъстиш заради мен. Знаеш някои подробности от миналото ми, но не всички.

„Не всички“ — мислено повтори Рурк. Съмняваше се, че той самият знае или проумява цялата истина, но бе готов да сподели още един епизод, който досега бе пазил в тайна от нея.

— Твоето минало възкръсва в кошмарите, които те разяждат отвътре, а моето живее дълбоко в душата ми. Знаеш ли колко години бяха изминали, преди отново да се върна в Ирландия? Аз не знам броя им. Едва когато двамата с теб заминахме за Дъблин да погребем

приятелката ми от детинство, се осмелих да отида в квартала, в който бях роден.

Втренчи се в ръцете си и продължи:

— С тези две ръце се вкопчвах във всяка благоприятна възможност, крадах и мамех, използвах ума си, за да се измъкна от блатото. А когато успях, загърбих всички, които се бяха борили рамо до рамо с мен, опитах се да залича спомена за мъртвия изверг, който беше превърнал живота ми в ад. Той ми причини неописуеми мъки, промени ме и малко оставаше да ме превърне в свое подобие.

— Не! Не е вярно! — Тя неволно пристъпи към него.

— Щеше да го направи — настоя Рурк, — ако не бяха приятелите ми, които ме спасиха от обезумяване и пълна деградация. Издържах и тръгнах по свой път, защото имах насреща хора, на които да разчитам в най-тежките мигове от живота ми. Едва когато миналата година с теб заминахме за Дъблин да погребем Джени, осъзнах, че съм им длъжник, че не съм им се отплатил за приятелството и за подкрепата. До края на живота нямаше да си простя, ако бях предал Мик.

Тя тежко въздъхна, сетне изруга:

— Мътните го взели твоя приятел! Знам, че не можеше да постъпиш другояче, но те предупреждавам, че моите хора са по петите му.

— Не съм очаквал да го оставиш да се изплъзне. Предполагам, и той не си прави илюзии, че ще му се размине. Между другото, помоли ме да ти предам извиненията му заради неприятностите, които ти причини, и задето не успя лично да се сбoguва с теб.

Ив презрително изсумтя, а той извади от джоба си флаконче и й го подаде:

— Помоли да ти предам един малък подарък.

— Какво е това, боклук ли?

— Пръст. Мик твърди, че е от могилата в Тара, където в далечното минало са погребвали ирландските крале. Нищо чудно да е напълнил флакончето с пръст от нашата градина, но по-важен е жестът. Твърдеше, че носи щастие и че било подходящ подарък за най-царственото ченге, което бил виждал.

— Какъв лицемер!

— Във всеки случай жестът е трогателен.

Тя забели очи и пхна флакончето в джоба си:

— Царственото ченге се надява много скоро да има удоволствието отново да се срещне с галантния ти приятел. Междувременно ни е необходима помощта на цивилния консултант, за да ускорим анализирането на данните. Искам да съсредоточа цялото си внимание върху Йост и да оставя на вас, дроидите, да свършите черната работа.

— Мъдро решение, лейтенант. — Той заобиколи бюрото и я хвана за ръката. — Има още нещо, за което трябва да отделиш мънирко време.

— В момента не ми е до секс!

— За секс винаги има време, но сега говоря за друго. Йост притежава нотариален акт на името на Мартин Роулс за имот на брега на океана в тропическия сектор на курорта „Олимп“. Къщата току-що е завършена и собственикът ѝ може да се нанесе.

— Да му се не види!

— Ако не го заловите в Ню Йорк, ще го пипнете на „Олимп“. Научих, че ползва услугите на декоратори от моята фирма за обзавеждане на къщата. След четири дни има насрочена среща с тях. Запазил си е стая в най-големия хотел, в който има и казино. Имам списък с транспортните средства, които пътуват за „Олимп“. Само една совалка излита от Ню Йорк. Изпратих ти цялата информация по електронната поща.

— Веднага ще се възползвам, нямаме нито миг за губене.

Разделиха се на два екипа, Макнаб помагаше на Рурк да изготвят нова стратегия за охраната на залата в хотел „Палас“. Ив и Пийбоди обсъдиха най-добрата стратегия за залавянето на Йост, а Фийни беше свързващото звено между двата екипа.

— Ясно е, че Йост планира да напусне планетата след обира. Фийни, попитай Рурк дали Йост ще получи част от печалбата извън хонорара за убийствата.

Дори да му се стори странно, че тя се консултира със съпруга си по въпроси, засягащи етиката на престъпниците, ирландецът предпочете да си замълчи. След малко докладва:

— Рурк каза, че Йост има право на премия, размерът на който ще се определи от печалбата, но ще го получи едва след транспортирането и продажбата на предметите.

— Тогава какво го задържа в Ню Йорк? Може би държи да се увери, че операцията е преминала гладко и че работодателите няма да се нуждаят от услугите му. Пък и още не е отстранил Съмърсет. Бас държа, че стои пред телевизора в очакване на голямата новина за обира. Ще се обърна за съдействие към Надин.

Продължиха да работят, докато хората от екипа заплашиха да вдигнат бунт, задето ги държат гладни. Ив хапна надве-натри, без да престава да се взира в монитора. Настояваше повторно да прочете цялата информация, за да е сигурна, че е запомнила най-важното.

— Лейтенант, ще получиш кръвоизливи в очите. Компютър, съхрани данните. — Рурк обърна стола й към себе си, преди да е успяла да анулира командата му. — Минава осем, капнала си от умора, мозъкът ти отказва да функционира и вече си нетрудоспособна. Изпрати хората да си починат, отдъхни си и ти.

— Освобождавам ги, нека си вървят. Имам още мъничко работа. — Тя потърка възпалените си клепачи и се озърна. — Надин още ли е тук?

— Не, тръгна си. Предстоеше й директно предаване. Не се тревожи, два пъти преговорихте онова, което й поръча да съобщи. Разчитай на нея.

— Дано да се справи. Къде са другите?

— Макнаб е в кухнята и уговаря Съмърсет да му сервира втора порция десерт. От тук отива направо в хотела. По моя препоръка Пийбоди плува в басейна, за да се поободри, а Фийни работи в моя кабинет, защото е твърдоглав като теб. Нищо повече не можеш да направиш тази вечер.

— Вярно е, защото пропуснах нещо важно. Двама души трябва да заминат за „Олимп“ и да държат под око станцията, на която каца совалката, в случай, че Йост ни се изплъзне тук. Ще информирам агент Стоу за развоя на събитията. Нека сама избере дали да остане в Ню Йорк или да замине за „Олимп“.

— Разбира се, ще разговарям с нея едва утре сутринта, защото не желаяш още сега да й съобщиш информацията. Фийни — провикна

се към съседния кабинет, докато масажираше раменете на Ив. — Свободен си.

— Ей сега си тръгвам. Далас, трябва да предупредим центъра за контрол на междупланетните полети. Нищо чудно Йост да избере обиколен маршрут до „Олимп“.

— Ако го сторим, някой може да се раздрънка и тогава край на надеждите ни да пипнем Йост. Имаш ли сигурен човек сред персонала?

— Чакай да си помисля. Едно време познавах... — Той застана на прага и млъкна, като видя какво прави Рурк. — Май е време да си вървя, доста закъснях... Ще предложи на Пийбоди да я закарам до вкъщи.

— Тя е при басейна — обясни Рурк и притисна Ив, за да ѝ попречи да стане.

— Чудесно — усмихна се Фийни. — Може и аз да поплувам.

— Чувствай се като у дома си. А ти ще седнеш да вечеряш — обърна се той към съпругата си.

— Вече се нахраних.

— Видях, че хапна на крак половин сандвич, което не може да се нарече вечеря. — Озърна се, като чу гласове, и добави:

— Имаме си гости. Ще хапнеш малко супа, докато Мейвис те развлича.

— Нямам време за... — Тя млъкна и примирено въздъхна, защото приятелката ѝ с танцова стъпка влезе в кабинета. Обувките ѝ бяха с осемнайсетсантиметрови токчета и при всяка стъпка от тях изригваха разноцветни светлини.

— Здравсти, Далас! Как си, Рурк? В коридора срещнах Фийни и той ме осведоми, че за днес сте приключили.

— Всъщност имам още малко работа. Поговорете си с Рурк, докато привърша. — Тя широко се усмихна, доволна от гениалната си идея. Но усмивката ѝ помръкна, когато в кабинета влезе още една жена. Яркочервената ѝ коса беше оформена в дълги спираловидни кичури, които стърчаха от главата ѝ.

— Трина... — ужасено прошепна Ив и стомахът ѝ се сви на топка.

— Дойдохме лично да ти съобщим резултата от детективската ни работа — обяви Мейвис. — Трина откри къде се продават продуктите,

които те интересуват. Нали така, Трина?

— Абсолютно!

— Много се радвам, страхотни сте — промълви Ив и се укори, че страховете ѝ са били напразни. Посещението на двете дами беше делово, нямаше да я увещават да посети козметичния салон. — Изгарям от нетърпение да чуя какво сте открили.

— Кажи ѝ, Трина. О, има и бяло вино! Рурк, ти си върхът! — Тя приседна на ръба на бюрото, без да се притеснява, че късата ѝ пола се вдигна чак до чатала, и жизнерадостно се усмихна на домакина.

— Значи — подхвана Трина, — имаме фон дьо тен „Младост“ в две разцветки, който се продава само в престижните универсални магазини или в козметичните салони. Имам и пудра, подходяща за мъже и за жени, предлагана в различни опаковки. Вашият човек е избрал марка „Делорен“. Продуктите на тази фирма също се продават само в специализираните магазини, тъй като са доста скъпи и не са за масовия потребител.

— Според теб колко такива магазина има в Ню Йорк?

— Ами... между двайсет и пет и трийсет и пет. Господинът има изискан вкус по отношение на козметиката. Ружовете също са от марките „Делорен“, „Младост“ и „Роза“. Сенките за очи...

— Трина, информацията е много интересна, но тъй като разполагам с ограничено време, бих искала да знам дали някои от продуктите се предлагат само в определени магазини, или могат да се закупят само на едро.

— Тъкмо се канех да ти го кажа. — Козметичката сви устните си, които този път бяха обагрени в черно и ѝ придаваха вид на вампир. — Човекът явно обича да експериментира с гримовете и е готов да плати висока цена. Възхищавам се от такива хора. От онова, което видях на видеофилма, може да се съди, че е купил най-необходимото, но си е позволил и малки прищевки. Средствата са подредени толкова изрядно, че като видях какво липсва, ми стана ясно...

За миг тя замълча, за да подсили впечатлението от думите си, сетне заяви:

— Стигнах до заключението, че най-много използва продуктите „Младост“ и „Естествена красота“. Вторият е противоалергичен, съдържа само природни компоненти и струва цяло състояние. Не се продава в магазините, може да се закупи само на едро и то от

лицензираните консултанти. Използва се само в козметичните салони. Кое то пък означава, че вашият човек или има лиценз за консултант, или познат в салон, защото в колекцията му има доста средства, които се използват от опитни козметички и изнасянето им е забранено.

Трина лукаво се усмихна, като си помисли, че и на нея се е случвало да изнесе по нещо от работното си място.

— Случва се е да имам богат клиент, който е готов да плати високата цена. Тогава купувам „Естествена красота“ направо от фирмата „Карнеги — доставки на едро“, която се намира на Второ авеню. — Отпи от виното, сетне продължи: — Направих си труда да се обадя на моята приятелка от „Карнеги“ и я поразпитах за продуктите, които вашият човек е предпочитал. Тя се учуди, че я питам тъкмо за тях, тъй като току-що един от постоянните клиенти поръчал същите козметични средства. Описа го като плешив мъж, който посещавал фирмата веднъж-два пъти годишно и винаги плащал в брой. Казал й, че притежава козметичен салон в Южен Джърси.

Ив бавно се изправи на крака:

— Взел ли е поръчката?

— Не, казал, че ще се отбие утре преди обяд. Помолил да подготвят предварително сметката му, тъй като времето му било ограничено. На приятелката ми й направило впечатление, че този път е поръчал двойно по-голямо количество.

— Рурк, моля те, налей още вино на тази жена!

— Май си доволна, а? — подхвърли Мейвис.

— Малко е да се каже, че съм доволна. Направо съм щастлива. Направихте ми голяма услуга. Трина, кажи ми името на твоята приятелка. Ще я помоля за съдействие.

— Добре. Но първо ще те попитам нещо. Защо ме обиждаш?

— Да те обиждам ли? Тъкмо се канех да те разцелувам.

— Защо се подиграваш с моята работа? Погледни се! — Тина обвинително вдигна пръст, а Ив забеляза, че ноктите й, които бяха дълги поне три сантиметра, бяха боядисани със сапфиреносин лак. — Приличаш на нещо, което е попаднало под колелата на макси автобус. Кожата ти е повехнала, имаш сенки под очите.

— Напоследък съм доста заета.

— Не се оправдавай с работата. И не ми казвай, че е невъзможно да отделиш пет минути дневно, за да уважиш труда, който положих за

външността ти. Кога за последен път си използвала избелващия лосион или средството за отстраняване на бръчки под очите, предизвикани от умора?

— Ами...

— Обзалагам се, че нито веднъж не си масажирала гърдите си с крема, който специално приготвих за теб. — Тя се обърна към Рурк: — Защо поне ти не си мажеш ръцете с него, когато я галиш, та да не отиде трудът ми на вятъра?

— Честно казано, няколко пъти опитвах — заяви той и без да му мигне окото, остави съпругата си в ръцете на врага. — Но тя е доста инатлива.

— Дай да ти видя ноктите на краката! — Трина скочи на крака и заобиколи бюрото.

Ив Далас, която ежедневно заставаше лице срещу лице със смъртта, се сви като подплашен заек:

— Не, не разрешавам.

— Не си използвала комплекта за педикюр, нали? — заплашително попита козметичката, сетне очите ѝ, които бяха подчертани със сенки във всички цветове на дъгата и от златни мигли, се разшириха от изумление: — Сама ли си подстригвала косата си?

— Не! — Ив притисна длани към главата си и едва не падна от стола.

— Не ме лъжи, приятелко! Офъкала си се като магаре.

— Не, не е вярно... Отрязах си само бретона, защото ми падаше в очите... Отрязах само един-два милиметра, честна дума... Да му се не види! — внезапно възкликна тя. Тази история започваше да ѝ писва. — Косата си е моя, ще правя с нея каквото си поискам!

— Грешиш, драга, не е твоя, след като веднъж съм оформила прическата ти. Случайно да съм дошла в твоето полицейско управление и да се перча нагоре-надолу със значка, забодена на циците? Да си ме виждала да преследвам лошите хора по улиците на Ню Йорк? Не си, нали? Както се казва, всяка жаба да си знае гъола. Не се бъркам в твоята работа, но не разрешавам и ти да се бъркаш в моята! — Трина си пое въздух и добави: — Ще отида да си взема нещата и ще се помъча отново да заприличаш на човек.

— Много мило, но нямам време за... — Ив потръпна, като видя как козметичката заплашително сложи ръце на кръста си. — Съгласна

съм. Много благодаря.

Когато Трина излезе, Ив се приближи до Мейвис и Рурк, изгледа ги кръвнишки и взе чашата си. Изпи виното на един дъх, после процеди:

— Първият, който ми се присмее, ще получи един в зъбите.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ив стана преди шест и веднага отиде под душа. Възнамеряваше до осем часа да събере хората си, да рапортува на Уитни, след което да се свърже с Карън Стоу.

Ако всичко вървеше по план, до обяд Йост щеше да бъде зад решетките.

— Изглеждаш доволна от себе си, лейтенант — промълви Рурк и застана зад нея под водната струя.

— Още не съм, но ще бъда след няколко часа.

— Мога и по-скоро да те ощастливя. — Той пристъпи по-близо и плъзна длани нагоре, докато обхвана гърдите ѝ.

— На водна топка ли ти се играе, приятел?

— Готов съм да ти дам десет точки аванс. — Той леко я ухапа по рамото.

— Задръж си аванса. — Ив прокара ръка по бедрото му и пламна от възбуда, когато той докосна зърната ѝ. — Намаза ли си дланите с онзи крем?

— Трина ме увери, че топлата вода подсилва въздействието му. Сигурно не предполага, че се къпеш не с топла, а с вряла вода.

— Първа влязох под душа, затова и през ум да те ти минава да промениш температурата. — Ив дълбоко си пое въздух и почувства как нервите ѝ се отпускат. — Признавам, че усещането е по-приятно, когато не Трина, а ти втриваш крема в гърдите ми.

— Ммм, ароматизиран е. — Рурк я накара да се обърне и засмука зърната ѝ. — Все едно вкусвам праскова.

Тя отметна глава и промърмори:

— Определено имаш по-добра техника. Продължавай...

Кръвта ѝ закипя, съзнанието ѝ се замъгли. Парата около тях се сгъстяваше, докато на нея ѝ се стори, че се задушавя. В този миг Рурк обгърна с длани лицето ѝ и притисна устни към нейните.

Жадуваше да я има, но с усилие потисна желанието да я обладае бързо и да задоволи страстта, която го беше пробудила тази сутрин.

Искаше да проникне в нея, но вместо това ѝ позволи да поеме инициативата. Мокрото ѝ тяло го възбуждаше до полуда, вкусът на устните и езика ѝ, които сякаш излъчваха топлина, го възпламеняваше. Пръстите му се плъзнаха на най-интимното ѝ място и докосването му я тласна през ръба на пропастта. Когато Ив политна надолу в бездната на страстта, той погълна палещата горещина и приглушения вик, който се изтръгна от гърдите ѝ.

Тръпнеше всеки сантиметър от тялото ѝ. Рурк се чувстваше всемоушен, че може да ѝ даде толкова наслада, и го правеше отново и отново. А тя усещаше как се опъват мускулите му и знаеше, че му отвърща със същото.

Наистина ужасът, преживян в детството, завинаги беше оставил отпечатък в съзнанието му, същото бе сполетяло и нея. Ала като по чудо двамата бяха съумели взаимно да излекуват раните си.

Когато бяха в прегръдките си, миналото преставаше да съществува.

Със сърце, преливащо от любов, обзета от неописуема страст, тя го прегърна през врата и настойчиво зашепна:

— Сега, сега, сега!

Рурк със силен тласък проникна в нея, защото усети, че и двамата имат нужда от тази грубост. Ив отново нададе вик и се вкопчи в мократа му коса, която приличаше на черна коприна. Когато той я повдигна, обви бедра около кръста му.

Не откъсваше поглед от очите му, а той се взираше в нейните очи. Усещаше вкуса на дъха му, както той вкусваше нейния дъх.

Проникна още по-дълбоко в нея, докато погледът ѝ се замъгли от удоволствието. От безкрайната наслада, разпространяваща се като пламък към сърцето ѝ.

От гърдите ѝ се изтръгна стон, тя впи устни в неговите и сякаш изля цялото си същество в любимия мъж.

Приемайки я с любов, той ѝ дари себе си.

— Ив... — Само името ѝ изпълваше мислите му, докато я притискаше към себе си под силната водна струя.

Тя прокара длани по мускулестия му гръб, надявайки се, че поне малко е облекчила душевните му страдания.

— Лъжец! Нали обеща да ми дадеш аванс?

Надеждата ѝ да го разсмее се сбъдна.

— Следващия път ще изпълня обещанието си. — Облегна глава на рамото ѝ и замечтано добави: — Господи, ухаеш прекрасно.

— Снощи Трина изхаби куп мазила, как да не ухае. А пък ти се държа като подлец. — Тя рязко се отдръпна, като си спомни как я беше оставил в ръцете на „бригадата по разкрасяването“. — Къде беше да ме защитиш, когато онази чудовищна жена заплаши, че ще ми направи една от любимите си временни татуировки?

— Имах си друга работа. Ако поне веднъж месечно ѝ отделяш по един час, няма да бъде принудена да те издебва от засада. — Изгледа я закачливо, сетне реши, че е по-добре да ѝ каже истината, отколкото сама да я открие. — Колкото до татуировката...

— Какво? — Тя подскочи като ужилена и на лицето ѝ се изписа такъв ужас, че Рурк едва сдържа смеха си. — Не може да бъде! Ще я убия!

Изскочи изпод душа и изтича до огледалото. Знаеше кое е любимото място на козметичката, затова се обърна, за да се огледа отзад.

— Мътните да я вземат! Направила ми е татуировка! Какво е нарисувала на задника ми? Май е конче.

— Ако го погледнеш отблизо, ще видиш, че повече прилича на магаренце. Сигурно е намек за ината ти.

— Ха-ха! Много смешно! Обзалагам се, че не е оставила препаратата за отстраняване на временните татуировки. Слушай, ако кажеш на някого...

— Гроб съм. Знаеш ли, като се размърдаш, животинчето сякаш хвърля къчове и е много симпатично.

— Млъкни, Рурк. Не искам да те слушам!

За да не чува гласа му, тя побърза да влезе в кабинката за изсушаване.

До девет часа вече беше разположила хората си на стратегически позиции по Второ авеню. Наредено им бе само да наблюдават и да докладват, освен ако не им наредят да се включат в акцията по залавянето на престъпника. Приятелката на Трина, която се оказа жена с остър ум и с чувство за дълг, стоеше на щанда в магазина, предлагащ само стоки на едро. Пийбоди, която носеше цивилни дрехи, седеше на

касата, а Макнаб, издокаран с присъщата си екстравагантност, играеше ролята на клиент.

Ив си каза, че за нищо на света не би се усъмнила в него. Едва ли имаше човек, който по-малко да прилича на ченге от кльощавия младеж с отровнозелен гащеризон и високи виненочервени ботуши.

Двете със Стоу седяха в складовото помещение и чрез видеокамера наблюдаваха щанда.

— Преди всичко искам да ти благодаря, че удържа обещанието си — каза агентката.

— Ще ми благодариш, като пипнем Йост. — Ив накриво изглежда бластера в кобура на Стоу. — Искам го жив.

— Аз също. — Карън измъкна оръжието от кобура и й показва, че е настроено само да зашеметява. — Откровено казано, много се колебах, представях си как го убивам. — Прибра оръжието обратно в кобура. — Но си дадох сметка, че това няма да възкреси Уини. Ще го оставим жив.

В търговската зала Пийбоди, която играеше ролята на касиерка, не издържа и се приближи до Макнаб:

— Държа да ти се извиня за вчера. Нито моментът беше подходящ, нито обвиненията ми бяха уместни.

— Ъ-хъ — промърмори той. Цяла нощ не беше мигнал, мисълта за нея не му даваше покой. Мътните я взели, защо тъкмо днес е толкова привлекателна? Елегантната рокля и розовото червило я правят съвсем различна и неотразима. Защо го измъчва? Нима се опитва да го погуби? — Предлагам да забравим случилото се.

— Ако го забравим, отново ще се скараме. Ти си дясната ръка на Фийни, а аз — на Далас, което означава, че често ще работим заедно. Май сгрешихме, като допуснахме отношенията ни да бъдат повече от служебни. Няма смисъл заради личните недоразумения да работим непълноценно.

— Сгрешили сме, а? Помежду ни няма нищо, така ли?

Предизвикателният му тон я вбеси, но тя се въздържа да му кресне и невъзмутимо отговори:

— Не може да се каже, че сме сгрешили, ала на практика се получи тъкмо това... — Не беше очаквала, че ще й се иска нещата да тръгнат постарому, не бе предполагала, че кльощавият непрокопсаник ще й липсва толкова много. — Ще се постарая да го преодоля. Не е

зле и ти да се овладееш и да се върнем към времето, когато отношенията ни бяха само колегиални.

Макнаб с копнеж си каза, че и на него му се иска да се върнат. Ако може да върне времето и отново да се озоват в стаичката на чистачите, ще се държи съвсем различно и няма да допусне да се скарат.

— Устройва ме — подхвърли небрежно.

— Добре, много се радвам — заяви Пийбоди, въпреки че никак не й беше радостно. — Слушай, може би ще успеем да...

В този момент някакъв клиент влезе в магазина и тя млъкна по средата на изречението.

Макнаб мислено изруга, после се обърна към продавачката и взе да я разпитва за някакъв лосион за възстановяване на изтощена коса. Беше наизустил няколко марки на козметични средства, за да изиграе правдоподобно ролята си на клиент.

Ив погледна часовника си. Единайсет и трийсет и осем. Продавачката с нищо не издаваше вълнението си. Пийбоди и Макнаб очевидно бяха сключили примирие. Дано нещата да вървят така гладко и в хотела, където бяха Фийни и Рурк. Извади комуникатора си, но преди да се свърже с тях, устройството избърмча в ръката й.

— Далас слуша.

— Лейтенант, обектът приближава целта. Придвижва се пеш, в момента се намира южно от Второ авеню и прекосява Двайсет и четвърта улица. Никой не го придружава. Носи светлокафяв шлифер и тъмнокафяв панталон.

— Идентифицирахте ли го?

— Да, сигурни сме, че е той. Наближава Двайсет и втора улица. След трийсет секунди ще бъде при вас.

— Остани на поста си. Не го напускай без изрично нареждане. Пийбоди, Макнаб, чувате ли ме?

— Да, лейтенант.

— До всички екипи — не изключвайте комуникаторите си. Връзката помежду ни да се поддържа непрекъснато. — Обърна се към Карън и добави: — Дойде му времето да пипнем мръсника, Стоу. Ще изляза през задната врата и ще заобиколя сградата, за да отрежа пътя

му за бягство към Второ авеню. Изчакай, докато влезе в магазина. Ще ти се притечем на помощ.

— Длъжница съм ти — промърмори агентката, без да откъсне поглед от монитора. Ръката ѝ беше на дръжката на вратата, готова беше в подходящия момент да се втурне в магазина.

Ив изтича навън през задната врата и зави зад ъгъла. Озова се на около петстотин метра зад Йост и престана да тича, за да не го изпревари.

Когато престъпникът понечи да отвори вратата на магазина, тя посегна да извади оръжието, което беше в кобура под мишницата ѝ.

В този миг видя Джейкъби да тича по улицата и да размахва бластера си:

— ФБР! Не мърдай!

Нямаше време да изругае. Спринтира към Йост, но когато се озова на около един метър от него, той рязко се обърна, втурна се към агента и го помете, все едно макси автобус смаза колоездач.

— Отдръпнете се! Полиция! Отдръпнете си! — крещеше тя, докато си пробиваше път през минувачите. Видя как Джейкъби се просна на паважа, а от комуникатора ѝ се разнесоха гласове.

Нямаше възможност за директен изстрел, затова се втурна след престъпника, който затича по улицата, като от време на време слизаше на платното и се промъкваше между колите.

— Не стреляйте! Никой да не стреля! — извика Ив. Знаеше, че ако един изстрел не улучи целта, ще пострадат цивилни лица.

Въпреки че беше едър като бик, Йост тичаше бързо, без да се задъхва. На следващия ъгъл зави наляво, като преобърна подвижния павилион. Количката препречи пътя на Ив, соеви наденички и пържени картофи се посипаха на тротоара, а собственикът закрещя от страх.

Вместо да заобиколи препятствието, Ив се покатери върху него и го използва като трамплин. Инерцията ѝ помогна да направи гигантски скок и да съкрати наполовина разстоянието между себе си и Йост. В движение извади комуникатора си и задъхано извика:

— Излизаме на Трето авеню. Изпратете патрулни коли. Изпратете подкрепление от патрулни коли! Преследвам заподозрян, в момента съм на кръстовището между Трето авеню и Двайсет и втора улица!

За да освободи ръката си, пхна комуникатора в джоба си, засили се и се хвърли върху Йост. Стори й се, че се е блъснала в стоманен блок, готова беше да се закълне, че чу как костите й изпращяха. Но не усети болката, като видя как от силния удар Йост падна и се подпря на коляно. Преди да я отблъсне и да се изправи на крака, тя притисна оръжието си към пулсиращата вена на шията му. Натиснеше ли спусъка, с мръсника бе свършено.

— Искаш ли да умреш? — процеди през зъби. — Искаш ли да умреш на улицата като бездомен просяк?

Той бавно вдигна ръце, по тротоара се разнесе тропот от нечий стъпки. Макнаб, който се задъхваше и по лицето му се стичаха струйки пот, се закова на място и насочи оръжието си към главата на убиеца:

— Държа го на мушка, лейтенант.

— Легни по корем, Слай! — изкомандва тя. — Разкрачи се!

— Има някаква грешка — подхвана Йост. — Казвам се Джовани...

— Лягай долу! — Побутна го с бластера си. — Легни по корем, иначе по погрешка ще дръпна спусъка.

Йост се подчини. Ръцете му трепереха, когато тя ги изви назад и му надяна белезниците.

В главата му се въртеше само една мисъл. Сигурно това е лош сън, невъзможно е бляскавата му кариера да приключи така позорно, да лежи безпомощен на улицата, окован като най-обикновен престъпник.

— Искам адвокат! — изписука с фалцетовия си глас.

— Тъкмо до това ми е в момента — сопна се тя. — Трябва да се погрижим да не бъдат нарушени гражданските ти права, нали? — Извади от джоба му празна спринцовка и парче сребърна жица. — Виж ти, каква интересна находка!

— Искам адвокат! — отново изписука той. — Настоявам да се отнасяте с нужното уважение към мен.

— Нима? — Ив се изправи и настъпи дебелия му врат. — Кажи на съкилийниците си в затвора на планетата Омега, че държиш да те уважават. Горкичките, условията там са толкова ужасни, че имат нужда от време на време някой да ги разсмее. Повикай камионетка, Макнаб. Призлява ми, като гледам този боклук.

— Слушам, лейтенант. Далас, знаеш ли, че носят ти кърви? — добави младежът, забравил официалното обръщение.

— Виновен е Йост — нараних се, когато го блъснах на земята. — Тя избърса носа си с опакото на дланта си и се намръщи, като видя кръвта. — Какво става с Джейкъби?

— Не знам. Спомням си, че го прескочих, докато преследвах Йост. Мисля, че Стоу остана при него.

— Официалната версия ще бъде, че тя е заловила престъпника.

— Не е честно, лейтенант!

— С нея имаме уговорка... Престани да пуфтиш, детектив. Срамота е, още си много млад. Препоръчвам ти да прекарваш повече време в залата за тренировки, за да не лъхтиш като куче, след като пробягаш неколкостотин метра.

Разнесе се вой на сирена, полицейска камионетка рязко спря до тротоара и спирачките изскърцаха. Вратите се отвориха и навън наизскачаха командоси.

— Лимузината ти пристигна, Слай.

Той извърна глава и с крайчеца на окото си видя струпалите се наоколо зяпачи, които се повдигаха на пръсти да го разгледат.

— Теб трябваше да убия първо! — процеди през зъби.

— Не съжалявай за безвъзвратно пропуснатите възможности — ухили се Ив и се обърна към командосите: — Изчакайте специален агент Карън Стоу. Заслугата за залавянето на този мръсник е изцяло нейна. Ще му прочета правата, докато тя дойде.

Приклекна и изчака Йост да я погледне в очите:

— Уинифрид Кейтс е била приятелка на агент Стоу, чуваш ли? Отмъщавам ти и заради нея... Арестуван си по обвинение в побой, изнасилвания и убийства, извършени по поръчение на хора, имената на които ще бъдат вписани в протокола за задържането ти. Обвиненията, които ти се предявяват, са само според законите на този щат. Обвинявам те в оказване на съпротива по време на ареста, нападение на агент на ФБР, унищожаване на чужда собственост и бягство от местопрестъплението. Интерпол и Глоубал ще ти предявят обвинения за другите ти престъпления. Имаш право да мълчиш, гад такава!

Докато вървеше обратно към Второ авеню, Ив машинално разтриваше рамото си. Беше го натъртила при удара в гърба на Йост и сега усещаше тъпа болка. Имаше усещането, че разраненият ѝ нос се е подул още повече и се е разпрострял върху цялото ѝ лице. Готова беше да даде сто долара за пликче с лед.

— Лейтенант! — Пийбоди тичешком се появи иззад ъгъла, погледна лицето на началничката си и изстена: — Майчице!

— Толкова ли зле изглеждам? — Ив предпазливо докосна носа си и изтръпна.

— А, не, само носът ви е леко подут. Къде по-лошо щеше да бъде, ако го бяхте счутили. Май доста кръв е изтекла.

— Сега разбирам защо някакви дечица изпищяха и се разбягаха, когато минах край тях. Къде е Стоу?

— В магазина. Съобщиха ни, че сте задържали Йост. Лейтенант, бях длъжна да бъда плътно до вас и да не позволя нищо да ви случи, но Макнаб нареди да остана, а агент Джейкъби... лежеше безпомощен на тротоара...

— И двамата с Макнаб сте постъпили правилно. Какво е състоянието на Джейкъби?

— Не зная. Стоу поддържа връзка с медиците от линейката. Йост е инжектирал конска доза приспивателно право в сърцето му. Лейтенант, видях го да пада като отсечено дърво. Когато със Стоу стигнахме до него, сърцето му беше престанало да бие. Направихме му изкуствено дишане, за щастие и линейката пристигна бързо. Приложиха му електрошокова терапия и възстановиха сърдечния ритъм, но когато го качиха в колата, още беше в безсъзнание.

— Дори да си обсебен от амбициите си и да си безпределно глупав, не заслужаваш да умреш — промълви Ив. — Погрижи се районът да бъде отцепен, Пийбоди. Засега забранявам да се дават каквито и да било изявления за медиите.

Влезе в магазина и се натъкна на незабравима гледка. Услужливата приятелка на Трина седеше на пода и отпиваше от водна чаша, пълна с червено вино. Като видя Ив, се насили да се усмихне и отново вдигна чашата.

— Добре ли сте? Имате ли нужда от медицинска помощ?

— Това е най-доброто лекарство — отвърна продавачката. — Ще допия виното си, ще се прибера у дома и ще спя поне осем часа.

— Ще уредя да ви закарат до вкъщи. Нали си спомняте, че до второ нареждане не бива да споделяте с никого какво се случи днес.

— Не съм забравила предупреждението ви. — Тя присви очи и се втренчи в лицето на Ив. — Знаете ли, разполагаме с прекрасни препарати, които за нула време ще премахнат отока и синините. Идеални са за пациенти, които са се подложили на сериозна пластична операция. Предлагам ви няколко безплатни мостри.

— Нищо ми няма, бързо ще се оправя. Къде е агент Стоу?

— В склада.

— Не си тръгвайте, някой ще ви закара с кола до дома ви — повтори Ив и отвори вратата към складовото помещение.

Карън крачеше напред-назад между купищата кашони и говореше по джобния си видеотелефон:

— Дръжте ме в течение за състоянието му. По всяко време можете да се свържете с мен на този номер. Благодаря.

— Как е Джейкъби?

— Още е в кома. — Карън пхна в джоба си видеотелефона. — Положението му е критично. Лекарите ще се опитат да му присадят ново сърце. Господи, още ми е пред очите как падна като ударен от гръм. — Тя притисна с пръсти клепачите си. — Трябваше да отида с линейката в болницата... да бъда до моя партньор. — Безпомощно отпусна ръце и добави: — Но трябваше лично да разговарям с теб. Не съм предупредила Джейкъби, честна дума. Сигурно е усетил, че се случва нещо, и ме е проследил. Повярвай, че не съм нарушила уговорката ни.

— Ако мислех, че си ме измамила, нямаше да наредя да те изчакат, за да вкараш Йост в ареста.

Карън затвори очи, като че ли неочаквано я беше пронизала силна болка:

— Ти го проследи, организира операцията по залавянето му, ако не се беше намесила навреме, той пак щеше да ни се изплъзне. Не желая да си приписвам заслугите ти, Далас.

— Сключихме споразумение. Ти удържа на думата си, аз също ще изпълня обещанието си. Йост е в ареста за особено опасни престъпници в Централното полицейско управление. Там вече те очакват.

Стоу кимна:

— Разчитай на мен, ако някога ти трябва услуга от ФБР.

— Ще се възползвам от предложението. От теб искам да проточиш процедурата и да не позволиш адвокатът му да го посети незабавно. До два през нощта този тип не трябва да разговаря с абсолютно никого. Ако те попитат каква е причината, обясни, че си се забавила по пътя към управлението, сетне е отнело много време да се изготви документацията по прехвърляне на престъпника под юрисдикцията на твоето ведомство.

— Ако не мога да проточа поне с четиринайсет часа процедурата, значи не ме бива за държавна служителка. Бъди спокойна, няма да му дам възможност да предупреди господарите си, че си по следите им. Ще бъде на твое разположение, когато ти остане време да го разпиташ за двете убийства. Той ли те издокара така?

— Хвърлих се върху него и го повалих на тротоара. Сигурно съм си ударила носа в гърба му.

— Отокът ще се разсее, ако му сложиш лед.

— Добре, че ми каза.

— Беше удоволствие да работя с теб, лейтенант Далас. — Карън й подаде ръка.

— За мен също, агент Стоу.

Нареди на Пийбоди да намери денонощен супермаркет и да й купи пакет с натрошен лед. Помощничката й обаче прояви неподчинение — отскочи до най-близката аптека и бързо се върна със студен компрес, който бе напоен с противовъзпалителен медикамент, и с шишенце болкоуспокояващи таблетки.

— Къде е ледът? — сопна се Ив.

— Компресът и таблетките са по-ефикасни.

— Полицай Пийбоди...

— Лейтенант, ако поставите компреса според указанията, носът ви няма да бъде като домат, когато отидете в хотела да организирате охраната. Кое то пък означава, че Рурк няма да ви заведе насила в болницата или сам да се залови да ви лекува. Знам колко ви отблъскват и двете възможности, затова предлагам да се вслушате в съвета ми и да избегнете неприятните преживявания в бъдеще.

— Поздравявам те за речта, Пийбоди. Мразя те, но признавам, че ме убеди. — Грабна кутията от ръцете ѝ и намръщено зачете указанията за използване на компреса. — Как се слага това чудо?

— Аз ще ви го поставя, само не мърдайте.

Пийбоди разопакова компреса и внимателно го намести върху носа на началничката си. Почти мигновено Ив почувства облекчение, но като се погледна в огледалото, грозно изруга:

— Божичко, приличам на кретен!

— Вярно е — кимна помощничката ѝ и доволно огледа работата си. — Но и без превръзката пак приличахте на същото. Случайно носите ли си тъмните очила?

— Не, защото непрекъснато ги губя.

— Вземете моите — щедро предложи Пийбоди, а когато Ив ги сложи, отбеляза: — Така е по-добре... малко по-добре. Искате ли вода, за да изпиете таблетката?

— Не искам никакви болкоуспокояващи!

— Хапчето ще ускори въздействието на компреса.

Макар да подозираше, че помощничката ѝ я мами, тя покорно глътна синята таблетка и се намръщи:

— Доволна ли си? Разрешаваш ли отново да се заема с работата си, сестра Пийбоди?

— Да, лейтенант. Мисля, че това е максималното, с което може да ви се помогне в момента.

Първо се отби в болницата, за да се убеди, че Лейн още е под наркоза. Осведомиха я, че не се е събуждал и че състоянието му е задоволително. Тъй като беше под карантина, в стаята му не се допускаха посетители. Майка му идвала два пъти в болницата и останала дълго, като го гледала през стъклото. Лайза Трент се отбила само веднъж, и то едва за пет минути. От персонала на отделението Ив разбра, че пациентът не е имал други посетители, а ако случайно са идвали негови приятели или колеги, посещението им не е било регистрирано. Ив носеше заповед за обиск, която ѝ спести обичайните бюрократични разтакавания. Почти без възражения началникът на охраната ѝ даде копия от видеозаписите, направени от наблюдаващите камери на етажа.

Като се върна в канцеларията си, първата ѝ работа беше да прегледа видеозаписа на диска.

— Виж ти, Майкъл Джерад! — възкликна, като видя младия мъж, който намръщено се взираше във Винс през стъклото. — Колко мило, че се интересуваши от здравословното състояние на болния си приятел.

— Не изглежда загрижен, а вбесен — отбеляза Пийбоди.

— Именно. Не му е донесъл и подарък с пожелание за скорошно оздравяване, нали? Сега вече знаем със сигурност, че Джерад е в Ню Йорк. Ако вземе участие в обира, ще имаме солидно доказателство за връзките му с Йост. Дори дипломатическият имунитет няма да го спаси, когато му предявим обвинение за участие в заговор за убийства.

— Изглежда, бащата и синът Нейпълс не са се вясвали в болницата.

— Вярно е. На Джерад се е паднала „честта“ да бъде момче за всичко. Пийбоди, погрижи се медицинският персонал да поддържа диагнозата на Лейн. Погледни как Джерад отива в сестринската стая и се опитва да изкопчи някаква информация. Бива го да играе ролята на загрижения приятел. Сестрата не устоява на чара му и се съгласява да погледне в картоната му — съобщава на Джерад тъкмо онова, което искаме. Пациентът е получил гърчове вследствие на алергичен пристъп. Лекарите са препоръчали да пази леглото в продължение на четирийсет и осем часа, и да бъде под наркоза, докато не излязат резултатите от изследванията.

Ив продължи да говори, без да откъсва поглед от младия мъж на монитора:

— Внезапното заболяване на Винс ще ги пообърка, но няма да се откажат от обира. Хвърлили са много пари и усилия, за да съставят съвършен план и ще го приведат в изпълнение, въпреки че един член на екипа вече е във играта. Според тях Винс вече е изиграл ролята си и повече не им е необходим — свършил си е работата.

Тя извади диска, надписа го и го прибра в картотеката:

— Време е и ние да свършим нашата работа.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Точно в пет следобед Ив влезе в хотел „Палас“ през главния вход. Предпочиташе да мине през просторното фоайе и да се довери на очите, ушите и на инстинкта си, да се приспособи към ритъма на хотела. Едва след това щеше да отиде в апартамента, който Рурк беше превърнал в команден център на операцията.

Фоайето, което беше изградено на две нива, приличаше на океан от мрамор и красиви мозайки — същите багри и съчетания Ив беше видяла, когато с Рурк бяха на екскурзия в Италия.

Красиви екзотични цветя бяха засадени във високи каменни саксии и в мраморни сандъчета. Хората от персонала носеха тъмночервени или тъмносини униформи в зависимост от длъжността, която изпълняваха.

Гостите на хотела бяха като манекени на най-прочутите модни къщи. Ив се загледа в една почти двуметрова жена, чийто тоалет се състоеше от съшити един за друг прозрачни шалове, и която водеше на каишка три бели кученца.

— Огъста!

— Какво?

— Това е Огъста — прошепна ѝ Пийбоди и кимна към кльощавата жена и пухкавите ѝ домашни любимци. — Обявиха я за модел на годината. Господи, бих убила човек, за да имам като нейните крака! А онзи там е Бий Стинг, солистът на състава Краш енд Бърн. Майчице, погледнете кой слиза от асансьора! Та това е самият Монт Тайлър. Според класацията на списание „Скрийн Куин“ той е най-сексапилният мъж на десетилетието. Истинско удоволствие е да се работи с вас, лейтенант.

— Както си се зазяпала, едва ли ще ти остане време за работа.

— Съжалявам, че нямаме време, бих останала тук цяла вечност. — Докато прекосяваше фоайето, Пийбоди непрекъснато се оглеждаше и надаваше възторжени възклицания. Ив също се оглеждаше, но не за да се възхищава на знаменитостите. Преценяваше какво е разстоянието

до изходите и до асансьорите. Забеляза двама агенти, преоблечени като пиколата. Проучи разположението на камерите и се убеди, че са поставени, където трябва. Погледът ѝ шареше насам-натам, търсеше недостатъци, които своевременно да бъдат отстранени.

Докато се изкачваше по стъпалата до третия етаж, на който беше балната зала, направи щателен оглед на първия и на втория етаж.

Изходите на балната зала с вещите на Магда Лейн се охраняваха от хора и дроиди, които дискретно се смесваха с посетителите. Жадни за сензации хора се редяха на опашка, за да влязат в огромното помещение, и с нескрито възхищение разглеждаха великолепните бални рокли, изящно изработените бижута, снимките, холограмните изображения, предметите, свързани с кариерата на актрисата, костюмите, напомнящи за участието ѝ във филми, станали любими на няколко поколения зрители.

Остъклените шкафове и витрините бяха обградени с червен кадифен шнур, който служеше само за декорация. Сензорните устройства, чрез които се осъществяваше охраната, бяха умело скрити сред изложените предмети.

Каталозите за търга струваха по хиляда и двеста долара и се предлагаха както на дискове, така и на изящно оформени диплянки. Гостите на хотела се ползваха с предимството безплатно да се любоват на изложените предмети чрез специални монитори в стаите си.

Ив се втренчи в чифт сребристи официални обувки и промърмори:

— Обувки като обувки, и то чужди. Ако ми трябва обувки на старо, ще си ги купя от супермаркетите, в които се продават стоки втора употреба.

— Лейтенант, толкова ли сте лишена от романтика? Да купиш дреха, която е принадлежала на Магда Лейн, е все едно да си купиш магия.

— Дърдориш втели-некипели. Който и да е носил въпросната дреха, тя си остава дреха на старо — настоя Ив и огледа за последен път залата. На изхода се сблъска с Магда Лейн и компанията ѝ, които тъкмо бяха слезли от асансьора.

— Ив, толкова се радвам да те видя! — възкликна актрисата и ѝ протегна двете си ръце. Гъстата ѝ коса, която приличаше на водопад,

беше прибрана в стегнат кок, под очите ѝ имаше сенки, изглеждаше капнала от умора. — Синът ми неочаквано се разболя!

— Да, знам. Много съжалявам. Какво е състоянието му?

— Лекарите твърдят, че не е тежко болен, но за всеки случай го държат под наркоза и не разрешават свиждания. Горкичкият Винс, няма да разбере колко страдам за него. Стоя с часове в болницата, но той не знае, че съм там.

— Не се измъчвай напразно, скъпа, Винс усеща, че си до него. — Минс окуражително стисна ръката ѝ и укорително изгледа Ив: — Магда се съсипа от тревога за момчето си...

Погледът му сякаш казваше: „Престани да я измъчваш!“.

— Сигурна съм, че лекарите полагат големи грижи за него — промълви тя.

— Дано... Казаха ми, че си била в стаята му, когато му прилошало.

— Вярно е. Отбих се да уточня с него някои подробности, свързани с охраната.

— Когато ви оставих, нищо му нямаше — намеси се Лайза и накриво я изгледа.

— Наистина изглеждаше в блестящо здраве. Сигурна ли си, че малко преди това не се е оплакал от замайване или пък да му е прилошало? — попита и мислено добави: „Върнах топката в твоето поле, миличка!“.

— Не...

— Вероятно не е искал да те тревожи. Докато разговаряхме, се оплака, че се чувства изтощен. След малко пребледня като платно, по челото му изби пот. Разтревожих се не на шега и го попитах какво усеща. После го втресе и заяви, че трябва да си легне. Помощничката ми предложи да повикаме лекаря, който обслужва гостите на хотела.

— Точно така, лейтенант — обади се Пийбоди. — Изплаших се, като видях колко е пребледнял.

— Винс обаче отказа — продължи Ив. — Изпратих помощничката ми за чаша вода, в този момент той получи гърчове. Веднага потърсихме медицинска помощ. Забелязах обрива по шията и по гърдите му. По-късно се разбра, че е изпаднал в алергичен шок.

— Слава богу, че си била при него. Не ми се мисли какво щеше да се случи, ако е бил сам и му е било невъзможно да извика за помощ.

— Трябваше да ми се обадиш — упрекна я Лайза. — Два часа го чаках в „Рандеву“ и много се разтревожих.

— Извинявай, но в този момент първата ми грижа беше за него — иронично подхвърли Ив.

— Ив има право — намеси се Магда и дори леко се усмихна. — Важното е, че веднага е получил медицинска помощ. — Огледа прекрасната бална зала и въздъхна: — Милото момче, толкова усърдно работи за организирането на търга, а сега ще пропусне голямото събитие.

— Горкият, няма късмет — промърмори Ив.

Докато се качваха с асансьора към апартамента, от който се контролираше охраната, Пийбоди възторжено възкликна:

— Лейтенант, бяхте ненадмината! Май сте сбъркали професията, трябвало е да станете актриса.

— Да, допуснах съдбовна грешка... Мъчно ми е за Магда. Истината за предателството на сина й ще я съсипе.

Вратата на кабината се отвори и двете влязоха в апартамента, който Рурк беше превърнал в команден център на операцията.

— Божичко, лейтенант! — прошепна Пийбоди, зашеметена от разкоша.

— Постарай се да не ти текат лигите, много е некрасиво. И не забравяй, че сме тук, за да си вършим работата.

Просторната всекидневна беше обзаведена с елегантни мебели в топли цветове, плътни килими с изящни декоративни елементи покриваха лакирания дървен под. На едната стена беше монтирана медна скулптура, от която шуртеше тъмносиня вода и се стичаше в малък басейн с нестандартна форма, заобиколен от цветни лехи и високи папрати.

От куполообразния таван висеше полилей, състоящ се от стотици миниатюрни тъмносини глобуси. В същия цвят бяха роялът и полицата над мраморната камина.

Спираловидна стълба от кована мед водеше към второто ниво. На площадката бяха поставени саксии с увивни растения с прекрасни розови цветове.

Обстановката беше толкова изискана, че дори присъствието на полицаите, струпаните едно върху друго устройства и преносимите монитори не помрачаваха впечатлението.

„Толкова е красиво, че чак се чувствам неловко“ — помисли си Ив. Чу бурен смях откъм трапезарията и решително прекоси разкошното помещение. Сцената, която видя, я накара гневно да присвие очи.

Дългата маса беше отрупана с храна. По всичко изглеждаше, че банкетът е започнал отдавна — чиниите, купите и платата бяха празни, но още се усещаше уханието на печено месо, ароматни подправки, сосове и шоколад. На местопрестъплението присъстваха Макнаб, който още се тъпчеше Бог знае с какво, двама униформени полицаи, единият от които беше младият Трухарт, когото Ив смяташе за служител с големи заложи и който би трябвало да се възпротиви на очевидното нарушение на дисциплината, Фийни, шефът на охраната и самият организатор на оргията.

— Мътните ви взели, какво е това?

Макнаб така се стресна от гласа ѝ, че се задави и се изчерви като рак. Фийни услужливо му се притече на помощ и го заудря по гърба. Дватама униформени полицаи застанаха мирно, началникът на охраната гузно извърна поглед. А Рурк широко се усмихна:

— Здравей, лейтенант. Ще хапнеш ли нещо?

— Ти... ти... — Ив се задави от гняв. Обърна се към униформените и кресна: — Веднага по местата! Макнаб, засрами се! Избърши горчицата от брадичката си!

— Не е горчица, а сос, лейтенант.

— А ти ела с мен! — озъби се тя на съпруга си.

— Винаги съм на твое разположение, скъпа.

Преминаха през кабинета. Друг полицаи похапваше скариди, докато наблюдаваше монитора. Тя го изгледа на кръв, но не проговори, докато с Рурк се озоваха насаме в спалнята. Едва тогава се нахвърли върху него като разгневена тигрица:

— Това да не ти е празненство!

— Не, разбира се.

— Какво те е прихванало да поръчаш тонове храна за моите хора?

— Постарах се да не останат гладни. Нормалните хора се хранят през определени интервали от време.

— Нямаше да ти се разсърдя, ако беше поръчал сандвичи и пица. Проумяваш ли, че след като са се натъпкали до пръсване, ще се отпуснат и мозъците им ще престанат да работят?

— Лейтенант, имаме още много време. Ако не се разнообразяваме с по нещо, за да прогоним скуката и стреса, всички ще се отпуснем и ще затъпеем.

Повдигна брадичката ѝ, обърна главата ѝ наляво, после надясно, и кимна:

— Не е толкова зле. Още един компрес и няколко обезболяващи таблетки ще ти помогнат да се почувстваш почти човешки.

— Макнаб! — изсъска тя и гневно присви очи.

Рурк се засмя:

— Не пестеше суперлативи по твой адрес. Не могъл да повярва на очите си, като видял как си повалила мъж като канара. Но, скъпа моя, трябваше ли да съсипваш лицето си? Знаеш каква наслада ми доставя да те съзерцавам.

— Очевидно вече са те осведомили за случилото се.

— Очевидно. Кога ще разпиташ Йост?

— Предпочитам да изчакам до утре. Бъди спокоен, той ще си плати за престъпленията, които е извършвал в продължение на две десетилетия. До края на живота си ще остане в единична килия. И той го знае.

Рурк отново кимна:

— Така и предполагах. За човек с неговия изискан вкус това наказание е по-страшно от смъртна присъда.

— Имаш право. — Тя въздъхна и добави: — Дано да чувстваш удовлетворение. Знаеш колко важно беше да задържим Йост, не можехме да рискуваме отново да ни се изплъзне. Но се страхувам, че отстраняването му може да провали тази операция. Предполагам, че не е пряко замесен в обира. Той е наемен убиец, не крадец и едва ли би се принизил да участва в нападението на хотела. Работата е там, че през последните дни извадихме от играта Лейн, Йост и Конъли. Нейпълс не е глупак. Въпреки че е вложил много пари и време, нищо чудно да не приведе плана в изпълнение.

— Не се тревожи за Мик, той не е доносник.

В момента не й беше до спорове, затова само каза:

— Дори да не съобщи на главатаря на заговорниците, че знаем за плановете им, той е вън от играта. Представи си в какво положение е Нейпълс — човекът, който е трябвало да обезвреди системата са сигурност на хотела, се е укрил, главният му информатор лежи в болницата, а убиецът, който е изпълнявал мокрите му поръчки, е в неизвестност. Може би ще принудим Йост да свидетелства срещу него. Нямаме какво да му предложим в замяна, затова трябва да го подложим на натиск, ако искаме да успеем. Както споменах преди малко, двамата с теб трябва да се задоволим, че предотвратихме извършването на престъпление, а търгът няма да бъде отменен.

— Кажи ми честно, удовлетворена ли си?

— Не. Няма да се успокоя, докато не пипна мръсника. Отказах се от Йост в полза на Стоу, защото... защото си имах причина. Но Нейпълс и другите заговорници са мои! Освен това отдавна разбрах, че работата невинаги носи удовлетворение... Така или иначе, продължаваме според плана.

До полунощ вече беше изпила безброй чаши кафе и безброй пъти беше проучила на мониторите всеки сантиметър от всяко общодостъпно помещение в хотела. Заедно с Фийни и с шефа на охраната бяха направили най-подробен анализ на системата за сигурност.

Когато Уитни влезе в импровизирания команден център, тя стана и се подготви да рапортува.

— Удобно ли е да поговорим насаме, лейтенант? — Отведе я до ромолящия фонтан, който заглушаваше гласовете им. Ив забеляза, че клепачите му са зачервени от липса на сън и от умора. — Йост се е самоубил.

— Моля?

— Преди два часа е бил преместен в затворническото отделение в централата на ФБР. Докато оформяли документацията, Йост грабнал от бюрото на надзирателя чашата с кафе и въпреки че бил с белезници, успял да я счупи и да си пререже гърлото с остро парче порцелан.

— Значи все пак се отърва леко — промърмори тя. — Жалко, чрез него смятах да се добера до Нейпълс.

— Съжалявам, лейтенант.

— Благодаря, че ми го съобщихте, сър.

— Добрата новина е, че състоянието на агент Джейкъби се е стабилизирало. Лекарите от екипа, който се грижи за него, заявиха, че дават големи надежди за спасяване на живота му.

— Радвам се. А още повече се радвам, че е в болницата и няма да провали и тази операция... ако изобщо бъде проведена.

— Ако нямаш нищо против, ще остана тук. Няма да ти се бъркам в работата и няма да изземвам функциите ти. — Огледа се и добави: — Изглежда, че има достатъчно място за още един член на екипа.

— Проверете дали не е останало нещо за хапване — кисело промърмори тя. — Може би не са изiali всички ролца с яйца.

Тя запази за себе си мястото пред системата от монитори във всекидневната. Оттук можеше да наблюдава улицата пред хотела, както фоайето и коридорите. Хората от персонала, които бяха застъпили на нощна смяна, се занимаваха с обичайната си работа. Сервитьорите, отговарящи за обслужването по стаите, доставяха поръчки или прибираха празните подноси. Някои гости се прибираха след вечерта, прекарана в града, други едва сега излизаха. Също като в огромния мегаполис, и в хотел „Палас“ никога не цареше пълна тишина. Нюйоркчани и гостите на града се занимаваха с бизнес и се отдаваха на развлечения двайсет и четири часа в денонощието.

Проститутка с къса червена рокля прекоси фоайето. Усмиваше се самодоволно и притискаше към гърдите си сребрилата си чантичка. „Навярно е изкарала добри пари“ — помисли си Ив и се приведе към монитора, като забеляза, че Лайза влезе във фоайето.

Красивата актриса се огледа с престорено безразличие, но всъщност си отваряше очите на четири.

— Фийни, обърни внимание на нашата приятелка. Предполагам, че е включила записващо устройство и позволява на приятелчетата си да огледат фоайето.

— Увеличи изображението от сектор осемнайсети до сектор номер трийсет и шест — нареди ирландецът на компютъра. Промърмори нещо неразбираемо, докато се взираше в изображението, сетне нареди да бъде увеличен друг, по-малък сектор. Ив имаше

удоволствието да се наслади на пищния бюст на актрисата, който бе почти открит от дълбокото ѝ деколте.

— Каква красота! — възкликна колегата ѝ.

— Фийни, не го очаквах от теб!

Той примигна и се изчерви:

— Не говорех за жената, а за устройството. Виждаш ли как тя непрекъснато докосва медальона си? В него е монтирано записващото устройство. Истинско произведение на изкуството! Предполагам, че предава на честота триста и шейсет килохерца, има и чувствителен микрофон. Ако портиерът се оригне, тази машинка ще улови звука.

— Не можеш да го заглушиш?

— С апаратурата на Рурк мога да заглуша всичко, дори сигнал, който идва от Луната. Искаш ли веднага да опитам? — нетърпеливо попита той, като дете, което изгаря от желание да изпробва новата си играчка.

Ив попари ентусиазма му:

— Засега не предприемай нищо — нека заговорниците се уверят, че тук цари спокойствие. Да му се не види, Фийни, значи все пак не са се отказали! — Погледна ръчния си часовник и добави: — Остават четирийсет и пет минути. Не откъсвай поглед от скъпата Лайза. Отивам да проверя дали хората са по местата си.

Петнайсет минути преди часа, в който се очакваше заговорниците да приведат в изпълнение плана си, Ив отиде в залата за конференции, която се намиреше под балната зала. Лайза вече беше изпълнила задачата си. Чрез записващото устройство, монтирано в медальона ѝ, съучастниците ѝ бяха „видели“ по колко души охраняват всяка врата, както и индикаторите за алармената система. След това се беше прибрала в стаята си, а Фийни очакваше сигнала на Ив, за да заглуши сигнала. Двама униформени полицаи, снабдени с шперцове, бяха готови да отключат вратата и да арестуват красивата актриса.

Ив безкрайно съжаляваше, че ще пропусне тази гледка.

Заговори в устройството, което беше прикрепил към ревера си:

— Фийни, чуваш ли ме?

— Идеално.

Тя се свърза с водачите на всички екипи, като чрез мониторите проверяваше разположението им. Накрая провери и оръжието си, потърка рамото си и с изненада откри, че болката е понамаляла.

Като видя, че Рурк влиза в помещението, смръщи вежди:

— Забранен е достъпът на цивилни. Изчезвай! Отиди в апартамента си на горния етаж.

— Забравяш, че като собственик на хотела имам право на достъп до всички помещения. Имам и разрешение от командир Уитни. В момента съм един от вас, лейтенант.

Ив беше уверена, че той ще се справи със задачата си не по-зле от всеки полицаи, въпреки че както беше облечен с черен панталон и черен пуловер, повече приличаше на нарушител на закона, отколкото на негов защитник.

— Въоръжен ли си?

Рурк многозначително погледна записващото й устройство — очевидно знаеше, че разговорът им се подслушва.

— Цивилните лица, макар и консултанти на полицията, нямат право да носят оръжие.

Кое то означаваше, че е въоръжен. Тя примирено въздъхна. Ако се стигнеше до схватка с нападателите, предпочиташе съпругът ѝ да не е безпомощен.

— По даден сигнал ще обезвредим бандитите. Трябва да действате бързо и ефикасно — обясни тя и огледа мъжете и жените, които се бяха събрали тук, за да изслушат последните ѝ инструкции. — Всеки от вас знае каква е задачата му. Прикривайте се взаимно. Тези хора са отчаяни и навярно ще окажат съпротива. Сведенията от разузнаването ни показват, че нападателите са въоръжени само със спринцовки с транквиланти, но не сме напълно сигурни, че не носят по-смъртоносни оръжия. Заловете ги и ги обезоръжете. Предупреждавам ви, че устройството за заглушаване на сигнала ще въздейства и на нашата апаратура. Ето защо известно време ще изгубим връзка помежду си. Да го сведем до минимум. Леник, дай на цивилния предпазна жилетка и записващо устройство.

Оставаха пет минути до два часа. Ив беше прикована пред монитора, но за миг отмести поглед, когато Рурк влезе при нея:

— Къде ти е предпазната жилетка?

— А твоята къде е?

— Не съм задължена да я нося.

— Отказала си се от нея, защото възпрепятства движенията. Да не губим време в безсмислени спорове... Забелязвам, че Хънроу се придвижва към задния вход. Много скоро ще разбере колко мразя предателите като него.

— Ще бъде подведен под отговорност наравно с останалите, но ще се погрижа да имаш на разположение една минута, за да го уволниш.

— Задължен съм ти.

— Ето го и макси автобусът! Всички по местата си! Бъдете готови!

Грамадното превозно средство рязко зави вляво и изкърти предната броня на лек автомобил, който се движеше в отсрещното платно. Сетне се преобърна като костенурка на едната си страна и се заби в съседната сграда. Зазвъняха счупени стъкла, от отвора изскочи кълбо дим. Като по даден сигнал минаващите коли спряха, шофьорите и пътниците изскочиха навън и хукнаха да бягат. Алармената система на бижутерийния магазин се включи, зави сирена.

На другия монитор Ив видя как камионът спря пред задния вход на хотела и Хънроу, който досега се криеше в сенките, изтича към него.

Също като Рурк шестимата мъже, които изскочиха от камиона, бяха облечени в черно. Носеха черни маски и тънки ръкавици, които предпазваха ръцете им и поддържаха гъвкавината на пръстите им.

— Мик е с тях — промълви Рурк. — Значи не е избягал. Честно казано, не очаквах такава смелост от него.

„По-късно ще поговорим по този въпрос“ — помисли си Ив и напрегнато заговори в микрофона:

— Седем души, повтарям, седем души проникват в сградата през задния вход откъм западната страна на сградата!

— Почакай! — Рурк сграбчи ръката й, без да откъсва поглед от монитора. — В камиона има още трима души.

— Как разбра?

— Мик ми даде знак. Използваме кодове от младежките ни години, които са известни само на нас двамата. Тримата в камиона са въоръжени с лазерни оръжия като тези на полицията. Имат и малка

установка за изстрелване на ракети, които се насочват от телесната топлина.

Когато Мик влезе в хотела, Рурк застана пред съседния монитор и видя как приятелят му се зае да обезвреди първото охранително устройство. Слушаше с половин ухо как Ив съобщава на хората си новата информация.

— Нападателите, които проникнаха в хотела, също са въоръжени, най-вече със спринцовките, за които вече знаем. Двама разполагат с полицейски лазерни оръжия. Сред нападателите има и жена. Тя е експерт по ръкопашна борба, в десния си ботуш е скрила нож... — За миг Рурк се извърна към съпругата си и промърмори: — Надявам се, че помощта, която ни оказва Мик, ще бъде взета като смекчаващо вината обстоятелство.

Не ѝ задаваше въпрос, защото не се съмняваше в чувството ѝ за справедливост.

— Нека всичко приключи благополучно, после ще се пазариш — отвърна тя.

— Погледни, Мик проникна и през второто ниво на алармената система. С течение на времето е усъвършенствал уменията си.

Ив видя как старият му приятел вдигна палец, сетне заедно със съучастниците си се затича нагоре по аварийната стълба. Нападателите действаха бързо и ефикасно, което подсказваше много тренировки.

Ала тя ги надминаваше не само по умения, но по острота на разума. Продължи да наблюдава Мик, който спря пред аварийния изход на третия етаж, на който беше балната зала, извади някакво устройство и разтегна телескопичния му корпус. Работеше бързо, но прецизно, и тя се запита за какво ли си мисли в момента. Устройството избръмча и индикаторите засветиха в зелено.

Мик пръв мина през вратата и се втурна към балната зала.

— Време е! — нареди Ив. — Фийни, бъди готов по даден знак да блокираш сигнала.

— Слушам. Вече са пред залата и обезвреждат вътрешната алармена система. Предпоследният в колоната е нервен. Потти се като кон. Хей, Далас, познах го. Изглежда, Джерад е проявил желание да участва в акцията.

— Прекрасно.

— Признавам, че са специалисти. „Колегата“ от техния екип също притежава устройство за блокиране на сигнала и в момента го настройва... виждам, че ръчно вкарва някакъв код. Сигурно го е научил от информаторите. Успя да елиминира донякъде охранителната система.

Ив тичешком слезе на долния етаж, спря за миг и вдигна ръка. От противоположната посока водачът на другия отряд също вдигна ръка. Тя кимна и хората от екипа му се спуснаха напред.

— Блокирай сигнала! — извика на Фийни и тичешком влезе в залата. — Полиция! Горещете! — извика, сетне предупредително стреля в краката на жената, която се наведе да извади скрития нож.

Онези нападатели, които притежаваха оръжия, отвърнаха на стрелбата. Ив се обърна кръгом и в движение забеляза как човек в черно се просна на пода, повален от изстрел на полицаи.

Някой събори остъклен шкаф, който с трясък се разби на пода. Разхвърчаха се стъклени отломки. Сред адската врява и виковете на преследвани и преследвачи Ив видя как Мик щастливо се усмихна на съпруга й. За миг се запита дали е разгневена, или й е забавно, но само след секунда вече не й беше нито до смях, нито до сръдни. Жената в черно запрати към главата й грамадна каменна ваза, изкрещя и се хвърли към нея.

За части от секундата Ив се поколеба, съблазнена от мисълта да се вкопчи в ръкопашна схватка, сетне с въздишка стреля и нападателката се строполи на пода.

— Жалко — обади се Рурк. — С удоволствие щях да ви наблюдавам.

Обърна се към Мик и пхна обратно в джоба си оръжието, което вече не му беше необходимо:

— Дай да видя разкодиращото устройство.

— Страхувам се, че полицията ще го конфискува като веществен доказателство. Жалко за хубавата играчка. — Той погледна бившите си съучастници, за да провери дали някой го наблюдава, скришом подаде уреда на приятеля си и послушно вдигна ръце.

Безброй пъти след тази нощ Рурк щеше да се връща в миналото и да си спомня този момент. Спомняше си как бе въодушевен от успеха и не подозираше дебнещата го опасност.

Спомняше си засмените очи на Мик, в които внезапно беше проблеснал страх. Спомняше си как мълниеносно се обърна и същевременно извади оръжието от джоба си.

Славеше се с бързите си реакции, но този път не беше достатъчно бърз.

Джерад замахна с ножа, стоманеното острие проблесна под светлината от разкошния полилей. Погледът на младежа беше налудничав, лицето му бе изкривено от ярост и от омраза. Рурк чу писъка на Ив, видя как от оръжието ѝ излезе синкав пламък... но намесата ѝ беше закъсняла.

В този момент Мик го закри с тялото си и ножът се заби в корема му. Той изруга, забели очи и се просна на пода.

— Не! — изкрещя Рурк, коленичи до приятеля си и притисна длан към раната, ала тъмната кръв продължи да шурти през пръстите му.

— Малкият негодник — задавено прошепна Мик, опитвайки се да надвие нечовешката болка. — Не го мислех за такъв куражлия. Нямах представа, че е въоръжен. Дълбока ли е раната?

— Не.

— Мътните те взели, приятел, едно време повече те биваше да лъжеш.

— Повикайте линейка, предупредете, че ще ни трябва хирург! — Ив тичешком се приближи, видя в какво състояние е Мик и продължи да крещи в микрофона: — Имаме ранен. Прободен е с нож в корема. Спешно му е необходима медицинска помощ! — Без да се замисли, разкъса ризата си и я хвърли на Рурк да превърже раната.

— Прекрасен жест — задавено изрече Мик. Лицето му вече не беше бледо, а беше добило пръстен цвят. — Прощаваш ли ми, скъпа Ив?

— Шшт, не говори. — Тя приклепна до него да провери пулса му. — Линейката ще дойде всеки момент.

— Бях длъжник на съпруга ти. — Мик извърна очи към Рурк: — Бях ти длъжник, драги, само дето не предполагах, че ще трябва да платя толкова скъпо. Божичко, дайте ми някакви хапчета — проклетата болка е нетърпима. — Слепешката посегна и сграбчи ръката на приятеля си: — Не ме пускай... Благодаря, момче...

— Ще се оправиш. — Рурк стисна дланта му, сякаш с усилие на волята можеше да го спаси. — Всичко ще бъде наред.

— С мен е свършено... — От устата на Мик потече струйка кръв. — Разбра знаците ми, нали?

— Разбира се, не съм забравил сигналната система, която използвахме в миналото.

— Беше също като едно време. Спомняш ли си... — Той изстена и едва си пое дъх. — Спомняш ли си как обрахме къщата на лондонския кмет, докато той чукаше любовницата си в спалнята на горния етаж... пустият му дърт пръч използваше, че жена му е заминала на гости на сестра си в Бат.

Рурк с отчаяние видя, че не може да спре кръвта, която шурти от раната. Усещаше миризмата на приближаващата се смърт и се молеше приятелят му да не я е доловил.

— Разбира се, че си спомням — забравя ли се такова преживяване. Особено когато ти се промъкна на горния етаж и засне любовниците с камерата на господин кмета. По-късно му продадохме видеофилма, пък и от камерата взехме добри пари.

— Да, тъй си беше. Ах, добрите стари времена... бяха най-щастливите дни от живота ми. Да знаеш, че ще пукна от яд задето майка ми — Бог да я прости, въпреки че беше проклета и в червата — ще излезе права. Предсказанието ѝ се сбъдна, но поне ме наръгаха с нож в шикозен хотел, не в някоя долнопробна кръчма.

— Не говори, Мик, щади силите си. Линейката ще бъде тук всеки момент.

— Майната ѝ на линейката! — Той тежко въздъхна и за миг погледът му се проясни и очите му заблестяха като звезди. — Ще запалиш ли свещичка за мен в „Сейнт Патрик“?

Като че стоманена ръка стисна Рурк за гърлото, съзнанието му упорито отказваше да приеме, че приятелят му ще умре. Ала събра сетни сили и кимна:

— Добре.

— Сега съм по-спокоен... Винаги си ми бил верен приятел. Радвам се, че си намерил онова единствено нещо, заради което си струва да се откажеш от всичко друго на света. Постарай се да не го изгубиш...

Главата му клюмна, клепачите му се притвориха и той си отиде.

— Господи! — горчиво възкликна Рурк. Мъката изсмукваше силите му. Не можеше да помръдне, само стискаше окървавената ръка на приятеля си, сякаш искаше да му предаде искрица от своя живот. Когато най-сетне вдигна очи, погледът му беше като зов за помощ.

Зов, на който Ив не можеше да не откликне. Направи знак на хората си и на медиците, които бяха дошли с линейката, да се отдръпнат, коленичи до съпруга си, прегърна го и го притисна до себе си.

Рурк отпусна глава на гърдите на съпругата си и безмълвно заоплакваше приятеля си.

Не мигна цяла нощ, зората го завари сам с мислите му. Стоеше до прозореца на спалнята и се взираше навън, докато денят правеше първите си плахи стъпки и малко по малко прогонваше мрака.

Надяваше се да изпита гняв, търсеше го, но така и не го откри.

Когато Ив влезе в спалнята, изпита странно облекчение, като че ли самото й присъствие пропъди болката.

— Много работиш, лейтенант — промълви, без да се обърне. — Сигурно си капнала от умора.

— Ти също. — Ив никога нямаше да забрави какво бе изпитала през мъчителните часове, когато й се налагаше да довърши работата си и да остави съпруга си сам със скръбта му. Понечи да му каже колко съжалява за загубата му, но се отказа — не съществуваха думи, които да го утешат.

— Майкъл Джерад е обвинен в предумишлено убийство. Дори дипломатическият му имунитет няма да го спаси. — Рурк нито се обърна, нито отговори. Тя отчаяно прокара пръсти през косата си и машинално задърпа ризата, която беше взела назаем. — Лесно ще пречупя този слабохарактерен тип да издаде Нейпълс. Сигурна съм, че би накиснал и първородния си син, само и само да спаси кожата си.

— Нейпълс се е скрил в миша дупка и дълго няма да си покаже носа навън. — Едва сега Рурк се обърна. — Мислиш ли, че вече не съм организирал издирването му? Този път ни се изплъзнаха заедно с проклетия му син. Никога не ще се доберем до тях, както няма да се доберем до Йост, който гори в ада.

— Съжалявам — разпери ръце тя.

— За какво? — Рурк прекоси помещението, приближи се до нея и с длани обгърна лицето ѝ. — За какво? — Повтори, обсипвайки с целувки страните и челото ѝ. — Защото направи всичко възможно, че и нещо повече ли? Задето даде на моя другар от детинство, който дори не бе твой приятел, ризата от гърба си ли? Задето си до мен в миговете, в които изпитвам най-голяма необходимост от опора ли?

— Сгреши, като каза, че Мик не ми е бил приятел. Всеки, който спаси живота ти, е мой приятел. Той спомогна за успеха на операцията ни и за залавянето на двамата Нейпълс, защото не се съмнявам, че рано или късно ще се доберем до тях. Имаше право, когато каза, че той не е способен да пролее кръв... А накрая спаси живота ти.

— Ако можеше да те чуе, щеше да заяви, че не е извършил подвиг. Искане ми се да го върна в Ирландия и да го погребат при приятелите му.

— И аз ще те придружа. Мик загина геройски, заради което нюйоркската полиция посмъртно го награждава с грамота.

Рурк се втрени в нея и отстъпи крачка назад. Сетне я изуми, като избухна в смях. Не бе изпаднал в истеричен пристъп, а се смееше от сърце.

— Господи! Ако Мик не беше умрял, това със сигурност щеше да го погуби. Грамота от проклетите ченгета като епитафия!

— Аз също съм от проклетите ченгета — през зъби процеди Ив.

— Прощавай, не исках да те засегна, лейтенант Далас — ти си най-красивото и най-сексапилното ченге, което познавам. — Грабна я в прегръдките си и я завъртя. И защото знаеше, че ситуацията щеше да се стори забавна и на Мик, мъката сякаш отлетя от сърцето му. — Сигурен съм, че нашият приятел ни гледа отнякъде и се смее от сърце.

Искаше ѝ се да каже, че посмъртното награждаване на Мик не е шега, а голяма чест. Това бе най-високото отличие, което бе по силите ѝ да уреди. Ала облекчението ѝ бе толкова голямо, като видя как се проясни лицето на Рурк, че само промърмори:

— Тогава да се посмеем и ние! А сега ме пусни. Ще се опитам да подремна няколко часа и да се върна на работа. Очаква ме още една дълга нощ, щом търгът няма да бъде отменен.

— Ще спим, когато остареем. Да не пропускаме нито един скъпоценен миг и да се наслаждаваме на живота, докато сме млади.

За миг я задържа в прегръдките си и си помисли, че ще започнат деня, като прославят живота, не като скърбят за мъртвите.

Страстно целуна съпругата си и я понесе към леглото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.